Brunonia BARRY

Cititoarea în dantelă

„Brunonia Barry ne conduce dincolo de oglindă, într-o lume misterioasă şi fascinantă, populată de femei neobişnuite, curajoase şi pline de viaţă."
(Marisa de los Santos)

Romance

POLIROM

„Brunonia Barry surprinde atmosfera oraşului Salem cu multă inteligenţă şi subtilitate... Ce este real în acest roman? Care este adevărata identitate a personajelor din *Cititoarea în dantelă*? Povestea pe care ne-o propune autoarea este plină de tensiune şi de neprevăzut. Direcţia în care o va conduce pe Towner explorarea lacunelor sale de memorie este învăluită în mister, dar indiciile sînt presărate la tot pasul."

The New York Times

„Viaţa acestui orăşel de provincie cu o istorie aparte este descrisă cu măiestrie de Brunonia Barry, care alternează momentele de acţiune alertă cu investigarea universului interior al personajelor sale. Felul în care îşi construieşte povestea şi jocul perspectivelor din care aceasta este relatată demonstrează un talent remarcabil, captivînd cititorii pînă la finalul neaşteptat."

Publishers Weekly

Depozitul de Carte Distributie
Bucuresti Noi Nr 25 Tel 4083053
ROMANCE - CITITOAREA N DANTEL?
9 789734 612048
08/06/2012
YP002644

9,99

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1204-8

9 789734 612048

www.polirom.ro

Foto copertă © Sarah Louise Johnson/Dreamstime.com, Jeremy Edwards/Dreamstime.com

Romance

Brunonia Barry, *The Lace Reader*

Copyright © 2006 by Brunonia Barry
© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

BARRY, BRUNONIA

Cititoarea în dantelă / Brunonia Barry;
trad. şi note de Alina Popescu. – Iaşi: Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1204-8

1. Popescu, Alina (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Brunonia BARRY

Cititoarea în dantelă

Traducere din limba engleză și note
de Alina Popescu

POLIROM
2008

Născută și crescută în Massachusetts, **Brunonia Barry** a studiat literatura la Colegiul Green Mountain din Vermont și la Universitatea din New Hampshire. Dragostea ei pentru scenă i-a adus prima slujbă în Chicago, unde a condus campanii promoționale pentru diverse teatre. După o scurtă perioadă petrecută în Manhattan, s-a mutat la Hollywood, pentru a lucra ca scenaristă de film. Apoi, autoarea a revenit în Massachusetts, iar în prezent locuiește în Salem, împreună cu soțul ei și cu „unicul copil" al familiei, cîinele Byzantium, un Golden Retriever în vîrstă de 12 ani. *Cititoarea în dantelă* (2006) este primul ei roman.

Cititoarea în dantelă ne poartă în lumea misterioasă a uneia dintre cele mai vechi familii din orașul Salem, în care ecourile vînătorii de vrăjitoare din secolul al XVII-lea par să nu se fi stins complet. Naratoarea este Towner/Sophya, care, ca și celelalte femei din familia Whitney, are darul cititului în dantelă. Dispariția mătușii Eva o readuce pe Towner în Salem și o silește să se confrunte cu umbrele unui trecut pe care ar fi preferat să-l uite: moartea surorii sale gemene, prezența malefică și distructivă a unchiului ei, Cal Boynton, ca și propria poveste, care, la rîndul ei, are foarte multe aspecte rămase încă în umbră. De fapt, ambiguitatea este cuvîntul-cheie al romanului și ceea ce ține cititorul cu sufletul la gură pînă la final. Va reuși oare Towner să facă lumină asupra misterului vieții sale? Va afla adevărul despre sora ei și despre restul familiei?

Minunatului meu soț, Gary, și cumnatei mele,
Joanne, cea cu părul vrăjit

Partea întîi

Cititoarea trebuie să privească intens bucata de dantelă, pînă ce modelul se estompează, iar chipul Căutătorului se pierde cu totul îndărătul vălului. Cînd ochii încep să lăcrimeze, iar răbdarea se va fi epuizat, va apărea dinaintea sa străfulgerarea a ceva nemaivăzut.

În această clipă, va porni să se închege o imagine... în spațiul dintre lumea reală și aceea care-i doar închipuită.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 1

Numele meu este Towner Whitney. Nu, asta nu e chiar adevărat. Numele meu real e Sophya. Să nu mă credeţi niciodată. Eu mint tot timpul.

Sînt nebună... Această ultimă parte este adevărată.

Fratele meu mai mic, Beezer, care e mult mai amabil decît mine, spune că nebunia e genetică. „Ne tragem din cinci generaţii de nebuni", zice el, de parcă asta e o medalie pe care o poartă cu mîndrie, deşi singur recunoaşte că e posibil ca eu să-i fi întrecut pe toţi.

Pînă la venirea mea pe lume, familia Whitney era *într-o ureche*, după cum se exprimă, plini de afecţiune, locuitorii oraşului Salem, unde unei familii bogate din tată-n fiu nu i se spune niciodată că e nebună, chiar dacă averea i s-a topit de mult. Ar putea să fie considerată *neobişnuită* sau *trăsnită*, dar termenul preferat în unanimitate pentru o astfel de meteahnă era *într-o ureche*.

De-a lungul generaţiilor, bărbaţii familiei, de la lupi de mare şi industriaşi de frunte pînă la frăţiorul meu, Beezer, căruia i s-a dus buhul prin cercurile ştiinţifice pentru articolele despre fizica particulelor şi teoria corzilor, au devenit celebri datorită excentricităţilor lor.

De exemplu, stră-străbunicul nostru a pus la bătaie preocuparea sa bolnăvicioasă pentru picioarele doamnelor şi a preschimbat-o într-o carieră strălucitoare de industriaş de frunte şi cu influenţă în domeniul înfloritor al încălţămintei din Lynn. Stră-stră-străbunicul nostru, care era căpitan cu brevet, avea o înclinaţie către adulmecarea scorţişoarei, pe care unii o considerau obsesivă. În cele din urmă, el a construit o flotă de nave pentru comerţul cu mirodenii, care a făcut înconjurul globului şi a transformat oraşul Salem într-unul dintre cele mai bogate porturi din Lumea Nouă.

Cu toate astea, nimeni nu ar recunoaşte că femeile Whitney sînt, de fapt, cele care au dus noţiunea de „a fi într-o ureche" pe culmi nebănuite. De pildă, maică-mea, May, e o contradicţie în termeni ambulantă. O pustnică în toată puterea cuvîntului, care, cu excepţia momentelor cînd era arestată, nu mai părăsise de aproape douăzeci de ani insula pe care trăia, May a izbutit totuşi să resusciteze industria moartă şi îngropată a dantelei şi să devină celebră cu această ocazie. Şi-a cîştigat o faimă considerabilă salvînd femei şi copii maltrataţi şi schimbîndu-le radical vieţile. Femeilor le oferise o slujbă în cadrul afacerii ei înfloritoare şi le educase fiii şi fiicele la domiciliu. Toate aceste isprăvi fuseseră înfăptuite de către o femeie care suferă de agorafobie în cel mai înalt grad şi care îşi dăduse de suflet unul dintre propriii ei copii într-un acces de generozitate, deoarece, după cum afirmase la vremea respectivă, *era nevoie şi, în plus, pe ea o binecuvîntase Dumnezeu cu un set asortat.*

Iar mătuşa maică-mii, Eva, care-mi fusese mai aproape decît reuşise May să-mi fie vreodată, e la fel de ciudată, deşi mult mai agreabilă. Şi-a condus propria afacere

mult timp după ce împlinise optzeci de ani şi este renumită ca membră a celor mai vechi familii din Boston şi ca vrăjitoare din Salem, cu toate că ea de fapt nu e nici una, nici alta. În realitate, Eva este o unitariană de şcoală veche, cu înclinaţii transcendentaliste, care citează Scripturile laolaltă cu Emerson şi Thoreau[1]. Cu toate astea, în ultimii ani, Eva s-a exprimat numai în clişee, de parcă folosirea metaforelor „obosite" ar avea harul de a o îndepărta de urmările inevitabile pe care este plătită să le ghicească.

Timp de treizeci şi cinci de ani, Eva a condus un salon de ceai pentru doamne şi a predat ore de bune maniere copiilor din familiile bogate din nordul Bostonului. Dar lucrul ce-o va face să rămînă mai cu seamă în amintirea oamenilor este strania ei înzestrare pentru cititul în dantelă. Lumea vine de pe tot globul ca să audă predicţiile Evei, iar ea îţi poate ghici trecutul, prezentul şi viitorul cu destul de multă acurateţe, doar ţinînd dinaintea ta bucata de dantelă şi închizînd pe jumătate ochii.

Toate femeile Whitney sînt, într-un fel sau altul, prezicătoare. Soră-mea geamănă, Lyndley, afirma că nu e în stare să citească în dantelă, dar eu n-am crezut-o niciodată. Ultima dată cînd am încercat, ea a văzut în model acelaşi lucru ca şi mine, iar viziunea din noaptea aceea a determinat-o să facă alegerile care i-au adus în cele din urmă moartea. Cînd a murit Lyndley, am hotărît să nu mă mai uit niciodată la bucata de dantelă.

---

1. Este vorba despre Ralph Waldo Emerson (1803-1882), eseist, filozof şi poet american, conducătorul mişcării transcendentaliste de la începutul secolului al XIX-lea, şi de Henry David Thoreau, scriitor şi filozof american, membru al aceleiaşi mişcări.

Acesta este unul dintre puținele subiecte asupra cărora Eva și cu mine am fost vreodată în total dezacord.

— Nu dantela e de vină, ci eșecul cititoarei de a interpreta corect, insistase ea mereu.

Știu că aceste cuvinte sînt menite să mă facă să mă simt mai bine. Eva nu rostește niciodată nici o vorbă cu intenția de a răni pe cineva. Dar, în noaptea aceea, Lyndley și cu mine am interpretat în același fel ceea ce am văzut în dantelă și, cu toate că alegerile noastre au fost diferite, nimic din ce spune Eva acum nu-mi poate aduce sora înapoi.

De curînd, cînd m-am operat, Eva mi-a trimis perna pe care o folosește ca să facă dantela. A expediat-o pe adresa spitalului.

— Ce-i asta? a întrebat sora medicală, ținînd-o în aer. O pernă?

— E o pernă de dantelăreasă, am răspuns eu. Cu ajutorul ei se face dantela de Ipswich.

Femeia mi-a aruncat o privire lipsită de expresie, după care mi-am dat seama că habar n-avea ce să zică. Nu mai văzuse pernă ca aceea în viața ei. Și ce naiba era dantela de Ipswich?

— Încercați să o țineți apăsată în zona cusăturilor, dacă vă vine să tușiți sau să strănutați, spusese ea într-un tîrziu. Noi la asta folosim pernele pe aici.

Am pipăit perna pînă ce am dat de buzunarul secret ascuns în ea. Mi-am strecurat degetele înăuntru, căutînd un mesaj. Nimic.

Știu că Eva speră că voi reîncepe să citesc în dantelă. Ea consideră că cititul în dantelă e un dar de la Dumnezeu și că avem datoria să ne folosim de el.

Îmi imaginez ce ar fi putut să scrie pe bilet, „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult", Luca 12:48. Obișnuia să citeze acest verset din Biblie, în chip de dovadă.

Pot să citesc în dantelă şi pot să citesc gîndurile oamenilor, cu toate că nu mă străduiesc în nici un fel. E doar ceva ce se întîmplă uneori. Maică-mea poate şi ea să le facă pe ambele, dar, cu vremea, May s-a transformat într-o persoană realistă, care e de părere că a şti ce-i în mintea oamenilor sau în viitorul lor nu e întotdeauna un avantaj. Acesta este probabil singurul aspect asupra căruia noi două am fost vreodată de acord.

Am scos faţa uneia dintre pernele de spital. Eticheta cu Hollywood Presbyterian era ştampilată de două ori, pe fiecare parte. Am îndesat perna de dantelăreasă în ea, ascunzînd iţele, ţesătura şi mosoarele ca nişte oase, care mai erau încă ataşate de ea şi se legănau ca nişte micuţe penduluri din povestirea lui Poe.

Dacă exista un viitor pentru mine, şi nu eram perfect convinsă că ar fi existat vreunul, nu aveam de gînd să risc ghicindu-l în dantelă.

Fiecare Cititoare trebuie să-şi aleagă o bucată de dantelă. Aceasta va fi a ei pe viaţă. Poate fi un model transmis din generaţie în generaţie sau o bucată pe care cititoarea o alege pentru frumuseţea acesteia sau pentru sentimentul de familiaritate pe care i-l dă. Multe Cititoare preferă dantelele făcute de mînă, cu deosebire cele din bătrînul Ipswich sau cele circulare, croşetate de femeile de pe Insula Cîinelui Galben.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 2

Cînd sună telefonul, visez apă. În vis, însă, nu-mi apar nuanţele de albastru şi smarald ale valurilor ce scaldă orăşelele acestea californiene de coastă, ci acelea întunecate ale Atlanticului în dreptul Noii Anglii, aşa cum era în tinereţile mele. Visez că înot spre lună. Cum se întîmplă în toate visele, pare perfect logic. Nici prin cap nu-mi trece gîndul că nu există nici un drum între mare şi luna de pe cer.

Stilul de înot este o combinaţie personală: parte bras, parte plutire relaxată, lent şi chibzuit, un ritm pe care mi-l amintesc dintr-o altă viaţă. Mişcarea este eficienţa întruchipată, deasupra apei ieşindu-mi doar nasul, urechile şi ochii, în vreme ce gura mi-e scufundată.

Cu fiecare împingere înainte, vălurele sărate îmi intră printre buzele deschise, apoi se retrag pe măsură ce mișcarea încetinește, asemenea imensului ocean dimprejur. Dacă te uiți cu atenție, observi pretutindeni oglinzi. Asta spune întotdeauna Eva. Îndărătul acestei lumi se găsesc altele.

Înot vreme îndelungată. Trec de port și de talazuri, pînă ce nu mai zăresc nici urmă de uscat. Înot pînă cînd marea încremenește și se limpezește, mult prea liniștită ca să poată fi reală. Razele lunii pline din vis incrustează o cărare vizibilă pe apele întunecate, un drum pe care trebuie să-l urmez. Nu se aude nici un zgomot în afară de respirația mea lentă și susținută.

Odată, acesta a fost visul surorii mele. Acum, el este al meu.

Ritmul mișcării este înlocuit de o altă pulsație ritmică, a telefonului care țîrîie întruna. Cred că acesta e unul dintre puținele telefoane care chiar mai țîrîie. E, de asemenea, unul dintre motivele pentru care am acceptat această slujbă, căci telefon ca acesta am fi avut pe insulă, în cazul în care ar fi existat vreodată vreunul. Acesta este unicul lucru interesant din toate cîte mi s-au întîmplat. Sînt îndemnată să-mi rescriu propria poveste. În cea pe care o scriu acum, May chiar are un aparat, unul care țîrîie.

Psihiatra mea, dr. Fukuhara, este de orientare jungiană. Crede în simboluri și în umbre, ca și mine. Dar, pentru moment, ședințele cu ea au fost întrerupte. „Am ajuns într-o fundătură". Așa se exprimase doamna doctor Fukuhara, iar eu am rîs la auzul acestor cuvinte. Nu pentru că erau caraghioase, ci mai degrabă pentru că erau genul de clișeu pe care l-ar fi folosit tanti Eva.

La al patrulea ţîrîit, răspunde robotul. Şi el e vechi, dar nu la fel de vechi ca telefonul, şi e din acelea la care poţi să triezi apelurile şi să asculţi o frîntură din mesaj înainte să te hotărăşti dacă meritã sau nu să discuţi efectiv cu persoana în carne şi oase.

Sunetul vocii fratelui meu e metalic şi prea puternic. Mă întind să ridic receptorul, rupînd copcile care nu s-au dizolvat şi care mai sînt încă undeva în mine.

— Ce-i? întreb eu, în două silabe.

— Credeam că o să răspundă tata, zice Beezer.

E deja prea cald. Cerul senin deasupra localităţii Santa Ana, vreme de cutremur. Am adormit devreme aseară, în mireasma de regina nopţii şi pe acordurile lui Santana, care se aud de dincolo de deal, de la grec. Muzica ce se rostogoleşte peste aceste dealuri e unul dintre avantajele faptului că am grijă de pisica Vedetei de Cinema.

— Te-am trezit din somn, zice el. Credeam că se ocupă tata de tine.

— Se ocupa. Nu şi acum.

— De fapt, cu tine voiam să vorbesc.

Mă străduiesc să mă ridic în capul oaselor. Sigur nu urmează veşti prea bune, dacă avea de gînd să i le dea mai întîi lui Peter înainte să discute cu mine. Peter este tatăl lui Beezer, nu şi al meu, deşi pe altcineva mai apropiat care să îndeplinească acest rol nu am avut.

— May a dat iarăşi de necaz?

Mă aştept la una ca asta. La ultima numărătoare, May a fost arestată de şase ori. De curînd, Beezer mă informase că pusese numărul garantului de cauţiuni din regiune pe *apeluri cu prioritate*.

— Nu e vorba de ea, vine răspunsul, iar mie mi se pune un nod în gît. E vorba de Eva.

A murit, mă gîndesc eu. Doamne, a murit Eva.

— E dată dispărută, Towner.

Dispărută. Cuvîntul nu are nici o noimă. *Dispărută* e ultimul cuvînt pe care m-aş fi aşteptat să-l aud.

Frunzele palmierilor zdrăngănesc în fereastra deschisă. Cu un gest automat, mă întind să o trag în jos şi să o închid. Pisica îmi lasă zgîrieturi pe picioare în timp ce face un salt înainte către libertatea oferită de canion, trecînd prin fereastră tocmai cînd aceasta se trînteşte şi lăsînd în urmă doar cîteva fire de blană din coadă, ca o ultimă urmă din fiinţa ce numai acum cîteva clipe fusese aici şi care acum dispăruse aşa de repede. Zgîrieturile încep de îndată să se umfle uşor.

— Towner?

— Mda.

— Cred că ar fi mai bine să vii acasă.

— Mda, răspund eu. Mda, bine.

Se numeşte dantelă de Ipswich sau dantelă împletită. Dantela este făcută pe o pernă-suport, ţinută în poală de către femei. Pernele sînt rotunde sau ovale, majoritatea semănînd cu manşoanele pe care femeile din epoca victoriană le purtau pentru a-şi încălzi mîinile, în vreme ce călătoreau cu trăsura. Fiecare dantelăreasă îşi confecţionează singură perna, iar pernele sînt tot atît de diferite între ele, precum sînt şi posesoarele lor. În Ipswich, pernele erau făcute din vechi bucăţi de material, după care erau umplute cu ierburi ce cresc pe plajă.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 3

Ziarul *Salem News* a preluat imediat ştirea. „O femeie în vîrstă e dată dispărută de zece zile" şi „Cititoarea în dantelă din Salem dispare fără urmă". Eva avea obiceiul să-mi trimită ziarul ăsta cam pe vremea cînd May începuse să ţină prima pagină. Un timp, chiar l-am citit. Apoi, le tot lăsam pe verandă în învelitorile lor, pînă ce proprietarul se sătura şi le ducea la reciclare în Santa Monica sau, dacă era iarnă, le înfăşura strîns şi le ardea în şemineu, ca pe buşteni.

Publicaţia presupune că Eva plecase pur şi simplu de acasă. Intervievată, o doamnă de la Consiliul local pentru vîrstnici sugerează ca toţi cetăţenii în etate din

Salem să fie ținuți sub observație. Asta evocă o imagine interesantă: polițai dotați cu insigne și arme cu tranchilizante, adunîndu-i laolaltă pe toți bătrînii ca pe niște animale gata să fie însemnate. Dîndu-și seama că a mers prea departe, femeia continuă afirmînd că: „Lucruri de genul ăsta se întîmplă tot timpul. Salem e un oraș mic. Sînt convinsă că n-a avut cum să ajungă prea departe".

E limpede că persoana nu o cunoaște pe mătușa mea.

Feribotul mă lasă în Derby Street, la cîteva cvartale de celebra Casă cu Șapte Frontoane, unde crescuse vărul lui Hawthorne. Eu am fost botezată după soția lui Nathaniel Hawthorne[1], Sophia Peabody, dar numele meu se scrie diferit, Sophya. Am fost crescută în credința că doamna Peabody mi-era rudă îndepărtată, dar am aflat de la Eva că nu eram cîtuși de puțin înrudiți cu familia Peabody. May o găsise, pur și simplu, pe Sophia un personaj interesant, însușindu-și-o drept una de-ai ei. (Acum înțelegeți de unde am moștenit obiceiul de a minți.) Pînă am ajuns în punctul în care asta m-ar fi deranjat, eu și May aproape că încetaserăm să ne mai vorbim. Îmi schimbasem deja numele în Towner și refuzam să răspund dacă eram strigată altfel. Așa că aspectul ăsta nu conta prea mult.

Mă plimb vreme îndelungată. Plasturele de pe braț începe să mă mănînce. Am o iritație din cauza lui, dar nu știu ce-aș putea să fac, altceva decît să smulg cu totul blestemăția asta. Mă gîndesc că iritația e de la

1. Nathaniel Hawthorne (1804-1864), romancier născut în orașul Salem și devenit o figură-cheie în literatura americană. Cel mai cunoscut roman al său este *Litera stacojie*.

căldură. Uitasem de temperaturile ridicate la care se poate ajunge vara în Noua Anglie. Sau de nivelul de umiditate. În fața mea roiesc turiștii. Autobuzele stau înșirate pe parcela din fața Frontoanelor, blocînd străzile laterale. Lumea se deplasează în grupuri, făcînd poze și îndesînd suvenire în genți care dau deja pe dinafară.

După fiecare colț pîndește o lecție de istorie plină de cruzime. Drept înainte, în direcția mea de mers, este clădirea Vămii, cu acoperișul său auriu. Aici lucra Hawthorne, într-o poziție în care fusese numit drept urmare a unui caz clasic de nepotism. Făcînd haz de localnici, el și-a folosit practic talentul de scriitor pentru a scăpa din orașul ăsta, fugind spre vest, către Concord, înainte ca localnicii să-și amintească de smoala și penele pe care le manevrau cu atîta abilitate. În ciuda acestor circumstanțe, acum ei îl cinstesc pe Hawthorne ca pe unul de-ai lor. Aceeași soartă o au și vrăjitoarele, care, pe vremea celebrelor vînători, nu existaseră deloc, dar care, în prezent, prosperă aici în număr mare.

Un puști îmi iese în cale, întrebînd cum să ajungă în parc. De fapt, sînt trei, două fete și un băiat. Toți îmbrăcați în negru. Sînt *goth*, e primul meu gînd, dar nu, nu-i așa. Sînt cu siguranță vrăjitori. Ceea ce-i trădează în final este tricoul purtat de una dintre tinere, imprimat cu BLESSED BE[1].

— Urmați drumul de cărămidă galbenă, le zic, indicîndu-le cu mîna pe unde s-o ia.

---

1. Formulă de salut folosită de adepții mișcării neo-păgîne Wicca.

De fapt, e vorba de o bandă pentru turişti şi e roşie, nu galbenă, dar ei se prind care e ideea. Pe lîngă noi trece un bărbat care poartă un uriaş cap de Frankenstein şi împarte fluturaşi. Îmi vine să chem persoana care asigură continuitatea scenelor, dar aici nu sîntem pe un platou de filmare. O maşină de patrulare a poliţiei încetineşte în dreptul nostru, iar poliţaiul se uită la puşti, apoi la mine. Băiatul zăreşte emblema de vrăjitoare de pe maşină şi îi face semn poliţistului că e beton. Frankenstein ne înmînează cîte un fluturaş pentru Turul Ciudăţeniilor şi strănută înăuntrul capului imens şi gol. Beezer numeşte asta „turul Studiourilor Universal, dar fără bugetul lor". Am auzit de la el că Salem încearcă să se descotorosească de imaginea de Oraş al Vrăjitoarelor. Anul trecut, tot frate-meu mi-a mai zis că se încerca votarea unei ordonanţe care să limiteze numărul caselor bîntuite care pot fi ridicate pe spaţiul unui cvartal. După cum se arată situaţia, ordonanţa n-a avut succes.

A doua fată, cea mai scundă, se apucă de cap şi îl trage încet într-o parte, pînă ce gîtul îi trosneşte. Pe ceafă are un tatuaj cu un model celtic împletit, iar părul îi e prea întunecat pentru tenul palid.

— Haide, să mergem, îi zice ea tipului şi-l înşfacă de braţ, conducîndu-l departe de mine.

— Mersi, îmi spune el.

Privirile ni se întîlnesc, iar el îmi aruncă un zîmbet scurt. Atunci, ea păşeşte între băiat şi mine, întorcîndu-l cu o manevră largă, de parcă omul ar fi fost o navă imensă pe care se străduieşte să o menţină pe direcţie. Mă ţin după ei, îndreptîndu-mă în acelaşi sens, către casa Evei, dar las o distanţă de siguranţă între noi, ca nu cumva să creadă fata că vreau să-i fur prietenul.

E un drum lung, pe un plan înclinat. Am nevoie de somn. Aud muzica înainte să zăresc mulțimea. Sînt sunete ale naturii, muzica specifică New Age-ului. Am putea să ne fi întors în timp, la Woodstock, doar că aici domină îmbrăcămintea de culoare neagră. În loc să tai direct prin parc, aleg să-l ocolesc.

Parcul Salem Common, cu stejarii săi uriași, arțarii și gardul gotic din fontă, readuce la suprafață o amintire de mult uitată de pe vremea școlii. Odinioară existau tuneluri pe sub parc, cîndva după epoca vrăjitoarelor, dar înainte de Revoluție. Probabil că acestea erau utilizate de comercianții maritimi pentru a-și ascunde cîștigurile de perceptorii englezi. Mă rog, așa suna teoria. După ce, în sfîrșit, a început războiul de independență, tunelurile au fost folosite de către corsari, care erau totuna cu piratii, de fapt, dar aveau în plus încuviințarea guvernului. Nu pe a celui englez, căci navele britanice erau cele prădate, ci a noilor autorități. Din cîte mi s-a spus, mai ascundeau acolo muniție și salpetru. Cînd eram copii, eu și cu Beezer obișnuiam să căutăm tunelurile, dar Eva ne-a spus că, acum, erau toate astupate.

O cotesc pe lîngă Hotelul Hawthorne și văd cadrul scund și albastru al vechii mașini de popcorn încastrate în sticlă, care se află și acum pe colțul de vizavi de clădire, așa cum a fost an de an, din vremea copilăriei mamei mele. Există de asemenea și un stand improvizat, unde se vînd baghete magice și cristale, dar asta e ceva nou. Peste drum se înalță statuia impozantă a lui Roger Conant, care, după ce eșuase în îndeplinirea obiectivului său inițial, sfîrșise prin a întemeia așezarea ce avea să devină orașul Salem. Îmi amintesc clișeul pe care Eva îl tot repeta de cel puțin zece ori pe

săptămînă: *Nimic nu e întîmplător.* Şi pe cel care-i urma în mod inevitabil: *Totul se petrece dintr-un motiv anume.*

Poliţaii sînt pretutindeni: pe biciclete, stau de vorbă cu lumea, cer permise pentru aprinderea focului.

— Nu puteţi face asta aici, îl aud pe unul din ei zicînd. Dacă vreţi un foc de tabără, trebuie să mergeţi pe Dealul Spînzurătorii sau pe plajă.

Traversez strada, deschid poarta casei mătuşii Eva, prinzînd o adiere de parfum de la bujorii din grădinile ei. Acum sînt cu sutele, crescînd în tufişuri micuţe care mor în fiecare iarnă. Eva a făcut o treabă minunată în grădina ei. Cînd ştia că o să vin, îmi lăsa o cheie într-o floare de bujor sau o punea într-unul dintre crinii galbeni, în cazul în care sezonul era pe sfîrşite şi bujorii nu mai înfloreau. De asta uitasem. Dar acum erau prea multe flori şi n-aş mai putea să găsesc o cheie printre ele. Şi firește că, de data asta, nu mi-a lăsat nimic, căci nu mă aştepta.

Casa de cărămidă e mai mare decît mi-o aminteam, mai impozantă şi mai veche. Coşurile uriaşe de pe acoperiş sînt poziţionate cu cap. În spate, departe de mulţimile de oameni din parcul Salem Common, se află şopronul pentru trăsuri, care e legat de clădirea principală prin veranda de iarnă. Acesta e într-o stare mai proastă decît casa mare (probabil din cauza neglijenţei sau a capriciilor vremii) şi pare a se înclina către verandă, care-şi arată şi ea vîrsta şi se încovoaie sub povara anilor. Cu toate astea, ferestrele, cu geamurile lor vechi, din sticlă ondulată, sclipesc, fără măcar o urmă de sare din aerul marin, ceea ce înseamnă că Eva le-a spălat cu puţin timp în urmă, aşa cum procedează

cu toate ferestrele la care poate ajunge (în ciuda celor optzeci şi cinci de ani ai ei). La fel face în fiecare aprilie, la curăţenia de primăvară. Ajunge la toate ferestrele de la primul etaj şi le spală pe dinăuntru pe cele de la etajele superioare. Partea din exterior a acestora rămîne înceţoşată şi plină de sare, pentru că Eva e cumpătată ca orice yancheu bătrîn şi refuză să plătească pe cineva pentru serviciile pe care consideră că ar putea să le presteze şi singură. Pe vremea cînd Beezer şi cu mine locuiam cu Eva, ne ofeream să le spălăm noi, dar ea nu voia în ruptul capului să cumpere o scară şi zicea că oricum preferă să nu ne căţărăm pe aşa ceva. În consecinţă, frate-meu şi cu mine ajunseserăm să ne obişnuim cu imaginea distorsionată. Dacă voiai să vezi clar, trebuia fie să te uiţi prin geamurile de la primul etaj, fie să te cocoţi pînă hăt, pe platforma de observaţie de pe acoperiş.

Dinspre veranda de iarnă, sînt întîmpinată de strălucirea liniei perfecte de ferestre de la primul etaj. Îmi surprind imaginea în geamul de sticlă ondulată şi ceea ce văd mă surprinde. Cînd am părăsit locul acesta, aveam şaptesprezece ani. N-am mai pus piciorul pe aici de cincisprezece. Îmi ştiam imaginea de atunci reflectată în fereastră, dar astăzi nu o recunosc pe femeia pe care o zăresc acolo.

Programul ceainăriei este afişat pe uşa de la intrarea principală. Sprijinit de unul dintre geamurile laterale, se află un carton pe care scrie: NE PARE RĂU, ESTE ÎNCHIS.

O tînără mă vede mergînd în direcţia casei.

— Nu e nimeni acolo, zice ea, presupunînd că sînt vreo vrăjitoare. Am verificat deja.

Încuviințez din cap și cobor scările. Cînd a dispărut din raza mea vizuală, mă îndrept către partea din spate a clădirii, gîndindu-mă că va trebui să forțez ușa și nedorind să am spectatori.

Cînd eram copii, soră-mea, Lyndley, și cu mine eram în stare să intrăm prin efracție în orice casă. Eu eram maestră la deschisul încuietorilor. Obișnuiam să ne strecurăm în casele oamenilor doar ca să stăm acolo precum „Bucle Aurii care gusta din fiertura de ovăz și se întindea în toate paturile", cum zicea Lyndley. De cele mai multe ori, ținta noastră erau casele de vară, după încheierea sezonului. Odată, la Willows, am intrat într-o casă și practic am făcut curat în ea. Numai o fată ar face genul ăsta de lucru. Om fi fost noi infractoare, dar eram și gospodine.

Mă duc pînă în spatele șopronului pentru trăsuri, într-un loc mai puțin vizibil, pe jumătate ascuns de grădină. Ușa are un ochi rotund de geam, care e deja crăpat. Odată intrat în adăpost, e floare la ureche să pătrunzi în casa mare. Ridic o piatră, înfășurîndu-mi mîneca de la cămașă în jurul ei. O lovitură scurtă și crăpătura se întinde. Scot cu grijă bucățile de geam și-mi strecor mîna prin spațiul îngust, răsucind opritorul, care era singurul dispozitiv de siguranță. Nu știu dacă din cauză că încuietoarea e ruginită sau din cauză că am eu ruginit, cert e că nu anticipez felul în care se smucește ușa atunci cînd se deschide. Îmi trage și brațul după ea, sfîșiind cămașa de bumbac a Vedetei de Cinema și rănindu-mă. Mă uit la băltoaca de sînge. Nu e foarte grav și nu curge cine știe cît. Oricum, nu în cantitățile cu care m-am obișnuit.

— Doar o rană superficială, copoiule, zic cu voce tare, imitînd cum mă pricep eu mai bine accentul lui Jimmy Cagney.

Apoi, ridicol de prompt, o mașină a poliției chiar trage în fața casei, și, în mod și mai stupid, din ea coboară tatăl fostului meu prieten, Jack, care e pescar de homari, nu polițai. După ce coboară, o pornește către casă. Mă aflu într-unul din acele momente în care ești convins că visezi, dar nu ești dispus să și contezi pe asta. Mă uit la tatăl lui Jack în vreme ce acesta se îndreaptă spre mine, avînd chipul contorsionat într-o expresie pe jumătate de îngrijorare, pe jumătate de bucurie și arătînd mai straniu decît orice îmi populase vreodată lumea viselor.

— Ar fi trebuit să suni la secție, zice el. Avem o cheie.

Nu e vocea tatălui lui Jack, ci a fratelui său mai mic, pe care, într-un sfîrșit, îl recunosc.

— Salut, Jay-Jay, spun eu, picîndu-mi fisa, căci acum îmi amintesc ce mi-a zis Beezer, anume că Jay-Jay e polițist.

Mă îmbrățișează și îmi spune:

— A trecut ceva vreme.

Pun pariu că se gîndește la cît de rău arăt și trece mental în revistă o listă de posibilități. Mă lupt cu tentația de a-l lămuri că tocmai mi-a fost extirpat uterul.

— Sîngerezi, îmi zice, întinzîndu-se să-mi apuce brațul.

Polițaii de aici nu se înspăimîntă la vederea sîngelui la fel de ușor ca cei din L.A.

— Doar o rană superficială, copoiule, zic eu, cu voce tare.

Jay-Jay mă conduce înăuntru și mă silește să mă așez la masa din bucătărie. Brațul îmi e dezgolit, iar eu țin un prosop de hîrtie peste antebraț.

— Ai nevoie de copci, zice el.

— E-n regulă.

Singurul lucru la care-mi stă mintea acum este cum voi reuși să-i iau Vedetei de Cinema altă cămașă, cînd mă voi întoarce. Va trebui să cutreier tot anul viitor magazinele de haine de epocă, ca să găsesc ceva care să se asemene măcar cît de cît cu asta pe care tocmai am stricat-o.

— Barem pune niște Neosporin pe rană. Sau niște rahat d-ăla de plante, de care vinde Eva.

— N-am nimic, Jay-Jay, îi răspund eu, puțin cam prea tăios.

Urmează o lungă tăcere.

— Îmi pare rău pentru Eva, zice el, într-un final. Aș vrea să am ceva noutăți să-ți spun.

— Și eu aș vrea.

— Chestia aia cu Alzheimer e o porcărie. Am văzut-o cu o săptămînă înainte să dispară. Avea mintea brici.

Se gîndește o clipă, apoi continuă:

— Trebuie să vorbești cu Rafferty.

— Cu cine?

— Detectivul Rafferty. El e omul de care ai nevoie, el se ocupă de caz.

Jay-Jay privește împrejur prin încăpere, de parcă ar mai fi ceva, ceva ce vrea să spună, dar pe urmă se răzgîndește.

— Ce-i?

— Nimic... O să-i zic lui Rafferty că ești aici. Sigur o să vrea să-ți vorbească. Dar azi e la tribunal. Tribunalul pentru amenzi auto. Orice ai face, nu te urca la el în mașină. E cel mai prost șofer din lume.

— OK, zic, întrebîndu-mă de ce s-a gîndit Jay-Jay că o călătorie cu mașina lui Rafferty e o posibilitate, fie și îndepărtată. Stăm amîndoi aici, încurcați, nici unul neștiind cum să continue ultima replică din conversație.

— Arăţi bine, zice el, într-un tîrziu. Pentru o bătrînică de... cît? Treizeci şi unu de ani?

— Treizeci şi doi.

— La treizeci şi doi de ani, arăţi grozav, spune el şi rîde.

Nu intru în camerele principale ale casei pînă ce Jay-Jay nu pleacă. De îndată ce deschid uşa, îmi dau seama că toată lumea a făcut o mare greşeală.

Eva e chiar aici, în casă. O simt. Prezenţa ei e aşa de puternică, încît aproape că o rup la fugă după Jay-Jay ca să-i spun să înceteze căutările, că Eva s-a întors, dar maşina de patrulare a trecut deja de colţul străzii, aşa că va trebui să sun la secţie.

Dar, mai întîi, trebuie să o văd pe tanti Eva. Trebuie că a plecat într-o excursie şi nu a spus nimănui nimic. Probabil că nici nu ştie că întreg oraşul e în căutarea ei.

— Eva? o strig eu, dar ea nu-mi răspunde.

Auzul ei nu mai e ce a fost odată. Strig a doua oară, mai tare. Nici acum nu primesc răspuns, dar ştiu sigur că-i aici. E sus, pe platformă sau jos, în pivniţă, amestecînd vreun nou soi de ceai, ceva cu pere bergamot şi esenţă de *kumquat*[1]. Sau poate că nici măcar nu a plecat, mă gîndesc eu, deşi ştiu că nu e posibil. Trebuie că au inspectat deja casa sau cel puţin presupun că au făcut-o. Oare chiar nu a intrat nimeni aici, pentru numele Domnului? Nici May? Nu, ea n-ar face asta, fir-ar ea să fie. Dar poliţiştii sigur ar intra şi aici. Sau frate-meu. Firesc că el ar fi căutat, firesc că ăsta e primul lucru pe care poliţia l-ar fi făcut. Eva nu ar fi fost dată dispărută dacă nu ar fi dispărut *efectiv*, corect?

---

1. Fruct asemănător portocalei, originar din China.

Dar acum s-a întors. *E limpede ca bună-ziua*, îmi zic eu, rîzînd tare, căci încă mai receptez clișeele mătușă-mii.

— Hei, Eva, îi strig, știind cît de rău a surzit, dar fiind oricum dispusă să mai încerc. Eva, eu sînt.

Nu sînt sigură unde să încep căutările. Am rămas în picioare, în holul principal. În față se află două salonașe asortate, cu șeminee din marmură neagră, ce se găsesc vizavi unul de celălalt, la capetele încăperilor lungi. Una dintre ele e închisă; pe asta o folosește Eva drept ceainărie. Intru în cea de-a doua. Arată mai mult a sală de bal decît a cameră de toate zilele. Șemineele par goale, lipsite de prezența focului sau a obișnuitelor aranjamente de flori ale mătușii. Scaunele sînt așezate simetric și strategic, ca pe o tablă de șah. Privesc la uriașa scară interioară. Știu că următoarea mișcare pe care ar trebui s-o fac este să urc, dar decid să cercetez mai întîi salonul de ceai, apoi cealaltă bucătărie și pivnița, unde Eva își amestecă ceaiurile. Acum o strig, vorbind cu ea pe măsură ce merg, tare, ca să mă audă. Nu vreau să mă furișez și s-o sperii de să facă atac de cord sau ceva de genul ăsta.

Probabil că e la etaj. Încă nu am voie să urc scări, dar o strig din toate puterile și realizez că va trebui totuși să ajung acolo sus. Mă ajut ținîndu-mă de balustradă, dar mi-e mai ușor să urc acum decît îmi era cu cîteva zile în urmă, deși încă mai simt, la fiecare pas, cum mă țin copcile. Cînd ajung pe palierul de la etajul întîi, sînt ametită și trebuie să mă așez pe o banchetă, așteptînd ca lumea să înceteze să se mai rotească. Într-un sfîrșit, îmi croiesc drum către camera Evei. Baldachinul vechi într-un colț, șemineul, șifonierul. Patul e făcut, iar pernele înfoiate. O ridic pe una dintre ele și o miros, așteptîndu-mă să simt parfumul Evei. În loc de asta,

constat că perna miroase a apă de portocale, pe care Eva o folosește ca să-și clătească așternuturile. Trebuie că le-a schimbat de curînd. Verific debaraua cu haine. Toate atîrnă regulamentar pe umerașe. Nu sînt rufe murdare în coșuri, ceea ce indică faptul că a spălat deja cearșafurile murdare.

La primul etaj, mai există încă șase dormitoare. În afară de unul, sînt toate încuiate pe timpul iernii. De fapt, în prezent, Eva le deschide rareori și numai dacă așteaptă musafiri, ocazie ce nu se prea mai ivește sau așa îmi zice ea în fiecare săptămînă, cînd mă sună. Străbat lent fiecare cameră, căutînd-o pe Eva și vorbindu-i pe măsură ce înaintez. Mobila fantomatică se profilează ca o apariție palidă, acoperită cu cearșafuri albe pentru a ține praful departe.

Epuizată, urc la etajul al doilea. Chiar și acum, la vîrsta de optzeci și cinci de ani, mătușă-mea are mai multă energie decît mine. Ceva îmi spune că se află aici, la etajul ăsta.

— Eva, mai zic o dată. Eu sînt, Towner.

Urc încet scările care se îngustează treptat, ținîndu-mă de ambele balustrade. Sînt atît de obosită.

Etajul al doilea e al meu. Eva mi l-a dăruit în iarna în care m-am mutat la ea, parțial ca să mă împace pentru că fusesem silită să părăsesc insula pe care o iubeam nespus, parțial datorită faptului că aici se găsea platforma, iar ea știa că o puteam folosi ca să țin lucrurile sub observație, cum ar fi, de pildă, pe maică-mea, încă singură pe insulă și refuzînd să vină încoace. Zilele astea, cu excepția unei ascensiuni ocazionale pe platformă, mătușă-mea nu mai folosește deloc aceste camere și, așa cum îmi repetă deseori, nici nu le-a schimbat defel de cînd m-am mutat.

— Vor fi gata cînd vei fi şi tu, îmi zice ea mereu şi continuă cu vreo altă vorbă de duh, de genul: Nicăieri nu-i ca acasă.

Îngustez ochii şi urc mai întîi pe platformă, deoarece ştiu că e singurul loc în care s-ar duce Eva, dacă ar veni pînă aici. Dar nu-i nici urmă de ea. Singurul lucru pe care-l găsesc e un cuib de pescăruş. Nu-mi dau seama dacă e nou sau unul vechi, abandonat. Stau singură pe acoperişul a ceea ce a fost odinioară lumea mea. Cîte nopţi nu am petrecut şezînd aici, veghind ca lampa cu cherosen a lui May să se aprindă la lăsatul serii şi să se stingă apoi, cînd în sfîrşit mergea la culcare? Fiecare noapte din iarna pe care am petrecut-o aici.

Portul din Salem s-a schimbat. Sînt mult mai multe vapoare decît erau pe vremuri şi mai multe case în jurul perimetrului de pe partea cu Marblehead[1], dar insula pare a fi rămas aceeaşi. Dacă îmi îngustez ochii şi mă uit dincolo de port, pot să-mi imaginez că sînt iarăşi copil şi că, în orice clipă, voi vedea vela iahtului surorii mele, în timp ce înconjoară Peaches Point şi navighează drept spre insula noastră ca să-şi petreacă vara.

Cobor înapoi la etajul al doilea, unde se află camerele mele. Acesta este singurul colţişor în care încă n-am cotrobăit după Eva şi singurul în care ar putea să mai fie. Sînt patru încăperi la acest nivel, care are frontoane şi e mai mic decît cel anterior, dar mobila de aici nu e acoperită cu cearşafuri, iar asta e ciudat, din moment

1. Oraş în statul american Massachusetts, situat în apropiere de Salem.

ce Eva nu știa că vin. Una dintre camere este o mică bibliotecă, plină cu lucrurile mele de școală: biroul, invitațiile la bal, carnetele de note. Erau cărți pe care ni le cereau la școală și cărți pe care îmi cerea Eva să le citesc, atunci cînd considera că programa școlară nu era suficient de cuprinzătoare, volume vechi, legate în piele, aduse din biblioteca cea mare de la primul etaj și purtînd nume ca: Dickens, Chaucer sau Proust. Pe cealaltă parte a holului se află camera în care Beezer a dormit de Crăciun și în timpul vacanțelor de iarnă de la internat. Ultimele două camere erau apartamentul meu personal, o cameră de zi cu două canapele pufoase și o măsuță chinezească între ele. La capătul cel mai îndepărtat al încăperii, dincolo de glasvand, se găsește dormitorul meu. Avînd în vedere că am căutat pretutindeni și că știu că ea trebuie să fie pe aici, prin casă, mă gîndesc că acesta este locul în care se află.

Împing ușa, cercetînd cu privirile mai întîi podeaua, căci dintr-odată mi-e teamă. Poate că nu s-a întors, poate că a fost aici tot timpul ăsta, dar n-au căutat ei cu destulă atenție. Poate că Eva s-a prăbușit aici și a zăcut așa de atunci, în chinuri groaznice.

— Eva, repet, îngrozindu-mă de ce voi descoperi și deschizînd ușa celei din urmă încăperi din casă, a celui din urmă loc în care ar putea fi. Eva, răspunde-mi.

Împing ușa binișor, temîndu-mă că o voi vedea întinsă pe jos, cu oasele fracturate sau chiar mai grav. Gîndul ăsta mă face să închid ochii. Dar cînd îi deschid, nu e nimic dinaintea lor. Doar camera, așa cum am lăsat-o cînd am împlinit șaptesprezece ani: aceeași cuvertură cu modele indiene, pe care mi-o luase Lyndley din Harvard Square și una dintre păturile din petice ale Evei, împăturită în triunghi și pusă la picioarele patului. Pe peretele din fața acestuia atîrnă un tablou

pe care mi l-a făcut Lyndley cu un an înainte să moară, tot numai nuanțe de albastru și negru, cu o cărare aurie ce duce spre o apă adîncă. Tabloul se numește *Înotînd spre lună.*

Mă duc într-acolo și mă uit fix la imagine. Apoi îmi amintesc și o grămadă de alte lucruri. Ca, de pildă, momentul în care Lyndley a furat un imens buchet de flori din grădina Evei și a mai dat și de bucluc din cauza asta, căci aproape că i-a distrus mătușii florile perene. Cînd m-am întors acasă în ziua aceea, îmi decorase întreaga cameră de pe insulă cu acele flori și exagerase teribil, căci erau literalmente peste tot. Eva zicea că era prea de tot, că mirosea ca într-un salon funerar. I se făcea rău de la stomac din cauza lor, zicea ea. Lyndley considera o realizare în sine faptul că fructul preocupărilor sale artistice provoca grețuri. Dintr-un motiv oarecare, i se părea că asta e foarte amuzant și i-a dat o idee. M-a pus să mă îmbrac cu o rochie și chiar să mă întind pe pat ca un cadavru, ținînd florile pe burtă, ca Ofelia pictată de Millais[1]. Mi-a zis că arătam foarte frumos în chip de moartă și a început să-mi facă un desen, dar am stricat totul pentru că nu mă puteam opri din rîs, ceea ce zdruncina florile prea tare pentru a putea fi schițate.

Sunetul pașilor pe trepte mă aruncă înapoi în prezent.

— Ei bine, iată-te, îmi spune Eva, fără măcar să răsufle greu.

Mă răsucesc. Poartă o veche rochie de casă din material înflorat, de care-mi amintesc, și nu pare a fi îmbătrînit nici măcar o zi de cînd am văzut-o ultima

1. Sir John Everett Millais (1829-1896), pictor și ilustrator englez, unul dintre fondatorii mișcării prerafaelite.

oară, adică în anul în care a venit la Los Angeles împreună cu un grup de la nu știu ce club de grădinărit, ca să vadă cum se fac carele alegorice de la Rose Bowl.

Încep să plîng. Sînt atît de ușurată să o văd. Fac un pas către ea, dar sînt ameţită din cauză că m-am întors prea repede.

— Ar fi mai indicat să te așezi înainte să leșini, zice Eva, zîmbind și întinzîndu-mi mîna ca să mă reechilibrez, după care mă conduce spre pat. Arăţi ca vai de capul tău.

— Mă bucur atît de mult că ești bine, îi răspund eu, trîntindu-mă pe pat.

— Sigur că sînt, spune ea, de parcă nu s-ar fi petrecut absolut nimic pe aici.

Mă acoperă cu pătura. Deși e mult prea cald, nu protestez. Acesta e un ritual de alinare pe care l-a repetat de nenumărate ori.

— Credeam că ai murit, spun eu, acum cu suspine în glas din cauza sentimentului de ușurare și de epuizare.

Sînt atîtea lucruri de spus, dar mă șușuie să tac, spunîndu-mi că *e sănătoasă tun*, că ar trebui să mă odihnesc și că *lucrurile vor arăta mai frumos de dimineaţă*. Îmi dau seama că ar trebui să-i spun să-i sune pe Jay-Jay și pe Beezer chiar în clipa asta și să le comunice că nu a pățit nimic, dar vocea ei e hipnotică, iar eu încep să mă cufund în somn.

— Odihnește-ţi oasele ostenite, îmi spune, citindu-mi gîndurile, așa cum a fost mereu capabilă s-o facă, îndepărtînd din ele orice grijă și punînd în loc imagini liniștitoare. Lucrurile vor fi mai luminoase mîine-dimineaţă, repetă ea.

O porneşte către uşă, dar apoi se întoarce.

— Mulţumesc că ai venit, îmi zice. Sînt convinsă că trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

După asta, scoate ceva din buzunarul rochiei şi îl pune pe noptieră.

— Am vrut să-ţi trimit asta împreună cu perna, zice, dar sînt o femeie bătrînă, iar memoria mea nu mai e ce-a fost.

Mă străduiesc din răsputeri să văd ce a aşezat pe noptieră, dar ochii îmi sînt îngreunaţi de somn.

— Vise plăcute, îmi urează mătuşa, pe cînd iese pe uşă.

La comanda ei, încep să visez, plutind în sus pe scări şi ieşind pe platforma de pe acoperiş, apoi mai departe, dincolo de port, unde nava închiriată se întoarce din croaziera ei spre nicăieri, transportîndu-şi încărcătura de turişti arşi de soare. Soarele apune şi răsare o lună nouă din spatele Insulei Cîinelui Galben, insula noastră, iar eu văd nişte femei acolo, pe doc, dar nu le recunosc. Apoi, aud semnalul de pe nava turistică, chiar cînd aceasta dă cotul, după care sînt iarăşi ţintuită de patul în care dorm. Pe cînd se îndreaptă spre port, aud două semnale. Poţi să-ţi potriveşti ceasul după sirenele acelea. Le auzi de trei ori pe zi, în clipa în care vaporul se întoarce în port, la capătul fiecărei curse: la prînz, la şase şi, din nou, la miezul nopţii, după ultima ieşire.

Asemenea manşoanelor, pernele de împletit dantela sînt adunate şi legate la fiecare capăt. În mod tradiţional, ele sînt înzestrate şi cu un buzunar, iar femeile din Ipswich îl foloseau pentru a-şi depozita comorile. Unele mai păstrau acolo şi mosoare frumoase aduse din Anglia sau Bruxelles, prea preţioase pentru a fi puse la treabă vreodată. Alte buzunare conţineau mici petice de dantelă finisată sau ierburi sau chiar bucăţele de cremene de încercat pietrele preţioase şi aurul. Unele ascundeau poezii scrise chiar de mîna autorului sau scrisori de dragoste de la vreun pretendent, care erau citite de nenumărate ori, pînă ce pergamentul începea să se sfîşie pe la îndoituri.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 4

Cînd mă deştept, mă uit pe noptieră, aşteptîndu-mă să găsesc un bilet. În loc de asta, dau peste cosiţa mea împletită, acolo unde a lăsat-o Eva azi-noapte. În ziua în care mătuşă-mea o tăiase, îmi ajungea aproape de talie. Astăzi, însă, nu mi-ar mai trece de umeri. O iau în mînă. Părul e fin, semănînd mai mult cu cel al surorii mele decît cu al meu. Pe lungime, are fîşii de culori diferite, ca inelele unui copac: soarele verii, întunericul

iernii. La un capăt, se află o panglică decolorată, înnodată într-o fundă dublă. La celălalt, printre buclele de păr fin, se vede o bandă de elastic învechit pe care Eva o pusese după ce-mi tăiase cosiţa. E strîns foarte tare, ca pentru a ţine totul laolaltă şi nemişcat.

„Părul e învăluit în magie", spunea ea mereu. Nu ştiu dacă asta e ceva universal valabil, dar la maică-mea, cel puţin, se aplică perfect.

May nu părăsea niciodată insula vreme prea îndelungată. Din acest motiv, nu ne ducea în Salem să ne tundem, ci la un frizer din Marblehead, care avea prăvălia la cîţiva paşi de debarcaderul public.

Bătrînul domn Dooling trăsnea veşnic a whisky sălciu, a mîncare prăjită şi vag a camfor. Era foarte posibil să te rănească oricînd înainte de prînz. Se zvonea că, odată, îi tăiase complet urechea unui puşti. Mama insista că nu dăduse niciodată crezare poveştii cu pricina. Cu toate astea, May ne făcea întotdeauna programările pentru după-masă, cînd mîinile frizerului tremurau mai puţin, iar aburul beţiei se risipea odată cu ceaţa din port.

Sedinţele la frizer cu May erau versiunea locală a unui spectacol de magie. Puii de orăşean obişnuiau să formeze cozi în susul şi-n josul străzii Front, ca să-l vadă pe domnul Dooling trecînd cu pieptănul cu coadă lungă prin părul mamei. Cu fiecare mişcare, unealta se împiedica de ceva şi se oprea. Cînd îşi înfunda mîna în claie ca să descurce nodul, dădea de tot soiul de lucruri, de la bucăţi de sticlă de mare colorată la scoici şi pietricele netede, pe care le înlătura. Odată, într-o încîlceală din cale afară de cumplită, frizerul găsi un inel cu ametist, iar cu altă ocazie, dădu peste o ilustrată

trimisă din Tahiti cuiva din Beverly Farms. Pe ea erau două polineziene, ale căror sîni goi erau discret acoperiţi de părul lung şi drept. Nu am reuşit niciodată să înţeleg dacă ofta din pricina fetelor şi a diverselor lor atribute fizice sau din cauza părului lor drept şi pieptănat care, în ciuda faptului că n-ar fi dat la iveală comori, ca al mamei, ar fi necesitat o sticlă întreagă de balsam pentru o singură tunsoare.

În ziua în care mama şi cu mine am început să ne îndepărtăm una de cealaltă, totul a pornit de la o tunsoare. Nu a ei, ci a mea. Mama terminase. Beezer i-a urmat, făcîndu-şi o tunsoare Whiffle Deluxe, care costa 4,99 de dolari şi primeai şi un tub de fixativ pentru partea din faţă.

Nu-mi plăcuse niciodată să mă tund, în parte din cauza celor ce-şi făceau veacul la debarcader şi care se ţineau pe-afară, zgîindu-se la întregul ritual, şi în parte din pricină că mîinile domnului Dooling tremurau foarte tare. Odată, mi-am acoperit urechile cu plasturi înainte să ajungem în oraş, închipuindu-mi că, în felul ăsta, vor fi mai greu de retezat în cazul în care frizerul greşea. Dar May m-a prins şi m-a silit să-mi scot bandajele.

Cu toate că nu mă dădeam în vînt după tunsori, acestea nu m-au rănit cu adevărat niciodată pînă în ziua cu pricina. L-am privit pe domnul Dooling scoţînd foarfecele din lichidul vîscos de culoare albastră şi ştergîndu-le de şorţ. Prima tăietură îmi zdruncină corpul de parcă aş fi fost electrocutată. Am scos un ţipăt.

— Ce s-a întîmplat?

— Doare!

— Ce doare?

May îmi examină pielea capului şi urechile. Cum nu găsi nimic în neregulă, mai întrebă odată:

— *Ce* te doare?

— Părul.

— Părul de pe cap?

— Da.

— Firele de păr?

— Nu ştiu.

Mă mai examină odată.

— N-ai nimic, spuse ea, făcîndu-i semn omului să continue.

Domnul Dooling apucă o şuviţă de păr, bîjbîi, o scăpă, apoi se opri, puse jos foarfeca şi îşi şterse mîinile de şorţ. Se întinse încă o dată după foarfecă, dar de data asta a scăpat-o pe podea.

— Doamne Dumnezeule, spuse Beezer, iar May îl săgetă cu privirea.

Frizerul se duse în camera din spate ca să aducă o altă foarfecă, despachetînd-o din hîrtia de ambalaj şi exersînd cîteva tăieturi în aer înainte să ajungă lîngă mine.

Am înşfăcat braţele scaunului, făcîndu-mi curaj pe cînd el apuca încă o şuviţă. Îi auzeam respiraţia. Auzeam cum se freacă bumbacul de bumbac în timp ce el întindea braţul înainte. Apoi am avut ceea ce, mai tîrziu, doctorul a numit prima mea halucinaţie de proporţii. La nivel vizual şi auditiv, a fost o trecere bruscă la imaginea Meduzei şi a mii de fire de păr ca nişte şerpi care se zvîrcoleau. Şerpi care urlau, mişcîndu-se încă după ce erau tăiaţi în două. Urlau aşa de tare încît nu-i puteam face să înceteze. Erau urlete animalice, îngrozitoare, ca acelea pe care, odată, le-a scos unul dintre cîinii de pe insula noastră, cînd i s-a prins

piciorul în lama tractorului. Mi-am acoperit urechile, dar şerpii continuau să urle... Apoi, chipul fratelui meu, înfricoşat şi palid, m-a adus înapoi şi am realizat că eu eram cea care urla. Beezer stătea în faţa mea, strigîndu-mă pe nume, strigînd ca să mă aducă înapoi. Şi, brusc, m-am ridicat din scaun şi m-am azvîrlit către uşă.

Grupul de puşti de pe verandă s-a despărţit în două ca să mă lase să trec. Unii dintre cei mai micuţi plîngeau. Am coborît scările în goană, auzind în urma mea cum se deschide şi se trînteşte a doua oară uşa, iar pe Beezer ţipînd după mine să aştept.

Cînd a ajuns la barca cu motor, eu dezlegasem deja parîmele de la prora şi de la pupa, aşa că a fost nevoit să sară din alergare ca să poată urca pe vas. A aterizat cu faţa în jos, cu respiraţia tăiată.

— Eşti bine? a şuierat el.

N-am putut să-i răspund.

L-am văzut uitîndu-se înapoi către May, care ieşise afară pe verandă, împreună Dooling. Stătea acolo cu braţele încrucişate şi ne privea pur şi simplu.

Am înecat motorul de trei ori înainte să facă aprindere şi să pornească. Apoi, ignorînd limita de cinci mile pe oră, am călcat acceleraţia, iar fratele meu şi cu mine am pornit-o pe mare.

Nu am vorbit decît de cîteva ori despre ce se petrecuse în ziua aceea. May a făcut două încercări eşuate de a-mi băga minţile în cap, ducîndu-mă în oraş, o dată ca să vorbesc cu Eva, iar a doua oară, ca să-l sune pe Peter în California şi să-l roage să-mi explice că firele de păr nu au terminaţii nervoase, aşa că era imposibil să mă doară atunci cînd mă tundeam.

Uneori, privind în urmă, poți indica un moment în care lumea ta se schimbă și o pornește într-o altă direcție. Cititoarele în dantelă numesc asta „punct încremenit". Eva spune că acesta este punctul în jurul căruia pivotează totul și cînd încep să apară modele reale. Tunsoarea aceea a reprezentat, pentru mine și mama, un astfel de moment, ziua în care totul s-a schimbat. S-a petrecut într-o clipă, într-o miime de secundă. Cît ar dura o clipire trecătoare sau o respirație.

Nimeni nu s-a mai atins de părul meu timp de doi ani. Am umblat cu o parte lungă și una scurtă.

— Te porți ca o caraghioasă, îmi zisese odată May, venind la mine cu o pereche de foarfeci și încercînd să termine tunsoarea și să-și recapete puterea. N-o să tolerez așa ceva.

N-am lăsat-o să se apropie de mine, nici atunci, nici după aceea.

Cinam împreună cu familia. Mai ales sendvișuri, deoarece May nu făcea cumpărăturile decît pe docuri, o dată pe lună, cînd se ducea în oraș. Sendvișurile erau întotdeauna servite în sufrageria cu aer protocolar, în farfuriile din porțelan bun și erau urmate de o farfuriuță de Limoges plină cu multivitamine, pe care mama o numea „desert". Ne putea lua mult timp să terminăm acest ultim fel, deoarece May ne cerea să mîncăm vitaminele cu furculița de desert, în timp ce ea exersa neîntrerupt replici politicoase de spus la masă, lucru deprins de la Eva.

— Am o întrebare, am zis, ținînd două vitamine în echilibru pe cuțit.

May îmi aruncă *acea privire*. Am pus cuțitul pe masă.

— Da? răspunse ea, aşteptînd întrebarea rostită în stilul acela de conversaţie măruntă pe care-l perfecţionaserăm, pentru a evita să discutăm despre ceva cu adevărat important.

— De ce ai dat-o pe sora mea, de vreme ce trebuie că ai ştiut tot timpul ce fel de persoană e Cal?

Beezer căscă ochii mari. Ăsta nu era genul de subiect pe care să-l abordăm. În nici o împrejurare.

May începu să strîngă masa. Aveam impresia că deslușesc o lacrimă în colţul unuia din ochii ei, dar aceasta nu căzu.

După cină, m-am dus la mine în cameră, în refugiul meu. Nu mai intra nimeni aici. În fiecare seară, fie vară, fie iarnă, purtam o căciulă de schi în timp ce dormeam, cu unul dintre ciorapii de nailon ai lui May pe sub ea, ca să-mi acopere scalpul. Aşa, ea nu mai putea să vină şi să-mi tundă părul în timpul nopţii. Am instalat peste tot capcane: sfori, clopoţei, pahare de cristal pe care le furasem din bufet şi orice altceva m-ar fi trezit din somn la primul semn că a pătruns un intrus. A funcţionat, iar mama a renunţat. Odată, cîinele meu, Skybo, pe care, cu o vară înainte, Beezer mi-l dăduse ca să mă păzească, s-a încurcat rău de tot în sfori şi a trebuit să le tăiem pentru a-l elibera, dar nimeni altcineva nu m-a deranjat. După o vreme, May a încetat să mai vină la mine în cameră, dar eu n-am lăsat nici o clipă garda jos.

Eva a fost cea care, în cele din urmă, a rezolvat problema. Într-o zi din acea toamnă, m-am dus s-o văd la ceainărie, implorînd-o să-mi citească în dantelă. Cu excepţia zilei mele de naştere, care era o tradiţie de familie, nu-mi făceam un obicei din a-i cere Evei să-mi ghicească. Nu prea-mi plăcea, căci îmi dădea fiori, dar,

în cazul ăsta, eram disperată. Îl pierdusem pe Skybo. Era un cîine instabil, cu tendința de a umbla haihui. Era unul dintre Golden Retriever-ii de pe insulă și fusese dresat de mic de către Beezer, așa că, deși era destul de blînd pentru a sta pe lîngă casă, tot mai avea ceva sălbatic în el. Era un înotător excelent. Ori de cîte ori înotam sau luam barca, mă urma și el. Uneori, o pornea de unul singur.

Eram într-o stare jalnică. Căutasem pretutindeni pe insulă. Am luat barca cu motor pînă în oraș. Am cercetat debarcaderul, magazinul Marine Supply și chiar unele ambarcațiuni din flota de pescuit, dar n-am dat de urma lui. Într-un tîrziu, m-am îndreptat către casa Evei.

Mătușa lucra la o bucată de dantelă împletită, șezînd lîngă șemineul în care se găseau crizanteme în loc de flăcări.

Era o zi de toamnă tîrzie, iar apa era foarte rece. Îmi ieșisem din minți. I-am istorisit povestea, i-am spus că mi-era teamă de ce era mai rău, poate chiar să nu fi înghețat sau să nu fi fost surprins pe ruta maritimă și lovit de vreo navă. Eva m-a privit calmă și mi-a zis să-mi fac o cană de ceai.

— Nu pot să beau ceai acum. Cîinele meu a dispărut, am izbucnit eu.

La fel ca May, Eva stăpînea și ea foarte bine *acea privire*. Am făcut ceaiul, iar ea a continuat să lucreze. Din timp în timp, își ridica ochii și-mi arăta ceaiul.

— Nu-l lăsa să se răcească, îmi spunea, iar eu sorbeam.

După ceea ce păru o eternitate, Eva lăsă din mînă perna de dantelă și se îndreptă spre locul unde ședeam eu. Avea o mică pereche de foarfeci, aceeași pe care

o folosea ca să desprindă o bucată de dantelă atunci cînd era gata, o tehnică inventată chiar de ea. În loc să taie dantela, mătuşa se întinse şi-mi reteză cosiţa.

— Aşa, spuse ea. Vraja a fost ruptă. Eşti liberă.

Puse cosiţa pe masă.

— Ce mama dracului?

— Ai grijă cum vorbeşti, domnişoară.

M-am ridicat şi m-am uitat la ea intens şi cu furie.

— Poţi pleca acum, declară ea.

— Şi cum rămîne cu cîinele meu? am izbucnit eu.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui, îmi spuse mătuşa.

M-am întors la barcă, întrebîndu-mă dacă toţi oamenii pe care-i cunoşteam erau nebuni de legat. Eu sigur eram. May era şi ea destul de dusă, închizîndu-se în sine tot mai mult cu fiecare minut. Iar Eva, pe care o găsisem mereu ca fiind o fiinţă foarte raţională, nu se purta cîtuşi de puţin aşa cum ar trebui.

Cînd am ajuns la ambarcaţiune, Skybo stătea la prora. Era ud şi obosit şi acoperit de resturi de plante, dar mă bucuram aşa de tare că nici nu-mi mai păsa pe unde hoinărise.

Femeile își creau propriile modele din hîrtie de pergament, dar mai groasă decît cea folosită pentru a scrie scrisori de dragoste, mai durabilă. În hîrtia de pergament se înfigeau ace, rezultînd un model țepos care putea fi folosit de nenumărate ori. Cînd se împletea, acele rămîneau înfipte, slujind la fixarea modelului pe pernă, dantela fiind țesută de la un ac la altul. Dacă existau factori care să limiteze producția de dantele cu modele mai complicate, atunci aceștia erau costul și raritatea acelor.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 5

Am pus cosița în sertarul noptierei. Nu mai pot să adorm. Imediat după răsăritul soarelui, cobor la parter. Încep să formez numărul lui Beezer, apoi decid să mai aștept o oră. Vreau să-i spun că Eva nu a pățit nimic. Beezer a fost grozav și n-are nevoie de așa ceva, nu acum. Fratele meu și prietena lui de ani de zile, Anya, sînt pe cale să se căsătorească. De îndată ce se termină examenele, vor lua avionul spre Norvegia, unde locuiesc părinții ei. După ceremonie, au de gînd să călătorească întreaga vară prin Europa. Vor fi amîndoi atît de ușurați, cred, la auzul veștii că Eva e OK și că nu vor fi nevoiți să își schimbe planurile de nuntă.

Îmi fac notițe mental. Să o sun pe May. Să sun la poliție. Deși nici una, nici ceilalți nu merită asta. Nu-mi

pot imagina cum de-au fost atît de proşti încît să nu fie în stare să găsească o bătrînă de optzeci şi cinci de ani, în propria sa casă.

Îmi deschid singură uşa de la salonul de ceai, ai cărui pereţi au fost pictaţi de un artist cvasi-celebru, adus cu avionul din Italia de străbunicul meu. Nu-mi amintesc cum îl chema. Camera e plină de măsuţe. Peste tot e dantelă. Unele bucăţi poartă eticheta Cercului, dar majoritatea sînt lucrate chiar de către Eva. O tejghea de sticlă aflată într-un colţ are pe ea cutii de tablă cu toate soiurile de ceai imaginabile: ceaiuri importate de pretutindeni de pe planetă, ca şi cîteva amestecuri de flori şi ierburi făcute de Eva. Dacă vrei o ceaşcă de cafea, n-o să găseşti aşa ceva aici. Ochii mei scanează cutiile cu ceai, căutîndu-l pe cel pe care l-a botezat cu numele meu. Eva mi-a făcut cadou acel ceai într-un an, de ziua mea. E un amestec de ceai negru, ardei iute şi scorţişoară, avînd doar o vagă urmă de coriandru, plus alte ingrediente pe care refuză să mi le dezvăluie. Trebuie să fie tare şi băut foarte fierbinte. Eva îmi spune că e prea condimentat pentru unii dintre clienţii mai în vîrstă.

— Fie îţi va plăcea la nebunie, fie îl vei urî de moarte, îmi spusese ea cînd mi-l dăduse.

Mie mi-a plăcut la nebunie. Obişnuiam să beau ceainice întregi în iernile în care am locuit cu Eva. Pe cutie, el se cheamă „Amestecul Sophyei", dar eu şi cu Eva l-am poreclit „Ceaiul-Problemă".

În spatele cutiei se află un caiet, pe a cărui copertă este un poem cunoscut mie, anume acela al lui Jenny Joseph, care e tot mai popular. *Cînd voi îmbătrîni, mă voi îmbrăca în haine purpurii. Şi voi purta o pălărie roşie, care nu se asortează şi nu-mi vine bine* ... Înăuntrul caietului sînt înfipte nişte poze, una cu Beezer şi

May şi una cu mine, pe care Peter a trimis-o cînd am mers prima dată în California. Zîmbetul meu forţat era vizibil afectat de Stelazină[1], pe care încă o mai luam.

Din cîte văd, astăzi Eva are programată o petrecere pentru copii. Verific calendarul de perete, dar e unul lunar, nu din cele obişnuite, şi e greu de desluşit. Feliile care indică fazele lunii sînt tipărite în nuanţe de gri, pe datele corespunzătoare lor. Tocmai cînd încep să cred că m-am prins cum funcţionează, observ o altfel de lună, una nouă şi de culoare roşu strălucitor, înţepenită la jumătatea celor treizeci de zile. E puţin mai mare decît celelalte luni şi nu corespunde nici unuia dintre ciclurile lor. Îmi ia un minut ca să realizez că nu e luna de pe cer, ci o pălărie. Îmi amintesc că Eva îmi povestea despre Pălăriile Roşii, care s-au inspirat din poem. E vorba de cei ce poartă haine purpurii şi vin aici pentru ceai şi ghicit în dantelă cel puţin o dată pe lună.

Mesele sînt deja aranjate. Fiecare masă are un altfel de ceainic, alte ceşti şi farfurioare, aşezate pe cîte un suport circular din dantelă. Ceainicele sînt lucrate cu mare fantezie şi colorate. Dacă alegi să vii aici să iei ceaiul într-o zi oarecare, una în care nu este totul rezervat pentru vreo petrecere particulară, dantela de pe masă, odată ce-o foloseşti, este a ta. O plăteşti, indiferent dacă ţi se citeşte în ea sau nu. Multă lume îşi duce acasă bucata de dantelă şi-o foloseşte drept mileu. Asta n-o deranjează niciodată pe Eva, deşi eu am considerat-o întotdeauna drept o pierdere, căci dantelele acelea sînt opere de artă şi ar trebui puse în ramă.

---

1. Medicament folosit în tratamentul schizofreniei.

Cei mai mulţi dintre clienţii Evei vin la ceai, sperînd, în realitate, că li se va ghici în dantelă. Eva nu mai citeşte decît de două ori pe zi; spune că asta o epuizează, mai ales acum, că îmbătrîneşte. Nu păstrează nici un ban din ghicit. Tot ce strînge de pe urma dantelei şi a cititului se duce direct în fondurile Cercului.

Dacă e nevoie, ghiceşte şi mai des. Iar dacă simte vreo dezamăgire adevărată sau e ceva ce căutătorul ar trebui să afle fără întîrziere, atunci merge pînă acolo încît face totul gratis. Dar lucrul de care e cel mai interesată este cum să le înveţe pe femei să-şi ghicească singure.

— Ia dantela şi uită-te la ea, spune Eva. Mijeşte ochii.

Dacă îi urmezi instrucţiunile, începi să-ţi imaginezi că vezi lucruri în dantelă, aşa cum vede ea.

— Nu-ţi fie teamă, nu există răspunsuri greşite. Îţi citeşti propria viaţă, iar simbolurile pe care le interpretezi sînt numai ale tale.

Iau o linguriţă cu monograma familiei Whitney şi mă uit de jur împrejur, căutîndu-mi ceainicul preferat, care, de fapt, e o cafetieră veche, făcută din porţelan, pe care Eva a transformat-o în ceainic. Încălzesc vasul, apoi pregătesc ceaiul. Iau o ceaşcă şi calendarul lunar şi mă duc la singura masă din încăpere care nu a fost deja aranjată. Pe masă se găseşte ediţia princeps, cam uzată, din Emily Post, aparţinîndu-i Evei.

Înainte ca mătuşa să deschidă salonul de ceai, ea îi învăţa manierele elegante pe copiii din North Shore. Copiii din Marblehead, Swampscott, Beverly Farms, Hamilton, Wenham şi din îndepărtatul Cape Ann veneau la Eva să prindă o spoială de rafinament. Ea obişnuia să aranjeze una din mesele din salon ca pentru o cină

protocolară, iar copiii soseau îmbrăcaţi în costumaşe şi rochii, ca să-şi pună la punct manierele de la masă. Le preda lecţii de conversaţie politicoasă şi trucuri pentru a evita sfiala ce-i cuprinde pe cei mici în astfel de împrejurări.

— Puneţi neîncetat întrebări, îi sfătuia ea. Asta împiedică discuţia să lîncezească şi abate atenţia de la voi. Aflaţi ce anume îi pasionează şi ce preferinţe au. Puneţi ceva din voi în fiecare întrebare. În felul ăsta, ea devine mai intimă. De exemplu, o conversaţie la masă, purtată după toate regulile, ar presupune să vă întoarceţi către persoana de alături şi să spuneţi: „Mie îmi place supa. Dumneavoastră vă place?".

Eva îi punea pe copii să exerseze întrebîndu-se unii pe ceilalţi dacă le place supa, ceea ce îndemna invariabil la chicotit, din cauza inepţiei întrebării. Dar a reuşit să spargă gheaţa.

— Aşa, spunea ea după un astfel de exerciţiu. Nu-i aşa că vă simţiţi deja mult mai în largul vostru?

Iar copiii, neavînd încotro, recunoşteau că da.

— Acum, întrebaţi altceva şi aveţi grijă ca, de data aceasta, să ascultaţi atent răspunsul, mai zicea ea. Unul dintre secretele manierelor elegante este să înveţi să asculţi.

Beau un ceainic întreg. La şapte, îl sun pe Beezer. Nu răspunde. Mai fac încă un ceainic de ceai.

La opt, încerc iarăşi la Beezer. Tot nu răspunde nimeni. Mă hotărăsc să-i fac şi Evei nişte ceai şi să i-l duc sus.

Cineva bate la uşa salonului de ceai. La început, cred că e Beezer, dar nu e el. O fată, care nu are mai mult de optsprezece ani (dacă o avea şi atît), stă afară, cu rucsacul pe umeri, cu părul gras, despărţit de o

cărare pe o parte, lung pînă la umeri și acoperind pe jumătate un semn din naștere uriaș, de culoarea căpșunei, care îi brăzdează obrazul stîng. Primul meu gînd este că e încă o fătuță care caută o cameră sau vrea să i se ghicească, dar cînd privesc pe fereastră, către parc, îmi dau seama că sărbătoarea s-a terminat. Nu au mai rămas decît cei care-și plimbă cîinii și băieții de la Park&Rec, care fac curățenie. Mă ridic să o iau către ușă, vrînd să răspund repede, ca Eva să nu audă gălăgia, dar ceainicul șuieră și mă reped înapoi ca să-l fac să tacă, arzîndu-mi mîna cînd apuc toarta.

Fata mai bate o dată, acum mai puternic și cu mai multă insistență. Pe cînd mă îndrept în direcția ușii, zăresc mașina poliției căutînd un loc în care să tragă pe dreapta. O văd pe fată privind peste umăr la mașina de patrulare. Pînă să ajung la ușă, ea e deja la jumătatea treptelor. Cînd se întoarce să plece, observ că e însărcinată. Deschid ușa, dar e prea departe. Lunecă de-a lungul aleii, în direcția opusă străzii, tocmai cînd mașina poliției trage în fața casei.

Așez ceainicul și cești le pe tavă și-o pornesc în sus pe scări, dar se aude încă o bătaie la ușă. Înjurînd, las tava jos pe o treaptă și mă duc la ușă. Frate-meu stă în fața lui Jay-Jay și a altui tip pe care nu-l cunosc.

— Te-am tot sunat, îi zic eu lui Beezer.

Mă străduiesc să nu par prea încîntată, în încercarea de a nu trăda surpriza.

Ei intră, iar Beezer mă îmbrățișează cam prea lung. Atunci mă retrag, ca să-i spun că e în regulă și că Eva e aici.

— Tocmai aveam de gînd să mai sun o dată, îi zic.

— Acesta este detectivul Rafferty, mă întrerupe Beezer.

Urmează o lungă pauză înainte ca Rafferty să vorbească.

— Am găsit cadavrul Evei, spune acesta într-un final. Un pic mai sus de Insula Copiilor.

Rămîn încremenită. Nu sînt în stare să mă mişc.

— O, Towner, spune Beezer, îmbrăţişîndu-mă din nou, şi ca să mă ajute să nu mă prăbuşesc, şi ca să-şi exprime compasiunea. Nu-mi vine să cred că a murit.

— Pare că s-a înecat, zice Rafferty. Sau a murit din cauza hipotermiei. Din păcate, nu e ceva nemaiauzit la persoanele de vîrsta dumneaei, chiar cînd nu intră în apă.

Vocea i se frînge uşor cînd rosteşte ultimele cuvinte.

Alerg la etaj, lăsîndu-i acolo încremeniţi şi cu feţe speriate, căci nu ştiu ce să facă. Dau buzna în camera Evei, dar ea nu e acolo. Patul e neatins de ieri.

Mă mişc cu iuţeală prin labirintul de camere. E în vîrstă, îmi zic, aşa că poate doarme pe aici pe undeva. Poate şi-a ales o altă încăpere drept dormitor, una mai mică. Dar chiar în clipa în care mă gîndesc la asta, începe să mă cuprindă frica. Trec înnebunită de la o cameră la alta, cînd Beezer mă prinde din urmă.

— Towner? îi aud eu vocea apropiindu-se.

Mă opresc taman în mijlocul holului.

— Eşti OK? mă întreabă frate-meu.

E clar că nu.

— Tocmai am fost să identific cadavrul, spune el.

Le aud vocile, vocile poliţiştilor, trimiţînd ecouri pe trepte, dar nu înţeleg ce spun.

— May ştie, îmi spune Beezer, oferindu-mi detalii practice şi încercînd astfel să mă liniştească. Azi-dimineaţă, detectivul Rafferty s-a dus pe insulă să-i dea vestea.

Reuşesc să confirm din cap.

— Ea şi cu Emma ne aşteaptă să ieşim, zice el.

Dau iarăşi din cap, urmîndu-l la parter. Cînd mă zăresc, poliţaii încetează vorba.

— Îmi pare foarte, foarte rău, zice Jay-Jay, iar eu dau din cap, căci nu pot să fac altceva.

Privirile lui Rafferty le întîlnesc pe-ale mele, dar el rămîne tăcut. Observ că întinde mîna scurt, într-un automat gest de consolare. Dar se controlează şi-şi retrage mîna, pe care o bagă în buzunarul hainei, de parcă nu ar şti ce să facă cu ea.

— Ar fi trebuit s-o opresc, spune Beezer, copleşit acum de sentimentul de vină. Adică, aş fi oprit-o, dacă aş fi ştiut. Îmi spusese că a renunţat să mai înoate. Cîndva, anul trecut.

Din cauză că erau importate din Anglia, ácele erau costisitoare. Cu cît se foloseau mai puţine ace, cu atît mai simplu era modelul obţinut şi cu atît mai mare viteza cu care putea lucra dantelăreasa. Aşa era importată, pentru că, deşi în Noua Anglie torcătorii erau foarte buni, delicateţea pînzeturilor europene şi a firului de mătase chinezesc nu puteau fi egalate. Cu toate acestea, fiecare dantelăreasă din Ipswich producea în medie mai mult de şapte inci de ţesătură pe zi, cantitate ce o depăşea pe cea produsă astăzi de membrele Cercului, iar Cercul beneficiază de luxul de a avea propriii torcători şi o cantitate îndestulătoare de ace.

Ghidul ghicitoarei în dantelă

Capitolul 6

Rafferty mă duce cu maşina pînă la remiza pentru ambarcaţiuni, de unde ne urcăm în barca cu motor.

— L-aş pune pe unul dintre băieţii de pe barca poliţiei să vă ducă pînă acolo, spusese el, dar ultima dată cînd s-au dus pe insulă, May a tras în ei.

Probabil că aţi auzit de mama. Toată lumea ştie de ea. Sînt convinsă că mai ţineţi minte fotografia de la United Press International de acum cîţiva ani, cea în care May îndreaptă o armă de calibrul 6 înspre douăzeci de poliţişti care veniseră pe insulă cu un mandat,

ca s-o ducă pe una dintre fete înapoi. Poza asta era peste tot. A ajuns şi pe coperta revistei *Newsweek*. Ceea ce făcea poza atît de fascinantă era asemănarea stranie dintre mama şi Maureen O'Hara în vreun western din anii '40, înfruntînd cavaleria (sau poate că erau indieni) de dragul casei şi căminului. Ghemuită în spatele lui May, stătea o fată înspăimîntată la culme şi care nu putea să fi avut mai mult de douăzeci şi doi de ani. În jurul gîtului purta un bandaj mare. Fusese salvată din mîinile soţului care se îmbătase şi încercase să-i taie gîtul. Cei doi copilaşi ai fetei stăteau pe jos în spatele ei, jucîndu-se cu nişte pui de Golden Retriever. Era o scenă impresionantă. Dacă aţi văzut-o, vă amintiţi cu siguranţă.

De fapt, fotografia, dublată de un fler deosebit pentru relaţiile publice (amîndouă atît de neobişnuite pentru May), a dus la renaşterea industriei dantelei din Ipswich. În cadrul unei serii de interviuri bine alese, ea a binevoit să vorbească membrilor presei, dar nu despre fata recent salvată, ceea ce reprezenta motivul pentru care veniseră pe insulă, ci despre dantela împletită pe care o lucrau celelalte femei sau „fetele insulei", cum le numeau localnicii. Ele se intitulau „Cercul", după modelul cercurilor de cusut ale doamnelor de pe timpuri, iar asta era şi denumirea care apărea pe etichetele lor.

May i-a condus pe ziarişti într-un tur al industriei de artizanat pe care ea şi fetele insulei o repuneau pe picioare. Mai întîi, i-a dus în atelierul de tors, care se găsea într-o veche canisă din piatră. Fusese construită de stră-străbunicul meu, G.G. Whitney, în încercarea de a creşte şi domestici cîinii de pe insulă, dar nu a reuşit niciodată să-i convingă să se apropie de adăpost,

aşa că locul respectiv a rămas gol pînă ce fetele lui May au pus stăpînire pe el. Odată pătruns în interior, dacă ignorai contrastul puternic cu blugii şi alte veşminte moderne, constatai că ai putea tot atît de bine să te afli într-un castel medieval. Femeile stăteau la vechile roţi de tors sau la maşinile de bobinat pe mosoare, într-o tăcere desăvîrşită, întreruptă doar de zumzetul şi, uneori, scîrţîitul şi păcănitul bătrînelor roţi de lemn. Această încăpere era locul unde erau aduse fetele nou-venite, cele salvate de curînd şi care erau încă prea sperioase ca să se alăture celorlalte. May torcea şi ea deseori împreună cu ele. Torceau mai ales fire de in pentru pînză, dar se mai întîmpla şi ca May să toarcă fir din păr de cîine, însă asta era o excepţie. Deşi unele rămîneau în atelier, majoritatea acestor femei agresate se alăturau mai tîrziu cercului de dantelărese din vechea şcoală din cărămidă roşie, de îndată ce se simţeau destul de încrezătoare ca să se afle din nou în preajma oamenilor.

May îşi încheia tururile la şcoală, unde femeile şedeau fiecare cu o pernă în poală, împletind dantelă şi sporovăind în şoaptă sau ascultînd pe cineva citind (deseori era chiar mama, care avea o voce foarte frumoasă şi adora să citească altora poezii). Vrăjiţi de lumea creată de May şi de plasa fermecată din dantelă ţesută de aceasta în jurul lor, reporterii sfîrşeau prin a da uitării ştirea pe care veniseră să pună mîna. Se întorceau, în schimb, la ziarele lor şi scriau despre Cerc. Povestea trezea ecouri în inimile publicului feminin, iar doamnele din toată ţara începeau să trimită bani ca să cumpere noua dantelă de Ipswich.

Beezer mă lasă pe mine să conduc ambarcaţiunea. Cînd ajungem pe insulă, nivelul apei e îngrozitor de scăzut şi platforma e ridicată. Am putea ancora la ponton, dar n-am avea cum să ajungem pe insulă în condiţiile în care platforma e aşa de sus. O clipă, mă gîndesc să ancorez la Back Beach, lucru cu neputinţă la reflux şi abia realizabil în celelalte cazuri. Pentru ca o astfel de debarcare să fie luată în considerare măcar în teorie, ar trebui să înceapă fluxul şi marea să fie complet liniştită. Astfel, mă decid să ancorez la ponton şi să stau acolo pînă ne vede cineva şi lasă platforma în jos.

Insularii îşi preţuiesc izolarea. Nu mă refer la insule cum sînt Martha's Vineyard sau Nantucket. Oamenii de pe insulele alea sînt aşa de departe de ţărm că sînt nevoiţi să atragă turiştii doar ca să o scoată la capăt. Dar, în general, cei ce locuiesc pe insulele acestea de pe lîngă mal preferă să fie lăsaţi în pace şi trag platformele de la suprafaţa apei pentru că se simt vulnerabili. O insulă este locul unde ancorează toată lumea care se întîmplă să treacă prin zonă, căci presupunerea generală este că ele sînt proprietăţi publice: aici se fac picnicuri şi tot aici se lasă murdăria. Turiştii vin pînă la tine la uşă şi te roagă să-i laşi să-ţi folosească telefonul, netrecîndu-le măcar o clipă prin minte că ai putea fi lipsit şi de telefon, şi de electricitate. Şi aşa, insularii învaţă că e mai înţelept să ridice platformele. De obicei, ele sînt înălţate doar cu cîteva picioare, dar asta e mai mult decît suficient. La flux, diferenţa între nivelul pontonului şi cel al platformei poate fi de numai cinci, şase picioare. Majoritatea oamenilor ar reuşi să urce, dacă ar fi dispuşi să aibă încredere oarbă, dar puţini îşi

asumă riscul. Cînd nivelul apei e foarte scăzut, e la încă zece picioare distanţă şi atunci chiar că poţi să savurezi atmosfera de intimitate.

Insula Cîinelui Galben e chiar mai retrasă decît restul. În formă de opt, întins pe o milă pătrată, peticul de uscat e situat pe un platou înalt de granit, din valurile ce-l înconjoară ţîşnind turle de piatră, care dau impresia că te găseşti într-o străveche fortăreaţă. Dacă nu ştii de existenţa porţiunii numită Back Beach, insula e inexpugnabilă. Din cauza peretelui abrupt de stîncă, docul a fost construit la aproximativ patruzeci de picioare înălţime, ceea ce face ca distanţa de la platformă la ponton să fie chiar mai mare. E nevoie de un vinci hidraulic pentru a coborî platforma, iar acesta e unul dintre puţinele puncte de pe insulă unde există un generator, care mai acţionează şi pompa de apă sărată pentru instalaţiile de canalizare ale caselor, alea care există. Pe vremea cînd încă mai mergeam la şcoală pe insulă şi mama ne dădea ceva de citit ca temă, obişnuiam să stau în şopronul pompei şi să citesc la lumina unicului bec din zonă, pînă în clipa în care generatorul rămînea fără combustibil sau adormeam eu. Pentru mine, becul acela reprezenta întreaga lume civilizată şi aveam mare grijă de el.

Pe insulă există mai multe dependinţe, dar numai două case în toată regula, cîte una la fiecare capăt, aparţinînd lui May şi tuşii Emma Boynton, care e fiica Evei, vară de-a doua cu mama şi mama legală a surorii mele, Lyndley. Casa mătuşii este cea mai mare dintre cele două clădiri în stil victorian, dar a lui May e unica adaptată la condiţiile de iarnă. Pînă să nu se întîmple „accidentul", cînd ea şi Cal erau căsătoriţi, tuşica Boynton şi „fiica" ei Lyndley erau persoane iubitoare de vară şi

bănuiesc că aici l-am putea include, dacă doriți, și pe unchiul Cal, deși eu n-aș vrea.

În prezent, toate membrele Cercului locuiesc în casa lui May. Strîng apa de ploaie în rezervoare și o beau. Cultivă legume ca să se hrănească și in ca să împletească dantelă din firul tors. Au chiar și o vacă. Din spusele Evei, animalul a trebuit transportat pe insulă pe calea aerului, cu ajutorul Gărzii de Coastă. O vreme, au încercat să țină oi pe ceea ce odinioară fusese un teren de baseball improvizat, dar cîinii le alungau mereu, așa că au fost nevoite să renunțe la animale. Acum, se descurcă hrănindu-se cu legume, cu cîte un iepure și, desigur, cu pește și homari. Nu știu ce fac iarna, n-am întrebat niciodată. Puținul pe care-l știu l-am aflat din scrisorile Evei.

Beezer și cum mine stăm pe ponton cam douăzeci de minute pînă să apară cineva care să coboare platforma. În cele din urmă, tușica Boynton, nu mama, e cea care se arată. Merge cu capul aplecat înainte, mișcîndu-se mai lent decît îmi amintesc să o fi văzut vreodată, parte din pricina infirmității de care suferă, parte din cauza vîrstei. E mult mai bătrînă decît ultima dată cînd ne-am întîlnit. În august, se împlinesc cincisprezece ani de atunci. La vederea ei, mi se oprește inima și, deși ea nu mă poate vedea, își dă brusc seama că sînt acolo. E ca în scena din *Pe aripile vîntului*, în care Melanie își recunoaște dintr-odată preaiubitul soț, Ashley, în bărbatul care se întoarce cu sufletul împovărat din Războiul Civil. Mătușa nu se repede într-un suflet la mine, nici n-ar putea să facă asta, dar sentimentele ei țîșnesc înainte și îmi taie respirația. Mă

trezesc că mă gîndesc la război, civil sau casnic, și la rănile pe care le lasă la trecerea sa.

Pînă să ajungem la ea, mătușa plînge deja. Rămînem locului multă vreme, strîngîndu-ne în brațe. Ea plînge și repetă lucruri ca „Știam că o să vii" și „I-am spus eu".

Mă întristez o clipă și mă întreb dacă nu cumva e așa de fericită să mă vadă pentru că își închipuie că sînt Lyndley. Într-un fel, asta ar fi mult mai posibil. Căci, deși cunosc legile fizice ale acestei planete ciudate și faptul că așa ceva nici nu intră în discuție, mai știu și că întoarcerea pe insulă a surorii mele, moartă acum mai bine de cincisprezece ani, ar fi fost mai puțin miraculoasă decît a mea.

Mergem toți trei de-a lungul platformei, cu încetinitorul, cadru cu cadru. Ea e prea slăbită ca să mai iuțească pasul, iar eu îmi trag răsuflarea cu prea mare greutate ca să mai pot vorbi. Dar nu-i nici o problemă în privința asta, căci și dacă lucrurile nu ar sta așa, tot n-aș ști ce să spun. Înaintea noastră, la capătul platformei, niște pescărași dărîmă unul dintre tomberoanele de gunoi. Acesta se rostogolește cîteva picioare mai încolo, apoi se oprește aproape de marginea stîncii.

— May vă așteaptă, zice tușica Boynton, indicînd către vechea școală din vîrful dealului.

Mai întîi pornește la drum alături de mine, dar apoi îi ia brațul lui Beezer. Își odihnește capul pe umărul lui și plînge încetișor.

— Îmi pare rău pentru Eva, spune frate-meu.

Îmi dau seama cu surprindere că ea știe și înțelege ce s-a întîmplat cu Eva. „Accidentul" care a orbit-o i-a cauzat mătușii mele și o serie de leziuni cerebrale permanente.

„Uneori știe cine sînt, alteori, nu", îmi spusese nu o dată Eva.

Ușa clădirii roșii e deschisă. Le văd pe membrele Cercului șezînd cu pernele în poală. Unele muncesc de zor, trecînd mosor peste mosor, împletindu-și totodată și viețile în modelele de dantelă. Altele abia de lucrează, dar ascultă cu atenție, fixînd cu privirea ceva ce nu există, captivate de vocea Cititoarei, vocea mamei, răsunînd clar și cu forță. Citind din Blake, *Cîntece ale inocenței și experienței*[1]:

Veniți, copii, acasă, soarele-apune iarăși,
Și cade roua serii ce stinge de prin șoapte...

Vocea i se oprește cînd mă zărește în prag. Ezitarea e atît de ușoară că nu pierde nici o măsură, ci continuă:

Cu jocuri, ca și ziua, vă pierdeți primăvara –
Toi prefăcuți, și iarna veți pierde-o, ca pe-o noapte.

În timp ce May închide cartea și face un pas spre noi, aud o altă voce, una chiar mai puternică decît a mamei.

„Nu există accidente", spune Eva în vreme ce eu și cu Beezer pășim înăuntru.

1. William Blake, *Cîntece ale inocenței și experienței*, traducere, prefață și tabel cronologic de Iana Maravis, București, RAO, 2006.

Diferența dintre dantela de Ipswich și toate celelalte dantele lucrate de mînă este dată de mosoare. Femeile din colonii nu-și puteau permite mosoarele mai grele, ornamentale folosite de europence. Ca în mai toate situațiile din colonii, dantelăresele fuseseră nevoite să se mulțumească cu ce aveau la îndemînă. Și astfel, mosoarele pe care răsuceau ața erau mai ușoare, uneori goale pe dinăuntru, fabricate din trestie sau, mai rar, din bambusul care era adus pe navele din Salem drept material de ambalaj, și chiar din os.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 7

Acum, ne-am adunat toți. Logodnica lui Beezer, Anya, a sosit noaptea trecută. Cei doi trebuiau să plece mîine spre Norvegia, pentru nunta pînă la care nu mai e decît o săptămînă. Cu toate astea, călătoria a fost amînată cu cîteva zile, pînă după înmormîntarea Evei. Este evident că Anya nu e deloc mulțumită de situație. Și, chiar, de ce ar fi? În condițiile date, cred că se comportă destul de bine. Știu că nu se simte în apele ei în locul ăsta și că May e o prezență stranie. Mi-a zis Beezer. În această ultimă privință o respect oarecum pe Anya, dar tot nu-mi place de ea. Asta e parțial din cauză că nici ea nu mă place, nu ne place pe nici unul în

afară de Beezer. Mă gîndesc la cît de multe i-o fi povestit frate-meu despre noi, dar el nu e genul vorbăreț. Cînd l-am întrebat, de pildă, cum au decurs lucrurile cînd a identificat cadavrul Evei, el a mormăit ceva despre faptul că a fost dificil și despre „crustacei". Dacă voiam să aflu mai multe, știam că trebuie să îl întreb punct cu punct, dar terminologia pe care o folosea mi-a tăiat orice chef și m-am hotărît că nu mai vreau nimic.

În dimineața asta, Beezer și Anya dorm pînă mai tîrziu, dar noi, ceilalți, sîntem deja prezenți în clădirea de piatră roșie a școlii, așteptîndu-l pe pastor să sosească. Ne întîlnim ca să punem la punct amănuntele slujbei conform Bisericii unitariene, a cărei membră era Eva. Dr. Ward vine cu o barcă-taxi. A renunțat temporar la statutul de pensionar ca să țină slujba de înmormîntare a mătușii, căci ei doi erau prieteni de ani buni. Vedem cu toții barca, aflată încă departe, dar apropiindu-se în ritm constant.

Nu vorbește nimeni în afară de doi copii mici, o fetiță și un băiețel, care șed pe podeaua școlii în colțul cel mai îndepărtat, jucîndu-se *jacks*. Podeaua e înclinată din cauza faptului că e veche și nu a mai fost reparată, așa că, de fiecare dată cînd cei doi aruncă mingea, aceasta se rostogolește în direcția opusă. Copiii găsesc asta teribil de amuzant. Chicotesc și o pornesc de-a bușilea să prindă mingea, înainte ca ea să se rostogolească afară.

O tînără agitată, care presupun că e mama lor, îi privește făcînd asta de vreo două, trei ori, după care sunetul mingii care tot sare începe să o calce pe nervi. Incapabilă să mai suporte, ea se duce și le ia mingea. Fetița se pune pe plîns, iar asta îi aduce și mamei

lacrimi în ochi. Văzînd o asemenea scenă, femeile din Cerc se apropie şi o înconjoară pe tînăra mamă, consolînd-o.

— Lasă-i să se joace, sugerează una dintre cele mai în vîrstă, că joaca e bună.

Femeia îi ia mamei mingea şi i-o dă înapoi copilei, care se uită la obiect cu suspiciune. Apoi, una dintre femei observă că barca-taxi a ajuns la ponton şi cineva coboară din ea. Îl recunosc de îndată pe pastor, chiar după atîta vreme, dar femeii îi e total necunoscut şi simt că e încordată.

— E în regulă, o linişteşte May, punîndu-i mîna pe umăr. A venit să mă vadă pe mine.

Tînăra mamă agitată îngăduie să fie condusă înapoi între membrele Cercului. Femeile îi vorbesc acum blînd, rostind cuvinte pe care nu le înţeleg, pînă ce reuşesc în cele din urmă să-i smulgă un zîmbet. Fetiţa nu-şi reia joaca, ci pune mingea jos dinadins şi-o priveşte cum se rostogoleşte spre uşa deschisă, unde se opreşte o clipă, după care sare în jos pe treptele de granit, săltînd scurt de două ori înainte să dispară. Singura imagine care mai stăruie în cadrul uşii este aceea a lui May grăbindu-se către doc ca să-l întîmpine pe pastor.

May crede că e mai bine să-l conducem pe dr. Ward în casa mare, departe de femeile care sînt foarte agitate (dacă nu mai rău), plus că „ele oricum lucrează la dantelă şi n-ar trebui să le întrerupem cu problemele noastre". Cînd ajungem în casă, Beezer şi Anya s-au trezit în sfîrşit. El şi-a băut cafeaua şi aduce o cană şi pentru pastor. Anya nu-l ajută, dar se ţine după el ca de obicei. Întocmai cum procedează cineva care are un handicap, el compensează neajunsul ăsta învăţînd să

se mişte împreună cu ea, uitînd după o vreme că acesta nu este modul lui natural de a se deplasa.

— Ne gîndim să schimbăm locul, spune dr. Ward, amestecînd încă o linguriţă de zahăr în cafea şi lovind-o de marginile cănii. Probabil că vom ţine înmormîntarea ceva mai încolo, la St. James.

— De ce am face una ca asta? întreabă May.

— Pentru că pur şi simplu sînt prea mulţi participanţi. Biserica catolică e singura în care încap atîţia oameni.

— Cîţi oameni?

May avea deja presimţiri rele în privinţa evenimentului.

— Credem că în jur de două sute, răspunde pastorul. Mai mult sau mai puţin.

— Două sute de persoane? întreabă Anya stupefiată. Eu n-aş chema atîta lume la înmormîntarea mea nici dacă *eu însămi* aş fi răposata.

— Mai mult sau mai puţin, repetă el.

Aproape că văd cum pielea lui May se face ca de găină la gîndul unei asemenea mulţimi. Nu poate să mai stea aşezată, aşa că se ridică şi porneşte să se mişte de colo-colo.

— Două sute de oameni, repetă Anya.

— Eva avea o grămadă de prieteni, îi spune Beezer, în parte şi ca s-o facă să tacă. De la toate cursurile alea de maniere elegante.

— Şi toate vrăjitoarele alea, zice May încruntîndu-se.

Pastorul se foieşte încurcat. *Unii oameni, şi cu siguranţă calviniştii, ar considera-o pe May „una dintre vrăjitoarele alea". Poate chiar mai mult acum, că-şi spun „Cercul". Îşi amintea de momentul în care îşi schimbaseră oficial titulatura, cea de afaceri, din „Fetele*

insulei" în „Cercul". Nu-i plăcuse deloc şi îi spusese asta şi Evei. Titulatura aceea avea o anume conotaţie, de care el era de părere că ar face mai bine să se ferească. Se întrebase întotdeauna (mă rog, toată lumea se întreba) ce se petrecea de fapt acolo. Unii credeau despre aceste femei că erau un sabat de vrăjitoare. Cu atîtea vrăjitoare prin Salem zilele astea, era logic să iei orice grup de femei drept sabat, mai ales unul care-şi spune „Cercul". Eva rîsese la auzul unor astfel de vorbe, lămurindu-l că grupul nu era botezat după vreo întrunire a vrăjitoarelor, ci după moda cercurilor de cusut la care participau odinioară doamnele. În ciuda acestei explicaţii, el era încă de părere că numele putea fi interpretat. Mai exact, spusese că le putea „afecta cariera", dar ele au ţinut-o pe-a lor şi l-au schimbat oricum. Şi, din cîte observa şi el, asta nu le afectase cîtuşi de puţin afacerile. La puţin timp după aceea, Eva începuse să vîndă dantela împletită de membrele Cercului în salonul ei de ceai şi a continuat să facă asta pînă în ziua morţii ei. Mă rog, ar trebui să fii nebun să accepţi sfaturi în domeniul afacerilor de la un pastor, nu? Cu toate astea, el încerca o anume uşurare acum, cînd realiza nu numai că May nu era vrăjitoare, dar şi că acesteia nu părea a-i plăcea deloc vrăjitoarele. În felul ăsta, credea el, May era în asentimentul calviniştilor.

— Cine sînt calviniştii? întreb eu şi abia după ce rostesc întrebarea îmi dau seama că îi citisem gîndurile.

El tresare. Mintea lui Ward e atît de uşor de citit, atît de deschisă, încît nu mă pot abţine. Aşa stau uneori lucrurile cu oamenii bisericii. Gîndurile lor sînt expuse întregii lumi, nu ascunse cu grijă ca ale noastre.

May era acum foarte agitată. La început, m-am gîndit că un posibil motiv ar fi acela că îl „citeam" pe pastor fără să fiu poftită. Asta era una dintre regulile de bună-purtare ale Evei: nu citeşti gîndurile cuiva decît dacă eşti invitat s-o faci. Altfel, un gest ca acesta devine supărător. E ca şi cum ai intra ilegal pe o proprietate privată. Dar ştiam că, dacă eu nu întîmpinam nici o dificultate în a-l citi, nici May nu avea vreuna. Toate posedam darul acesta într-o oarecare măsură, deşi mama nu vrea să recunoască. *Este* dispusă să admită că are o fire incredibil de intuitivă, ceea ce, aş îndrăzni eu să afirm, este exact acelaşi lucru. Astfel, fie e încă furioasă din cauza vrăjitoarelor, motiv pe care eu nu-l pricep cîtuşi de puţin, fie e mînioasă pe mine din cauză că l-am „citit" pe pastor. Oricum ar fi, furia ei e aproape materială. Chiar şi pastorul o poate simţi.

— Ce părere aveţi?

Dr. Ward aşteaptă un răspuns.

— Ştiţi deja ce părere am, spune May. Cred că ar trebui să nu organizăm nici un fel de înmormîntare.

— Eu sînt de părere că Eva şi-ar fi dorit *o oarecare* ceremonie, vine replica pastorului.

— Ar fi drăguţ să avem o ceremonie.

Acestea sînt primele cuvinte rostite de tuşica Boynton pînă acum.

— Eva era o persoană foarte religioasă, ştiţi, o sprijină dr. Ward.

— Eva? Religioasă? rîde May în gura mare.

Deşi, în condiţii normale, i-aş ţine oricînd partea pastorului Ward, chiar şi eu sînt acum silită să fiu de acord cu mama. Eva era membră a bisericii, dar nu era ceea ce se cheamă îndeobşte o persoană religioasă. Verile, se ocupa de aranjamentele florale pentru biserică

și se putea angaja în discuții pe teme biblice cu cei mai destoinici dintre enoriași, dar rareori se ducea pe la slujbe. Odată, mi-a mărturisit că ideea ei de spiritualitate este să lucreze afară, în grădină sau să înoate.

— Mă rog, eu cred că și-ar fi dorit totuși ceva, afirmă dr. Ward, vocea lui avînd o nuanță oarecum tăioasă, pe care se grăbește s-o ascundă în spatele unui zîmbet forțat.

— În acest caz, dumneata ar trebui să te ocupi de toate, spune May și iese.

Acum, mă apucă pe mine furia, pentru că asta e tipic pentru mama: să ne lase baltă. May e celebră pentru faptul că a ținut piept, în același timp, șerifului districtual, poliției din Salem și unei duzini de reporteri agresivi. E în stare să conducă o afacere înfloritoare și să acorde un interviu strălucit revistei *Newsweek*, dar, cînd vine vorba de familie, nu se poate descurca defel.

— Nu știu de ce ne mai deranjăm să-i cerem opinia, zic eu pe un ton puțin cam prea dur. Pun pariu că nici nu o să vină la înmormîntare, dacă organizăm una.

— Tu ai venit, nu-i așa?

Vocea lui Beezer e tăioasă.

— Iartă-mă, se scuză el, dar te-aș ruga să nu facem asta.

— Îmi pare rău, spun eu și chiar regret.

— Poate ar trebui să organizăm slujba la Biserica unitariană, așa cum stabiliserăm inițial, spune pastorul. Pe principiul „primul venit, primul servit".

Eu văd deja cu ochii minții o tejghea de băcănie, unde toată lumea își ia un bilet de ordine, dar păstrez imaginea pentru mine.

Urmează o lungă tăcere.

— Ești bine? mă întreabă în sfîrșit dr. Ward.

— Îmi pare rău, repet eu, neştiind ce să mai zic.

— Tuturor ne pare rău, spune el, cu ochii în lacrimi.

Întinde mîna ca să-mi atingă braţul, într-un gest duhovnicesc, dar plînsul i-a tulburat văzul, aşa că nu apucă decît aerul.

Mai tîrziu, o aud pe Anya vorbind cu Beezer, cei doi închipuindu-şi că sînt singuri în casă.

— Ai o familie extraordinar de ciudată, zice ea.

Asta e spusă pe un ton drăgăstos, dorindu-se a fi o mică glumă.

Ştiu ce expresie are chipul fratelui meu, deşi nu îl pot vedea: pe el nu-i nici urmă de zîmbet.

Cînd eram la balamuc, după ce Lyndley se sinucisese, m-am înscris la şedinţe de terapie prin şocuri, acţionînd împotriva voinţei Evei şi a lui May (ceea ce explică în parte de ce am făcut-o), dar la recomandarea fermă a medicilor. Eram în spital de o lună şi jumătate. Încercaseră toate medicamentele obişnuite împotriva depresiei, deşi vorbim de anii de dinainte de utilizarea Prozacului, aşa că ceea ce aveau doctorii la îndemînă nu era la fel de eficient. În plus, îmi dăduseră ceva împotriva halucinaţiilor. Luam atîta Stelazină că nu mai puteam înghiţi. De-abia reuşeam să vorbesc. Iar medicaţia nu mă ajuta prea tare. Imaginile pe care le aveam dinaintea ochilor atunci cînd eram trează mi-o înfăţişau încă pe Lyndley sprijinită de stînci, încovoiată în bătaia vîntului precum statuile ce împodobeau odată prova corăbiilor, gata să sară. Coşmarurile ce-mi terorizau nopţile mi-l arătau pe Cal sfîşiat de cîini. Începusem deja să realizez că această din urmă imagine era, de fapt, o

halucinație, deși, atunci cînd mă internasem, eram *convinsă* că era adevărat și că el *chiar* fusese ucis de cîini. Doctorii o numeau un fel de împlinire fantezistă a unei dorințe.

Ei bine, Cal nu era deloc mort, dar sora mea era. Și, indiferent cît mă străduiam, nu-mi puteam scoate nici una dintre aceste imagini din minte. Mă gîndeam, și doctorii îmi confirmaseră, că m-ar putea ajuta să mă descotorosesc în sfîrșit de ele cu ajutorul terapiei prin șocuri, așa că semnasem cererea. Aproape că-mi doream asta. Reacția lui May la această nouă situație fusese să-mi trimită un exemplar din *Clopotul de sticlă* al Sylviei Plath. Atenție, nu-l adusese ea însăși, căci nici nu călcase pe la spital ca să mă vadă. Trimisese cartea prin Eva, care primise instrucțiuni ca, la nevoie, să-mi citească din ea cu voce tare.

— O să fac ce mi-am propus, a fost singura replică pe care i-am adresat-o Evei.

Nu a fost ceva îngrozitor. Sau, cel puțin, experiența mea nu a fost oribilă. Și a funcționat. Au fost necesare cîteva ședințe, dar, în cele din urmă, imaginile au început să se estompeze. Cea cu Cal a redevenit un coșmar obișnuit, din care mă puteam trezi înainte ca lucrurile să se înrăutățească. Și, cu toate că imaginea cu Lyndley nu a dispărut complet, ea s-a micșorat pînă ce a ajuns de mărimea unei cutiuțe negre, ce stăruia în colțul stîng al cîmpului meu vizual. Nu însemna că se topise cu totul, dar măcar nu mai eram obligată să o privesc direct. Puteam să mă uit la altceva dacă doream, și exact asta făceam.

Era pentru prima dată cînd îmi aminteam lucruri și îmi clădeam un plan anume. Nu fusesem propriu-zis invitată, dar mă hotărîsem totuși să mă mut în California

şi să locuiesc cu Peter. Din moment ce făcusem deja cerere şi fusesem acceptată la UCLA, le-am comunicat celor de la spital că aveam de gînd să merg la facultate, aşa cum stabilisem. Doctorii erau încîntaţi. Au luat asta drept un semn că mă vindecasem şi că noua lor tehnologie medicală îmbunătăţită avusese efect asupra mea.

Înainte de şedinţele de terapie prin şocuri, într-o ultimă încercare de a mă convinge să renunţ, Eva îmi spusese ceva ciudat. Nu era necăjită din cauza viziunilor mele. În meseria ei, aceea de cititoare în dantelă, îţi doreai să ai viziuni. „Uneori", spunea ea, „nu viziunile sînt problema, ci interpretarea lor poate fi greşită. Se întîmplă să nu poţi înţelege imaginile pînă nu te detaşezi puţin". Ea susţinea că am nevoie de terapie prin discuţii, nu prin şocuri, sau cel puţin aşa credeam la momentul acela. În realitate, ceea ce vrusese ea să spună şi ceea ce mi-a explicat abia după ani de zile era că şi ea văzuse aceleaşi lucruri ca şi mine. Amîndouă imaginile i se arătaseră în dantelă, şi cea cu Lyndley, şi cea cu cîinii, cu deosebirea că, pentru ea, acestea erau simboluri, în vreme ce, pentru mine, erau reale.

— Eu sînt de vină, spusese ea, vorbind deja în clişee. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

În prezent, membrele Cercului își confecționează mosoarele din oasele păsărilor ce au viețuit odată pe Insula Cîinelui Galben. Faptul că sînt ușoare face ca tensiunea firului de pe mosoare să fie inegală, iar acest lucru, mai mult decît orice altceva, conferă noii dantele de Ipswich calitatea ei neobișnuită și încîntătoarea textură lipsită de uniformitate, ce-o face atît de ușor de citit.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 8

Aș fi cîștigat prinsoarea. May nu apare la înmormîntarea Evei. Tușica Boynton e aici, însoțită de Beezer și Anya, fiecare susținînd-o de cîte un braț. Dar May nici măcar nu se deranjează să vină.

Cînd ajungem la biserică, lumea e aliniată afară, așteptînd să intre.

Rafferty e și el aici. Stă în picioare în partea din spate a bisericii, sub orga care se înalță pînă la tavan. E o biserică veche, Prima Biserică din Salem, acum unitariană, dar cu origini puritane. Două dintre cele acuzate de vrăjitorie erau membre ale congregației de aici. Tot din această biserică a fost excomunicat și Roger Williams, după ce a intrat în grevă și a refuzat să mai fie pastor sau chiar să mai participe la slujbe

pînă ce orice dialog cu Biserica Angliei nu avea să fie întrerupt. El a părăsit nu doar biserica, ci și Colonia Golfului Massachusetts, scăpînd de excomunicare și fondînd mai apoi Rhode Island, statul în care s-au pus bazele toleranței religioase.

Astăzi, Prima Biserică din Salem e unitariană și s-a depărtat de rădăcinile sale puritane pe cît a fost posibil. Cu toate acestea, rădăcinile sînt adînci. Ultima dintr-o succesiune de locuri de întîlnire, clădirea din strada Essex s-a schimbat considerabil de-a lungul vremii. Pe la mijlocul anilor 1800, cînd Salem a început să cîștige sume substanțiale din transporturile maritime, biserica a fost reconstruită din piatră și lemn de mahon, cu strane din lemn tare în partea centrală și banchete moi, îmbrăcate în catifea (locurile rezervate familiilor de comercianți maritimi), înșirate de-a lungul peretelui. Lumina pătrunde aici prin ferestrele Tiffany uriașe, aproape cît tot peretele, care lasă să treacă o peliculă roz-cenușie ce conferă obiectelor o frumusețe ușor stranie.

Clădirea are eleganța simplă și severă întîlnită numai în acest colț al Lumii Noi.

Ne așezăm pe margine, pe locurile rezervate familiei Whitney, cu pernele lor din păr de cal și husele de catifea prăfuită ce, odată, a avut culoarea vinului roșu, dar care a pălit acum spre un roz tocit. Stranele din centrul bisericii au fost restaurate și acolo se așază congregația. Chiar și astăzi, cînd e așa de aglomerat că lumea e nevoită să stea în picioare în partea din spate, singurul separeu deschis este cel al familiei Whitney. Asta e mai degrabă o chestiune de datorie decît o segregare propriu-zisă, dar pare a fi o modalitate de a

ne separa cumva de mulțime. Deoarece stăm cu fața la oameni și nu la amvon, senzația este că ne aflăm într-o vitrină. Observ că ni se aruncă scurte priviri atunci cînd nu sîntem atenți. Poate că asta e ceva obișnuit pe la înmormîntări, poate că toate aceste priviri sînt parte din ceremonial, dar familiile nu bagă niciodată de seamă pentru că stau cu fața spre sicriu, nu spre restul enoriașilor.

Deja sînt aproape treizeci și trei de grade afară.

— E prea devreme pentru așa ceva, o aud eu pe o femeie care tocmai intră pe ușă.

Tonul ei are o undă de reproș blînd și mă întorc să văd cui i se adresează. Comentariul e însă unul general, care nu se îndreaptă spre urechile cuiva anume sau, poate, spre Dumnezeu, în a cărui casă, pare-se, ne găsim. E ca și cum femeia ar înregistra un eveniment care urmează să fie pus la dosar. Prin părțile astea, oamenii au obiceiul să înregistreze excesele vremii în același fel în care-și calculează cheltuielile, asigurîndu-se că primesc credit pentru orice și nu se pricopsesc cu vreo plată cu care nu sînt datori, de parcă vremea însăși e sub control și obligată să producă un număr finit și determinabil de zile caniculare, ploioase sau înzăpezite, ce nu trebuie în nici un chip să fie depășit.

Biserica e plină cu femei, toate purtînd pălării și rochii de vară din pînză de in, într-un stil aproape sudist, ce nu-și găsește locul aici, pe fundalul arhitecturii acesteia din piatră rece. Privirea îmi e atrasă către centrul sălii, unde se află un grup de femei îmbrăcate în diferite nuanțe de purpuriu și purtînd pălării roșii. Acestea sînt cele care o frecventau pe Eva în mod regulat și pe care ea le considera prietene.

Cînd intră, oamenii își fac vînt folosind ce le cade sub mînă: pălării de vară, un program de duminica trecută, care a căzut pe podea. Suspinele lor se aud clar. În biserică nu există aer condiționat, dar adăpostește atmosfera întunecată a unei pivnițe de piatră din Noua Anglie, umedă și răcoroasă, cu o undă de parfum rămasă de la merele de toamna trecută, de la Zilele Recoltei și de la molidul de Crăciun. Pe măsură ce încep să se mai răcorească, oamenii se liniștesc. Nu își mai fac vînt și încetează să se mai foiască. Apar chiar și unele zîmbete scurte de recunoaștere, aruncate încoace și încolo și mascate ulterior de conduita sobră, mai potrivită împrejurării.

— Încearcă să te porți de parcă ai fi în doliu, l-am auzit eu odată pe un regizor de la Hollywood spunîndu-i unuia dintre actori și exact așa se comportă și cei prezenți în biserică.

Singurele care *într-adevăr* poartă negru sînt vrăjitoarele, dar ele așa se îmbracă tot anul. Le mai distinge și faptul că doar ele, dintre toți, nu consideră asta drept o ocazie solemnă. Vorbesc între ele în șoaptă, salutîndu-se pe măsură ce sosesc și altele. Eva îmi spusese odată că, pentru ele, moartea nu are aceeași conotație. Motivul este acela că, zicea ea, vrăjitoarele nu leagă moartea de ideea de pedeapsă veșnică.

Dr. Ward citește elogiul, vorbind despre faptele bune săvîrșite de Eva și de oamenii pe care i-a ajutat.

— În ultimă instanță, pe oameni îi definesc faptele lor bune.

Pastorul parcurge o listă cu activitățile în care fusese implicată Eva. Nici nu știusem aceste lucruri despre mătușa mea. Ar fi putut să se laude cu ele, dacă ar fi fost un altfel de om. Îmi dau seama cît de egoiști sînt

copiii. Îi iubim şi gravităm pe orbita universurilor lor, dar ei nu gravitează în jurul lumilor noastre. Am plecat de aici pe cînd eram copil şi, în anumite privinţe, nu am crescut deloc. Faptul că nu aveam cunoştinţă de aceste amănunte despre mătuşa mea stă mărturie. Încep să regret asta. Sînt o mulţime de lucruri de care îmi pare rău astăzi.

Dr. Ward îşi drege glasul.

— Eva Whitney înota în fiecare zi, începînd cu sfîrşitul primăverii. Ea era deja în apă cu mult înaintea majorităţii ambarcaţiunilor. Oamenii îşi lansau bărcile la apă cînd Eva îşi începea şedinţele zilnice de înot, pentru că ştiau că vremea va rămîne caldă şi că primăvara sosise printre noi. Prima ieşire în larg a Evei era versiunea locală a Zilei Cîrtiţei[1]. Cînd intra în apă prima dată, ne ţineam cu toţii respiraţia. Dacă înota şi a doua zi, puteam să ne punem definitiv deoparte lopeţile de curăţat zăpada, căci primăvara venise.

Priveşte în jurul lui, privind oamenii în ochi.

— Acum, anotimpul s-a schimbat. A sosit iarăşi vara, dar Eva nu mai este printre noi.

Se uită la tuşica Boynton, apoi la Beezer şi la mine. Frate-meu se foieşte jenat în scaun.

— Pentru orice lucru este o clipă prielnică şi vreme este pentru orice îndeletnicire de sub cer, zice dr. Ward.

Nu termină versetul, ci coboară din amvon, făcîndu-i semne lui Ann Chase, care se apropie cu notiţele

1. Ziua Cîrtiţei (*Groundhog Day*) este sărbătorită în Statele Unite şi Canada pe 2 februarie. Tradiţia spune că, dacă animalul iese din tunelul său şi nu-şi vede umbra din cauză că cerul e înnorat, iarna va lua sfîrşit curînd. Dacă îşi vede umbra şi se întoarce în vizuină, atunci iarna va mai dura 6 săptămîni.

discursului în mînă. Cînd trece pe lîngă noi, veşmîntul negru se freacă de colţul scaunelor. Pastorul îşi aminteşte de buna-creştere şi îi întinde braţul ca s-o ajute să urce treptele, într-un gest politicos venit din partea unui bătrîn gentleman. În timp ce ea îi ia braţul, observ că mîna ei este cea care susţine. Mai mult îl ajută ea să coboare decît o ajută el să urce. Dr. Ward se duce încet spre primul rînd de scaune şi se aşază cu faţa spre sicriu. Ochii îi sînt aţintiţi înainte.

Nu am mai văzut-o pe Ann Chase din vara în care a murit Lyndley. E puţin mai mare decît mine, cam cu vreo patru, cinci ani. Pare puţin ştearsă, dar altfel nu s-a schimbat deloc în aceşti cincisprezece ani. Trăsăturile îi sînt mai puţin accentuate, ca ale unei cópii făcute de un student la arte după vechii maeştri, o copie neclară, mai mult sugestie decît realitate.

Nu se prezintă. Nici nu e nevoie. Cu excepţia lui Laurie Cabot, Ann Chase este cea mai celebră vrăjitoare din Salem şi descendentă directă a lui Giles şi Martha Corey, care odinioară fuseseră membri de frunte ai congregaţiei de la Prima Biserică, pînă la execuţia lor sub acuzaţia de vrăjitorie din epoca vînătorii. Firesţe că cei doi nu erau vinovaţi. Documentele prin care sînt absolviţi atîrnă astăzi în partea din spate a bisericii, pentru a putea fi văzute de toată lumea. Ele au fost emise de regina Elisabeta a II-a la sfîrşitul acestui secol, dar mult prea tîrziu pentru Giles şi Martha şi, ar zice unii, prea tîrziu pentru Ann.

— *Păcatele strămoşilor*, şopteşte cineva suficient de tare ca să audă toţi. Dar, chiar dacă aceste vorbe ajung şi la urechile lui Ann, ea nici nu tresare.

Majoritatea oamenilor crede că Ann a devenit vrăjitoare într-un gest de protest de familie dus la extrem,

ca un fel de dreptate făcută după modelul „dacă nu-i poţi învinge, alătură-te lor" sau în ideea că, „de vreme ce port numele, ar fi bine să controlez şi povestea". Nu sînt prea sigură că aşa stau lucrurile. Cînd am părăsit eu oraşul, Ann Chase practica deja vrăjitoria, trăind într-o casă în stil hippie aflată lîngă Frontoane, cultivînd ierburi şi fierbînd ceai din ciuperci halucinogene pentru toţi prietenii ei. Pe-atunci nu purta negru, ci fuste lungi şi unduitoare, cu imprimeuri indiene, făcute din acelaşi material ca şi cuverturile pe care Lyndley şi cu mine le cumpăraserăm din Harvard Square. Umbla mai tot timpul desculţă, avea tatuaje desenate cu henna pe mîini şi un inel la un deget de la picior, care se unduia pînă la gleznă, ca un fir de viţă-de-vie din argint. În majoritatea timpului, soră-mea şi cu mine o consideram o persoană foarte exotică. În restul timpului, credeam că e pur şi simplu bizară. Ca atunci cînd o văzusem stînd tocmai la capătul Cheiului Derby, o siluetă uriaşă profilată pe fundalul căsuţei farului, şi rostind vrăji de dragoste pentru prietenele ei, care se ţineu după ea ca nişte căţeluşi. Obişnuiam să le spionăm din port, de pe barca cu motor ancorată în dana altcuiva. Rîdeam în timp ce le priveam şi ne acopeream gura cu palmele ca să nu ne audă. Dar, în cele din urmă, acele vrăji or fi avut efect, căci prietenele lui Ann au început să nască bebeluşi hippie, pe care îi îmbrăcau în tricouri vopsite manual şi îi alăptau în locuri publice. Nu mai conta că anii '60 se duseseră de mult.

— În Salem, anii '60 au venit abia în anii '70, zicea Lyndley şi avea dreptate, desigur.

Dar, cînd corabia anilor '60 şi-au făcut în sfîrşit apariţia şi în bătrînul port Salem, Ann Chase a fost printre primii amatori să se îmbarce, plini de entuziasm.

Şi cînd nava a pornit-o din nou în larg, Ann a rămas pe plajă să fluture batista. Îşi aflase portul unde se simţea acasă.

Pe vremea aceea, toată lumea se pricepea niţel la magie, dar Ann a împins lucrurile mult mai departe. În loc să citească în cărţi de tarot şi după metoda *I Ching*, ea s-a apucat de frenologie. Era în stare să-ţi ghicească viitorul citind în denivelările craniului. Te apuca de cap cu amîndouă mîinile şi îl strîngea de parcă încerca un pepene la piaţă. În final, îţi putea spune cînd aveai să te căsătoreşti şi cîţi copii urma să ai. Lyndley s-a dus la ea de vreo două ori, dar eu n-am fost niciodată, pentru că nu-mi plăcea să îmi atingă cineva capul şi, în plus, dacă aveam nevoie să mi se ghicească viitorul, puteam să-i cer asta Evei. Atunci s-a împrietenit soră-mea cu Ann.

Transformarea Annei în „Vrăjitoarea Oraşului" s-a produs treptat. Dacă te luai după Eva, ai fi crezut că Ann s-a trezit pur şi simplu într-o bună dimineaţă şi a realizat că era vrăjitoare. De fapt, n-a fost chiar o decizie, ci o evoluţie. Istoria familei sale a fost amănuntul care i-a adus celebritatea. Vrăjitoarele din Salem, fie localnicele care se apucaseră de practicile magice, fie cele care începuseră mai devreme şi se mutaseră în oraş, pentru că fusese declarat un loc sigur, s-au adunat în grup în jurul lui Ann. Asocierea cu ea era purtată precum o emblemă a curajului, care dovedea că vrăjitoarele din Salem existaseră dintotdeauna. Parcă voiau să spună „Priviţi ce departe am ajuns". Sigur că nu dovedeau nimic de genul ăsta (căci Giles şi Martha Corey nu fuseseră vrăjitori, ci victime lipsite de noroc), dar legătura, odată făcută, era dificil de rupt. Şezînd aici,

în biserică, mă întreb cum se simte Ann în postura de mascotă.

Vorbește de cîteva minute bune: despre grădinile Evei și felul în care ocrotea plantele, despre care s-a scris în reviste pe care le-am tot văzut de-a lungul anilor. Vreau să aud ce zice Ann, dar aceeași persoană șoptește iarăși și-mi perturbă atenția. Mă uit în jur, dar nu pot să localizez sursa, așa că încerc încă o dată să mă concentrez la discursul lui Ann și la detaliile vieții mătușii Eva.

— Din cîte știu eu, Eva a salvat cel puțin o specie de plante de la dispariție, spune Ann.

— Exagerări nefondate, numai vorbe de clacă, șoptește aceeași voce, destul de tare ca să aud acum și eu.

Mă întorc și le șușui pe femeile din stînga mea, gîndind că e vreuna din ele. Acestea mă privesc ciudat.

— *Ca și cînd ai avea două capete*, îmi șoptește vocea la ureche, dar mai tare acum, mai aproape.

Recunosc vocea. E a Evei. Vorbește destul de tare ca să umple toată biserica sau măcar cît să fie auzită în rîndurile dimprejurul meu, dar e clar că numai eu o aud.

— Eva Whitney a fost una de-a noastră, începe Ann și unele vrăjitoare aplaudă. Nu în mod oficial, desigur, dar a fost.

Acum, privesc spre pastor, pentru că într-acolo vrea Eva să mă uit. Nu știu cum de știu asta, dar sînt sigură. A fost un bun prieten. Am amintiri cu el acasă, discutînd despre scripturi și literatură pînă tîrziu, în noapte.

Uitîndu-mă la dr. Ward, îmi pot da seama că e foarte tulburat. Încearcă să-și păstreze cumpătul de dragul congregației.

— Îmi amintesc de un citat care îi plăcea foarte mult Evei, spune Ann. „Iarba va creşte iar verde în anul ce vine. Dar tu, prieten iubit, tu vei reveni?"

În timp ce rosteşte acest vers, Ann se uită drept la mine.

Acum, ea coboară din amvon, iar dr. Ward se îndreaptă iarăşi spre sicriu. Cînd Ann păşeşte pe trepte, veşmintele ei negre se învolbură, iar gîndul îmi zboară la aripi şi la vrăjitoare pe cozi de mătură. În clipa aceea, Eva îmi azvîrle o frîntură de amintire în care noi toţi, eu, ea şi cu frate-meu, stăm aşezaţi aici, *în ziua în care bărbatul a zburat.* Sau, mă rog, astfel s-a referit întotdeauna Beezer la acel incident.

Era Ajunul Crăciunului. Dr. Ward abia venise pe-atunci, iar Eva îşi manifesta sprijinul asigurîndu-se că participam la toate slujbele. În anul acela, Beezer fusese ales să sune clopoţelul, alături de alţi doisprezece copii, care purtau robe roşii asortate. Fiecare copil avea cîte un clopoţel şi, laolaltă, interpretau o *Odă a bucuriei* cam ieşită din ritm, ridicînd pe rînd clopoţeii, la semnal, şi agitîndu-i de parcă viaţa lor ar fi depins de asta. Cînd Beezer a terminat, şi-a croit drum înapoi către strană. Era îmbujorat din pricina atenţiei ce i se acorda, ca şi din cauza căldurii, pe care dr. Ward o fixase la un nivel ridicat pentru a se asigura că nu suferă nimeni de frig în clădirea veche şi neizolată a bisericii.

Stranele din şirul central sînt puţin ridicate de la podea, cam cu douăzeci de centimetri, ceea e neobişnuit şi totodată periculos, dacă uiţi de asta măcar o clipă. Îmi amintesc că stăteam cu Beezer în strană, în seara aceea. Slujba era pe terminate. Corul cînta, atunci ca şi acum. Un domn în vîrstă, grăbit să ajungă acasă

și căutînd o breșă în procesiune, trecu peste orice reguli de protocol și sări peste rînd, dar cred că uitase de diferența de nivel. Amintirea cea mai pregnantă este aceea a expresiei de pe chipul Evei în clipa în care bărbatul s-a prăvălit cu capul înainte pe locurile noastre, de parcă ar fi zburat, picioarele fiindu-i aproape paralele cu dușumeaua. Beezer îl zări primul și urlă: „Drăcia dracului!", lucru pentru care Eva l-ar fi plesnit dacă am fi fost acasă, dar, înainte să apuce să-l atingă, frate-meu se afla deja pe jos, trăgîndu-mă după el. Toată lumea prezentă în biserică s-a întors, la timp pentru a o vedea pe Eva întinzînd ambele mîini deasupra capului și prinzîndu-l pe bătrîn din zbor, ca un antrenor de gimnastică. Gestul i-a schimbat omului traiectoria și probabil că l-a împiedicat să-și frîngă gîtul. Și, pentru un moment, înainte să aterizeze, bărbatul a plutit în stare de imponderabilitate. Mă gîndeam că totul ar fi în regulă, dacă ar reuși să se convingă de faptul că zboară cu adevărat și nu că e pe cale să se rănească serios. Dar bătrînul își pierdu cumpătul și fața i se schimonosi, pregătită de impact. Aterizează rău de tot, jumătate în poala Evei și jumătate pe portița stranei, zgîlțîind lemnul de mahon. Ca prin minune, nici el, nici Eva nu au pățit nimic. Îmi amintesc cît de impresionat a fost Beezer de priza Evei și de curajul ei. Zile întregi a vorbit despre asta.

— „Drăcia dracului!" îmi șoptește apoi vocea și-l văd pe Beezer zîmbind.

Îmi dau seama că amintirea aceasta îi era destinată lui, nu mie. Acum, pe măsură ce-și aduce aminte, cu un ochi rîde și cu celălalt plînge. Apoi, solistul corului începe să cînte *Raglan Road*, o alegere ciudată, dar potrivită, făcută de fratele meu și care i-ar fi plăcut Evei.

O văd pe Ann surîzînd în timp ce trece pe lîngă noi, cu veşmintele încă învolburate, şi se produce o mişcare în clipa în care spiritul Evei sare de la locul nostru către ea. Privesc spre Beezer ca să văd dacă a observat asta, dar el e deja în picioare, îndreptîndu-se către sicriu împreună cu ceilalţi purtători, aşa că n-a văzut absolut nimic.

Urmăm cu toţii sicriul. Odată cu deschiderea uşilor masive ale bisericii, aerul rece dinăuntru se condensează într-o ceaţă fină, fumegînd în vreme ce ne conduce către trotuarul încins de dedesubt. Dar, înainte să mergem, e un moment în care toată lumea se opreşte. Nimeni nu vrea să iasă iarăşi afară. Un pas dincolo de prag reprezintă sfîrşitul a ceva, o uriaşă schimbare. Toţi simţim asta. Nu contează că sînt treizeci şi şase de grade afară. Aici e vorba despre altceva. O clipă, pragul pare prea înalt ca să fie trecut, nu numai de cei ce duc sicriul, dar şi de restul. Nimeni nu vrea să fie primul care face acest gest. Eternitatea se găseşte în această clipă, iar noi sîntem cu toţii suspendaţi în ea. Dr. Ward este cel care, în sfîrşit, rupe vraja şi păşeşte afară.

Valuri de căldură se ridică din asfaltul aleii, distorsionînd siluetele celor care ies în lumina soarelui, estompînd conturul tuturor, nu doar al lui Ann. Parcă am fi nişte fantome, iar sicriul, cu marginile sale întunecate şi orizontale, ar fi unicul obiect care are masă şi greutate reale. Lumea coboară scările deliberat mai lent, ochii obişnuindu-li-se treptat cu soarele puternic.

Nu ne aşteaptă nici un dric. În loc de asta, am ales să cărăm chiar noi sicriul pînă la cimitir, adică Beezer, Jay-Jay şi nişte tineri pe care nu-i recunosc. Prieteni de-ai Evei, poate.

Ceva mai jos de Casa Vrăjitoarei, un grup de preşcolari în excursie stau aliniaţi pe ambele părţi ale unei frînghii galbene groase, cu bucle din loc în loc. Fiecare copil ţine o buclă cu o mînă, iar unii îşi sug distraţi degetul mare de la cealaltă. Cîţiva dintre cei mai mărişori, mai obişnuiţi să ţină un coleg decît frînghia, strîng bucla cu o mînă, în timp ce cu cealaltă îl ţin pe cel de alături, pe sub buclă, nedorind să rişte nimic. Le-ar fi greu să meargă în felul ăsta, dar, în clipa asta, stau pe loc, înşiraţi şi aşteptînd să intre. Mă mir de faptul că educatoarele au ales să-i aducă aici, la casa lui Jonathan Corwin, care a fost unul dintre judecătorii care susţineau pedeapsa cu moartea, deşi dovedea mai mult scepticism şi mai puţină aplecare faţă de acest trist obicei decît restul. Copiii n-or să priceapă. Ei or să înţeleagă, ca şi mine la vîrsta lor, că acolo locuiau vrăjitoarele. Dacă e să se gîndească la ceva, atunci or să le vină în minte Halloween şi dulciurile şi cum o să arate costumul de anul viitor. Nu vor pricepe restul poveştii întunecate şi e mai bine aşa. Unii sînt somnoroşi din pricina căldurii, neatenţi şi în căutare de ceva care să-i scoată din starea de năuceală. Privirea le rămîne agăţată de sicriul care se deplasează încet şi iese de pe aleea bisericii. Se uită cum obiectul se îndepărtează tresăltînd, fixîndu-şi ochii pe el şi pornind într-o călătorie vizuală pe care nu sînt conştienţi că nu se cuvine să o facă. Micuţii nu au un cadru de referinţă pentru moarte. În mintea lor, totul e parte din excursia pentru care au bilet sau şi-or închipui că sîntem aidoma artiştilor stradali pe care i-au văzut rătăcind prin oraş şi interpretînd scene cu schelete, în încercarea de a momi lumea în Muzeul Vrăjitoarelor din Salem sau în Temniţa Vrăjitoarei sau chiar într-una din casele bîntuite.

Trecem de grădinile conacului Ropes. Cînd traversăm strada Essex şi o luăm în sus pe Cambridge spre strada Chestnut, favorita Evei, maşinile sînt oprite în ambele direcţii. La început, familia Whitney locuise pe strada Chestnut, dar politica i-a mînat spre Piaţa Washington, împreună cu ceilalţi republicani jeffersonieni. Beezer plănuieşte să facă la dreapta, pe strada Chestnut, şi să treacă prin faţa vechii reşedinţe a familiei, înainte să o luăm în sus, pe strada Flint şi-apoi să coborîm pe Warren. După asta, urmează să facem o buclă înapoi pe Cambridge, către cimitirul de pe Broad Street. Iniţial, ideea păruse una bună (şi ar fi mulţumit-o pe Eva), dar acum e mult prea ambiţioasă. Canicula face ca planul fratelui meu să frizeze imposibilul. Mă bate gîndul că ar fi mai nimerit să mergem direct acolo şi să nu ne mai abatem deloc. Încerc să-i transmit asta lui Beezer, dar, cînd cortegiul ajunge la intersecţia Chestnut cu Hamilton Hall, frate-meu îi conduce pe purtători spre dreapta, conform planului, iar sicriul urmează aceeaşi rută, coada luînd curba foarte larg, precum pupa unei nave.

Strada Chestnut e gătită de vară, împodobită cu jardiniere şi ghivece în floare aflate pe treptele vechilor clădiri federale. E frumos în orice anotimp, dar nu e tocmai uşor să te plimbi pe aici. Anticele trotuare de cărămidă sînt asemenea valurilor, unduind în sus şi-n jos pentru a face loc rădăcinilor de copac răsucite şi umflăturilor produse de îngheţ în ultimele două secole. Strada aceasta e o secvenţă de timp încremenită, dar e la fel de zbuciumată precum apele portului Salem pe furtună, aşa că sicriul tresaltă de parcă ar naviga. Un autobuz turistic dă colţul şi unii dintre pasageri, simţind că e rost de făcut poze, se apleacă în afară şi

declanşează aparatele în vreme ce trec pe lîngă noi. Cînd se aude clopoţelul autobuzului, un om mai în vîrstă, care joacă *solitaire* la o masă de la fereastră, îi aruncă o scurtă privire, de toleranţă uşor enervată, dar e surprins să dea cu nasul de sicriul care pluteşte pe sub geam, la nivelul ochilor lui, urmat de procesiunea noastră. Bărbatul se ridică, merge pînă la fereastră şi trage obloanele.

Cimitirul Broad Street e cocoţat sus de tot, pe un deal şi se întinde pe pante domoale spre biserică. Nu e departe, „în zbor de pasăre", dar, pe căldura asta, distanţa e prea mare pentru purtătorii sicriului. Observ că Beezer are chipul contorsionat de efort. Se întreabă dacă nu cumva ideea a fost neinspirată. Acum ajungem la deal, rudele aflîndu-se în faţă, împreună cu cîteva dintre doamnele cu pălărie. Cimitirul este chiar în vîrf, dar drumul coboară în pantă înainte să urce din nou. Deşi pot vedea pietrele de mormînt pe coastă, nu mai zăresc intrarea, aşa că n-am habar la ce se uită toată lumea, pînă ce nu ajung aproape de culme. Vrăjitoarele, care urcă în spatele nostru şi pot vedea întreaga panoramă, au înlemnit şi se holbează la ceva ce le stă în cale.

— Ce se întîmplă? îşi întreabă femeia îmbrăcată în culori pastel prietena. La ce se uită?

Îi simt pe demonstranţi înainte să apuc să-i văd. Senzaţia este aceea că sînt un zid, o poartă ferecată. Apoi zăresc pancartele. Sînt mari, din carton gros, scrise de mînă cu markere: FĂRĂ ÎNMORMÎNTARE CREŞTINEASCĂ şi VRĂJITORIA E O TICĂLOŞIE ÎN OCHII DOMNULUI.

Detectivul Raffety, care pare că s-a aşteptat la tulburări, vorbeşte deja la mobil, cerînd întăriri. Unul dintre

purtători, care izbutise să se strecoare pe trotuarele de pe Chestnut fără să facă măcar un pas greşit, se împiedică, deşi sîntem iarăşi pe teren solid. Aproape că se prăbuşeşte, dar se redresează în ultima secundă. Şocul pierderii echilibrului îi traversează pe toţi şi, pentru o clipă, am impresia că vor scăpa sicriul în mijlocul trotuarului.

— Mişcaţi-vă, le spune Rafferty protestatarilor, în timp ce încă o maşină de poliţie opreşte lîngă noi.

Din maşină sar doi ofiţeri, blocînd calea, astfel încît sicriul să poată trece. Purtătorii încep ascensiunea, dar dealul e foarte abrupt. Văd cum li se îmbibă hainele de transpiraţie.

— Nu înţeleg, îi spune una dintre femeile pastel uneia dintre Pălăriile Roşii. Cine sînt oamenii aceia?

— Sînt calvinişti, vine răspunsul Pălăriei.

Îmi dau seama că poate ar fi trebuit să mănînc ceva înainte să plecăm, dar n-am putut. E ca şi cum aş privi întreaga scenă printr-un binoclu ţinut invers, totul mişcîndu-se undeva departe, la mare distanţă.

— Adică vechii puritani?

Pălăria Roşie trece cu grijă de grupul demonstranţilor, păşind în lături ca să nu ajungă în drumul lor, dar neîndrăznind să le întoarcă spatele.

— Glumiţi, cu siguranţă, spune femeia pastel, adresîndu-se atît femeii cu pălărie, cît şi demonstranţilor.

Cum nu primeşte nici un răspuns, se grăbeşte să-i prindă din urmă pe ceilalţi. La orizont, se aude sunetul sirenei care se apropie.

— Lăsaţi-i să treacă, repetă detectivul Rafferty, dar pe un ton mai aspru, acum că întăririle sînt deja pe drum. Dacă vreţi să protestaţi, n-aveţi decît, e dreptul vostru. Dar n-o să faceţi asta în cimitir.

Rafferty păşeşte între grupul calviniştilor şi vrăjitoarele care merg toate odată, tăcute, iar eu simt ceva mişcîndu-se. Un bărbat îşi face cruce cînd femeile trec prin faţa lui, o veche superstiţie rămasă de pe vremea cînd era catolic, de parcă n-ar fi foarte sigur, la repezeală, dacă noua religie va fi o pavăză eficientă. Pînă şi eu îmi dau seama că oamenilor ăstora le e frică de vrăjitoare. Teama lor schimbă echilibrul de forţe, aşa că acum vrăjitoarele se simt suficient de puternice ca să treacă. Sînt conştiente că indivizilor le e frică de ele, mai ales că sînt într-un grup atît de numeros.

Anya o ia de braţ pe tuşica Boynton, conducînd-o spre culmea dealului, unde se află locurile de veci ale familiei Whitney. Eu merg în urma lor, cu un ochi la calvinişti. Dedesubt, văd că se adună şi mai multe maşini de poliţie.

Vîntul suflă dinspre mare. Cînd ajungem în vîrf, aerul începe în sfîrşit să se mişte. Mirosul fertil de sare revine într-un val de amintiri. Dinaintea mea se înalţă monumentul semeţ, înconjurat de pietre mai mici. Mă uit în jos, la piatra din faţa mea. Ea marchează mormîntul străbunicului meu, G.G. Whitney. Toată lumea din Salem are cîte o poveste de împărtăşit despre străbunicul. Dar astăzi nu piatra lui mă interesează. Vreau să o găsesc pe a lui Lyndley. Cînd sora mea a fost înmormîntată, eu eram deja în spital. Privesc spre capătul şirului, la piatra care pare cea mai nouă. A ei.

Lespedea pentru mormîntul Evei a fost deja tăiată. Zace pe o parte, lîngă groapă. Anya tot bombăne. E foarte furioasă pentru că i-au scris greşit numele: *Eve* în loc de *Eva*. Poate nu e decît o simplă greşeală, dar ea vrea ca cineva să fie tras la răspundere.

— Şi uite cum au scris *decedată*, continuă ea. L-au scris *de ce dată*. De parcă ar fi o întrebare. De unde i-au scos pe oamenii ăştia?

Nu cu mine vorbeşte. Nici cu cineva care o poate ajuta în vreun fel. Pietrele de mormînt ale familiei Whitney au fost tăiate şi însemnate de aceiaşi oameni de ani de zile. Nişte lucrători în piatră şi marmură aduşi de G.G. din Italia. Îi cunosc de cînd eram copil. Ei au făcut monumentul central, cu sculpturile sale complicate. Tot ei au lucrat şi statuile de granit din grădina Evei. Au cioplit delicate petale de trandafir şi ferigi în granitul dur al Noii Anglii, material total diferit de marmura mai moale cu care erau obişnuiţi. Sînt pietrari minunaţi, chiar dacă stau prost cu ortografia, şi nu permit ca Anya să-i vorbească de rău.

Cobor de-a lungul şirului de lespezi cu numele Whitney pe ele. Cînd ajung în dreptul celei a lui Lyndley, mă opresc şi mă uit lung. Şi numele ei e scris greşit. Numele de familie e bine, dar numele mic e cu „s" în loc de „l" (*Lyndsey* în loc de Lyndley).

Cînd revin în grup, Anya îi ţine braţul tuşicăi Boynton. Şi-a venit în fire şi nu mai bombăne.

Dr. Ward citeşte rugăciuni la mormînt. Se tot uită la tuşica, direcţionînd ceea ce citeşte spre ea, dar ea nu pare să observe. Nu se uită la pastor, ci la grămada de pămînt de lîngă groapă. Cu toate astea, nu cred că îşi dă seama că astăzi o înmormîntăm pe mama ei. În ziua în care am sosit, părea că realizează. Dar acum arată total absentă. Ochii nu i se mişcă deloc în timp ce noi citim Psalmul 23. Nu pare tristă şi nici teribil de curioasă în legătură cu scopul prezenţei noastre aici.

Ceremonia s-a încheiat și unii oameni au început să plece. Dar nici unul dintre noi nu vrea s-o lase pe Eva aici, la suprafață, cînd demonstranții sînt tot la piciorul dealului. Așa că parte din noi mai zăbovește și așteaptă pînă ce sicriul e coborît, luînd cîte un pumn de țărînă sau un mănunchi de flori și punîndu-le lîngă Eva, cu un gest ritual.

Apoi, cînd se termină în sfîrșit totul, cînd ne întoarcem să plecăm, una dintre femeile cu pălărie suspină adînc. Mă întorc, la timp ca să-l observ pe unul dintre discipolii lui Cal îndreptîndu-se spre cimitir. E îmbrăcat în robă și poartă sandale, iar părul îi e lung și revărsat pe umeri. Omul are barbă. Nici dr. Ward nu se poate abține să nu se holbeze. Pe urmă, îl văd pe Rafferty pășind înaintea lui și tăindu-i calea. Grupul de protestatari se amestecă și el, iar mașinile de poliție formează un front comun. Chipul lui Rafferty e schimonosit tot, de parcă tocmai ar fi gustat carne de pește stricată sau ceva.

— Iisuse Hristoase! exclamă femeia pastel.

— Nu chiar, răspunde una dintre Pălăriile Roșii.

— Ăla nu e Iisus, ci Ioan Botezătorul, intervine vocea altei Pălării.

— Iar ăla e Cal Boynton, observă o a doua pe un ton mai puțin glumeț și arată spre un bărbat îmbrăcat într-un costum Armani de culoare neagră.

— Cum îndrăznește?! sare o altă Pălărie Roșie.

Mulțimea încremenește la trecerea lui Cal, care se oprește în fața mătușă-mii.

— Bună, Emma, o salută el pe tușica Boynton, a cărei ținută devine țeapănă. Și bună și ție, Sophya, îmi spune fără să se întoarcă, fără să fie nevoie să se uite la mine. Bun venit acasă.

Pământul se învârteşte cu mine, iar Beezer mă prinde de braţ.

Înainte să apuc să mă gîndesc ce să fac, soseşte Rafferty.

— Mişcaţi-vă, îi spune detectivul lui Cal, care însă nici nu se clinteşte.

— Relaxaţi-vă, domnule detectiv, spune Cal. Am venit şi eu să-mi prezint omagiile, la fel ca toată lumea.

Anya i-a luat braţul tuşicăi Boynton şi o conduce departe de mulţime.

— Haideţi, spune Anya. S-a terminat.

Beezer se uită la mine şi-mi rămîne alături, în vreme ce Anya o conduce pe mătuşă la vale, pe cealaltă coastă a dealului şi ies împreună pe poarta neagră a cimitirului, înspre port.

În perioada de maximă înflorire, existau şase sute de femei care împleteau şi vindeau dantelă de Ipswich, marfă ce era scoasă din portul Salem pe vapoare ce-o porneau spre toate cele patru vînturi.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 9

Anya o însoţeşte pe tuşica Boynton înapoi pe Insula Cîinelui Galben, apoi, cînd se întoarce la casa Evei, se duce direct la cămară şi-şi toarnă ceva de băut. În afară de May şi de mătuşa, dr. Ward e singurul care nu se întoarce în casă. Se scuză printr-un bilet, explicînd că nu se simte prea bine şi promiţînd că va trece pe la noi către sfîrşitul săptămînii, ca să mă vadă. Restul celor aflaţi în doliu, inclusiv vrăjitoarele, vin în casă. În definitiv, ar fi putut să ni se alăture şi calviniştii, pentru că oricum nu se vorbeşte de altceva decît despre ei. *Ce tupeu au avut*, comentează toată lumea, *să apară aşa la cimitir*. Eu sînt încă profund şocată de întîmplare şi îmi dau seama că Beezer e furios pe mine din cauza asta sau măcar frustrat de atitudinea mea. Insistă că nu ar trebui să mă surprindă una ca asta. Zice că ştia de Cal. Ştia că e înconjurat de discipoli care se îmbracă precum apostolii şi-şi închipuie că el e Iisus venit a doua oară. Chiar dacă era şocant şi o nebunie şi tot ce vrei, spunea frate-meu, n-ar trebui să mă surprindă

cîtuşi de puţin, pentru că ştiam deja despre chestia asta. Discutaserăm acum mai bine de un an, zicea el, şi-i spusesem atunci că nu mă deranjează. Eu nu-mi amintesc să fi vorbit despre asta şi-i comunic şi lui.

— Îţi aminteşti că Eva ţi-a trimis ziarele alea? a zis el, de parcă ăsta era trucul prin care aveam să-mi recapăt memoria. Motivul pentru care ţi le-a trimis este că în ele erau articole despre Cal.

Încă mă uit la el fără să înţeleg.

— Pentru Dumnezeu, Towner, era D.S.

Astfel vorbim eu şi cu frate-meu despre ce mi s-a întîmplat. Î.D.S. este înainte de spital, iar D.S. este după spital. Imediat după ce m-am externat, Beezer m-a ajutat să îmi reconstitui memoria. Foarte multe dintre imaginile şi poveştile pe care le am în minte mi-au venit de la el, amintirile lui suprapunîndu-se peste schiţa palidă a ceea ce mai rămăsese din ale mele. În vara aceea, în vacanţa de vară, Beezer a venit la mine, în California şi a încercat să mă ajute. Îl bătea chiar gîndul să rămînă acolo şi să se înscrie la Caltech, dar apoi, într-o bună zi, lucrurile au devenit prea greu de suportat şi a trebuit să plece. Nu mai avea decît o săptămînă pînă să se întoarcă la şcoala pregătitoare. Mi-a zis că Eva dorea să revină mai curînd, ca să aibă timp să pună totul în ordine. Era evident că se simţea prost şi că tocmai mintise. Recăpătarea memoriei e un proces dificil. Pe măsură ce înaintam, devenea şi mai greu, mai ales atunci cînd ne-am apucat să vorbim despre Lyndley. Am sugerat că, poate, ar fi trebuit să ne dăm seama de abuz sau măcar că Lyndley avea necazuri şi că am fi putut să o ajutăm. Semnele erau peste tot, i-am spus eu lui frate-meu: vînătăile, sexualitatea precoce, faptul că juca teatru. Pe cînd îi tot dădeam

înainte despre soră-mea, am observat că trăsăturile lui Beezer se înăspresc, iar el se închide în sine ca să nu mai audă. Nu era genul de lucru despre care să poată vorbi. Era prea mult pentru el, așa cum ar fi fost pentru orice persoană întreagă la cap și care nu era obsedată de povestea asta, așa cum eram eu. Voiam să uit, dar eram neajutorată în fața frînturilor de amintiri care-mi mai rămăseseră. Mă agățam de ele de parcă ar fi fost un veritabil colac de salvare, dar pentru frate-meu se dovedea a fi de neîndurat.

Beezer are foarte multă răbdare cu episoadele mele de Î.D.S., dar nu poate tolera vreo scăpare în momentele de D.S. Nu făcusem terapie prin șocuri în perioada D.S. și nici nu mai fusesem internată pentru mult timp, cu excepția operației suferite de curînd, dar asta fusese ceva fizic, nu mental, deși fosta mea psihiatră ar fi prima care să contrazică o atare afirmație. Ziarele, cele la care fratele meu se tot referă, invocîndu-le drept dovadă că știam despre recenta vocație a lui Cal, erau cele pe care nici nu le deschisesem. Așa că *dovada* lui Beezer nu-mi spunea nimic. Nu-mi amintesc să fi schimbat vreo vorbă cu el despre Cal. De fapt, a început să mă calce pe nervi faptul că Beezer o tot ține una și bună despre felul în care mă simt eu și despre cum nu ar trebui să mă deranjeze. Știu că are nevoie să fiu OK în privința asta și îi respect grija față de mine, dar hai să fim serioși. Pentru numele Domnului, cred că aș avea măcar o urmă de amintire dacă mi s-ar fi spus că unchiul meu, Cal Boynton, a devenit predicator fundamentalist, iar discipolii lui cred că e Mesia întors printre noi. Așa ceva n-aș fi uitat.

Cînd se mai risipește puțin mulțimea, Beezer coboară să dea o raită prin crama Evei și se întoarce cu

niște vișinată dulce, o sticlă prăfuită de Armagnac și niște amontillado.

— Ah, minunat, spune Anya. Foarte... *à la* Poe.

„Pastelurile" și Pălăriile Roșii sînt foarte încîntate să vadă vișinata, așa că el le toarnă tuturor în niște pălăruțe. Eu pun de ceai, în onoarea Evei, iar oamenii se așază la măsuțe, cu mileurile de dantelă dinainte, de parcă ar fi o zi ca oricare alta la salonul de ceai, iar nu înmormîntarea gazdei. Mă gîndesc că ar trebui să pregătesc sendvișuri cu castraveți, din felii de pîine fără coajă, așa cum ar fi făcut Eva, dar nu e nici un pic de mîncare în casă în afară de ce au adus oamenii, plus vișinata și ceaiul. Retrospectiv, realizez că Eva uitase să mă învețe regulile etichetei pentru o înmormîntare, deoarece, cu excepția lui Lyndley, nu mai murise nimeni în familie de la G.G. și bunică-mea, dar ambele decese avuseseră loc cînd eram prea mică să particip la funeralii. La înmormîntarea surorii mele nu mă dusesem, pentru că la acea vreme eram deja internată, dar presupun că au organizat o ceremonie și că s-au întors acasă după aceea. Unde altundeva să meargă?

Una dintre Pasteluri a băut cam multă vișinată. E roșie la față și începe să plîngă. Vorbește despre Eva și despre cum aceasta i-a ajutat fiul, despre școala de dans și cît de exasperant de stîngaci era în copilărie, iar undeva, de-a lungul monologului ei dezlînat, mi-am dat seama că fiul ei „trecuse în neființă", că murise în Războiul din Golf.

— Împușcat de unul de-ai noștri, zice ea, cu un surîs ciudat. De parcă ar mai conta.

Apoi, se întoarce spre mine și-mi spune insistent, apucîndu-mă de braț:

— Nu poţi să-i laşi grădinile să moară. Promite-mi că nu o să le laşi de izbeliţte.

Încuviinţez din cap, neştiind ce altceva să fac, şi pentru că cele două idei se leagă, cumva, în mintea ei, adică grădinile Evei şi fiul ei mort, deşi nu prea ştiu cum anume, dau ca proasta din cap şi promit.

Întregul grup e tăcut. Una dintre Pălăriile Roşii îi ia mîna celei care plînge, după care Ruth, singura care încă mai are pălăria pe cap, o scoate şi i-o întinde femeii, oferind-o de parcă ar fi un elixir de pe timpuri, garantat să vindece orice boală. Nu ştiu dacă e datorită obiectului în sine sau a inocenţei copilăreşti a gestului, dar funcţionează. Matroana înlăcrimată nu-şi pune pălăria pe cap, ci-şi trece mîna peste ea, de parcă ar fi o pisică bătrînă mult iubită, care tocmai i-ar fi sărit în poală ca să fie mîngîiată. Asta pare s-o calmeze. După un minut, reuşeşte să trimită un zîmbet printre lacrimi.

— Poţi s-o pui pe cap, zice Pălăria Roşie.

Şi, înainte ca femeia să aibă ocazia să refuze, Ruth îi scoate pălăria pastel, mare şi cu boruri pleoştite, şi-o înlocuieşte cu cea roşie, supradimensionată. Apoi, precum celelalte femei de pe insulă, grupul o înconjoară pe noua lor prietenă.

Cînd Pălăriile Roşii pleacă, o fac în grup compact, aşa cum şi veniseră. Pe măsură ce ies, femeile fac cu mîna, iar vocile lor rostesc în cor condoleanţe şi complimente, estompîndu-se ca o melodie şi separîndu-se apoi în note muzicale distincte cînd fiecare se îndreaptă spre maşina sa. Abia mai tîrziu observ pălăria singuratică, sprijinită de poliţa şemineului. O văd doar după ce femeia îndurerată s-a îndepărtat, la volanul maşinii, dar e deja prea tîrziu, aşa că o las acolo.

Cineva a dat drumul la radio, căutînd postul NPR, dar aparatul e prea vechi, iar semnalul e slab. WBUR a fost acaparat de un post mai puternic, care difuzează mai ales melodii din spectacole. Acum se dă *South Pacific*, Ezio Pinza cîntînd *Some Enchanted Evening*.

Pînă ajunge Rafferty, majoritatea oamenilor au plecat. Intră și se duce la Jay-Jay, singura persoană de aici pe care chiar o cunoaște. Îl văd pe acesta încercînd să-și îndrepte spatele, în vreme ce Rafferty se apropie de el. Atît Beezer, cît și Jay-Jay începuseră să se cherchelească, pentru că, în timp ce toată lumea băuse vișinată sau ceai, cei doi își adjudecaseră sticla de Armagnac și-o cărau peste tot, alimentîndu-și clondirele. Nu l-am mai văzut niciodată pe Beezer beat și nici nu mi-a trecut vreodată prin cap că frate-meu *ar bea*, dar Anya nu pare deranjată. Iarăși se mișcă de colo-colo de parcă ar fi atașată de șoldul lui, purtîndu-și paharul de vișinată golit cu fundul în sus, ca și cînd acesta ar fi un clopoțel cu care e pe cale să-și cheme oaspeții la cină.

Jay-Jay își mai toarnă de băut.

— Unde sînt doamnele cu ceaiul? întreabă Rafferty.

— Tocmai le-ați ratat, îi răspund, iar el pare ușurat de veste.

— Calviniștii s-au întors la cuștile lor? se interesează Jay-Jay.

— Sînt rulote, îl corectează Rafferty. Și, da, s-au întors. Deocamdată.

Detectez o urmă de accent newyorkez.

— Mama dumitale nu e aici? mă întreabă el, iscodind prin cameră.

Pentru un polițai, îi ia cam mult să constate anumite lucruri.

— Nu.

Pare surprins. E evident că n-o cunoaşte prea bine.

— Doar nu staţi în casa asta de una singură, nu?

Nu răspund la o asemenea întrebare, nici cînd e pusă de un poliţist.

— Anya şi cu mine stăm cu Towner, zice Beezer, sărind să mă salveze.

— O, desigur, spune Rafferty, dîndu-şi dintr-odată seama cum sunaseră cuvintele sale. Mă scuzaţi.

— Întrebaţi în calitate de ofiţer al legii sau doar ca simplu cetăţean? întreb eu, încercînd să fac puţină lumină.

— Mai mult ca să fac conversaţie, spune el.

— Atunci aveţi nevoie de ceva de băut, îi oferă Beezer nişte Armagnac, ducîndu-se să-i aducă şi un pahar.

Rafferty refuză ridicînd mîna.

— AA[1], îi zice Jay-Jay lui Beezer, mimînd în mod exagerat cele două vocale, dar ne pică fisa tuturor, inclusiv celui vizat, care-şi dă ochii peste cap.

— Ceai? îi ofer eu.

— Doamne fereşte, nu, spune el îngrozit şi ne bufneşte pe amîndoi rîsul.

Beezer se lămureşte că am totul sub control, aşa că revine la Anya şi Jay-Jay.

Rafferty caută ceva să-mi spună, în timp ce ochii îi iscodesc prin încăpere. În cele din urmă, se hotărăşte asupra realităţii evidente.

— Îmi pare rău pentru bunica dumitale. Era o doamnă de treabă.

— Era mătuşa mea, de fapt, zic eu şi-mi dau seama că a rămas fără replică. Dar vă mulţumesc, oricum.

---

1. Antialcoolic.

Rămînem amîndoi în picioare, neştiind ce să mai spunem.

— Ce-aţi zice de nişte apă minerală? îi ofer eu. Cred că am văzut că avem în cămară. Dar nu ştiu de cînd e.

— Orice e vechi, dar nu mai vechi de 1972, e perfect.

Mă duc în bucătărie să iau nişte gheaţă, întorcîndu-mă cu un pahar şi nişte apă minerală. Jay-Jay a început să scoată cutii cu fotografii vechi din sertarul de jos al bufetului. El şi cu Beezer le împrăştie peste tot şi nu mai rămîne loc pe masă. Îi întind lui Rafferty paharul şi deşurubez capacul sticlei. Acesta pocneşte cînd se rupe sigiliul, aşa că ştiu că e încă bună, prea bună, de fapt, pentru că atunci cînd încep să torn, lichidul face spumă şi se ridică pe peretele paharului. Nu ştiu dacă e din cauză că e foarte cald în cămară sau pentru că am pus prea multă gheaţă în pahar, dar, înainte să apuc să umplu jumătate din el, apa se revarsă peste margine şi aproape ajunge pe covorul de Aubusson, cînd Rafferty îşi vîră un deget înăuntru ca s-o oprească.

Rămînem amîndoi ca proştii, el cu degetul arătător cufundat pînă la jumătate în pahar, iar eu căutînd febril ceva de pus dedesubt.

— E-n regulă, spune el, s-a oprit.

— Scuze, îi zic.

Apoi, uitîndu-mă la degetul lui, comentez:

— Mişto truc.

— Într-o viaţă anterioară am fost băutor de bere, explică el.

Beezer şi Anya iau un teanc din vechile poze şi se duc lîngă fereastră, unde încep să se uite prin ele. Jay-Jay, care e băgăcios din fire, face turul camerei, deschizînd dulapurile şi ridicînd obiectele pe care şi le

amintește din copilărie. A petrecut o grămadă de timp în încăperea asta cînd era tînăr. El și cu Beezer jucaseră poker și table cînd frate-meu era acasă, în vacanță. Obișnuiau să elibereze una dintre mesele mari și să-și întindă lucrurile pe ea, și-mi amintesc că asta o scotea din minți pe Eva. Se descotoroseau de toată dantela, ascunzînd-o în sertare și pe sub perne, iar ea tot mai căuta unele bucăți săptămîni întregi după ce Beezer se întorsese la internat.

— Îți amintești de asta? întreabă el, ridicînd un ceainic în formă de pasăre.

— Îmi amintesc cînd l-ai spart, zice Beezer, examinîndu-l și indicînd locul unde era crăpat. Ne-a pus să ne plătim datoria servind ceai și sendvișuri simandicoase.

— Eu sînt un mare admirator al sendvișurilor simandicoase, zice Jay-Jay, iar asta pare a fi vreo glumă pe care doar ei doi o înțeleg, căci izbucnesc în rîs.

Jay-Jay se întoarce la dulap și răscolește și mai adînc.

— Ai mandat ca să faci asta? îl întreabă Rafferty.

— O, pe Towner nu o deranjează, îi răspunde el.

Rafferty se uită la mine ca să se asigure. Eu dau din umeri.

— Curioșii mor repede, spune el, apoi zîmbește.

— Iar satisfacerea curiozității îi învie la loc, vine replica lui Jay-Jay.

Rafferty scutură din cap.

— Asta probabil că îl face să fie totuși un bun polițist, îi spun eu.

— Așa s-ar crede, nu?

Întrebarea e așa de sinceră și de directă că nu mă pot abține să nu rîd. Pe față i se așterne de îndată o expresie de regret. Sună cineva la ușă.

— Salvat de clopoțel, zice Rafferty și iarăși își dă ochii peste cap.

Parcă ar fi şi Eva în încăpere, transmiţîndu-ne clişeele pe care să le rostim cu voce tare.

La uşă e femeia care şi-a uitat pălăria. O înşfac şi mă îndrept spre uşă. *Uitaţi pălăria. Ce-i cu atîta grabă?* îmi zic eu în sinea mea.

— Scuze, zice femeia. Am ajuns tocmai pînă la Beverly înainte să realizez că o lăsasem aici.

O conduc pe verandă.

— Eva s-ar fi bucurat foarte mult că te-ai întors, spune ea. Sper că nu te deranjează că zic asta.

Nu mai aşteaptă să-i răspund.

În sfîrşit, începe să se mai răcorească. Undeva în parc, cineva cîntă la vioară.

Cînd mă întorc în casă, se spun poveşti despre Eva, inspirate de poze. Fiecare fotografie e o poveste. Beezer şi Jay-Jay se întrec unul pe celălalt, turuind Anyei, lui Rafferty sau oricui vrea să asculte.

— Începe să semene a priveghi irlandez, îmi zice Rafferty şi-mi întinde paharul gol, nevrînd să-l aşeze pe fotografii.

— Mai vreţi? îl întreb, mirată că l-a terminat aşa de repede.

El ridică mîna, indicîndu-mi că îi ajunge.

— Eva avea sînge irlandez, zic eu.

— Glumeşti, spune el şi îmi dau seama că e sincer surprins.

— Din partea mamei ei.

Îmi aduc aminte că Eva ne spunea că sîngele nostru irlandez este cel care ne permite să fim bune „cititoare", că toţi irlandezii au darul previziunii sau, cel puţin, aşa stau lucrurile cu femeile. Dar eu n-am strop de sînge irlandez în mine. Elementul irlandez vine de

la a doua nevastă a lui G.G. Bunica mea, Elizabeth, a fost fiica primei soţii a lui G.G., care a murit născînd-o pe mama. Şi mama e un medium foarte bun, deşi ea se dă peste cap ca să nege asta. Deci bănuiesc că abilităţile de „cititoare" vin dinspre ambele ramuri ale familiei.

Poveştile istorisite în cealaltă parte a camerei încep să devină prea zgomotoase ca să mai purtăm vreo conversaţie.

— Mai ţii minte cînd i-a spus candidatului republican la funcţia de guvernator să nu intre în cursa electorală? zice Jay-Jay, iar lui Beezer îi bufneşte băutura din gură. Ce-i spusese mai exact?

— Că n-ar putea să iasă nimic bun din asta, răspunde frate-meu.

— Mda, asta e.

Jay-Jay se întoarce spre Anya.

— Omul avea o căruţă de bani, iar lumea credea că avea o şansă reală să cîştige. Cu o săptămînă înainte de alegeri, individul a alunecat pe unul dintre propriii fluturaşi electorali color şi a sfîrşit la orizontală într-un spital de provincie din East Cupcake, de unde, timp de şase săptămîni cît a durat tratamentul, n-a îndrăznit să plece pentru că se temea, citez, *să nu-şi îndepărteze electoratul.*

— Care oricum a votat în masă pentru candidatul democrat, îi spune Beezer Anyei.

— Deci, a pierdut? întreabă Anya neîncrezătoare.

— Un republican? În Massachusetts? Sigur că a pierdut. N-ai nevoie de-o ghicitoare ca să prezici asta, rîde Jay-Jay să se prăpădească.

— Crezi că ar fi nimerit să îi spunem de şirul neîntrerupt de guvernatori republicani pe care i-am avut? întreabă Rafferty, apoi se răzgîndeşte.

Anya şi Beezer hohotesc aşa de tare, că nici ei nu-i pot spune.

— Ce? se miră Jay-Jay, dar Beezer s-a pus deja pe rîs şi nimeni nu scapă neatins.

Rafferty se uită la mine. Toată adunarea rîde. Beezer hohoteşte pe tăcute, cu chipul schimonosit într-o grimasă parcă desprinsă dintr-un film de groază. Singurul sunet pe care-l scoate e cînd inspiră, un şuierat extrem de sonor care sună de parcă ar glumi, dar nu glumeşte. Lumea începe să se mai calmeze, apoi el începe iarăşi să hohotească, iar ei izbucnesc la rîndul lor, cu nervii relaxaţi datorită rîsului şi a senzaţiei de eliberare.

Prietena lui Jay-Jay, Irene şi nu mai ştiu cum, se apropie în fugă de noi.

— Unde e baia? întreabă ea pe un ton presant. Cred că o să fac pe mine.

— Minunat, îi răspund eu, arătînd către hol şi urmînd-o ca să mă asigur ca ajunge la destinaţie.

Rafferty iese după mine.

— Ultima uşă, indic eu, iar ea intră.

Rafferty şi cu mine sîntem în hol, unde e puţin mai linişte, iar vocile se aud înăbuşit. Pare a fi recunoscător pentru linişte. Arată mai întîi uşurat, apoi jenat, căutîndu-şi cuvintele.

— A fost un caz dificil, zice.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cazul acesta, al Evei. De obicei, cînd cineva dispare fără urmă, Eva este cea la care apelez.

— Serios?

— De fapt, m-a ajutat nu o dată.

Acum, eu sînt cea care nu mai ştie ce să spună.

— Îmi pare rău, continuă el. Vorbesc serios. A fost o femeie grozavă.

— Mă bucur că ați cunoscut-o.

— Vorbea tot timpul despre tine.

N-am nici cea mai vagă idee ce să spun. Detest faptul că Eva vorbea despre mine, iar el își dă seama de asta. Încerc să o dau cotită, dar e prea tîrziu.

— Doar lucruri bune, zice el, dar e evident că e la curent și cu altceva.

Toți locuitorii din orașul ăsta știu ceva mai mult despre mine decît numai lucruri bune. Sînt de notorietate publică. Nu-mi pot imagina discuțiile pe care le-ar fi putut avea Rafferty cu Eva despre mine, despre spitalizarea mea. Doamne, dacă ar deveni curios și mi-ar căuta dosarele de la poliție, s-ar trezi cu destul material ca să aibă despre ce vorbi un an întreg.

— Trebuie să mă așez, zic eu după aceea, evadînd în mulțimea dinăuntru și încercînd să mă pierd în ea.

— Te simți bine?

Traversez încăperea, punînd puțină distanță între noi. Mă duc la o masă de lîngă fereastra boltită. Rafferty intră și el imediat. Cercetează din ochi mulțimea pînă ce mă vede, după care se apropie și se apleacă spre mine.

— Îmi cer scuze, spune el. Asta a fost încă o încercare eșuată de a face conversație.

Eu nu reacționez. Dar chiar faptul că a rostit această ultimă propoziție o anulează pe prima.

— Eva îmi tot zicea că nu mă pricep deloc să vorbesc despre nimicuri.

Încerc să zîmbesc.

— Mă asigura mereu că o să-mi dea o reducere la unul dintre cursurile ei, zise el.

Urmează o lungă pauză.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să profit de ofertă, adaugă el.

Într-un sfîrşit, îi dau replica folosită de mătuşă-mea:

— Mie îmi place supa. Dumneavoastră vă place supa?

E un test ca să văd cît ştie. Dacă a vorbit cu Eva atît de mult pe cît bănuiesc că a făcut-o, va cunoaşte cu siguranţă expresia. Era una din preferatele ei. Mai ales dacă temele discuţiilor erau conversaţia în general şi nepriceperea lui Rafferty în domeniu. Cu toate astea, eu sper că nu a avut ocazia să vorbească chiar atît de mult cu ea.

Mă priveşte curios. Eu îi urmăresc ochii, aşteptînd un semn de recunoaştere, care însă nu apare.

— Poftim? mă întreabă el tărăgănat.

Acum, mă holbez de-a dreptul la el, încercînd să-l „citesc". Fie şi-a golit mintea intenţionat, fie omul nu poate fi „citit" şi pace. Privirea nu îi şovăie. Fie îmi spune adevărul, fie Rafferty e un poliţai de prima mînă. Nu-mi dau seama care din astea două.

Irene se întoarce în încăpere, aranjîndu-şi fusta.

— Ce-am ratat?

— Zi-i de statuie, îl îndeamnă Jay-Jay pe Beezer. Hei, Reenie, tre' să auzi şi tu.

— Îi povesteam Anyei despre momentul în care Cal a încercat să facă în aşa fel încît statuia lui Roger Conant să fie îndepărtată, explică Beezer.

Amintindu-şi, Irene zîmbeşte.

— Pentru că arată ca o vrăjitoare? întreabă Anya.

— Pentru că arată de parcă s-ar masturba, zice Irene.

— Ce? exclamă Anya, privind pe fereastră la statuia părintelui fondator al oraşului, care se află chiar dincolo de piaţetă. Ei, haide, nu-i deloc aşa.

— Pe cuvîntul meu, se jură Jay-Jay.

Irene se duce la geam şi încearcă să-i arate asta Anyei, care se chiorăşte în întunericul din ce în ce mai gros, străduindu-se să distingă ceva.

— Unde? întreabă ea.

— Chiar acolo. Uită-te cum îşi ţine toiagul.

— Zi mai bine măciuca, zice Jay-Jay.

Pînă şi Irene consiseră că a fost cam deplasat.

— Tre' să mă întorc la muncă, spune Rafferty.

Dau să mă ridic ca să-l conduc pînă la uşă.

— Vrei să-l iau cu mine? face el semn cu mîna spre Jay-Jay.

— E-n regulă, zic eu.

Rafferty ridică din umeri.

— Vă mulţumesc că aţi venit, îi spun.

— Ne mai vedem.

— Da, confirm eu.

Îl duc pînă la uşă şi privesc cum coboară scările către maşina neagră, nemarcată. Şade o clipă nemişcat, apoi porneşte motorul şi face o întoarcere ilegală în jurul piaţetei, ratînd cu puţin o maşină parcată.

Ann Chase face curăţenie, strîngînd farfuriile de pe mese şi ducîndu-le la bucătărie. O urmez şi eu.

— Vezi? Uite, acolo. Chiar dă impresia că se masturbează.

— Nu-i adevărat, zice Anya, dar acum rîde cu nişte hohote sănătoase, norvegiene.

— Ba e, o contrazice vocea lui Lyndley din mintea mea străbătută fulgerător de o amintire.

Soră-mea a descoperit statuia lui Roger Conant în vara de dinaintea morţii ei. Adică, nu a descoperit-o propriu-zis, căci de cînd ne ştiam ne tot uitaserăm la ea. Dar, în vara aceea, cînd Lyndley s-a uitat la statuie, a văzut ceva cu totul diferit. Rîdea aşa de tare, încît

aproape că nu a putut să ne spună motivul. Stătea pe trotuar, dîndu-ne indicaţii şi făcîndu-ne să ne rotim în jurul statuii. Ne punea să o privim din toate unghiurile, pînă ce-am văzut şi noi ce-a văzut ea. Beezer s-a lămurit primul şi s-a înroşit ca un rac. Era într-atît de jenat încît s-a întors în casă, deşi sînt convinsă că acum nu şi-ar mai aminti de asta. Mie mi-a luat mult mai mult. Pînă am observat şi eu, maşinile se opriseră şi claxonau la mine, iar Lyndley hohotea, ţipînd la rîndul ei la maşini, zicîndu-le şoferilor să „nu se ambaleze", o expresie pe care o învăţase în decursul iernii şi pe care o folosea la orice. Într-un final, un şofer a început să claxoneze încontinuu, iar soră-mea i-a arătat degetul. Eu chiar în clipa aceea prinsesem perspectiva favorabilă asupra bătrînului Roger Conant şi începusem să rîd isteric. Nu ştiu dacă de vină era expresia de pe chipul şoferului, cea de pe al lui Lyndley sau imaginea distinsului nostru părinte fondator îmbrăcat de gală şi ţinînd în mînă un baston care, dintr-un anumit unghi din spate, arăta ca un penis în erecţie. Nu ştiu ce anume mi-a declanşat rîsul, dar nu m-am mai oprit pînă ce nu a ieşit Eva, care m-a luat de pe trotuar şi m-a obligat să intru înapoi în casă. Nu m-a întrebat de ce rîdeam. Aveam impresia că nu voia să ştie.

— Nu văd, zice Anya.

— De aici nu se vede aşa de bine, îi zice Beezer Anyei. E mai bine de afară.

Apoi, îi deapănă povestea felului în care Eva a salvat de una singură statuia şi cît de mult îl scosese asta din minţi pe Cal. Cu toate astea, isprava o transformase pe mătuşă-mea în eroina oraşului.

Mai iau un vraf de farfurii şi o urmez pe Ann Chase la bucătărie. Ea stă la chiuvetă, dezlipind cu grijă o

bucată de dantelă care a rămas lipită de fundul unei farfurioare.

— Aș zice că se distrează pe seama noastră în seara asta, îmi spune Ann.

— Cine? întreb, gîndind că poate se referă la Anya sau Irene.

— Eva, zice ea.

Nu spun nimic. Nu știu care ar fi reacția potrivită. Ea desprinde dantela și o privește.

— Citești? întreabă Ann, referindu-se la dantelă.

— Nu.

— Cum așa?

Eu dau din umeri.

— Ea mi-a zis că te pricepeai foarte bine.

— Consider că cititul în dantelă nu e prea exact.

— Serios?

Tonul vocii e pe jumătate întrebător, pe jumătate afirmativ. Nu mă crede.

— De exemplu, încep eu, neștiind de ce simt nevoia să dovedesc ceva, dar neputînd să mă abțin, Eva mi-a zis că voi avea o fiică.

— Și nu e așa?

— Nici pomeneală.

Nu încercam decît să îi abat atenția, pentru că voiam să evit o discuție despre Lyndley, dar acum vocea mea e ușor tăioasă.

E clar că Ann nu știe ce să zică.

— Eva ne-a învățat pe cîteva dintre noi să citim în dantelă, îmi spune ea. Mi-e teamă, însă, că mă pricep mai bine la citit capete.

Se uită la dantelă cu ochii îngustați, apoi renunță și-o împăturește.

— Uneori, trucul magic funcționează, alteori, nu.

Îi arunc o privire ciudată.

— E un citat din *Little Big Man*, mă lămurește, privindu-mă la rîndul ei.

— Știu de unde e, răspund eu, detectîndu-mi răceala din voce. Îmi cer scuze. N-am vrut să spun nimic adineauri.

— A fost greșeala mea. Sînt o fire băgăcioasă.

Zîmbim amîndouă, iar ea îmi întinde dantela.

— Eva mi-a fost prietenă, îmi spune, cu mult înainte ca asta să fie la modă.

Întinde mîna, ținînd încă dantela.

— Ce-ar fi să o păstrezi tu? îi zic, fără s-o iau.

Ann pare a sta în cumpănă.

— Sînt sigură că Eva ar vrea asta.

— Mulțumesc, zice ea și o pornește către salon, dar se oprește la ușă.

În clipa aceea, intră o altă femeie, care cred că e agent imobiliar. Jay-Jay mi-a prezentat-o mai devreme. Se uită prin bucătărie și îmi dau seama că spera să mă prindă singură. Arată dezamăgită, dar se decide să își încerce norocul.

— Se vorbește de mama focului dincolo, îmi spune ea.

Ann se întoarce la spălatul vaselor.

Agenta imobiliară scoate cartea de vizită și mi-o întinde.

— Mă întrebam dacă v-ați gîndit ce o să faceți cu această casă.

— Casa? o întreb eu ca toanta.

— Adică, știu că e prematur, dar n-am aflat dacă familia dumitale a luat în considerare o eventuală vînzare.

— Vînzarea casei.

— Da.

Simt cum energia Annei se schimbă. Nu-i e pe plac femeia asta.

Evident că nu am ce să răspund.

— Poate e prematur, spune ea.

Ann e acum întoarsă cu faţa spre noi, ţinînd în mînă un prosop de bucătărie.

— Crezi?

Tonul ei e sarcastic.

— Îmi pare rău, se scuză agenta, scormonind prin geantă şi scoţînd altă carte de vizită.

A uitat că mi-a mai dat una.

— Vă sun eu altă dată, zice.

Observînd privirea Annei, adaugă:

— Sau mă sunaţi dumneavoastră.

Apoi pleacă.

— Minunat, zice Ann.

Face cîte o ceaşcă de ceai, după care ne aşezăm la masa din bucătărie. Îşi dă seama că sînt prea zguduită ca să vorbesc despre asta, aşa că se mulţumeşte să şadă lîngă mine, umplîndu-mi ceaşca atunci cînd se goleşte, ştergînd masa cu şervetul, lustruind-o, într-un cuvînt, făcîndu-şi de lucru. În cele din urmă, una dintre vrăjitoare îşi bagă capul pe uşă.

— Gata? întreabă fata.

Ann îi face semn s-o aştepte afară.

— Trebuie să plec, îmi spune. Eu le duc cu maşina.

— Mersi, zic.

— O să fie bine. Ia-o uşurel.

Încuviinţez din cap.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, îmi mai spune. Sînt în cartea de telefon.

— Mersi, repet eu.

Termin de curățat prin bucătărie. Nu mi-a mai lăsat multe de făcut, dar mai aranjez una-alta. Atunci îmi dau seama cît de obosită sînt. Mai realizez și că treptele din spate sînt blocate de cutii și că va trebui să o iau prin holul din față ca să urc la etaj. Împing ușa, adunîndu-mi puterile.

Petrecerea e încă în toi. S-au întors la clișeele Evei, întrecîndu-se unul pe altul.

— Adevărul se va ridica la suprafață ca uleiul, zice Jay-Jay.

— O să iasă totul la spălat, vine de la Beezer.

— O, se încurcă iețele, preia Jay-Jay.

— Ce-i al tău, al tău rămîne, zice Beezer.

— Valul mare îți poartă barca, citează greșit Jay-Jay, iar Beezer rîde.

— Nu arunca și copilul odată cu apa din copaie.

— Apă, pretutindeni apă...

Ăsta a fost Jay-Jay.

— Nu folosește ambele vîsle, zice Beezer, utilizînd clișeul Evei, dar arătînd spre Jay-Jay.

— Nu joacă cu tot pachetul de cărți, reia din voleu Jay-Jay.

— E nebun de legat, zice Anya.

— Îi lipsește o doagă.

Iarăși Jay-Jay.

— N-are mintea chiar brici, spune iarăși Anya.

— Îi lipsește o doagă, repetă Beezer și iarăși rîd amîndoi de se prăpădesc.

Observ că încep să aibă și dificultăți de vorbire.

— Pe asta ai mai zis-o deja, spune Jay-Jay. Mai bont decît un cuțit neascuțit.

— Acum citezi sau te referi de fapt la mine? se întoarce Bezeer spre el, prefăcîndu-se agitat.

— Dacă te simți cu musca pe căciulă, zice Jay-Jay și se prăbușește în hohote de rîs.

— Dacă nu se simte, trebuie să-l achiți, spune Irene.

— Asta nu e vorba Evei, ci a lui Johnnie Cochran, protestează Beezer.

— Nici una din astea nu sînt ale Evei, sare Anya în apărarea lui Irene.

— Nu? se miră Beezer, mimînd groaza. Nu-mi spune asta, te rog. Nu-mi distruge iluziile copilăriei.

Acum, Anya a început să-și toarne Armagnac în pahărel și să bea.

— Mai e una, îl aud pe frate-meu zicînd din camera de alături. Una pe care obișnuia să o spună tot timpul. Nu-mi vine deloc în minte.

— Eu mă duc la culcare, le zic, ridicînd una dintre cutii ca s-o iau cu mine.

— Nu, nu asta era.

— Nu e fată de comitet.

Irene prinde curaj.

— Cu siguranță nu folosea expresia asta, sare Jay-Jay și face un zgomot de parcă am fi la un spectacol-concurs și s-a greșit răspunsul.

— Nu mă referam la Eva, ci la Towner, precizează Irene, stricîndu-se de rîs.

Nu mă cunoaște destul de bine ca să poată face asemenea afirmații.

— Gata, știu, sare Beezer. E ceva legat de cusut.

— De cusut? rîde Jay-Jay. Nu-mi amintesc ca Eva să fi zis ceva de cusut.

— Ceva despre cusut, zice frate-meu. Despre ace.

— E mai ușor să strecori o cămilă prin urechea unui ac..., începe Anya.

— Spărtura mică, îi întrerup eu.

Sînt la jumătatea scărilor, iar ecoul vocii mele coboară de-a lungul spiralei, ca un mesaj de pe lumea cealaltă.

— Așa e! Spărtura mică! Corect!

Beezer e încîntat.

— Mda, acum îmi aduc aminte, spune Jay-Jay. Dar mai era ceva, totuși.

— Ba nu, nu mai era nimic, zice frate-meu și iarăși îi apucă.

— Era ceva cu spărtura mică..., zice Jay-Jay

— Towner? solicită Beezer o soluție.

— Noapte bună, îi salut eu, nevrînd să mă bag în discuție.

— Spărtura cît e mică trebuie cîrpită, zice Irene.

— Ce?

Beezer se uită la ea.

— Trebuie cîrpită cît e mică, repetă Irene. Așa e zicala. Spărtura cît e mică trebuie cîrpită.

— Cît de mică?

— Foarte mică, am impresia.

— E aiurea.

— N-am inventat-o eu.

— Cred că are dreptate, confirmă Anya.

— Da' de ce mică? De ce nu mititică? Sau potrivită?

Beezer pare a avea dubii.

— E mică.

Anya e foarte sigură.

— Tu ești norvegiană, observă frate-meu, îndoindu-se.

— Ce? Dacă sînt norvegiană, asta înseamnă că nu știu?

— Rimează, sugerează Jay-Jay.

— Ar trebui să primesc chiar un bonus pentru că sînt norvegiană, zice ea.

— Ce bonus? Nu jucăm pe puncte, scutură frate-meu din cap.

— Nu vom vinde nici o rimă înainte ca vremea să vină, zice Jay-Jay imitîndu-l pe Orson Welles cît putea de bine.

— Eşti dus, îi spune Irene.

— Amîndoi sînteţi duşi, observă Beezer.

Cînd ajung la etajul al doilea, ei se îndreaptă spre uşă. Deja bănuitoare de-a binelea, Anya vrea să vadă cu ochii ei statuia lui Roger Conant, iar Beezer a fost de acord să i-o arate. Jay-Jay ţine să fie de faţă cînd Anya „va vedea întregul tablou", iar Irene merge şi ea numai ca să fie cu ochii pe el.

Eu nu-mi doresc decît să ajung în pat şi să mă întind. Dar lucrurile par iarăşi a se afla la distanţă şi, cu toate că patul e doar la vreun metru depărtare, îmi pare că mă despart de el mile întregi. Sunetele sînt distorsionate şi au ecou. Fiecare pas durează o veşnicie. Merg prin apă.

Mă scufund plină de uşurare în pat, recunoscătoare pentru liniştea somnului, dar apoi simt brusc că nu mai pot respira. Mi-e teamă că dacă mă voi scufunda, n-o să mai revin niciodată la suprafaţă. Am nevoie de aer.

Îmi croiesc drum către suprafaţă, urcînd pe scara care duce la platforma de afară. Aflată în cămăruţa cu pereţi de sticlă care duce pe acoperiş, simt prezenţa aerului deasupra mea. Împing trapa din tavan, dar e înţepenită şi mai grea decît înainte. Stînd pe scară, îmi îndes umărul sub ea şi suflu greu din cauza efortului. Trapa cedează brusc, deranjînd de la locul lui un pescăruş uriaş, o femelă, care e expediată în aer, unde pluteşte deasupra platformei. Deschiderea aripilor ei

e mare, probabil de aproape doi metri. Pala de vînt generată de ascensiunea ei se întoarce la mine, caldă şi urît mirositoare. Sigur şi-a făcut cuib pe aici şi şi-a depus ouăle, căci e vremea pentru asta. Pasărea rămîne în aer, deasupra mea, întunecînd stelele şi, preţ de o secundă, sîntem împreună în spaţiu şi timp. Există o clipă de înţelegere între noi, între această creatură uriaşă şi mine, dar, înainte să pot defini acest moment, el a luat deja sfîrşit. Pasărea se înalţă în zbor şi dispare odată cu el, lăsîndu-mă în urmă, lîngă cuib şi găinaţ şi putoare. Stau acolo ca proasta, în sfîrşit capabilă să respir, dar incapabilă să mă aşez aşa cum obişnuiesc. În loc de asta, mă sprijin de balustradă şi privesc oraşul. Pentru prima dată de cînd am sosit, încep să înţeleg totul, *să ştiu* într-un fel cum stau lucrurile.

Îi văd pe Anya şi pe Beezer dincolo de parc, plimbîndu-se în jurul statuii lui Roger Conant şi străduindu-se să descopere gestul vinovat. Jay-Jay stă pe tuşă şi le dă indicaţii. Rîsul lor iese în evidenţă, trimiţînd ecouri dinspre străzile tăcute de dedesubt.

Dincolo de marginile lumii, apa întunecată se întinde pînă mai departe de Peach's Point, în Marblehead, către Insula Cîinelui Galben. Văd că la fereastra lui May arde lumina. De fapt, sînt două lumini. Asta e ceva nou. Lumina mai puternică, venită de la lampa cu cherosen, a fost întotdeauna vizibilă de aici şi acesta e motivul principal pentru care Eva mi-a dat mie aceste camere, acum mult timp, anume ca să ţin sub supraveghere lampa lui May, asigurîndu-mă astfel că nu păţise nimic, că era încă în viaţă acolo, pe insulă, că nu alunecase pe stînci şi se rănise sau că nu îngheţase de frig peste iarnă. Eva îmi spusese că mă pot urca aici oricînd, să verific ce făce May. Obişnuiam să verific lampa chiar

de mai mult ori pe noapte. De fapt, asta se întîmpla aşa de des încît devenise parte din ritualul meu de culcare. Era ceva ce trebuia neapărat să fac noapte de noapte, cel puţin mental, înainte să adorm. Chiar şi la trei mii de mile distanţă, în California, punctul cel mai îndepărtat pe care îl pot atinge fără să pic peste marginile lumii, eu tot văd lampa mamei. Asta mă linişteşte, căci realizez că asta m-a adus aici sus, în seara asta. Nu era neapărat senzaţia de sufocare, cît mai ales nevoia de a vedea lumina, nu în amintirile mele, ci de-adevăratelea, înainte să pot adormi. Despre asta era vorba.

Dar realitatea e diferită de amintiri. În seara asta, nu e doar o singură lumină, ci două. Mă întreb de cîtă vreme o fi avînd May lampa cea nouă şi mi se pare foarte ciudat, într-un fel, că imaginile nu se suprapun. La fel de ciudată e şi lipsa lor de sens. Ca şi Eva, May e o persoană foarte cumpătată. Nu şi-ar permite luxul de a ţine aprinse două lămpi.

Apoi, îmi amintesc de Stelazina pe care mi-au dat-o la spital şi de faptul că, după ce am luat-o o vreme, am început să văd dublu. Nu m-am pricopsit cu spasmele de care suferă unii (semnul cel mai clar, cum îi spunea doctorul meu), dar îmi amintesc că înghiţeam cu greutate, un neajuns de care n-am scăpat complet. De asemenea, îmi amintesc că vedeam orice în dublu exemplar. Apoi îmi aduc aminte şi că am venit aici sus, cînd m-am întors acasă, şi mi se părea că May avea două lămpi care ardeau, dar asta nu era decît o iluzie.

Două dacă e pe mare, spune o voce şi nu-mi dau seama dacă e a Evei sau a mea, dar îmi zic că e mai bine că sînt singură, pentru că nu-mi pot permite să vorbesc cu mine însămi sau cu vocile mele în public.

E un semn şi mai clar decît spasmele, dacă e să mă întrebaţi pe mine.

Totuşi, lucrurile s-au schimbat foarte mult de cînd am ieşit din spital şi, în majoritatea cazurilor, timpul şi bunul-simţ m-au învăţat să deosebesc realitatea de iluzie. Ştiu că luminile pe care le văd în seara asta sînt reale, chiar dacă vocile din capul meu nu sînt. Reflectez la expresia *Două dacă e pe mare*, încercînd să-i aflu un înţeles mai profund, simbolic, dar mintea îmi rătăceşte la o chestie cu Paul Revere. El atîrnă o lampă în biserica din Lexington sau Concord sau oriunde o fi fost, iar eu mă întreb de unde vine rola asta de film. Probabil dintr-o veche lecţie de istorie ţinută pe timpul verii în şcoala de cărămidă roşie, într-o vreme cînd era încă şcoala noastră, înainte să o închidă definitiv, iar eu şi Beezer să ne mutăm la oraş, ca să locuim cu Eva.

De jos, răzbate rîsul fratelui meu.

Încep să plîng. Plîng pentru Eva, pentru Lyndley şi pentru toţi cei care au murit, pentru mine, pentru că a trebuit să mă întorc în locul ăsta, chiar şi pentru Beezer şi Anya, pentru credinţa pe care o au în viitorul lor. Dacă stai şi te gîndeşti bine, cam care le sînt, de fapt, şansele? Ce şanse are Beezer să aibă o căsnicie fericită? În zilele noastre, şansele oricui ar fi destul de mici, dar ale noastre sînt chiar mai reduse decît ale majorităţii. Timp de cîteva minute, plîng pentru toată lumea. În seara asta sînt pornită pe plîns, m-am pregătit pentru aşa ceva, dar, după o vreme, lacrimile încetează să mai curgă. Zborul cu avionul, operaţia şi durerea în sine m-au secat prea tare ca să mai pot vărsa alte lacrimi sau ca măcar acestea să se formeze.

Ecoul vocilor lor se aude de dedesubt. Acum rîd cu toţii, Jay-Jay şi Beezer privind cum Anya nimereşte

unghiul potrivit și-l vede în sfîrșit pe bătrînul Roger Conant făcîndu-și treaba. Sînt terminați de rîs, de absurditatea greșelii sculptorului. Mi se năzare că aceasta este petrecerea de burlaci a lui Beezer, căci el și Anya pleacă mîine în Norvegia. Probabil că altele le fuseseră planurile. Colegii lui de la MIT l-ar fi scos în oraș, măcar la vreun bar din Cambridge sau poate chiar pe Route 1, la Banana de Aur, un tablou greu de imaginat, cu toți acei șoareci de bibliotecă academică strînși într-un loc ca ăla. Mă rog, oricum nu s-a întîmplat. În schimb, sînt strînși laolaltă în parc: Beezer și Anya, Jay-Jay și Irene. În seara asta, bătrînul Roger Conant este vedeta reprezentației improvizate, luînd locul Bananei de Aur, iar eu mă trezesc gîndindu-mă că Ann Chase avea dreptate. Eva *chiar* își rîde de noi.

Cînd George Washington a venit în Ipswich, nu a făcut-o în scopuri politice, ci pentru că Marthei îi plăcuse o dantelă neagră pentru un şal pe care-l comandase. Era de-a dreptul fenomenală. Această industrie creată şi condusă de femei înflorea ca nici o alta.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 10

Tin mereu o pastilă de Stelazină în buzunar. E veche şi expirată şi m-ar putea omorî, dacă aş lua-o. Cel mai probabil, însă, nu ar avea nici un efect. Totuşi, ea e polița mea de asigurare, colacul meu de salvare. În caz de urgență, ia pastila. Pe drum spre Insula Cîinelui Galben, mă trezesc că-mi verific buzunarul. Mă asigur numai că pastila e tot acolo.

Astăzi mergem să asistăm la citirea testamentului Evei.

La început, insula noastră s-a numit Insula Galbenă din cauza frigurilor. Era locul în care navele din Salem debarcau marinarii bolnavi, în drum spre port. La vremea aceea, încă se mai credea că frigurile galbene erau o boală contagioasă şi mulți au murit pe insulă, unii de friguri, dar majoritatea din cauza expunerii la intemperii.

Numele de Insula Cîinelui Galben nu i s-a dat decît mai tîrziu, cînd cineva a adus aici doi Golden Retrieveri de pe continent. Oricine o fi fost, i-a abandonat în

canalul dintre insula noastră și insulele Misery, sperînd probabil că se vor îneca, dar vînturile și fluxul fuseseră, măcar o dată, favorabile, iar cîinii au înotat spre uscat. Pentru că locul era plin de iepuri sălbatici, de șobolani de apă și de pescăruși, cei doi au dus-o bine și-au devenit vînători iscusiți. Ca și coioții din L.A., cîinii rareori se apropie de oameni. Cu excepția mamei. În prezența ei se îmblînzesc. Cînd vine ea, se întind pe jos și se rostogolesc și-și ridică picioarele în aer, de parcă ar aștepta ca mama să îi scarpine pe burtă, ceea ce nu face decît foarte rar.

Ar fi fost mai convenabil (și mai logic) să citim testamentul în oraș, în biroul avocatului Evei sau chiar la ea acasă, dar firește că May a refuzat să vină în oraș.

Nimeni nu e bucuros să se afle aici. Beezer, Anya și cu mine am venit cu barca. În port era liniște, dar, odată trecuți de Peach's Point, vîntul s-a întețit, iar valurile erau, pe alocuri, chiar de aproape doi metri.

— Nu știu de ce e nevoie să fim aici, îi spune Anya lui Beezer. Se știe doar că îi va lăsa totul Emmei.

Beezer nu răspunde, dar ancorează perfect barca la ponton, ca un insular ce e. Dacă Anya nu e impresionată de asta, atunci ar trebui să fie.

Avocatul vine însoțit de dr. Ward. Sîntem la capătul docului, cînd vedem o barcă-taxi care încetinește ca să întoarcă și să intre pe canal. Beezer coboară ca să o întîmpine.

— Mi-e dor de Eva, spune Anya, privind spre oraș.

— Și mie, răspund eu.

Îmi dau seama că nu mă crede. Mai ales pentru că nu veneam niciodată în vizită. Nici măcar o dată. Din

punctul ei de vedere, nu sîntem nici unul bun de nimic. May nu a venit la înmormîntare, iar eu nu veneam s-o văd pe Eva. Nu ne înțelege. Ea crede că n-am iubit-o pe Eva. Aici greșește. Am iubit-o pe Eva mai mult decît orice și, deși sînt furioasă pe May pentru că nu a venit la funeralii, știu că și ea a iubit-o pe Eva.

Mergem către casă în tăcere.

De la înălțimea turnului, se văd școala din cărămidă roșie și dantelăresele care lucrează. Sînt vreo douăzeci, așezate în cerc, pe scaune, cu cititoarea în mijloc. Mai mulți copii stau într-o parte, într-un cerc mai mic. Se pare că una dintre femei le predă lecțiile zilnice.

Legile s-au schimbat. Educația la domiciliu este acum legală. Mă întreb ce s-ar fi schimbat dacă mie și lui Beezer ni s-ar fi permis să rămînem pe insulă și să învățăm. Dacă n-ar fi trebuit să mergem în oraș, în toamna aceea, să locuim cu Eva.

Anya se oprește brusc. Încearcă să-mi spună ceva, dar vîntul înăbușă orice sunet. Arată către stînci. Cîinii apar de pretutindeni, ieșind din peșterile lor ca să vadă ce se petrece. E ca în jocurile de puzzle pe care le aveam în copilărie. *Cîți cîini se găsesc în această imagine: cinci? Zece?... Mai mulți?* Îi zăresc peste tot în jurul nostru, ochii lor urmărind fiecare pas pe care-l face avocatul. Realizez că îi vede și Beezer, dar el continuă să meargă, indicînd puncte de interes și abătînd privirile tuturor de la stînci. În cele din urmă, animalele își pierd interesul și se întorc în peșteri.

Pînă ajungem la casa lui May, mergem deja toți patru împreună. Cîinii sălbatici s-au plictisit de noi, dar doi dintre favoriții mamei, cei pe care îi îngăduie pe lîngă casă, se încălzesc la soare, pe verandă. Sînt așezați pe

cele două laturi ale scărilor, cu blana înfoiată și labele din față întinse, asemeni unui set de lei din piatră.

Prima, o femelă, pare interzisă. Masculul nu se mișcă, dar îl privește în ochi pe avocat. Acesta crede că animalul vrea să se împrietenească cu el și e pe cale să se întindă ca să-l mîngîie, cînd May pășește între ei și alungă cîinii de pe verandă. Primul pleacă repede, dar cel care se holba se lasă mai greu.

— Bizanț... Du-te, ordonă May, iar cîinele se tîrăște de pe verandă fără prea multă tragere de inimă și coboară scările.

Mai aruncă o privire la mama, de parcă i-ar pune la îndoială judecata, ceea ce mă face să-mi placă pe loc de el.

— Interesant nume pentru un cîine. Bizanț. Dumneata l-ai ales?

— Golden Retriever, zice Anya.

Avocatul se uită ciudat la ea.

— Aur?[1]... Imperiul bizantin?

Anya a reintrat în pielea istoricului de artă și îl încurajează de parcă ar fi unul dintre studenții ei.

— De fapt, e numit după poezia lui Yeats, zice May, corectînd-o pe Anya.

E tipic pentru ea. Nu poate să lase pe cineva să aibă dreptate. O fi cîinele botezat după poezia lui Yeats, dar poezia era despre aurul bizantin. Asta vreau eu să zic despre mama.

Ședem la masa mare din lemn de mahon din sufragerie, singurul loc unde avem lumină naturală în ziua asta mohorîtă. Observ că avocatul așteaptă ca May să aprindă o lampă, realizînd apoi că nu există așa ceva.

---

1. În engleză, *golden* înseamnă *auriu*.

Îi aud gîndurile: speră că și-a amintit să-și ia ochelarii, băgînd mîna în buzunar după ei și dînd peste altceva, anume cheile. *La naiba. Tre'a să nu uit să i le las ei. Ochelarii... ochelarii.* Încearcă în celălalt buzunar al hainei. *Evrika.*

Se gîndește că vom fi cu toții șocați, își dorește ca asociatul lui să-i fi ținut locul. *Am încercat să-l mituiesc, dar degeaba.* Crede că nu s-a priceput niciodată să dea vești rele. *Mai ales unei familii așa de zărghite ca asta. Am încercat să-i zic bătrînei. De o sută de ori am încercat să-i zic. Trebuie să aveți grijă de invalidă. E fiica dumneavoastră, pentru numele lui Dumnezeu. Nu m-am descurcat niciodată prea bine cu familiile astea vechi. Chiar dacă ei îmi sînt principalii clienți. N-o să le înțeleg niciodată obiceiurile.*

— Te simți bine? mă întreabă Anya, luîndu-mă de braț.

M-am tot holbat la avocat. Cred că mi se vede pe chip.

Atmosfera din încăpere e încărcată de neliniște, care nu vine doar de la avocat. Fiecare receptează energia asta. Sau poate e doar ocazia de vină.

— Vrei puțină apă? mă întreabă mama, aplecîndu-se.

Ea și mătușa sînt singurele persoane din încăpere care nu se agită, mătușa din cauză că e absentă, iar May, cum abia acum realizez, pentru că știe deja ce va spune avocatul.

Îmi toarnă un pahar cu apă, îl împinge peste masă către mine, de parcă ar fi o piesă de șah pe tablă. Deși mi-e sete, nu-l iau.

În cameră se așterne liniștea în timp ce avocatul citește documentul cu voce tare. După ce încheie,

multă vreme nimeni nu scoate o vorbă. Omul își drege glasul, după care, de parcă expresia noastră de șoc colectiv ar indica lipsa de înțelegere, ne prezintă și comentariul, parafrazînd ceea ce tocmai am ascultat.

— Intenția testamentului este una simplă, zice el. Cu excepția pămîntului familiei din Ipswich, care îi va reveni Primei Biserici în scopul declarat de a se ridica pe el o tabără pentru copiii orbi, majoritatea averii a fost lăsată în custodia Sophyei... care va dispune de ea așa cum crede de cuviință.

— Ce?... începe Anya.

Ea e singura care nu se controlează suficient ca să tacă. *Ce se va alege de tușica Boynton?...* sună ultima parte a gîndului Anyei. Spre lauda ei, se oprește la începutul propoziției.

Mă uit la May, care îmi întîlnește privirea, dar nu șovăie.

— Știai de asta?

— Da.

— Și ai fost de acord?

Sînt la fel de șocată ca și Anya.

— Erau banii Evei, nu aveam căderea să fiu de acord sau să mă opun.

— De fapt, May a fost martor la semnarea testamentului.

Avocatul îmi arată semnătura mamei.

— De ce? întreb eu.

May își întoarce privirile.

— În mod evident, se aștepta să rămîi aici și să ai grijă de Emma, răspunde Beezer.

Observ expresia de pe chipul mătușii Emma.

— Nu trebuie să aibă nimeni grijă de ea, zice May. Emma are grijă de noi mai tot timpul. Nu-i așa?

Emma încearcă să zîmbească.

— Emma este fiica ei, spune Anya. M-aş fi gîndit la un fond special sau ceva de genul ăsta.

— Se pare că te-ai gîndit bine la asta.

Tonul lui May e glacial.

— Am vrut doar să..., începe Anya.

— Mi-ar *plăcea* să rămîi, zice Emma. Ar fi aşa de frumos.

Nu pot să vorbesc.

— Nu e nevoie să rămîi, spune mama. Poţi oricînd să refuzi moştenirea.

— Ce s-ar întîmpla dacă aş refuza? îl întreb eu pe avocat.

— Dacă refuzi, biserica va primi totul.

— Nu Emma?

— Eva s-a exprimat foarte clar.

Dr. Ward pare alarmat.

— Nu cred că asta a fost intenţia Evei. Sînt convins că ar vrea să ştie că Emma se bucură de siguranţă financiară.

Se întoarce spre May, căutînd aprobare.

— Nu vă uitaţi la mine. Totul depinde de Sophya.

Şah şi mat.

În 1820, la Boston au fost aduse primele maşini de împletit dantela şi, timp de cîţiva ani, cele două tipuri de industrie au înflorit în paralel. În 1825, totul a luat sfîrşit. Sorţii deveniseră potrivnici, după cum şi nisipurile rîului Ipswich se adunaseră şi închiseseră gura portului, lăsînd transporturile maritime pe seama oraşelor Salem şi Boston. Ipswich s-a întors la rădăcinile sale agrare, iar femeile au redevenit neveste de fermieri, împletitul dantelei rămînînd un mijloc de a-şi petrece timpul liber trecut din generaţie în generaţie, asemeni cusutului şi coptului pîinii, dar avînd mai puţină importanţă.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 11

Stau trează toată noaptea, împachetînd dantela. Iau fiecare bucată de pe fiecare masă şi din fiecare sertar. Singura pe care o las la locul ei este baldachinul de la patul Evei, pentru că Anya şi Beezer dorm acolo şi nu vreau să-i trezesc.

Cînd am terminat, împachetez dantela în coli de hîrtie albă şi le leg cu o panglică argintie pe care am găsit-o în dulapul mătuşii. Arată ca un cadou de nuntă. Le scriu numele pe pachet.

— Ce-ar trebui să fac eu cu asta? o aud întrebîndu-l pe Beezer, în vreme ce cobor scările.

Beezer se strîmbă. Anya își dă seama că sînt și eu acolo și se întoarce spre mine.

— E drăguț din partea ta, Towner, chiar este. Doar că mie nu prea-mi place dantela.

Mă îmbrățișează și se străduiește să zîmbească.

Taxiul întîrzie. Beezer încearcă să sune la companie, dar nu reușește și închide.

De afară, izbucnește un claxon.

— A venit.

Anya se îndreaptă spre ușă.

— Ești sigură că nu poți veni la nuntă? mă întreabă frate-meu.

— Nu am pașaport.

Abia aseară i-am spus asta.

— Toată lumea are, zîmbește el, numai tu n-ai.

— Și nici May, probabil, spun eu.

— Da, probabil.

— Măcar Peter o să vină. Și-a cumpărat un costum nou pentru asta.

— Serios?

— Albastru închis. Cred că are un fel de vestă, zic.

— Firește că are, rîde Beezer.

Slavă Domnului că există Peter.

Îl îmbrățișez încă o dată pe frate-meu, apoi pe Anya.

— Toate cele bune, îi spun ei, știind că sună politicos, dar îmi amintesc ce mi-a spus Eva, anume că nu se felicită niciodată mireasa.

— E în regulă dacă vrei să vinzi casa, zice frate-meu. Știu că Eva încerca să te determine să rămîi, dar n-a fost o idee prea bună.

Întotdeauna își dă seama ce îmi trece prin minte.

— Nimeni nu te va învinui, adaugă el.

După o clipă, adaugă:

— Măcar mai gîndește-te la asta.

Încuviințez din cap și spun:

— Sună-mă după ceremonie.

Beezer a luat toate trei bagajele și, cu toate astea, reușește să-i țină Anyei ușa, ca aceasta să iasă.

Dantela împachetată rămîne pe masă.

Capitolul 12

Casele vechi prind în țesătura zidurilor lor firele vieții celor ce locuiesc în ele, asemeni unei bucăți de dantelă. În majoritatea timpului, firele rămîn netulburate la locurile lor, pînă ce le răvășește cineva. O bătrînă servitoare care se întinde să strîngă pînzele de păianjen dă la iveală dansul visător al unei tinere întoarse acasă de la primul bal. În vreme ce carnețelul de bal încă îi mai atîrnă la încheietură, fata închide ochii și se rotește, încercînd să oprească timpul și să încremenească amintirea primei ei iubiri. Bătrîna cunoaște această viziune mai bine decît însăși tînăra, căci este cea după care a tînjit, dar pe care nu a trăit-o niciodată.

În rețeaua de fire, împletirea celor două lumi într-una devine posibilă. Pentru tînăra care a trăit acest vis și care acum e femeie matură, el e ca și uitat. Nu-și poate aminti numele băiatului. Amintirile ei au reținut alte amănunte, care, în ultimă instanță, sînt mult mai importante pentru ea : bărbatul cu care s-a căsătorit, nașterea unui copil.

Pentru servitoare, firul este mai puternic. E în parte vis, în parte împlinirea unei dorințe de mult apuse, dar

niciciînd date uitării. Se trezește fără suflare și trebuie să se așeze o clipă pe patul tinerei. E patul Evei.

Nodul în care aceste două fire se leagă le-a unit pe cele două femei. Servitoarea nu are de unde să știe că tînăra fată era Eva, ajunsă acum la maturitate. Ea nu e de pe aici și nu a cunoscut-o pe Eva în tinerețe. Dar, chiar și fără să știe asta, ceva s-a schimbat între ele. Cînd servitoarea termină treaba și coboară scările, Eva, pentru prima dată, îi oferă o ceașcă de ceai. Bătrîna nu o acceptă, desigur, căci nu se cade. Și chiar dacă s-ar cădea, ea e sfioasă și nu-i stă în fire să converseze. Ar fi stînjenitor, dacă nu de-a dreptul imposibil, să-și mai schimbe relația la vîrsta asta. Totuși, ceva s-a schimbat și o știu amîndouă.

Astăzi, firele s-au subțiat. Răsucirea ușii dulapului care se deschide descătușează o amintire. Scîrțîitul se preface în vocea ei, cu accentul ei de aristocrată de familie veche. Glasul pune întrebări, de parcă Eva încearcă să citească în dantelă pentru a afla ce s-a petrecut. *Am murit? Am dispărut? Viața mea a luat sfîrșit?*

— Da, îi răspund eu tare, iar cuvintele șuieră prin încăpere și stîrnesc ecouri ricoșînd din pereți. Ai murit. Eu mă aflu aici ca să mă uit printre lucrurile tale, ca să n-o facă altcineva. Nici o mînă străină nu va atinge obiectele pe care le-ai prețuit cel mai mult. Nu fac asta pentru că așa vreau. Ce-mi doresc eu este să părăsesc acest loc și să nu mă mai uit înapoi. Nu, nu fac asta pentru că vreau, ci pentru că știu că așa ți-ai fi dorit.

Cititoarea trebuie să citească mai întîi dantela, apoi pe Căutător, apoi pe sine. Acest pas este necesar înlăturării atît a influenţelor trecutului, cît şi a speranţelor de viitor. În acest spaţiu curat se va naşte întrebarea.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 13

M-am uitat prin dulapul Evei mai toată dimineaţa, sortîndu-i lucrurile. E un ritual al meu, ceva ce fac zilnic, de cîteva săptămîni încoace. Am cutii puse grămadă prin întreaga casă: unele sînt pentru Beezer şi Anya, unele pentru maică-mea şi o parte pentru fetele de pe insulă. Astăzi am împachetat o cutie mică, ultima, destul de uşoară ca s-o pot căra. Înăuntru sînt lucrurile pe care le voi lua cu mine.

Pentru un străin care ar fi făcut curat în dulap, Eva nu ar fi fost decît suma lucrurilor pe care le-a lăsat în urmă, deşi ar fi imposibil să îţi dai seama dacă acele obiecte au fost preţuite peste măsură sau erau doar o colecţie întîmplătoare de lucruri îngrămădite acolo, pentru că nu le-a putut găsi niciodată un loc potrivit. Pentru cineva care nu o cunoştea, ele nu ar fi căpătat nici un înţeles. Ar fi putut părea semne de demenţă. De aceea trebuie să fac asta înainte să plec. Nu suport gîndul că cineva ar judeca-o pe Eva. Ştiu cum e să fii judecat.

Cutiile de pantofi sînt un exemplu minunat. În dulapul ăsta sînt cel puţin şaizeci. Dau peste pantofii pe care G.G. ni-i dăruise fiecăruia dintre noi de ultimul Crăciun pe care l-a mai apucat în viaţă. Amintirile mă năpădesc: noi toţi stînd în picioare, în cada de baie, încălţaţi cu pantofii cei noi şi udîndu-i zdravăn.

— Lăsaţi-i să se usuce pe picior, ne ordonase G.G.

Ne-am plimbat toată ziua prin casă uzi leoarcă, scoţînd sunete de parcă mergeam prin noroi şi lăsînd urme ca de melc pe podelele de marmură şi pe covoarele orientale. Pentru că, pînă la miezul nopţii, pantofii nu se uscaseră, G.G. ne-a obligat să rămînem încălţaţi. Ne-am dus la culcare cu ei în picioare, trezindu-ne de dimineaţă cu încălţări care se potriveau perfect, dar şi cu nasurile înfundate.

În partea din spate a dulapului, jos, se află alte cutii de pantofi, identice, doar cu eticheta fabricii lui G.G. pe ele. Înăuntru sînt cadourile pe care i le dădeam Evei cînd eram copii. Daruri de Crăciun şi de ziua de naştere. Găsesc şi setul de pieptene şi perie de păr pe care le decorasem cu strasuri. Acum, mi se pare că arată îngrozitor, mult prea ţipătoare pentru gusturile mătuşii, dar îmi amintesc că povestea tuturor ce frumos şi ce artistic era setul. Dau şi peste o sculptură pe care i-am făcut-o într-un an, un arbust decorativ din scoici şi sticlă de mare. Nu e ceva ce i-ar fi de vreun folos, dar nici ceva de care ar suporta să se despartă. „Avem printre noi o artistă în devenire", a afirmat ea cînd a desfăcut cadoul, dar se înşelase. Lyndley era artista, nu eu. Cu toate astea, copăcelul a stat mulţi ani la loc de cinste pe poliţa şemineului, pînă în clipa în care lipiciul începuse să se usuce, iar scoicile să cadă, lăsînd goluri

ciudate, încadrate de o dungă verde fosforescent, prin care se vedea materialul sintetic. Cînd se desprinseseră deja prea multe, Eva a învelit copăcelul în același tip de șervet de hîrtie colorată pe care îl folosea ca să-și pună semne în Biblie și îl depusese într-o cutie drăguță, legată cu panglici franțuzești. Scoicile căzute zăceau între cutele aceluiași șervețel, alături de trupul defunctului arbust, de parcă ar fi fost obiecte dragi așezate de rude în sicriul celui dispărut.

Deschid următoarea cutie, care e plină cu fotografii. Mai sînt și altele, multe cutii de același fel. Ridic capacul următoarelor două, ca să văd dacă aceasta e singura cu poze. Nu, toate celelalte sînt pline ochi. Sînt poze cu mama de cînd era mică, șezînd în poala mamei ei (bunica mea, Elizabeth, sora vitregă a Evei, din prima căsătorie a lui G.G.). Părul rebel al lui May, ținut în frîu de panglici și cosițe, reușește totuși să evadeze și să-i încadreze capul precum un halou. Urmează mai multe poze cu bunica și cîteva cu bunicul, care a murit cînd May era foarte tînără. Mai sînt și fotografii cu străbunicul, G.G., sprijinit de mașină sau jucînd golf. Și cu mine, șezînd sub un copac cu tușica Boynton. Există foarte multe fotografii de grup, în cîteva apărînd chiar și Cal, deși acestea sînt puține și evident făcute doar pentru că el era inclus într-un gup mai numeros.

Dau peste o cutie cu fotografii ale florilor Evei: trandafirii, bujorii și hortensiile. Mai întîi, am impresia că nu există nici o ordine a pozelor, dar, pe cînd deschid a patra cutie, îmi dau seama că, în fapt, sînt foarte bine organizate. Fiecare cutie are o tematică. Cînd ea conține fotografii de familie, ele se concentrează asupra unuia dintre noi sau cu precădere asupra

unuia dintre noi, alături de cei ce ne înconjoară. Planete în mici sisteme solare. Ca de pildă, poza cu Beezer la a doua aniversare a zilei de naştere, cu toată lumea strînsă împrejur şi cu el aşezat în capul mesei. Mînuţa îi e vîrîtă pînă la încheietură în glazura tortului, iar noi rîdem de parcă asta ar fi cea mai caraghioasă imagine pe care ne-a fost dat s-o vedem.

Încă nu am găsit cutiile lui Lyndley şi nici vreo fotografie cu tuşica Boynton, în afară de cea în care şade sub copac. Şi nici cu mine nu sînt prea multe deocamdată. Sînt mult mai multe cu Beezer şi cu mama. Ştiu cum a lucrat mintea Evei şi că trebuie să existe pe undeva cutii întregi dedicate nouă.

Mă întind după o altă cutie, de data asta mai mare. E mai grea decît mă aşteptam şi cade pe jos, ridicînd un norişor de praf la aterizare. În ea sînt cărţi, nu poze.

Recunosc vechea Biblie a familiei, cu pasajele însemnate cu bucăţi decolorate de şervetel, care ies pe deasupra legăturii. O ridic şi e mai grea decît pare. De fapt, ai nevoie de ambele mîini ca s-o ridici cum se cuvine. Îi apreciez greşit greutatea şi îmi scapă din mîini, se dă peste cap, iar foile de hîrtie cad din ea uşor şi fără vreun zgomot, precum frunzele într-o zi de octombrie.

Deschid Biblia la pasajul însemnat. E Ioan 15:13. „Nu este mai mare dragoste decît să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi".

Pun Biblia deoparte. Cineva din familie ar trebui să o primească. Probabil că Emma sau Beezer şi Anya. Mai sînt două cărţi, jurnale pereche, legate în piele roşie. Ambele mi se par cunoscute. Îl deschid pe primul. E scrisul Evei. L-am mai văzut. E umplut cu gîndurile ei şi cu descrierea diverselor ocazii în care a citit cuiva în

dantelă. E parte jurnal, parte imaginație și parte manual de instrucțiuni. Pe coperta a doua, a mîzgălit un titlu: *Ghidul cititoarei în dantelă*. Deschid la întîmplare.

Ghicitul pentru Mireasă în Ziua Nunții

Vălul miresei este cea mai veselă dintre dantele. Este plin de posibilități. Datorită naturii sacre a căsniciei, rareori se găsește ceva îngrijorător în văl. În el se citește, mai degrabă, frumusețea vieții care merge numai înainte. Chipurile copiilor pot fi deseori distinse în dantela vălului și, uneori, chiar și cele ale nepoților ciuplului. În cazurile în care vălul este foarte lung, va fi deseori posibil ca în dantelă să se vadă figurile strămoșilor ducînd trena ce pare a pluti acolo unde legile gravitației ar dicta ca ea să se tîrîie. Entuziasmul miresei corespunde numărului de persoane care poartă vălul.

Ghidul cititoarei în dantelă

Totul îmi pare familiar. L-am mai citit o dată. Sînt convinsă. Răsfoiesc și restul volumului. Uneori, Eva oferă detaliile anumitor ședințe, alteori scrie despre diverse tipuri de dantelă. Dacă în timpul unei anumite ședințe s-a servit ceai, amestecul este, ocazional, descris în detaliu, urmat de instrucțiuni de preparare. Printre aceste descrieri sînt presărate note zilnice, de regulă despre flori. A scris observații legate de zambilele ei și de trandafirii de Cornwall. Pe margini, sînt frînturi de zicători vechi. Și versuri: Goethe, Spenser etc. Clișeele se împletesc cu știri despre vreme și despre flux, dar fiecare notă se întoarce invariabil la

dantelă, precum un fir care străbate o lucrătură belgiană complicată, revenind, pentru simetrie, în centrul acesteia.

O simt pe Eva lîngă mine. Iarăşi plîng. Poate că împachetatul lucrurilor nu e chiar o idee bună. E prea mult. Simt o mînă pe umăr. Atingerea mă alină, dar nu mă răsucesc ca să mă uit, pentru că ştiu că e Eva. Îmi îndreaptă privirea spre a doua carte roşie. Mîna mea o ridică. Deşi gemene la culoare şi mărime, aceasta pare mult mai grea decît prima. Prea grea ca s-o ţin. Aproape c-o scap. Mîna Evei se întinde ca să mă ajute. Deschid jurnalul.

Este cel pe care l-am ţinut la McLean. Eram îndopată cu Stelazină, iar chipul îmi era ofilit şi prelung. Mi-am scris povestea aşa cum mi-o aminteam. Literele sînt opusul a ceea ce s-ar putea aştepta cineva să vadă: mici, forţate şi controlate. Jurnalul s-a dovedit biletul meu de ieşire din spital. Nu ştiu cît anume din această istorie era adevărat, căci, atunci cînd nu-mi aminteam ceva, inventam. Umpleam nişte goluri.

Nu pot să citesc, e prea dureros. În schimb, îl iau, împreună cu jurnalul Evei şi cu Biblia, şi le ascund lîngă celelalte lucruri pe care o să le iau cu mine cînd plec: perna de împletit dantelă, tabloul soră-mii şi cutia de Ceai-Problemă.

Cînd, în sfîrşit, soseşte agenta imobiliară, constat că l-a adus şi pe inspector cu ea. Acesta „urmează doar să se asigure că nu vor fi surprize", precizează ea. Zăresc un semn cu „De vînzare", pus pe scaunul din spate al Volvo-ului femeii.

— Nu vreau o pancartă, îi spun.

— E mai uşor să vindeţi casa dacă aveţi un semn în faţă.

— Totuşi..., zic eu, cu o voce pe care o recunosc ca aparţinînd mătuşii.

Femeia nu bagă de seamă, ci dă din umeri şi lasă pancarta în maşină. Inspectorul rămîne afară, cercetînd împrejurimile şi privind casa din toate unghiurile.

Urmează cinci minute de flecăreală. Ea zice că e păcat să vinzi o casă ca asta şi că cineva o va împărţi, probabil. Apoi, realizînd că e pe cale să piardă o afacere, adaugă:

— Dar nici nu m-aş muta înapoi aici, dacă aş locui în California cea scăldată în soare.

Inspectorul scoate o scară din maşină şi o cară înapoi spre clădire, călcînd pe răzoarele cu flori.

— Grădinile cu plante perene sînt minunate, spune agenta. Un atu important în cazul unei vînzări.

Îşi notează asta, ca şi alte lucruri pe care le observă, inclusiv acoperişul îmbrăcat în plăci de ardezie.

— Cîte dormitoare?

— Nu ştiu. Zece? Douăsprezece? Pe unele, mătuşa le folosea în alte scopuri.

— Cîte dulapuri?

N-am nici cea mai vagă idee.

— În branşa noastră, un dormitor este definit de existenţa unui dulap de haine.

— Ah, zic, dar asta nu mă ajută.

— Doar ca să ştiţi, precizează ea.

O urmez într-o inspecţie a casei. Se uită prin fiecare dulap, scrie „7" în spaţiul liber din dreptul categoriei „dormitoare". Se uită pe sub bufeturi şi pe sub cornişe şi mai că deschide şi sertarele Evei.

Cred că mă strîmb, pentru că femeia spune:

— Nu e uşor cînd e vorba de cineva drag.

Inspectorul descoperă apă în pivniță. Nu e decît o băltoacă în cramă, lîngă peretele pe care Eva și-a atîrnat o parte din florile uscate. Omul cercetează atent, curios să afle de unde provine.

Se uită la sticlele de vin, în caz că e spartă vreuna. Cum nu găsește nimic, se întoarce spre mine:

— Aveți vreo chiuvetă deasupra?

— Nu, zic eu.

— Nu cred că e ceva prea grav, spune el. Poate că a curs puțin de pe undeva.

Am sentimentul că, brusc, mai e cineva cu noi în încăpere. Nimeni nu bagă de seamă în afară de mine.

Agenta imobiliară ridică un buchet uscat și îl miroase. Văd de aici că e lavandă. Se strîmbă de parcă ar adulmeca brînză stricată.

— Cine Dumnezeu ar usca flori în pivniță? vrea ea să știe. Scapă de astea și-o să te descotorosești de jumătate din probleme.

Arată către flori.

— Sînt toate mucegăite.

Mă gîndesc și eu că e ciudat ca Eva să usuce flori tocmai aici, dar ea le ține peste tot, în buchețele atîrnînd cu capul în jos, așa că motivul ar putea fi că nu mai avea loc sus. Sau poate că, la vremea respectivă, pivnița era uscată.

— O să le arunc oricum, zic eu, iar femeia zîmbește, ștergîndu-și de pe chip grimasa de adineauri.

Știu că ar trebui să-mi notez asta undeva, căci probabil altfel voi uita.

— Altceva? îl întreabă ea.

— Unele ferestre au nevoie de geamuri noi, dar, avînd în vedere vechimea ei, casa este într-o stare foarte bună.

— Ce-ai putea să mai ceri? se întoarce ea spre mine. Aş vrea să fiu şi eu lăudată în felul ăsta.

Încerc să zîmbesc, în timp ce femeia îşi încheie lista.

— Mobila e de vînzare? Sau vinul?

Inspectorul profită de ocazie şi iese.

— Nu ştiu, nu m-am gîndit la asta.

— Probabil că ar fi necesară o evaluare. Aveţi nişte lucruri foarte drăguţe aici.

Mi-a dat un număr de telefon al cuiva de la Skinner's, pentru antichităţi.

— Avem un tip la birou care se pricepe la vinuri, adaugă ea. Adică, le colecţionează, nu le bea. Deşi, dacă mă gîndesc bine, nici la capitolul ăsta nu e chiar de lepădat.

O conduc spre ieşire. Bujorii se scutură de arşiţă. Nu cred că i-a mai udat cineva de la moartea Evei, aşa că mă mir că nu s-au uscat încă. Cînd mă întorc în casă, caut numărul lui Ann Chase şi o sun.

— Bună, Towner, îmi răspunde ea. Aşteptam să mă suni.

Vorbeşte pe un ton scăzut, mistico-bizar. Înainte să apuc să muşc momeala, ea rîde.

— Glumeam. Nu mă aşteptam deloc. Am văzut identitatea apelantului.

Aud nişte voci pe fundal.

— Te deranjez?

— Pînă după Halloween, o să mă tot deranjezi, dar asta n-ar trebui să te împiedice să suni... Cum o mai duci?

— Am ceva pentru tine.

— Sună interesant.

— Poate trec pe acolo.

— Eu am venit dimineaţă, ca să văd dacă aveai nevoie de ajutor în grădină, dar bănuiesc că nu te-ai adaptat la fusul orar încă.

— Probabil.

— Le-am udat puţin.

— Nici nu te-am auzit. Mulţumesc.

— Trebuie să le dai mult mai multă apă. O baie bună.

Aud sunetul unei case de marcat clincănind în timp ce Ann sună pe cineva.

— Udă toată grădina, zice ea. Dar numai după-amiaza tîrziu, că se ard frunzele. Soarele transformă apa într-o lupă. O să mai trec mîine-dimineaţă şi vedem cum rezolvăm şi restul.

— Mersi.

— Nu-ţi face griji. Atfel, cum o mai duci?

— Sînt bine, zic.

— Bun, răspunde ea. „Bine" e uneori foarte bine.

Nu ştiu ce să spun.

— Vino pe la magazin, dacă vrei. Dacă nu, rămîne pe mîine.

Îmi dau seama că mor de foame. Nu e nimic de mîncare în casă. Trebuie să ies, dar, mai întîi, să găsesc ceva de îmbrăcat. Nu am haine curate. Cînd am venit încoace, nu eram în stare să ridic o valiză, aşa că am adus numai brîul şi perna. Mă duc la dulapul meu, dar am purtat deja toate hainele din tinereţe. Îmi pun o pereche de pantaloni scurtaţi, pe care eu şi soră-mea i-am albit într-o vară. Îi asigur cu ajutorul unei curele cu mărgele, pe care spatele căreia scrie WOLFEBORO, NEW HAMPSHIRE. Apoi, dau iama prin dulapul Evei, în căutarea unor încălţări şi a unei cămăşi cu mînecă scurtă.

Picioarele mele sînt mai mari decît ale Evei, aşa că nu găsesc decît o pereche de sandale pe care i le-am cumpărat în ultima vară petrecută aici. Sînt albe, tare sclivisite şi cu margarete pe baretă. M-am gîndit că i-ar plăcea pentru că sînt cu flori, dar n-au fost scoase niciodată din cutia lor. Zgîrii talpa de piele cu o pilă de unghii din metal luată dintr-un sertar, pentru că e prea netedă ca să pot coborî scările cu ele.

Mă duc pînă la Red's. E plin. Coada se întinde pînă la jumătatea străzii. Mă aşez şi eu, dar se eliberează un scaun de la tejghea şi, cum nu se arată amatori, îl înşfac. Comand tot ce pot, fără să depăşesc zece dolari, pentru că doar atît am în buzunar.

— Cafea?

— Ceai.

— Cu lapte?

— Nu.

Acolo se prăjesc chifle şi grămezi de cartofi şi ouă, cîte o duzină odată. Mă întreb de unde vin toţi oamenii ăştia şi chelneriţa îmi răspunde de parcă m-aş fi mirat cu voce tare.

— A sosit flota, zice ea.

Bucătarul geme.

— Autobuzul turistic de la douăsprezece, explică chelneriţa, arătînd spre staţie.

Mulţimea se agită şi un grup de turişti se apropie de vitrină. Afară, o tînără aleargă în josul străzii, încercînd să scape de o altă mulţime. Aceştia o urmăresc, prinzînd-o în cele din urmă şi ţinînd-o zdravăn, în timp ce un bărbat în straie de puritan o dojeneşte aspru, dînd citire unei liste de acuzaţii. O recunosc pe Bridget Bishop şi mă uit la ceas. Ea a fost prima dintre cele

acuzate de vrăjitorie. Vara, o judecă o dată la cîteva ore, recrutînd turişti ca să formeze juriul. Biata Bridget este deseori găsită vinovată şi condamnată la spînzurătoare. Deseori, dar nu întotdeauna.

Aud nişte şoapte şi mă întorc. Două femei, mamă şi fiică, stau într-un separeu. Se opresc din vorbă de îndată ce mă uit la ele. Fiica ia ceaşca de cafea şi soarbe din ea.

Plătesc casierei şi trebuie să mă strecor printre cei care stau la coada care ajunge pînă la uşă.

Cînd eu ies, Rafferty intră. Îşi aruncă un ochi la mulţime, înjură în şoaptă şi iese, oprindu-se în clipa în care mă recunoaşte, prinzînd uşa în ultima clipă, înainte să mă lovească.

— Credeam că te-ai întors în California, zice el.

— Nu.

— May aşa mi-a spus.

— Atunci, poate că aşa e, zic eu, ridicînd din umeri. Dumnezeu ştie că May Whitney are întotdeauna dreptate.

Rafferty rîde.

— În opinia ei, cel puţin.

Observ că se chinuie să găsească ceva de spus mai departe.

— Vînd casa, îl ajut eu. Probabil că la asta s-a referit.

— Vinzi casa?

Pare surprins.

— E prea mult.

Mă simt prost explicînd, simţind nevoia să explic.

— E o casă mare, face şi el o încercare.

Încuviinţez din cap.

— Asta înseamnă că te întorci în California? mă întreabă.

— Exact, zic eu.

— Păcat.

E o observaţie cam ciudată, dar el nu mai continuă.

Ne luăm la revedere.

— Încîntată că v-am cunoscut, spun întinzînd mîna ca să i-o strîng pe-a lui.

— Nu pleci chiar azi, nu?

— Nu. Trebuie să termin de adunat toate lucrurile.

— Ne întîlnim înainte să pleci, zîmbeşte el.

Ajung pînă aproape de capătul străzii înainte să-mi treacă prin cap să-i cer cheia. Îmi amintesc că Jay-Jay zicea că aveau una şi nu numai că urăsc ideea că o cheie se află la îndemîna oricui, chiar dacă persoanele în cauză sînt poliţişti, dar i-am şi spus femeii de la imobiliare că o să-i fac o dublură. Mă trezesc că singura cheie de care am eu ştiinţă este în posesia poliţiei. Mă grăbesc să mă întorc la restaurant.

— Eşti bine? mă întreabă el cînd îl prind din urmă. Pari cam palidă.

— Bine, mulţumesc. Dumneavoastră?

— Eu sînt irlandez, aşa că sînt mereu palid.

Apoi, îi cer cheia şi, deşi e clar că nu are habar despre ce vorbesc şi nici nu-şi mai aduce aminte că ei au o cheie, mă asigură că va cerceta problema şi că mă va contacta.

Mă întorc acasă, cu intenţia de a mai împacheta cîte ceva. Dar îmi surprind imaginea în oglindă şi mă răzgîndesc. Chiar sînt puţin palidă. Nici nu-i de mirare. Cu toate că simt că lucrurile trebuie terminate urgent, nu aş avea, teoretic, voie să depun efort încă. Mă hotărăsc să încetinesc ritmul. E prea cald ca să mai fac ceva la etaj, aşa că o să mă duc la prăvălia lui Ann. Iau pachetul cu dantelă pe care Anya l-a lăsat pe masă.

Magazinul e aglomerat, iar Ann e în spate, citind capul cuiva. Mă îndeamnă prin gesturi să aştept puţin.

E un loc drăguţ, nu foarte turistic. Observ bucăţile de dantelă de Ipswich şi imagini cu Insula Cîinelui Galben. În colţul îndepărtat se găseşte o mică expoziţie în scopuri de promovare, una foarte bună, care atrage privirile, compusă dintr-un balansoar, o roată de tors şi un covor împletit. Tipic pentru Noua Anglie, îţi dă sentimentul că eşti acasă. Rotocoale de dantelă atîrnă de o poliţă improvizată, iar vechiul cămin e plin cu mosoare. Pe balansoar se odihneşte o pernă de împletit, de parcă cineva ar fi părăsit-o doar pentru o clipă, urmînd a se întoarce şi a se aşeza iarăşi. Recunosc scaunul de pe insulă. Pe vremuri, el se afla în casa noastră. Aceasta este o expoziţie de dantelă a Cercului. Pe poliţă sînt fotografii înrămate ale femeilor şi un teanc de broşuri care istorisesc cum s-au pus bazele Cercului şi de ce, împreună cu nişte formulare de comandă. În faţă, se găseşte un alt teanc de broşuri şi un carton scris de mînă: LUAŢI UNA.

Numeroase fotografii se înşiră pe paginile broşurii: femei împletind dantelă, cu un minunat Golden Retriever întins la picioarele lor, o fotografie micşorată a atelierului de tors, sculuri de fir galben făcut din păr de cîine şi, pretutindeni, bucăţi de dantelă.

Fotografia principală, cea de pe copertă, înfăţişează arhetipul casei americane din perioada colonială. Arată precum ţi-ai imagina vieţile coloniştilor, dacă n-ai fi conştient de greutăţile pe care le îndurau în realitate. Totuşi, e ceva în neregulă cu pozele astea şi-mi ia destulă vreme să-mi dau seama ce anume. Dacă te uiţi cu atenţie, îţi dai seama că femeile nu au chipuri. Nu din cauză că ele ar fi fost îndepărtate sau şterse, ci

pentru că fotografiile au fost realizate din unghiuri din care feţele nu se disting deloc. O măsură de precauţie, îmi zic, dar te descumpăneşte atare ciudăţenie.

— Ele spun că firul lor are proprietăţi magice.

O vînzătoare stă lîngă mine, poate cam prea aproape. Cred că e plătită după cît vinde.

Ann termină treaba şi se grăbeşte să ajungă la mine, prinzînd ultimele frînturi din discursul fetei.

— E păr de cîine, îi spune ea, nu Lîna de Aur.

Fata ridică din umeri.

— Nu fac decît să vă spun care e legenda, îmi spune ea şi pleacă supărată.

O aud pe Ann oftînd.

— Eu, una, nu pot s-o sufăr, îmi zice ea, dar e cea mai bună vînzătoare pe care-o am.

Îi întind lui Ann pachetul pe care l-am adus cu mine, iar ea îl deschide. Înăuntru sînt vreo douăzeci, treizeci de bucăţi de dantelă.

— Doar nu vrei să-mi dai asta mie, spune ea neîncrezătoare.

— Am încercat să le fac cadou de nuntă lui Beezer şi Anyei, dar nu le-au plăcut.

— Nici eu nu le primesc. E dantela Evei. Dorinţa ei ar fi să o păstrezi tu.

— Dacă nu o accepţi, donez totul muzeului Peabody Essex.

Ann pune pachetul în dosul biroului.

— Să spunem că e un cadou de mulţumire, dar cu anticipaţie.

Mă priveşte fără să înţeleagă.

— Pentru că m-ai ajutat cu grădinile.

E vădit încîntată, dar apoi îşi aminteşte ceva şi spune:

— Nu pot veni decît poimîine. E în regulă?

Retrag cadoul, mimînd că vreau să-l iau înapoi. Ann rîde.

— Mulţumesc. O să păstrez dantela ca pe ochii din cap.

— Cu foarte multă plăcere.

Ann face o pauză între două şedinţe ca să bem o ceaşcă de ceai. Cînd autocarul turistic opreşte în faţă, ea se ridică, oftează şi se întoarce în magazin.

— Ne vedem joi, îmi spune.

Se opreşte la uşă.

— Va trebui să le uzi pînă atunci. Altfel, vom fi nevoite să curăţăm întreaga grădină de flori şi frunze moarte.

— O să le ud, o asigur eu.

În timp ce păşeşte în prăvălie, oamenii îşi fac poze cu ea. Ann nu se opune, dar apoi îşi dă ochii peste cap în direcţia mea.

Îmi beau restul de ceai afară, pe bancă, privind cum este ridicat primul catarg de pe Friendship. E replica unei nave care a plecat pe vremuri din portul Salem. Eva mi-a spus că jumătate de oraş lucrează pe ea. Lîngă remiza pentru ambarcaţiuni a mătuşii se află şopronul unde voluntarii recreează istoria. O mulţime se strînge ca să urmărească manevrele uriaşei macarale, care coboară şi fixează la locul său al treilea element al catargului. E magnific. Mă uit şi eu preţ de aproape un ceas, înainte să-mi adun puterile ca să urc dealul şi să ud grădinile Evei.

Eva are peste un acru de grădină, săpată oriunde se mai găseşte loc, între casă şi şopronul pentru trăsuri, de-a lungul cărării. Fiecare palmă de pămînt este plină de flori şi legume. Acestea nu sînt separate, ci cresc

laolaltă: mlădițe de roșie alături de gura leului și de crini.

Veranda de iarnă a fost transformată în adăpost pentru ghivece. Le tîrăsc înăuntru pe cîteva dintre cele mai mici și le pun în chiuvetă ca să se ude bine. E foarte cald aici și uscat. Chiuveta scoate aer înainte să curgă apă, primele picături fiind prea pline de rugină și prea fierbinți ca să poată fi folosite. Aceasta e uscătoria Evei, cea principală, oricum. Parfumul de lavandă și coriandru pătrunde în lemnul vechi. Florile și plantele medicinale sînt strînse în buchete și legate cu panglici și au fost atîrnate cu capul în jos de-a lungul pereților izolați. Mai este ceva spațiu liber pe unul dintre pereții din spate, ceea ce mă face să mă întreb ce motiv o fi avut Eva să riște ca buchetele de lavandă să mucegăiască, atunci cînd le atîrnase în pivniță. Mă decid că răspunsul ar putea fi următorul: probabil că a vrut să le ferească de lumina soarelui, ca să nu pălească. În plus, nu știuse că buchetele aveau să stea atîta vreme acolo, corect? Cînd s-a dus să înoate, în ziua aceea, sînt convinsă că se gîndea că se va întoarce de îndată. Mă sperie foarte tare ideea asta.

Tîrăsc înăuntru toate ghivecele pe care le pot urni, dar cele mai mari sînt prea grele pentru mine, așa că mă duc după furtun. Nu sînt în stare să ridic cine știe ce. Nu încă. Simt în continuare că mă țin copcile, anume cele care mă împiedică să mă desfac în bucăți. Ar trebui să mă plimb, cred. Doctorul zicea că mersul pe jos face bine. Și înotul. Parcă spunea că am voie să înot.

Aștept pînă la șase, după care încep să ud grădina. Îmi ia mai mult de jumătate de oră, dar, cînd termin, sînt leoarcă de apă și murdară. Sandalele sînt alunecoase, de fapt, mustesc de apă, așa că le abandonez la

jumătatea drumului, pe cărare. Trag furtunul pînă la o ultimă parcelă, cea pe care sînt plantaţi cerceluşii, în toate nuanţele de roz şi purpuriu. Mai există şi o floare a pasiunii singuratică, tîrîndu-se pe peretele unui ghiveci cu *bougainvillaea*. Furtunul nu ajunge atît de departe. Se încurcă în marginile unuia dintre răzoarele ridicate şi ştiu că ar trebui să mă întorc să-l descurc, dar sînt prea ostenită. Trag de el, fără să-mi folosesc muşchii stomacului, ci întreaga greutate, şi, după ce-l întind pînă aproape să plesnească, furtunul cedează. Mă duc şi eu după el, prăvălindu-mă peste măghiran şi căzînd în răsadurile de roşii tinere şi de vinete, pe care Eva le-a numit TOM şi respectiv EGG[1], de parcă ar fi vorba despre nişte omuleţi. Mă uit în jur şi constat că am culcat la pămînt primele două şiruri de plăntuţe. Mă simt vinovată şi neglijentă. Oboseala e prea mare ca să mă ridic imediat, aşa că mai stau o vreme pe jos.

Aici dă Rafferty peste mine. Sînt acoperită cu ţărînă şi materie vegetală storcită, căci am alunecat pînă în mijlocul clopoţeilor, unde se hrănesc păsările colibri. Sigur am nimerit şi în nişte mentă, pentru că simt mirosul pe mine. Dacă nu o smulgi la timp, menta va acapara răzoarele de flori, aşa că trebuie să fii cu ochii în patru. Trebuie îngrădită într-un spaţiu special.

Rafferty se uită în jos, urmînd furtunul verde către capătul acestuia, unde se lăbărţează sandalele mele. Se opreşte, mă priveşte, apoi îşi îndreaptă privirea către colibri.

— Nici prin cap nu-mi trece să întreb, zice el, îndepărtînd dintr-o lovitură o pasăre, de parcă ar fi fost o albină, şi aplecîndu-se ca să mă ajute.

---

1. TOM, de la *tomato* („roşie") şi EGG, de la *eggplant* („vînătă").

Mă scutur şi arunc un ochi la zgîrieturi. Observ că-mi măsoară cu atenţie îmbrăcămintea, întrebîndu-se dacă e cumva vreo nouă modă de pe Coasta de Vest. Spre lauda sa, nu face nici un comentariu. Bagă mîna în buzunar şi scoate cheia. O grămadă de chestii cad din el, inclusiv gumă cu nicotină, una bucată, veche şi cu ambalajul rupt. Rafferty ridică cheia şi mi-o întinde.

— Sper că asta este cea bună, zice el, aplecîndu-se după două cupoane ude leoarcă, pe care le agită prin aer ca să se usuce.

Se uită la ele şi spune:

— La naiba. În ce dată sîntem?

— Cred că în trei, zic eu.

— OK, spune uitîndu-se la cupoane. Uitasem de astea.

Mi le arată şi mie. Cină gratis pentru două persoane. Nu prea disting numele restaurantului, însă.

— Expiră mîine. E parte din programul municipal dă-şpagă-unui-poliţist. Vrei să mergi?

— Mîine?

— Sigur. Mîine, în seara asta, cîndva. Dar n-aş vrea să se piardă.

— Mîine ar fi mai nimerit.

— Da. Probabil că or să fie şi focuri de artificii, spune el.

— OK.

— Pe mîine, atunci.

Rafferty adună restul de lucruri şi le îndeasă înapoi în buzunar.

— La şapte.

O ia către poartă.

— Ar fi mai bine să verifici cheile. Altele n-am găsit, iar astea nu sînt însemnate.

— S-a făcut, îl asigur eu.

E pe cale să plece, dar se întoarce.

— Dar ce făceai, de fapt? Înainte de atacul colibrilor ucigaşi, adică.

— Udam florile.

— Interesantă tehnică, comentează el şi se îndepărtează pe cărare.

Încerc cheia cînd intru înapoi în casă. Uşa se deschide. Trebuie să fac o dublură şi pentru agenta imobiliară. Şi mai trebuie să repar fereastra spartă, îmi zic, întorcîndu-mă s-o văd şi să evaluez stricăciunile. Şi să mut florile mucegăite. Caut hîrtie ca să scriu o listă, dar nu găsesc nici un petic.

Ca prin farmec, figura lui Rafferty apare în locul în care ar trebui să fie ochiul de geam. Mă sperii şi tresar.

— Scuze, zice el.

— Ce-i?

— E musai să fie în seara asta.

— Ce?

— Ai încurcat datele. *Astăzi* este patru iulie.

Pe fundal explodează artificii, dovedind că are dreptate.

— Nu o să obiectez dacă ţi se pare că nu ai avut suficient timp.

— E-n regulă. Acordă-mi o oră.

— Îţi acord chiar două, zice el, iar eu îl privesc furioasă.

— N-am intenţionat să sune aşa, zice el. Nu ies de la muncă decît pe la şapte. Asta voiam să zic. Pe urmă trebuie să iau barca.

— Barca?

— Am uitat cumva să precizez că restaurantul este în mijlocul portului Salem? întreabă el şi rînjeşte.

— Cred că mi-aș fi amintit o atare precizare.

— Scuze... restaurantul este în mijlocul portului Salem.

— O să-mi aleg o ținută potrivită.

Rafferty se uită la ce am acum pe mine și, încă o dată, se hotărăște să se abțină.

Artificiile pocnesc și trosnesc. Toată lumea a ieșit afară. Dincolo de parc, unul dintre calviniștii în căutare de prozeliți supraveghează casa. Poate sînt eu paranoică, totuși, iar omul nu face decît să privească în direcția asta, pentru că a văzut mașina lui Rafferty și, ca oricine altcineva, încearcă și el să-și dea seama ce se mai întîmplă în casa Evei.

Eu vin la vreme, Rafferty întîrzie. Se scuză, zicînd că e ceva patologic. Bine că a sunat să facă rezervare, dar acum se teme că nu o vor păstra. Cînd ajungem în mijlocul portului, nu numai că aflăm că nu există nici o rezervare, dar nu găsim nici măcar restaurantul. A dispărut. Rafferty își scoate mobilul, dar trebuie să aștepte puțin. Îmi dau seama că asta nu-i face deloc plăcere.

— Da, aici Rafferty. A raportat cineva un restaurant dispărut?

Aud rîsete de la celălalt aparat.

— Vorbesc serios. Rockmore a dispărut...

Alte hohote.

— Ei bine, unde dracului s-a evaporat? Aha... De tot sau numai în seara asta?

Încuviințează către telefon.

— Înțeleg.

Închide și se întoarce spre mine.

— Au mutat restaurantul la Marblehead, dar numai pentru seara asta.

M-a făcut curioasă.

— Ceva în legătură cu iluminația portului.

Se gîndește puțin, apoi întreabă:

— Mai vrei să mergem?

— Dumneata?

— Sigur. De ce nu? zice. O masă gratis rămîne o masă gratis, corect?

— *Nu există prînz gratis*, răspund eu, citînd-o pe Eva și, cu toate că sînt de acord, îmi doresc totuși să nu fi spus asta cu voce tare.

— Adevărat, zice el, dar ăsta nu e prînz, e cină.

— Excelentă observație.

— Ține-te bine, îmi spune, iar eu mă supun, înșfăcînd marginile copastiei în vreme ce el accelerează, ignorînd limita de viteză de cinci mile pe oră.

Trecem de micuțul far de pe Winter Island. Facem la dreapta, către Peach's Point, tăind scurt pe lîngă Insula Cîinelui Galben. May e pe platformă, legînd-o zdravăn pentru noapte. În crîngul de pini e un cerc de meditație. Sau de Tai Chi. Ne apropiem de stînci mai mult decît s-ar încumeta alții și la fel de mult pe cît aș face-o eu, dacă aș pilota ambarcațiunea. E impresionant, căci asta înseamnă că Rafferty cunoaște bine aceste ape. Una dintre femeile din Cerc aude motorul și își ridică privirile spre noi, deranjată de întrerupere. Mai întîi îl recunoaște pe Rafferty, apoi pe mine.

— Asta ar trebui să fie de ajuns ca să se nască niște zvonuri, zice el, destul de tare ca să acopere motorul.

Ne ia o jumătate de oră ca să ajungem la Marblehead, dar nu din cauza distanței, ci pentru că este aglomerat. Pînă ancorăm noi, s-au strîns deja atîtea bărci în jurul restaurantului plutitor încît e greu să mai găsești un loc liber.

Probabil că poliția din Salem a sunat după Rafferty, pentru că oamenii par a ne aștepta. Proprietarul ne ajută să legăm ambarcațiunea.

— Credeam că erați la curent cu mutarea, îi spune el lui Rafferty în chip de scuză. Așa facem în fiecare an.

Bărbatul îmi ține scaunul ca să mă așez. Simt că lumea se uită la noi și nu-mi place asta. Iau loc cît de repede pot, dar încă le mai simt ochii ațintiți asupra noastră. Mă cuprinde un val de paranoia. Mă întorc să văd cine se uită, ca să-i plătesc cu aceeași monedă, dar lumina e slabă și e greu de distins ceva.

— S-a întîmplat ceva? întreabă Rafferty.

— Nu, răspund eu, uitîndu-mă rapid împrejur.

Iarăși am senzația că sînt urmărită, dar nu vreau să par paranoică.

— Ai prefera să stau eu pe partea asta?

— Nu, e perfect, îl mint eu, ridicînd meniul și încercînd să maschez incidentul.

El îmi urmează exemplul.

— Sper că-ți place mîncarea prăjită.

Comand un platou pescăresc cu garnitură de ceapă, plus o cola dietetică, ceea ce-l amuză pe Rafferty. Simt iarăși perechea de ochi, așa că îmi mut scaunul ca să ies din raza lor vizuală.

— Codul dezosat e egrefin sau cod? întreabă el.

— Nici una, nici alta, răspunde chelnerița. E cod dezosat.

Fata dă din umeri și se uită la el de parcă ar fi nebun.

— Eu o să iau pește-sabie, zice Rafferty.

Chelnerița se duce la bucătărie.

— Deci, se întoarce el spre mine. Eva zice că ești scriitoare.

Aici începe secțiunea de flecăreală a programului nostru. Prea bine, sînt educată de Eva, așa că pot supraviețui încercării.

— Nu, zic. Nu sînt scriitoare, sînt cititoare.

Îmi dau seama că nu pricepe.

— Asta ți-e meseria?

— Dacă se poate numi meserie, da.

— Citești în dantelă?

— Nu, nu în dantelă.

Mă las pe spate în scaun, îndepărtîndu-mă astfel de gîndul acesta.

— Citesc scenarii.

— Scenarii de film.

— Da.

— Mișto, zice el.

Nu e un cuvînt pe care l-ar folosi în mod normal. Dacă l-aș citi într-un scenariu, nu mi s-ar părea credibil.

— Și locuiești la Hollywood?

— Uneori.

Mă privește ciudat.

— Mă mut tot timpul...

Asta a fost dificil.

— Sînt interogată?

Rafferty rîde tare.

— Eu m-am mutat din New York, mă ajută el.

Iată o lecție prețioasă a Evei: oferi informații despre tine ca să întreții conversația. Nu vorbim despre supă, dar e un început.

— Mișto, zic și eu, iar el rînjește.

— Te întîlnești cu mulți tipi?

Acum, trebuie să rîd eu.

— Nu prea, răspund, dînd glas unui lucru evident. Mă refeream la mine, nu la tine.

Chipul i se înroşeşte. Ne bufneşte rîsul pe amîndoi.

— Frăţioare, spune el. Măcar unul dintre noi ar trebui să se priceapă la asta.

În sfîrşit, îmi pică fisa că asta e de fapt o întîlnire amoroasă. Nu ştiu la ce-mi stătuse mintea pînă acum. Că ar fi un soi de gest de bunătate, o compensaţie pentru perioada grea prin care trecusem. Am multe întîlniri? Adevărul e că nu am niciodată aşa ceva.

— Îmi pare rău, spune el. Poate că, pînă la urmă, asta n-a fost o idee bună.

Mintea mea mai are puţin şi scoate fum, căutînd o replică potrivită. *Haide, Eva*, o implor, *dă-mi ceva de spus.*

— Cînd te-ai mutat aici? îl întreb. Vocea mea e slabă, parcă nici nu-mi aparţine.

Ştie că mă străduiesc şi pare a-mi fi recunoscător.

— Acum doi ani.

— De ce? continui eu cu întrebările, dîndu-mi seama cum sună.

Iarăşi rîdem.

— Îmi place să navighez.

— Pare logic, spun eu şi chiar aşa este.

— Tu navighezi? mă întreabă el.

— Nu prea bine.

— Mincinoaso, rîde el.

Cunoaşte mai multe lucruri despre mine decît credeam. Îmi dau seama că Eva trebuie să fie sursa acestor informaţii. Eram gata să-i spun că, de fapt, Lyndley fusese adevărata navigatoare în familia noastră, dar ceva parcă m-a împiedicat.

— A trecut mult timp de cînd n-am mai navigat, spun în cele din urmă.

Încuviinţează tăcut şi continuă să mă privească. Realizez atunci că Rafferty nu poate fi citit. Nu că aş fi încercat... Îmi petrec marea parte a timpului încercînd să nu citesc gîndurile oamenilor, încercînd să fug de intimitatea nedorită pe care o creează invadarea minţilor străine. Rafferty poate fi citit, dar numai dacă şi atunci cînd o permite.

— Ce e? întreb în cele din urmă.

— Mă gîndeam că semeni un pic cu Eva.

— Serios? E evident şi pentru el că nu cred o iotă.

Încuviinţează:

— Mie aşa mi se pare.

— Aţi fost prieteni buni, spun, dîndu-mi seama că ideea asta mă deranjează mai puţin, dar doar ceva mai puţin, decît seara trecută.

Rînjeşte:

— Evei i-a plăcut întotdeauna să ajute vagabonzii şi tipii dubioşi.

— Asta cam aşa e.

— Cîteodată chiar prea mult. O umbră îi întunecă trăsăturile.

— Asta ce vrea să-nsemne?

Îşi revine rapid, forţîndu-se să zîmbească:

— Înseamnă că m-am împrietenit cu ea pe cînd eram nou în oraş şi că m-a hrănit ca pe orice vagabond, pentru ca pe urmă să nu mai poată scăpa de mine.

— Ţi-a dat celebrele ei sendvişuri simandicoase?

— Exact. Începe să rîdă.

— Nu-i o hrană de lepădat pentru un vagabond.

Mă simt uşurată cînd se dă drumul iluminaţiei din port, echipajele aprinzînd semnale luminoase în zonă. Pe măsură ce discuţia dintre mine şi Rafferty înaintează, mă conving din ce în ce mai tare că cineva mă

urmăreşte şi că probabil vorbeşte despre mine. M-am dezobişnuit de asta, căci în L.A. am devenit invizibilă.

De îndată ce se întunecă suficient, încep artificiile. E frumos. Mai frumos decît îmi aminteam. La fiecare explozie se zăresc oamenii de pe ţărm, înşiraţi pe mile întregi, fie aşezaţi în şezlongurile din întinsele grădini de pe Neck[1], fie în picioare pe docuri, la cluburile de iahting sau pînă departe, lîngă plaja Devereux. În port sînt atît de multe ambarcaţiuni încît ai putea să-l străbaţi cu piciorul. Sînt amarate cîte două sau trei, cu barele de protecţie în afară. Cu fiecare spectacol de lumină, claxoanele bărcilor izbucnesc aprobator, iar oamenii de pe mal ovaţionează, vocile lor auzindu-se de departe.

Zgomotul îmi dă o senzaţie de nelinişte. Simt, din nou, că sînt privită.

Pun pariu că şi-o trage cu el.

— Eşti bine? mă întreabă Rafferty.

E clar că nu. Îmi curge transpiraţia pe faţă, iar mîinile îmi tremură.

Şi-o trage cu poliţaiul.

Nu ştiu cui îi citesc gîndurile. Nici nu vreau să ştiu.

— Rău de mare?

Ambarcaţiunea se mişcă în mod evident.

— Nu, răspund.

Nu am suferit niciodată de rău de mare. E mai degrabă vorba de un sentiment perfid de panică. El îl simte şi priveşte în jur.

— Putem pleca, dacă doreşti.

— Nu, e-n regulă.

Încerc să mă calmez, folosind toate trucurile învăţate de la psihiatră: respiră, foloseşte-ţi simţurile, mirosul,

---

1. Peninsulă în nord-estul oraşului Salem, pe care se află mai ales zone rezidenţiale şi de recreere.

pipăitul, orice te ajută să rămîi ancorată în prezent şi în acest loc.

Simt că încep să mă calmez, cînd izbucneşte bătaia.

O aud înainte s-o văd. Sunetul creşte treptat, pe fundalul exploziilor mai puternice ale artificiilor, dar e diferit şi se detaşează de restul. Sînt nişte bufnituri. Nu-mi dau seama ce reprezintă pînă nu vin să-l cheme pe Rafferty, iar el îi umează, ca să-i despartă pe cei implicaţi. Nu ştiu dacă apelează la el pentru că au uitat că nu sînt în Salem, unde el ar fi autoritatea chemată automat în asemenea ocazii, sau din cauză că numai el se nimereşte prin preajmă. Barca poliţiei din Marblehead e tocmai hăt, la celălalt capăt al portului. Avînd în vedere mulţimea ambarcaţiunilor, le-ar lua zece minute să ajungă aici, timp în care răul ar fi deja făcut.

Bătaia n-ar fi putut veni într-un moment mai nimerit, căci izbucneşte chiar înainte de marele final. În spectacolul de lumini general, îl zăresc pe Rafferty ţinîndu-l pe unul dintre bătăuşi, un tip masiv; celălalt, tipul care frecventează cluburile de iahting, stă deoparte, cu gura sîngerînd. E povestea veche, Studentul căminist *vs*. Bobocul, cu diferenţa că aceştia doi au trecut de mult de vîrsta respectivă. Nu-şi mai expediază pumni, dar schimburile de cuvinte continuă. Rafferty e nevoit să-l ţină mai zdravăn pe căminist, care e gata de o nouă rundă. Îl ţine un minut încheiat, apoi îi dă drumul.

Bobocul se aşază înapoi la masă. Unul dintre amicii lui toarnă nişte gheaţă din pahar într-o batistă şi i-o întinde, dar el refuză. În schimb, se uită în direcţia mea. Toţi se uită.

— Eşti un cretin nenorocit, îl aud zicînd pe căminist, care se repede iarăşi la celălalt.

Rafferty îl apucă la timp de braţ.

Recunosc vocea şi privesc cum prietenul meu din copilărie, Jack, aruncă nişte bani pe masă şi se cară, sărind în barcă în felul în care un cowboy din vechile filme western ar sări pe un cal în galop.

Rafferty le spune ceva bobocilor, care apoi se întorc la berile lor de fiţe.

Cînd revine la masă, Rafferty apucă un şerveţel şi se şterge.

— Care a fost necazul? îl întreb, străduindu-mă să-mi menţin un ton calm, deşi ştiu că, paranoică sau nu, am avut şi eu o contribuţie la incident.

A fost vorba despre mine. Psihiatra mea ar zice că nu totul pe lumea asta are de-a face cu mine. Vocabularul ei e plin de clişeele Evei. În mod normal, ar avea dreptate, dar nu şi de data asta.

— Cam despre ce e vorba de obicei?

Încearcă să o dea cotită. Pantalonii îi sînt uzi leoarcă de bere şi înjură în şoaptă în timp ce-i curăţă.

— Hai să plecăm de-aici, spune el.

În jurul zonei portului, semnalele luminoase încă mai aruncă o licărire roşie, dar încep deja să păleasca şi strălucirea lor apare intermitentă de-a lungul liniei ţărmului, lăsînd mari spaţii întunecate între ele.

Bruma de relaxare pe care am simţit-o unul în compania celuilalt s-a topit de mult. Rafferty ignoră orice limite de viteză, dar asta nu mă deranjează. Tot ce ne dorim amîndoi e să încheiem cît mai curînd seara.

În timp ce trecem pe lîngă Winter Island, disting acorduri de muzică religioasă şi fîşîitul unui microfon prost. Rafferty accelerează.

Nu ne vorbim decît cînd sîntem în maşină, în faţa casei mătuşii. El opreşte motorul maşinii de poliţie şi se întoarce către mine.

— Îmi pare rău că te-am dus acolo, zice el.

— E-n regulă, spun eu.

— Ştiu că Jack LaLibertie ţi-e prieten.

— A fost, replic eu.

— Ştiu că aţi avut de-a face unul cu celălalt în trecut, se corectează el.

Nu ştiu ce să spun, aşa că rămîn tăcută. E evident că mă simt stînjenită.

Radioul poliţiei păcăne şi stîrneşte ecouri.

— Hei, Rafferty? zice vocea. Ai găsit restaurantul?

— Dă-mi pace, Jay-Jay. E seara mea liberă, răspunde Rafferty.

— Cineva tocmai a înaintat un raport în legătură cu o dispariţie.

— Mă uit pe el mîine.

Îşi dă ochii peste cap şi se întinde după butonul de apelare.

— E vorba despre Angela Rickey.

— Rahat, zice el, ridicînd receptorul ca să nu se audă şi alte detalii. Iarăşi!

Nu ştiu despre ce e vorba, dar îmi dau seama că-i ceva important. Dau să apuc mînerul portierei. El îmi face semn să mă opresc şi spune în microfonul radioului:

— Fă-mi rost de un mandat. Trec eu mai încolo să-l iau. Apoi acoperă microfonul cu mîna.

— A fost un dezastru, zice el.

— A fost OK.

— Hai să mai încercăm o dată.

Sînt surprinsă.

— Mîine-seară. Mergem să navigăm.

Radioul încă urlă.

— Bine, bine, vin, spune Rafferty.

Îl dă mai încet.

— Te iau de la cheiul Derby. La şapte fix.

Înainte să apuc să-l refuz, el s-a întors deja către aparat. Ia un şervețel şi-şi tamponează pantalonii.

— Rahat, repetă el.

Pentru a curăța dantela: prezența bucuriei.
Pentru a curăța Cititoarea: meditație sau rugăciune.
Pentru curățarea Căutătorului: doar respirația.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 14

Ann era la a cincisprezecea ședință de frenologie pe ziua respectivă, cînd Rafferty o găsi în sfîrșit. Ședințele erau efectuate în partea din spate a magazinului, unde își amesteca uleiurile esențiale. Tot acolo mai ținea și un cazan, dar asta era doar ca să dea bine. Dincolo de perdelele de catifea care delimitau cabinele de ghicit, se găsea un laborator de chimie în toată regula, cu pahare, tuburi și becuri Bunsen destinate preparării uleiurilor esențiale și a altor poțiuni pe care le vindea Ann.

Îl zări pe Rafferty în timp ce acesta intra și îi făcu semn cu mîna să aștepte.

— Am nevoie de un obiect personal, o auzi Rafferty spunîndu-i celei mai în vîrstă dintre cele două femei. Un inel, o legătură de chei, ceva de genul ăsta.

— Dă-i inelul, mamă, zise cea mai tînără.

— Mama dumitale trebuie să decidă singură ce anume să-mi dea, spuse Ann.

Bătrîna reflectă o clipă, apoi băgă mîna în geantă și scoase o eșarfă. Stîngace, ea i-o înmînă lui Ann.

— Mulţumesc, spuse aceasta, apoi închise ochii şi ţinu eşarfa, respirînd încet şi absorbind energia obiectului.

Cînd deschise iarăşi ochii, îi înapoie femeii eşarfa, iar aceasta o puse la loc în geantă.

— Acum, ce se mai întîmplă? întrebă bătrîna.

— Acum o să ghicesc, răspunse Ann, ridicîndu-se în picioare şi ducîndu-se în spatele scaunului pe care stătea femeia.

Îşi aşezâ blînd mîinile pe capul ei şi începu să maseze. Bătrîna oftă.

— E minunat, spuse ea, închizînd, în cele din urmă, pleoapele.

Rafferty privea fascinat.

Cînd respiraţia bătrînei se încetini, mîinile lui Ann începură a se mişca altfel, întinzîndu-i acesteia chipul în tot soiul de expresii bizare şi pipăind umflăturile, adînciturile şi alte imperfecţiuni ale craniului care îi preziceau femeii viitorul. Ochii lui Rafferty se îndreptară spre tabelul de pe perete. Cutare umflătură determina longevitatea, alta vădea aplecările artistice.

Rafferty îşi încetă iscoditul în clipa în care Ann începu să prezică. Deşi fiica îşi lua notiţe, acesta era un moment intim. În loc să asculte, Rafferty cerceta prăvălia, oprindu-se să inspecteze nişte pachetele în care se aflau săculeţi cu plante medicinale şi vrăji: trandafiri şi verbină pentru cei care au probleme cu somnul; coada şoricelului şi ghimbir ca să regăseşti dragostea pierdută. Mai erau şi săculeţi pentru prosperitate, protecţie, pentru sănătate şi chiar pentru cîştigarea alegerilor. Secţiunea dedicată tămîiei era uriaşă, iar mirosul, copleşitor. Rafferty trecu rapid pe lîngă ea,

îndreptîndu-se către secţiunea şi mai impresionantă dedicată cărţilor de auto-perfecţionare. Luă cîteva şi le răsfoi. După care trecu la cristale. Îşi plimbă degetele peste un coş plin cu cuarţ roz, apoi peste unul cu obsidian.

Rafferty era cu mîna pînă la cot în nişte agate, cînd Ann i se alătură în sfîrşit.

— Astea sînt bune pentru potenţă, îi zise ea, iar Rafferty îşi retrase rapid braţul.

— Scuze, adăugă ea. Nu m-am putut abţine.

Îl conduse în camera din spate, îndepărtînd vreo două pisici de pe salteaua de dormit pe care o ţinea acolo. De perete atîrna un calendar lunar, identic cu cel pe care îl văzuse în casa Evei, doar că acestuia îi lipseau simbolurile Pălăriilor Roşii. Ele raportaseră dispariţia Evei. Erau obişnuietele salonului ei de ceai. Cînd acesta nu se deschisese în ziua stabilită, se duseseră direct la poliţie ca să o dea dispărută.

— Toată lumea a dispărut, a spus Rafferty, mai mult către sine.

Două dispariţii într-o singură lună era destul de ciudat, dar se vedea clar că acestea două aveau ceva în comun. Eva o ajutase deseori pe Angela, iar Cal o urîse din pricina asta.

— Ce an neobişnuit, zise Ann. Nu sînteţi alergic la pisici, nu?

— Numai la cîini, răspunse el.

— Şezi.

Ann rostise comanda de parcă ar fi vorbit cu un cîine.

Rafferty nu se putu împiedica să zîmbească. Îi plăceau Ann şi umorul acesteia. În mai toate ocaziile, era

subtil, şi majoritatea oamenilor nu-l înţelegeau deloc. Rafferty îndepărtă o a treia pisică din drum şi se aşeză.

— Dumneata ai completat asta? întrebă el, întinzîndu-i procesul-verbal.

Ann fusese cea care completase procesul-verbal pentru persoane dispărute, în cazul Angelei, dacă i s-ar putea spune astfel. Fusese mai degrabă unul de „n-am mai văzut-o la docuri în ultima vreme", un semnal de alarmă tras preventiv. Angela mai dispăruse şi altă dată, cam cu şase luni în urmă, după ce fusese bătută de calvinişti. Se întorsese la ei de bunăvoie, ignorînd sfaturile tuturor.

Angela corespundea profilului unui copil care are tendinţa să intre într-o sectă religioasă. Fugise de acasă, era dată peste cap rău de tot şi probabil că suferise un abuz în trecut. Orice promitea siguranţă sau salvare de vreun fel era soluţia perfectă pentru ea.

În opinia lui Rafferty, lucrul care bătea cel mai tare la ochi nu era cine *întocmise* procesul-verbal, ci persoanele care *nu făcuseră* asta. Cînd Angela dipăruse ultima dată, calviniştii făcuseră presiuni imense, sunînd zilnic la secţie şi acuzîndu-le de răpire mai întîi pe vrăjitoare, apoi pe Eva. Roberta de pe Winter Island îi spusese că pe Angela o tot bătuse gîndul să plece, poate către ţinuturi mai prietenoase.

— Am auzit că intenţiona să se îndrepte către sud, zise Rafferty.

— Spre sud? Mda, plauzibil, mai ales dacă luăm în considerare casa plutitoare pe care Eva o are acolo.

Ann arătă undeva afară, dincolo de fereastră.

— Stătea acolo în ultimele săptămîni. De fapt, mai degrabă se ascundea, aş zice eu. Nu ieşea decît noaptea. Din cîte aud, căuta prin gunoaiele din spatele Gării

Victoria. Am descoperit asta doar pentru că am prins-o culegînd roşii din ghivecele mele.

— Doamne, spuse Rafferty.

— Am început să las diverse lucruri acolo, special pentru ea. Fast-food sau mîncare mai sănătoasă atunci cînd aveam timp să gătesc. Îmi pare rău pentru ea. E un copil bun.

— De ce nu a venit la mine?

Ann îl privi şi-i zise:

— Da, sigur.

— Ar fi putut măcar să se ducă la un adăpost.

— Cînd am văzut-o eu, unul dintre ochi îi era vînăt, iar vînătăile se întindeau pe tot obrazul. M-a pus să-i promit că n-o să pomenesc nimănui că am văzut-o.

Rafferty încuviinţă din cap. May avea dreptate, ar fi trebuit ca fata să rămînă pe insulă. Ar fi trebuit el însuşi să se asigure de asta.

— N-ai fi putut s-o împiedici.

Ann ştia ce gîndea detectivul.

— Şi ura Insula Cîinelui Galben.

Rafferty se scutură ca de frig.

— Eu n-aş putea să trăiesc acolo, zise ea. Să mulg vacile şi să cultiv in. Îmi plac la nebunie batoanele de cereale cu fructe, dar n-aş putea s-o fac.

— Cînd ai văzut-o ultima dată?

— Acum trei zile. În noaptea aceea, era pe docuri, iar eu am ţinut deschis pînă tîrziu. Am zărit-o mergînd către Shetland Park. Obişnuia, uneori, să stea pe pietrele de acolo. Dar erau şi calviniştii pe docuri, făcîndu-şi prozeliţi. Îi inspectau pe turişti şi-şi alegeau noi recruţi.

— Crezi că au tîrît-o înapoi la ei?

— Nu ştiu ce cred. Nu mai e la casa plutitoare. Poate că au dus-o cu forţa înapoi, poate că au speriat-o. Nu

știu. N-am habar nici de ce nu a făcut plîngere cînd au bătut-o prima dată. Eu să mă pici cu ceară și n-aș fi stat pe gînduri.

— Mîncare, protecție, cazare.

Lista lui Rafferty suna ca un anunț postat pe autostradă.

— Ce?

— Poveste veche, precizã el. Putere, dependență. Dacă mai pui și salvarea sufletului, oferta e completă.

Avea presimțiri foarte sumbre în legătură cu acest caz, dar nu voia să le împărtășească nimănui.

— Eva știa că Angela stă acolo?

— Ea i-a dat cheia... după ultima bătaie pe care a încasat-o ea însăși.

Ann ezitase înainte să rostească ultima parte. Pentru Rafferty, ăsta era un subiect dureros și toată lumea știa asta.

Rafferty scoase lanterna din torpedou. Lăsă mașina de patrulare parcată ilegal în fața magazinului Annei și-o luă pe jos spre casa plutitoare, traversînd cheiul Derby.

Deși Angela părăsise locul în grabă, avusese grijă totuși să încuie și ușa după ea. Rafferty proiectă fasciculul de lumină prin ferestre, dar acestea fuseseră acoperite pe dinăuntru cu scînduri. O porni către partea dinspre docuri, unde casa dădea spre port. Mareea era la cota maximă. Se cățără cu greu pe stîlpii alunecoși, dar se trezi că deschizătura de la primul etaj era blocată și ea cu scînduri. Fără un ferăstrău, singura cale de a pătrunde înăuntru rămînea ușa de lemn de la mansardă. Înjură de cîteva ori, apoi se întoarse la mașină să caute o frînghie.

Cîţiva barcagii fură martori la ascensiunea lui Rafferty. Cînd ajunse în vîrf, aceştia îi răsplătiră efortul prin aplauze. Tot aplauze primi şi în timp ce se balansă înapoi şi izbi cu piciorul uşa de la mansardă, deschizînd-o.

În cămăruţa de deasupra casei plutitoare era întuneric beznă. Rafferty aţinti lanterna spre cele patru colţuri. Da, cineva locuise aici. Era mizerie, plin de ambalaje de fast-food şi de excremente vechi de şobolan. Nu era de mirare, căci şobolanii de apă de pe chei erau cît nişte pisici. Erau diverse populaţii de rozătoare: şobolani indieni, chinezi şi caraibieni, al căror arbore genealogic îşi întindea rădăcinile pînă în urmă cu cel puţin trei sute de ani, în vremea cînd Salem importa bunuri din toată lumea. Patronii restaurantului se plîngeau de ei de vreo cîteva ori în fiecare vară, dar animalele nu se lăsau descurajate.

Rafferty cercetă atent camera cu privirea, observînd toate detaliile: o sticlă veche de vin şi o lumînare. Prăfuită. Lumînarea arsă. Un pachet vechi de ţigări îndesat într-un colţ. Un pat în colţ, nefăcut, o cuvertură indiană cam uzată, cu o arsură taman în mijloc.

De jos răzbătu un zgomot. Rafferty se întoarse şi lumină într-acolo.

— Angela, zise el. Sînt eu, John Rafferty.

Nici un răspuns. Îndreptă lanterna în josul scărilor şi auzi clipocitul apei. Începu să coboare treptele către bezna de dedesubt; lanterna măturа totul ca raza unui far, scoţînd la iveală o veche ambarcaţiune, un suport de ramă şi o străveche barcă cu motor produsă de Boston Whaler, cu o gaură la prora. Îndepărtă cu mîna o pînză de păianjen, scuipă o parte care îi ajunsese în gură, după care mai scuipă o dată.

Prima treaptă era putrezită și cedă sub greutatea lui, făcîndu-l să se lungească pe jos și aruncîndu-i lanterna din mînă. Rafferty o privi cum se rostogolea nebunește spre marginea apei și se puse pe înjurat.

Lanterna se prinse într-un cui slăbit și se opri. Detectivul se ridică în picioare și-și dădu seama că mîna îi sîngera. Înjură încă o dată.

Ceva trosni cu putere. Zgomotul îl amuți. Înșfăcă lanterna, se roti împrejur și îndreptă fasciculul spre locul de unde venise zgomotul. Nu-și dădea seama dacă se auzise dinspre apă sau de sub podea. Aținti lumina spre apă, de-a lungul peretelui adăpostului pentru bărci, dînd la iveală o mică urmă în formă de jumătate de lună, puțin deasupra liniei valurilor. Probabil că mareea erodase materialul, dar observă apoi șobolanul. Cam de mărimea unei mașini mici, își zise el. Mă rog, nici chiar așa, dar era imens. Coada îi atîrnă o clipă afară, după care lunecă prin gaură asemenea unui șarpe și dispăru.

— Ajunge, zise Rafferty, urcînd din nou scările.

Era greu de crezut că pe Insula Cîinelui Galben e mai rău decît aici.

Se opri la fereastra din mansardă și privi peste port. Barca lui Jack se întorsese în locul său. Vedea lumina din cabină. Jack însuși zăcea cu fața în jos pe patul de campanie. Leșinase, se gîndi Rafferty, văzînd sticla goală așezată pieziș pe masa de bucătărie. Apoi, dintr-un motiv oarecare, se uită în direcția insulei și observă cele două lumini, semnalul lui May. Poate-și închipuia ea că o să mute pe cineva în seara asta, dar Rafferty știa mai bine.

Ieși tot pe unde intrase. Dar, de data asta, nu mai folosi frînghia. O făcu colac și-o azvîrli pe chei înainte

să sară pe fereastră. Slavă Domnului că e maree înaltă, își zise el, în vreme ce se prăvălea în apa rece și întunecată, recunoscător că nu avea să se zdrobească de stînci.

Rafferty făcu un duș și se opri să dea la semnat un mandat, după care plecă într-o vizită la calviniști.

Winter Island era situată la gura Portului Salem. Dincolo de asta nu mai era decît Salem Willows[1], unde locuia Rafferty. Această parte a Salemului era complet diferită, mai degrabă caracterizată de viața de insulă decît de cea oraș-port, o enclavă victoriană separată de o șosea îngustă care ocolea uzina electrică, grămezile sale de cărbune și marfarele care îl aduceau din port.

De o parte a insulei se aflau portul, cheiul Derby și centrul orașului, iar de cealaltă, oceanul. Un mic dig rutier o lega de continent. Pe partea cu oceanul se găsea Căminul de băieți Plummer, o clădire impunătoare în stil victorian, cu aspect de hotel vechi. Unul dintre porumbeii lui Rafferty crescuse aici. Așa se numeau nou-veniții în cadrul programului, „porumbei", pentru că, atunci cînd încercai să-i ajuți, se găinățau pe tine fără excepție, după care își luau zborul. Umor marca Alcoolicii Anonimi. Cu toate astea, cel mai proaspăt porumbel dat în grija lui Rafferty era un puști destul de cuminte, iar detectivul îl luase sub aripa sa (iertat fie jocul de cuvinte involuntar), deoarece copilul îl rugase și nu se face să refuzi, chiar dacă știi bine că-ți va da multă bătaie de cap.

---

1. Acesta este un cartier și parc de distracții din orașul Salem, situat pe malul oceanului și numit astfel datorită sălciilor plantate aici în 1801.

Căminul Plummer era un conac vechi, cu cea mai frumoasă vedere spre ocean din oraş, aşa că nu putea părea nimănui hidos. Totuşi, aici sfîrşeau copiii nedoriţi. Atît Jay-Jay, cît şi Jack LaLibertie îşi petrecuseră ceva timp la cămin după moartea mamei lor, cînd tatăl o ştersese în Canada ca să pună capcane pentru vînat şi nu se ostenise să se întoarcă vreme de aproape un an. Puştii aceştia doi crescuseră oameni de ispravă. Cel puţin asta se întîmplase în cazul lui Jay-Jay. Era enervant la culme, dar era băiat de treabă. Cu Jack era altă poveste. Beţiv ca şi tatăl lor, Jack se înscrisese de cîteva ori în program, dar nu se ţinuse de el.

Jack LaLibertie avea şi alte probleme în afară de băutură, printre cele mai serioase fiind ce se petrecuse cu Towner Whitney. Ca mulţi alcoolici, Jack juca rolul victimei. Vechea rană nu se vindecase niciodată, iar Jack nu contenea să o zgîndărească, făcînd-o să sîngereze şi să se infecteze. Cînd starea i se înrăutăţise suficient, apărea la întîlniri beat mort şi începea să vorbească în gura mare despre Towner şi despre ce-i făcuse ea, de parcă nu trecuse decît o săptămînă de atunci, nu aproape cincisprezece ani. Era clar că aşa stătuseră lucrurile şi acum.

Dar Rafferty nu voia să se gîndească la asta. Nu ţinea să mediteze nici la soarta lui Jack LaLibertie, nici la propria sa întîlnire dezastruoasă cu Towner, dacă i se putea măcar spune astfel. Halal întîlnire! Ajunsese acasă înainte de zece. Dacă nu ar fi fost de plîns, ar fi izbucnit în hohote de rîs.

Mintea detectivului revenea mereu asupra Angelei. Situaţia era în general proastă. Nu fusese decît o chestiune de timp pînă să se întîmple ceva. Îşi dădea seama

că se aşteptase la asta. Rafferty nu se putu împiedica să se întrebe dacă nu cumva lucrurile ar fi fost altfel în cazul în care Angela ar fi rămas pe insulă. Sau dacă, atunci cînd a venit aici, s-ar fi oprit cu o stradă mai devreme şi dacă Plummer ar fi fost un cămin pentru toţi copiii nedoriţi, nu doar pentru băieţi. Poate că Angela nu ar fi dispărut dacă ar fi fost bine-venită aici şi poate că nu ar fi făcut acel pas în plus, către Winter Island, unde Cal şi demenţii lui aşteptau să îi salveze sufletul.

Rafferty avea un presentiment urît în ce-o privea pe fată, împărtăşit, se pare, şi de Eva. Nu reuşea să se descotorosească de el. Instinctele sale de poliţai nu dăduseră niciodată greş, spre deosebire de cele de amorez.

Cînd detectivul intră în parcul Winter Island, şedinţa de renaştere era încă în plină desfăşurare. Se uită a doua oară la ceas. Nouă şi patruzeci şi şapte. Încă treisprezece minute şi putea să-i trimită acasă pentru deranjarea liniştii publice. Mai procedase aşa. De cîteva ori. O transformase chiar într-un obicei, vara trecută, dacă vremea era bună. Se ducea cu maşina de patrulare pînă la Willow şi se plimba, oprindu-se pentru un joc, două la sală şi poate un sendviş *chop suey*[1]. Apoi se întorcea pe Winter Island şi curăţa locul la zece fix. O vreme a ţinut figura, dar Cal s-a prins şi şi-a cumpărat un Rolex.

Rafferty se opri la ghereta paznicului şi coborî geamul. Roberta deschise ferestruica fără să-şi ridice ochii din *Cosmopolitan*.

---

1. Fel de mîncare chino-american, preparat din carne şi legume.

— Douăzeci și cinci de dolari pe zi, spuse ea, tot fără să se uite. Și da, asta include zilele de sărbătoare.

Citea un articol intitulat „Oferă-i o vară fierbinte".

— Doar bani gheață, zise ea, închizînd revista fără tragere de inimă.

— Trece-mi-o pe listă, răspunse Rafferty.

O urmări cum întoarce revista, ca să nu vadă și el coperta.

— Prea tîrziu, rîse. Te-am prins.

Robertei nu i se păru amuzant.

— Credeam că ai o întîlnire, ceva, îi spuse, fără ca măcar să încerce să-și mascheze sarcasmul.

— Doamne, răspunse Rafferty uimit. Ai de gînd să-mi spui și ce am comandat la cină?

Roberta nu zise nimic. Purta noua uniformă, cu un jerseu alb pe care intenționat îl cumpărase cu un număr mai mic. Părul ei vopsit blond era dat cu gel și făcut țepi, crescînd încă din locul în care încercase să se taie într-o noapte, acum cîteva luni, cînd se apucase iarăși de băut.

Rafferty o cunoștea de la program și ea fusese una dintre primele persoane pe care le întîlnise cînd venise în oraș, prima lui prietenă în afară de Eva. În vreme ce stăteau amîndoi lîngă cafetieră, Roberta îi spusese că are o slăbiciune pentru polițai. El își turnase un deget de cafea, o chestie neagră și unsuroasă, care era deja prea veche, și își strepezise dinții cu electricitatea statică a materialului sintetic, cînd își dusese paharul la gură. Se strîmbase, apoi aruncase totul la gunoi și se așezase singur în fundul sălii, întrebîndu-se cîți potențiali prieteni izbutise să jignească.

La următoarea întîlnire, Roberta îi adusese cafea de la Dunkin' Donuts. Observă cum femeia își pierdea

încrederea în sine, chiar în clipa în care îi dădea paharul.

— Am făcut-o de oaie? Eşti unul dintre snobii care preferă Starbucks, nu?

— Nu, îi răspunsese el rîzînd.

Era mai rău decît snobii ăia, dar asta nu-i mai spusese. Nici măcar nu bea cafea Starbucks. Băuse, pe vremuri. Apoi, cu un an înainte, fiica lui economisise din banii de buzunar şi îi cumpărase de Crăciun un filtru, iar acum nu-şi mai putea bea cafeaua altfel.

Rafferty apreciase totuşi gestul. Acceptase paharul şi îi mulţumise. Se dăduse chiar peste cap ca să stea lîngă ea, prefăcîndu-se că soarbe din cafea pe tot parcursul întîlnirii şi luînd cu el recipientul, încă aproape plin, cînd plecase.

Ieşiseră doar de cîteva ori, mai mult pentru că ea îl invitase. Rafferty era încă nou-venit şi se simţea singur. Se străduise din răsputeri să transforme relaţia într-una de prietenie. Spre lauda sa, nu se culcase niciodată cu Roberta, deşi ar fi fost uşor să ajungă în patul ei.

— Cum a fost în concediu? o întrebă el.

— Cam naşpa, îi zise ea. Maică-mea s-a eschivat de la stat cu copilul, iar soră-mea a trebuit să-l ia cu ea.

Rafferty încuviinţă din cap. Nu-i cunoscuse niciodată sora şi nici pe copil, dar auzise de ei. Roberta vorbea mult despre sora ei la întîlnirile Alcoolicilor Anonimi, dar nu de bine. De obicei, se apuca iarăşi de băut după ce petrecea un timp cu sora ei.

— Ei, şi tu ce cauţi pe aici? îl întrebă Roberta, pe jumătate curioasă, pe jumătate enervată. Nu v-aţi înţeles bine, tu şi tipa?

— Angela Rickey a fost dată dispărută.

— Ce? Din nou?

— Ai văzut-o?

— Nu sînt responsabilă pentru soră-mea.

— Nu ţi-am cerut s-o iei iar la tine. Te-am întrebat dacă ai văzut-o.

— Nu, răspunse ea gînditoare. N-am mai văzut-o de ceva vreme.

Roberta îi povestise foarte puţine despre cele cîteva săptămîni în care Angela stătuse la ea. Doar că se întorsese la calviniști. Călătorie sprîncenată.

— Nu ai văzut-o certîndu-se cu nimeni sau n-ai observat nimic neobişnuit înainte să plece?

— Defineşte „neobişnuit", spuse ea.

De parcă ăsta ar fi fost un semnal, vîntul prinse să bată cu putere dinspre est şi se auziră ţipete dinspre hangarul părăsit al Gărzii de Coastă, unde Cal îşi ţinea predica. Sunetul agoniei unei fiinţe omeneşti îngheaţă aerul deja răcoros. Ce zi era? Joi? Joi e seara în care sînt exorcizaţi adolescenţii. Era o ocazie să-ţi scoţi toată familia în oraş şi venea lumea chiar şi din Rhode Island. Era unul dintre cele mai reuşite evenimente de familie organizate de Cal.

... şi unul dintre cele mai zgomotoase. Firește că demonii nu-şi părăseau gazdele adolescente fără să se lupte aprig, ecourile bătăliei răzbătînd dincolo de parcare şi peste valuri, speriind chiar şi pescăruşii care cuibăreau, dar care se mutau de îndată. Chiar şi vîntul respingea sunetul, încercînd să-şi schimbe direcţia, aruncîndu-se în cercuri şi dărîmînd cu sălbăticie diverse lucruri: o pancartă de metal, o creangă dintr-un copac aflat pe moarte. În cele din urmă, prinse şi înşfăcă bine briza ce purta muzica orchestrei de alămuri din pavilion, împletind cele două sunete pînă ce păru că John Philip Sousa scrisese o partitură pe care demonii

să iasă în pas de marş din victimele lor şi să fie izgoniţi în largul mării.

Rafferty auzea deja telefoanele date la secţie. Sunetul se propaga pînă departe, peste valuri, chiar şi într-o seară cu vînt ca aceasta. Băieţii din cămin se obişnuiseră. Majoritatea apelurilor veneau de la turişti. De obicei, aceştia credeau că e vorba de vreun spectacol ciudat care se prelungea cam mult. Sau că era o casă bîntuită. Rafferty îl instruise pe ofiţerul de serviciu să spună: „Ne ocupăm noi de asta" sau „Vom investiga". Propria experienţă îl învăţase că dezvăluirea adevăratei surse a urletelor nu era o metodă eficientă de a calma nervii, şi aşa tociţi, ai celor ce sunau.

— Chestia asta e foarte bizară, se plînsese o femeie deosebit de tulburată. Nu puteţi să faceţi ceva?

Adevărul e că nu puteau. Atîta vreme cît serviciul religios nu depăşea nivelul de decibeli admis şi nu continua dincolo de ora 22:00, calviniştii erau la adăpostul legii. Singura dată cînd Rafferty intervenise, Cal ripostase punîndu-i pe membrii bisericii să sune de şase ori la secţie, ca să reclame că fuseseră deranjaţi de un cîntăreţ folk ambulant, care, noaptea tîrziu, pe plaja Waikiki de pe Winter Island, încerca să stăpînească acordurile melodiei *My Back Pages* a lui Bob Dylan, dar, dînd greş, trecuse la nişte refrene pline de avînt din *Kumbaya*.

Nu se puteau face prea multe. Terenul de camping de pe Winter Island era proprietate publică. Calviniştii îşi plătiseră taxele la intrare şi încă pentru întreg sezonul. Nu aveau să se urnească pînă de Ziua lui Columb, cînd parcul se închidea pe durata iernii. Dar, atunci, turiştii estivali vor fi plecat, ferestrele se vor închide în

fața aerului înghețat al toamnei, iar oamenii care rămîn vor aștepta cu nerăbdare Halloween-ul, moment în care urletele de orice fel nu vor face decît să mai adauge culoare festivităților.

Ceva se mișcă la periferia cîmpului vizual al lui Rafferty și ochii lui de copoi se ținură de silueta unui bărbat care se deplasa în mod ciudat, de-a lungul crestei. Pe cînd se concentra mai bine, își dădu seama că se uita, de fapt, la robele calviniștilor, atîrnînd pe o frînghie de rufe improvizată și contorsionîndu-se în bătaia vîntului. Prinse cu cîrlige, ele se umpleau cu aer, luînd formă umană și răsucindu-se în toate direcțiile ca niște dansatori fantomatici. Hipnotic. Lui Rafferty i se părea că se puteau elibera în orice clipă, dansînd în jos pe deal și intrînd astfel în ocean, pentru a dispărea definitiv în întunericul de dedesubt. Apoi, la fel de brusc precum apăruseră, vîntul își schimbă direcția din nou și energia vitală se scurse din ele, lăsîndu-le așa cum fuseseră de la bun început: nici dansatori, nici fantasme, ci hainele unor oameni.

Stau de prea multă vreme în orașul ăsta, își zise Rafferty.

Se mai auziră cîteva urlete, apoi vocea lui Cal, ridicîndu-se deasupra celorlalți.

— Spune-ți numele, diavole! tună el.

Rafferty văzuse asta de cel puțin o sută de ori. Dacă demonul nu pleca, și, de regulă, nu făcea asta, cel puțin nu de la prima încercare, Cal îl înșfăca pe copil și-l scutura pînă fie acesta se oprea din urlat, fie leșina, ce se nimerea mai repede.

Detectivului nu-i venea să creadă că oamenii erau fraieriți de rahaturile astea. Lumea crede orice. Creștinii Renăscuți, care-ți dădeau cu Biblia în cap, erau altă poveste. Măcar ei citiseră cartea. Ăștia erau ridicoli.

Predicile lui Cal erau plagiate din scrierile lui Cotton Mather[1], filme vechi și din discursurile unor teleevangheliști de la ore tîrzii din noapte. El alegea bucăți din ce-i plăcea cu deosebire, în special acelea care vorbeau despre iad și chestii cu osînda veșnică. Era ca și cînd ar fi selectat felurile de pe un meniu chinezesc: flăcările iadului de pe coloana A, mîntuirea eternă de pe coloana B. Pe cele mai bune le luase de la catolici, în anii de început, cînd încă nu deveniseră toți ecumenici. Dar era clar că exorcizările de joi seara ajunseseră pîinea lui cea de toate zilele. Frate, în definitiv, ce părinți nu cred că adolescenții din casa lor sînt posedați de diavol? Cu o vară înainte, Rafferty petrecuse destul timp cu fiica lui, Leah, ca s-o păcălească spunîndu-i că o va duce la Cal dacă nu-și îndrepta purtarea.

— Hei, locuiesc în New York, așa că nu mă sperii tu pe mine, zisese ea.

E clar că imitația nu a fost considerată de catolici drept o formă de omagiu. Aveau și așa destule probleme în ultima vreme și nu doreau să li se amintească de greșelile din trecut. Părintele Malloy de la Sf. Iacov fusese cel care convocase o întrunire a Bisericilor, pentru a discuta ce se putea face în privința calviniștilor.

— Ce s-a întîmplat cu penele și smoala? glumise preotul, cînd bisericile din oraș votaseră în unanimitate în favoarea unui consiliu care să se întîlnească lunar, pînă la soluționarea problemei lui Cal Boynton.

— Adică, nu putem măcar să-l dăm afară din Salem, în ocări?

---

1. Cotton Mather (1663-1728), pastor puritan din Noua Anglie, cu mare influență socială și politică, amintit mai ales în legătură cu procesele de vrăjitorie din Salem.

Părintele Malloy glumise numai pe jumătate. Pastorul Bisericii Episcopale îi sprijinise propunerea, iar dr. Ward, de la Biserica Unitariană, ceruse ca totul să se supună la vot.

— Serios vorbind, spusese un reprezentant al Bisericii Metodiste, după ce rîsetele încetaseră în sfîrşit. Chiar nu se poate face nimic?

— Mi-e teamă că nu mare lucru, îi informase Rafferty.

Făcuse deja, cu luni în urmă, tot ce îi stătuse în putinţă, ca, de pildă, să pună pe capul lor departamentul care investiga fraudele. Problema e că părinţii erau aproape întotdeauna mulţumiţi, iar puştii nu voiau să discute despre asta.

Roberta strivi un ţînţar, mînjind plasa de la fereastră cu o dîră de sînge. Se strîmbă şi îşi şterse mîinile de pantalonii scurţi.

— E la fel de nebună ca şi restul, zise ea.

Nu avusese intenţia să spună asta, dar iată că îi scăpase.

— Angela? întrebă Rafferty.

— Towner Whitney.

Rafferty îşi scotoci mintea după un răspuns, dar nu găsi nici unul. Voia să spună că regreta întîlnirea din seara aceea şi faptul că, într-un fel, îi lăsase Robertei o impresie pe care nu intenţionase să o lase.

— Sînt sigură că ai auzit povestea.

Roberta nu se putea abţine.

— Sophya sau Towner sau cum dracului şi-o mai zice acum, scuipă ea cuvintele, e nebună cu acte-n regulă.

Rafferty rămase tăcut.

— Îţi spun pentru că tu nu erai aici cînd s-a întîmplat. Nu ştiu dacă ai auzit poveştile sau nu.

— Le-am auzit.

— A mărturisit o crimă care nu a fost niciodată comisă.

El nu spuse nimic.

— A trimis întregul oraş să caute un cadavru.

Roberta se uită în direcţia cortului în care avea loc ceremonia de renaştere.

— Trei echipe de cercetare. Şi el nu era mort.

— Evident, zise Rafferty privind spre poalele dealului.

— Ea nici nu îl atinsese. Nici măcar nu era pe teritoriul statului la vremea aceea.

Nu fuseseră trei echipe, ci doar doi ofiţeri de poliţie şi un cîine. Istoriile despre Towner Whitney erau ca jocul acela pe care-l jucam în copilărie. Telefonul fără fir sau cam aşa ceva. Trecînd de la o persoană la alta, detaliile se schimbau, căci poveştile erau puţin diferite. În fapt, difereau în asemenea măsură, că Rafferty scosese dosarul lui Towner pentru a încerca să-şi facă o idee despre ce se petrecuse cu adevărat. Avea propriile păreri în legătură cu noaptea aceea, dar nu intenţiona să le discute cu Roberta.

— Să nu divagăm de la subiect, spuse el.

— Cum vrei.

O Mini-Wini cu număr de Kansas opri în spatele lui.

— Mă duc pînă acolo să arunc o privire.

Apăsă pe ambreiajul maşinii de patrulare, zădărnicind orice şanse de a mai continua discuţia.

Rafferty intră în parcare şi opri motorul.

Winter Island era un vechi post al Gărzii de Coastă, transformat în teren de camping, o combinaţie ciudată

între o zonă industrială și o splendidă stațiune litorală, dotată cu propriul său far în miniatură. Cele două sectoare erau despărțite de o parcare asfaltată și o rampă de lansare a bărcilor. Parcarea era flancată de un hangar părăsit, cazărmi lungi și abandonate și un magazin militar, victimele reducerilor de buget de după Războiul din Vietnam. Cal își plasase cortul de renaștere strategic, la capătul hangarului, luminat cu instalații de carnaval luate prin troc de la un circar care-și furase șeful ca în codru, înainte ca spectacolul să părăsească orașul. Luminile și cortul, plus mărunțișul din buzunarele potlogarului, au fost prețul smuls de Cal pentru sufletul individului. Diavolii, firește, nu plecaseră, dar circarul da, lăsînd în urmă bunurile dobîndite ilegal, pe care Cal le considerase supremul dar de la Dumnezeu: o biserică mobilă încărcată de lumini și o mașină de ceață instalată de Cal în interiorul hangarului, ca să creeze o atmosferă stranie pentru păcătoși. Nedezmințindu-și firea de om de spectacol, Cal înălță cortul cu deschiderea spre hangar, astfel încît păcătoșii să fie siliți să parcurgă lunga și dificila cale prin văgăuna părăsită, către mîntuire. Pașii le erau însoțiți de ecoul sunetelor scoase de vreo stihie sau alte creaturi ale nopții care-și făcuseră cuib în căpriorii înalți, în vreme ce penitenții își croiau în grabă drum înspre lumina renașterii oferită de Cal. Numai cînd se termina slujba ridica acoperitoarea de la celălalt capăt al cortului și le permitea proaspeților mîntuiți să pășească din nou pe pămînt sigur.

În seara asta, Cal era într-o formă deosebită.

Rafferty se așează pe capota mașinii de patrulare și ascultă următoarele trei slujbe de exorcizare. Unii demoni aveau voci profunde, alții scîrțîiau, iar unul vorbea

o păsărească cu vagi influenţe latineşti. La finalul celei de-a treia, Cal le ceru penitenţilor să-şi cerceteze adînc sufletele şi buzunarele şi să facă o donaţie bisericii. Se accepta orice, zicea el, dar se vor rosti cu glas tare rugi de izbăvire speciale pentru cei care dădeau cel puţin o sută douăzeci şi cinci de dolari.

Colecta dură mai mult de douăzeci de minute, după care corul de vrăjitoare mîntuite interpretă un refren zgomotos din *Bringing in the Sheaves*, în timp ce membrii congregaţiei se înşiruiau spre ieşire.

Cînd serviciul religios se încheie, Rafferty îşi făcea vînt cu mandatul de percheziţie. Năuciţi, oamenii păşeau, împiedicîndu-se, în parcare. Adolescentul care vorbise păsăreşte mergea sprijinit de tatăl său. Mama, încă în lacrimi, se ţinea la cîţiva paşi în urma lor.

— Ne bucurăm că ţi-ai revenit, îl auzi Rafferty pe tată spunîndu-i fiului.

Detectivul nu era foarte sigur că băiatul îşi revenise. Părea mai degrabă în stare de şoc.

Rafferty privi cum mulţimea se risipea. Salută din cap un bărbat pe care îl cunoştea de la şantierul naval, dar omul părea jenat să fie surprins acolo, aşa că îşi feri ochii de cei ai detectivului.

Deranjat de agitaţie, un şobolan se grăbi să se refugieze în borta lui. O strigă căţărată pe un căprior înalt plonjă după şobolan, trecînd razant peste capetele credincioşilor şi făcînd-o pe o femeie să se clatine şi să cadă în genunchi. Aceasta începu să plîngă şi să jure că tocmai l-a zărit pe Sfîntul Duh.

Urmară un clinchet şi un sfîrîit, după care locul se cufundă în întuneric. O clipă, Rafferty crezu că l-a ratat pe Cal, dar predicatorul ieşi imediat din hangar, îmbrăcat

în obişnuitul său Armani, deşi era mult prea cald pentru asta. Cal îşi cunoştea însă publicul. Există, firește, mai multe şanse ca diavolul să-şi facă nedorita apariţie în prezenţa mătăsii italieneşti decît la vederea muselinei de Ierusalim.

Doi discipoli înveşmîntaţi în robe fură martorii ieşirii pastorului. Rafferty recunoscu în ei gărzile de corp ale lui Cal. Unul dintre ei era un fost puşcaş marin, care participase şi el la program, iar celălalt era poreclit Ioan Botezătorul. Cal le făcu semn cu mîna să plece fără el. Se opri o clipă pentru a da posibilitatea unei penitente să-i sărute inelul. După ce-i dădu femeii binecuvîntarea standard, se îndreptă către maşina lui Rafferty.

— Încîntătoare seară, domnule detectiv.

Cal rosti fiecare silabă din ultimul cuvînt, accentuînd voit fiecare consoană.

— Cred că aţi venit să vă interesaţi de soarta fiicei noastre rătăcitoare.

Rafferty ar fi ales altă parabolă pentru a o descrie pe Angela, dar ăsta era Cal: deja răstălmăcea lucrurile.

— Am mandat, zise detectivul, înmînîndu-i hîrtia.

— Nu e nevoie de el, răspunse Cal. Nu avem nimic de ascuns.

Turiştii din Mini-Wini prăjeau nalbe la un grătar cu propan. Cînd cei doi bărbaţi trecură pe lîngă ei, femeia îi privi cu un oarecare interes, ridicîndu-şi ochii de la gustarea pe care o pregătea.

— Care este rulota Angelei?

Începe întotdeauna cu o întrebare al cărei răspuns îl ştii deja.

— Fosta rulotă, îl corectă Cal. Angela a părăsit ordinul acum aproape o lună.

— Aveţi vreo idee încotro s-a dus? se interesă Rafferty, iscodind chipul pastorului în căutarea unui răspuns.

— S-a dus acasă, zise acesta. Cel puţin acolo am căzut de acord că ar trebui să meargă. Ne străduim să-i încurajăm pe adolescenţii fugiţi de acasă să revină la familiile lor. Aşa vrea Domnul. Desigur, acum, că e însărcinată, are nevoie de ai ei mai mult ca oricînd.

Slabe şanse, se gîndi Rafferty. Îi sunase rudele. Acasă era locul în care nu s-ar fi întors decît dacă nu mai avea de ales.

— Vă deranjează dacă arunc o privire?

Cal îl conduse pe detectiv în vechea rulotă Airstream, care îi servise drept adăpost Angelei de cînd se întorsese la ei, după ce „dispăruse" ultima oară.

— Fereşte tărtăcuţa, spuse Cal, arătînd spre uşa joasă.

Tărtăcuţa. Rostit de cineva în costum Armani, cuvîntul suna complet aiurea. Parcă ar fi fost desprins dintr-un film cu Andy Hardy.[1] Cal şi-l însuşise în mod conştient, ca să pară inofensiv.

Rulota era veche şi mică, dar detectivul observă influenţa fetei: lumînări peste tot şi îngeri. Îngerii războinici, Mihail şi Gavril. Înghesuite în fiece colţişor disponibil se aflau bucăţele dezarticulate de *milagros*:

---

1. Andy Hardy este un personaj interpretat de Mickey Rooney într-un serial extrem de popular produs de MGM, ce a rulat între anii 1937 şi 1947. Toate filmele din această serie sînt comedii sentimentale, care proslăvesc viaţa americanilor de rînd, oameni credincioşi, patrioţi, generoşi şi toleranţi.

un cap, un braţ, o inimă. Deşi familia ei avea rădăcini în Maine şi Canada franceză, pe Angela o atrăgeau obiectele de proveniență spaniolă, pe care le culegea de regulă din magazinele de la Point. Într-un colţ atîrna o mantilă din dantelă neagră, de genul celor purtate de femeile în vîrstă la slujbe, pe vremea cînd pălăriile erau obligatorii. Mantila Angelei atîrna în faţa unei imagini a Fecioarei, fiind mai mult văl decît acoperămînt. Pentru o clipă, Rafferty îşi dori să fi învăţat să citească în dantelă.

Incinta rulotei mirosea ca prăvălia lui Ann: uleiuri esenţiale, lemn de santal, poate paciuli.

Simţind mirosul, Cal se încruntă. Pe cînd expresia i se schimba, pielea capului i se întinse, scoţîndu-i în evidenţă rădăcinile încărunţite. Ochii lui Rafferty căzură pe micuţa chiuvetă albă. Era pătată cu ceva maro închis. Detectivul atinse porţelanul rece, dînd cu degetul pe pată. Nu era plasată bine ca să fie de la rugină. Şi prea întunecată să fie sînge. Văzînd alăturarea, realiză că pata se potrivea perfect cu părul lui Cal. Angela era cea care-i vopsea părul. Dintr-un motiv oarecare, lucrul ăsta îl deranjă pe Rafferty. Copilul era al lui Cal, presupuse el. Şi îl deranja, cum să nu-l deranjeze? Dar, cumva, asta era mai rău. Rafferty îşi aminti că tatăl Angelei îi spusese că fiica lui urmase cîteva luni o şcoală de cosmetică, după ce se lăsase de liceu. Da, ea îi vopsea părul pastorului, într-o nuanţă prea închisă pentru vîrsta înaintată şi tenul său palid. Nu era cîtuşi de puţin bătrîn, dar părul chiar avea nuanţa nepotrivită, cum, de altfel, era şi restul. Poate că, în ochii unora, Cal era perfect, dar, la o privire mai atentă, ansamblul părea uşor discordant.

— Vă deranjează dacă iau asta?

Rafferty luă periuţa de dinţi a Angelei. Cal tresări. Era evident că îl deranja, dar răspunsul său fu „cum doriţi".

Detectivul puse cu grijă periuţa într-o pungă de plastic, pe care o sigilă şi o etichetă. Se mai uită prin încăpere, căutînd şi alte obiecte şi făcînd o listă. Sub pat, dădu peste rucsacul ei. O mai văzuse cu el şi înainte. Îl avea cînd era pe insulă. De altfel, acesta era singurul ei bagaj. Era mare şi voluminos, iar Roberta se plînsese de el în decursul scurtei perioade în care Angela stătuse la ea.

— E clar că a plecat în grabă, comentă Rafferty, arătînd spre rucsac.

— V-am spus că totul era planificat, spuse Cal.

Se vedea că minte. Se pricepe la asta, îşi zise Rafferty. Ca orice psihopat.

Avusese o discuţie în contradictoriu cu Eva pe tema asta. Ea îl numise pe Cal sociopat. Fundamentalismul lui religios i se părea de-a dreptul ieşit din comun. „Depăşeşte cu mult graniţele societăţii civilizate", zisese ea, mai exact. Dintr-un punct de vedere, nu greşea. Dar, dintr-alt punct de vedere, Eva era cea care depăşise graniţa. Rafferty fusese în meserie destul de mult ca să ştie că doi oameni care se uită la ceva prin două perechi diferite de ochi văd rareori acelaşi lucru.

Rafferty se gîndi la discipolii pastorului, cei pe care îi „salvase". Aceştia formau un grup eterogen de neadaptaţi: fostul puşcaş marin, care-i conferea lui Cal sobrietatea, sau cel poreclit Ioan Botezătorul, un schizofrenic căruia pastorul îi întrerupsese tratamentul. Zece oameni îţi puteau spune zece poveşti diferite despre Cal. Toţi ar fi avut dreptate... şi toţi s-ar fi înşelat în acelaşi timp.

Rafferty se duse în fundul rulotei şi-o privi din noua perspectivă. Văzută dintr-un anumit punct, aceasta părea locuinţa unui penitent. Dintr-alta, însă, cu patul acoperit de o cuvertură de catifea şi cu toate acele lumînări, camera se arăta alta. Combinaţia clasică: sfîntă şi curvă, mîntuire şi damnare. Numai contraste. Nu era de mirare că atîrnase vălul peste chipul Fecioarei. Nu dorea ca Maria să fie martora păcatelor comise acolo.

Totuşi, aşa cum recunoştea singură, Angela fusese „salvată". Asta îi repeta încontinuu lui May, cînd Rafferty se dusese pentru prima dată pe Insula Cîinelui Galben, ca s-o aducă înapoi. Trebuia să se întoarcă la Cal, plîngea ea, în timp ce May se plimba în sus şi-n jos pe doc. Făcuse o mare greşeală venind aici, zicea ea. Cal nu o bătuse niciodată, insistase fata. Ceilalţi, femeile mai ales, o urau şi-o acuzau că recăzuse în păcatul vrăjitoriei.

— Dar tu n-ai fost niciodată vrăjitoare, îi spusese Rafferty.

— Nu ştiu.

Angela părea derutată.

— Reverendul Cal zice că am fost.

Fata îşi suflecase mîneca, dînd la iveală un semn din naştere.

— Am semnul diavolului, spusese ea. Uite, şi începu să-şi descheie bluza. Şi aici.

— Încetează, intervenise May. Dacă vrea să plece, las-o să plece.

— Slavă lui Iisus, exclamase Angela.

Rafferty se aşteptase la o rezistenţă mai dîrză din partea lui May.

— Am și așa destulă bătaie de cap cu cele care îmi cer ajutorul, explicase aceasta.

May se întorsese și o luase în susul docului. Detectivul nu știa ce să facă. Era clar că fata suferă de halucinații.

— Sînt salvată, spusese ea.

Salvată? Rafferty rîse batjocoritor. Violarea unei minore? Sau era vorba de un abuz asupra unui copil? Salvată? Apoi, dintr-odată, se făcu lumină. Înțelese atracția. El și culpele sale catolice. Și felul în care încerca să-și repare greșelile: față de fosta soție, față de fiica lor. În acel moment, înțelese tentația mîntuirii, pricepu de ce oamenii doreau să renască. Îl acceptau pe Hristos și primeau un bilet gratis către paradis. Nu conta ce făcuseră în trecut sau ce urmau să facă în viitor. Cînd erai salvat, gata: nu tu penințență, nu tu Ave Maria, inventare morale și ispășirea greșelilor în nouă etape. Calviniștii predicau foc și pucioasă, dar numai celor ce stăruiau încă în greșeală: catolicilor, evreilor, adepților Wicca. Membrii congregației erau la adăpost. Cîteva indulgențe și niște cotizații îți garantau o poliță de asigurare.

Cine dracu' n-ar vrea să treacă la o religie ca asta?

Într-o bucată de dantelă rotundă, punctul încremenit se găseşte în centru. Toate modelele pornesc din el. La dantela de Ipswich, punctul încremenit nu este prea uşor de găsit. Cititoarea trebuie să se bazeze pe intuiţie. În acest punct, trecutul, prezentul şi viitorul există simultan, iar timpul, aşa cum îl cunoaştem noi, dispare complet.
Din punctul încremenit trebuie să-şi înceapă cititoarea lucrul.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 15

Ann rîse în hohote cînd el îi arată triumfător periuţa de dinţi.

— Încerci să-mi spui ceva, Rafferty?

— Este periuţa Angelei.

— Şi?

— Şi te-am auzit zicîndu-i femeii ăleia că ai nevoie de un obiect personal. Ca să-i ghiceşti. M-am gîndit că o periuţă de dinţi e ceva destul de personal, rînji detectivul.

— Eşti o figură, îi spuse Ann.

Trase perdeaua şi se aşează în faţa lui Rafferty, în diagonală. Pe podea, sub masă, se găsea un regulator de lumină, pe care îl apăsă cu piciorul, reducînd intensitatea pînă la o strălucire pală.

— Foarte impresionant, zise detectivul.

— Taci, replică Ann.

Luă periuța, o ținu în mînă cîteva minute, o răsuci, îi pipăi perii și închise ochii. Apoi, dintr-odată, o scăpă pe masă și se uită intens și furios la Rafferty.

— Ce-i? întrebă el.

Ann îl privi țintă, cîntărindu-i intențiile.

— Știi de ce i-am cerut femeii un obiect personal înainte să-i ghicesc?

— Am presupus că acesta posedă un fel de energie.

— Toate lucrurile au un fel de energie, veni replica lui Ann. Nu asta era ideea. Cînd i-am cerut ceva, asta se referea la permisiunea de a-i ghici.

— Nu pricep. Nu ți-a plătit pentru ședință?

— Fiica ei a plătit.

— Și?

Rafferty era încurcat.

— Și m-am gîndit că fiică-sa poate avea niscai intenții ascunse.

Rafferty se uită la periuța de dinți.

— Ăsta a fost vreun șiretlic? îl întrebase Ann.

— Ce anume?

— Știi bine că nu e periuța ei, se strîmbă femeia. E a lui Cal Boynton.

— Bănuiam ceva, dar îmi trebuia confirmarea.

— Și se mai crede că fizica e înșelătoare.

Ann se scuză și se duse la chiuvetă. Dădu drumul la apă și se spălă pînă la coate. Apoi se șterse și aplică ulei de *Citrus aurantium*, pentru protecție.

Reveni și se așeză din nou.

— Nu ți-ai distrus singur dovada adineauri?

— E o periuță de dinți, nu arma crimei. Nu căutam decît să confirm faptul că aveau o relație.

— Nu vreau să constat lucruri evidente, dar eu aș crede că înfățișarea ei din ultima vreme ar fi confirmarea pe care o dorești, spuse Ann.

— Era nevoie de mai mult, răspunse detectivul.

Ca să nu o scoată din pepeni și mai rău, Rafferty continuă.

— Chiar aș vrea s-o „citești" pe Angela. Dacă poți, desigur.

— Ai cumva și alt obiect personal? Niște ață dentară folosită sau ceva?

— Nu, zise el. Nu mai am nimic.

Ann îl privi din nou. Era sincer.

— Nu o să ghicesc, spuse ea, dar o să te ajut pe tine să faci asta.

— Vezi să nu, zise Rafferty.

— Vorbesc serios. Dacă vrei să te ajut, trebuie să muncești și tu puțin.

— Nu știu, spuse el.

Nu avea deloc aplecare către astfel de lucruri.

— O meditație sub îndrumare, zise ea. O să-ți fiu eu ghid.

— Nu știu, repetă el.

— Accepți sau refuzi, hotărăște-te. Astăzi am o zi foarte încărcată.

— OK. Ce trebuie să fac?

— Poți să începi prin a respira, spune Ann.

— Mda, se pare că asta e o îndeletnicire constantă.

— Încetișor.

Rafferty se uită la ea.

— Fie crezi în chestiile astea, fie nu.

Detectivul încercă să-și încetinească respirația. Se simțea ridicol.

— Oricine poate să învețe să ghicească. Eva sigur ți-a spus asta.

Eva chiar îi spusese asta, deși mai menționase și că anumiți oameni posedă un talent înnăscut. Ca Ann, de pildă. Sau ca Towner.

— Bine, bine. Ajută-mă nițel, zise Rafferty.

Începea deja să respire anormal de repede.

— Inspiră adînc și ține aerul în piept, îl sfătui Ann.

Prima respirație adîncă îl făcu pe Rafferty să tușească. Se strădui din răsputeri să nu rîdă. Mai inspiră o dată și ținu aerul în plămîni mult timp.

— OK, zise ea. Acum expiră.

Rafferty repetă exercițiul, pînă simți că, treptat, se relaxează. Preț de un minut, avu senzația că alunecă de pe scaun. I se năzări că ar trebui să deschidă ochii ca să verifice, dar n-o făcu.

— Acum, o să meditățm puțin.

Vocea lui Ann părea a veni de departe. Rafferty încuviință din cap.

— Imaginează-ți că ești într-o casă. Nu contează care. Una care ți-este cunoscută sau una pe care doar ți-o închipui.

Rafferty își imagină casa în care crescuse, o fermă postbelică întinsă și care ducea mare lipsă de zugrăveală.

— Deschide ușa și hai să intrăm, îl îndemnă Ann.

Rafferty se supuse. Închise ochii și respiră adînc.

— O să urcăm niște trepte, spuse Ann. Șapte la număr.

Detectivul respiră. Nu erau scări în casa copilăriei sale. Nu exista etaj. Stricase deja totul.

— Încet. Liniștește-te.

Rafferty încercă să-și imagineze altă casă, dar degeaba.

— La capătul scărilor este un coridor cu niște uși.

Se străduia, chiar se străduia.

— Alege o uşă. Deschide-o.

Nu se întîmplă nimic. Casa nu avea scări. Mă rog, existau într-adevăr trepte şi o uşă, dar ele duceau spre pivniţă. Neştiind ce să facă, îşi închipui că păşeşte pe acele trepte. Coborî pînă la uşă. Încercă să-şi ajusteze respiraţia, sincronizînd-o cu cea a lui Ann.

— Intră pe uşă... Stai o clipă... Priveşte în jur. Observă atent fiecare lucru şi încearcă să memorezi. Nu judeca, doar priveşte şi încearcă să ţii minte.

Ann rămase tăcută mult timp. Cînd vorbi iarăşi, Rafferty se întrebă dacă nu cumva aţipise niţel. Era calm şi relaxat. Iar mintea îi era complet goală.

— Bine. Acum, încet, încetişor, coboară scările. Ţine-te de balustradă. Odată ajuns jos, ieşi afară, la soare. Simte căldura lui.

Rafferty căută să-şi imagineze că face exact pe dos, adică urcă scările şi iese afară, la lumină.

— Cînd eşti gata, deschide ochii.

El îi deschise şi se simţi jenat şi complet aiurea. Ratase lamentabil.

— Descrie ce-ai văzut, îi ceru Ann.

Rafferty nu spuse nimic.

— Haide, îl îndemnă ea. Nu poţi greşi.

— Păi, mai întîi şi-ntîi, nu am urcat, am coborît.

— Bine, admit. Chiar poţi să greşeşti.

— Era o casă de ţară, zise el, încercînd să explice.

Spera ca ea să pună capăt exerciţiului în momentul acela sau să-i ceară să nu-i mai irosească timpul. În loc de asta, Ann respiră adînc şi continuă.

— Ce-ai văzut cînd ai coborît scările?

— N-am văzut nimic, răspunse el. Absolut nimic.

— Cum arăta nimicul ăsta?

— Ce întrebare mai e și asta?

— Fă-mi pe plac, îl rugă ea.

— Era negru. Nu, nu negru, ci gol. Da, întunecat și gol, spuse Rafferty.

— Ce-ai auzit?

— Cum adică, ce-am auzit?

— Se auzea vreun sunet? Ai mirosit ceva?

Simțea ochii femeii ațintiți asupra lui.

— Nu am văzut nimic, nu am auzit nimic. Am tot încercat să urc iarăși. Am ratat încercarea, zise el.

— Poate că da, dar poate că nu.

— Asta ce mai înseamnă?

— Am intrat în cameră împreună cu tine, zise Ann. Cel puțin, așa am crezut.

— Și ce-ai văzut?

— Nimic. Era prea întuneric.

— Ți-am spus eu.

— Dar am auzit ceva... un cuvînt.

— Ce cuvînt?

— Subteran.

— Subteran în sensul de ascunzătoare? Sau în sensul de îngropat sub pămînt?

Ann nu răspunse, pentru că nu știa nici ea.

PROCES-VERBAL
21 august 1980

La aproximativ 21:55, o adolescentă a intrat în secţie. Ofiţerul de serviciu era Darby Cohen. Se mai afla de faţă şi ofiţerul Margaret Kowalski. Tînăra, care avea în jur de 17 ani, s-a identificat drept „Towner Whitney". Era foarte tulburată, avea un aspect răvăşit, iar vestimentaţia (care părea a fi o cămaşă de noapte) era udă. Nu purta pantofi, iar la piciorul drept prezenta o rană adîncă, între degetul mare şi următorul. Ofiţerul Kowalski a recunoscut-o ca fiind una dintre rezidenţii de pe Insula Cîinelui Galben. Cînd i s-a cerut să-şi spună încă o dată tot numele, fata şi-a schimbat declaraţia anterioară, afirmînd că, „oficial", numele său este „Sophya Whitney".

Tînăra era foarte agitată. Pe picioare avea zgîrieturi, iar la cap prezenta o tăietură, dar nici una dintre aceste răni nu părea a fi proaspătă. Ulterior, cînd a fost întrebată în legătură cu ele, a declarat că le dobîndise „cam cu o săptămînă în urmă", cînd încerca să-şi salveze sora, Lyndley Boynton, „de la înec".

Cînd a fost interogată asupra motivului apariţiei sale, fata a declarat că a venit „să se predea", pentru că tocmai îl omorîse pe Cal Boynton. La un interogatoriu mai detaliat, cerîndu-i-se să specifice locul şi modul în care decedase domnul Boynton, ea a povestit că acesta era „sfîşiat de cîini pe Insula Cîinelui Galben".

Barca poliţiei a fost trimisă pe Insula Cîinelui Galben la aproximativ 22:16. La recomandarea ofiţerului Kowalski, echipa de paramedici din Salem a fost chemată pentru a o examina pe tînără. Sophya a fost bandajată şi declarată sănătoasă, în jurul orei 23:00. Ea a refuzat atît copcile, cît şi injecţia antitetanos, ambele fiindu-i recomandate. I s-au dat un schimb de haine (un costum din material sintetic), o pătură şi nişte ceai fierbinte, fără teină. Deşi nu i s-au făcut analize, paramedicii sînt de părere că fata nu era sub influenţa alcoolului sau a altor substanţe interzise. Nu prezenta contuzii şi nu părea a fi fost vătămată fizic, cu excepţia rănilor pomenite mai sus.

Barca poliţiei a ajuns pe Insula Cîinelui Galben în jurul orei 23:32. Ofiţerul de la faţa locului era Paul Crowley, comandantul portului. Acesta a raportat că, atunci cînd a ajuns el pe insulă, platforma era lăsată, casa familiei Boynton era baricadată, iar în casa familiei Whitney ardea o lampă, deşi nu părea a fi nimeni înăuntru. Toate căile de acces erau încuiate, cu excepţia unei ferestre deschise.

Ofiţerul Kowalski a rămas cu Sophya. Interogată în legătură cu alte amănunte, aceasta a povestit că domnul Cal Boynton debarcase dintr-o barcă cu motor pe Back Beach şi pornise să „escaladeze stîncile, către casa lui". Sophya a spus că domnul Boynton îşi căuta fiica. Ea a recunoscut că asta a nedumerit-o, căci nu era nimeni în casă, ea fiind închisă de doi ani. Sophya a spus că fiica lui Cal Boynton, „Lyndley", murise „cu două săptămîni în urmă, înecîndu-se accidental". A mai afirmat şi că, din cîte ştia ea, domnul Boynton fusese informat

de moartea fiicei sale. Bănuia că omul era în faza de „negare a realității" și poate din acest motiv venise aici „tocmai din California", ca s-o caute.

Apoi, martora i-a spus ofițerului că se temuse pentru viața ei cînd îl văzuse pe Calvin Boynton și, cerîndu-i-se să-și detalieze afirmația, ea a spus că soția presupusei victime, Emma Boynton, fusese spitalizată de curînd la San Diego, după ce soțul ei o bătuse foarte rău. Această poveste a fost ulterior confirmată. Sophya i-a spus apoi ofițerului că mătușa ei, Eva Whitney, venise cu avionul din California cu o zi înainte și că mama ei, May Whitney, se afla pe insulă, așteptînd noutăți despre starea Emmei. După aceea, izbucni în lacrimi.

A spus că o speriase îngrozitor apariția lui Cal Boynton pe Insula Cîinelui Galben și că era „foarte agitată". Acesta a zis: „Am venit să-mi iau fata". Cînd i s-a cerut să detalieze, ea nu a putut decît să descrie intențiile bărbatului ca fiind „amenințătoare".

Fata a povestit că au început, pur și simplu, să apară cîini de pretutindeni. Ea i-a spus ofițerului că „au venit să vadă ce se întîmplă". Conform primelor sale declarații, erau „cu sutele, împrăștiați pe stînci, pe plajă, peste tot", dar, întrebată fiind cîte animale îl atacaseră efectiv pe domnul Boynton, ea a răspuns „Zece sau doisprezece, cred".

Sophya mai spuse că animalele nu-l plăcuseră niciodată pe Cal și că acesta obișnuia să le bată, omorînd chiar un cîine cu o bîtă de baseball, cu cîteva veri în

urmă, deşi fapta, zicea ea, nu fusese dovedită. „În seara asta, totul s-a petrecut foarte rapid", spuse tînăra. „Cîinii l-au atacat pur şi simplu". Cînd i s-au cerut mai multe informaţii, afirmă că îşi dorise ca animalele „să-l atace pe Cal".

Cînd atacul a încetat, fata povesti că „Boynton zăcea pe jos, mort". Întrebată dacă era sigură că bărbatul era mort, fata a răspuns că da, deşi nu examinase cadavrul pentru că nu voise să se apropie „sub nici o formă de el". Cînd a fost întrebată de ce nu se dusese la May Whitney să cheme ajutoare, spuse că nu făcuse asta deoarece nu-i trecuse prin cap. La un interogatoriu mai detaliat, tînăra îşi modifică declaraţia, afirmînd că nu se dusese pentru că May Whitney nu ar fi ajutat-o.

Ofiţerul Crowley a trezit-o pe May Whitney, care s-a arătat foarte îngrijorată de soarta fetei. May Whitney i-a spus ofiţerului Crowley că era „improbabil, dacă nu chiar imposibil" ca domnul Cal Boynton să fi fost în acea seară pe insulă. Ea a declarat poliţiei că acesta era dat dispărut pe mare, undeva în largul coastei de vest a Californiei. După ce îşi bătuse soţia, se părea că domnul Boynton „furase o barcă de la Clubul de Iahting din San Diego" (de unde fusese concediat nu demult) şi că ambarcaţiunea o pornise în largul plajei Rosarito, din Baja. Femeia a spus că atît poliţia din San Diego, cît şi autorităţile mexicane erau în căutarea bărcii şi că atunci cînd va fi prins, dacă va fi prins, Cal Boynton nu va fi trimis în Noua Anglie, ci va fi arestat şi deferit justiţiei din San Diego, sub acuzaţiile de a fi furat barca şi de a-şi fi agresat soţia, Emma Whitney, care fusese spitalizată şi se afla „în stare gravă". După

mai multe investigații, povestea lui May Whitney s-a confirmat. Poliția din San Diego a raportat că domnul Boynton fusese găsit cu două ore în urmă, în largul coastelor din Baja. Delira și era foarte deshidratat, dar era de așteptat să se refacă.

Sophya Whitney insista că poliția din San Diego și May Whitney erau „niște mincinoși", întărindu-și afirmația că domnul Boynton fusese „sfîșiat de cîini". În timp ce repeta povestea, ea deveni tot mai agitată. Nici polițiștii, nici May Whitney nu au izbutit să o calmeze.

Addendum 22 august 1980. La ora 11:45, Sophya Whitney a fost internată la spitalul din Salem, pentru a fi ținută sub observație medicală. La cererea familiei, ea a fost ulterior transferată la un spital privat din vestul Bostonului și internată în acea instituție la ora 16:32.

Cînd ghiceşte în dantelă, Cititoarea trebuie să caute una din două: ceea ce întăreşte modelul sau ceea ce-l destramă.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 16

Rafferty înşfăcă paginile pe măsură ce acestea ieşeau din copiator. O dungă neagră apărea pe ultima pagină a raportului, făcînd ilizibile semnăturile celor trei ofiţeri de poliţie.

Citise tot ce putuse găsi despre Angela, dar nu era mare lucru.

Acum începuse să parcurgă vechile rapoarte, extrăgînd informaţii despre familia Whitney, mai ales despre Eva şi problemele ei cu Cal. Verificase fiecare morgă şi fiecare spital de-a lungul coastei, îi sunase pe părinţii Angelei, aceştia insistînd că nu aveau veşti de la ea. Apoi, verificase cinci adăposturi sociale din zonă. Telefonase pînă şi la HAWC, grupul care ajuta femeile şi copiii victime ale abuzurilor. Nimeni nu văzuse pe cineva cu semnalmentele Angelei.

Angela Rickey dispăruse. Din nou.

Rafferty se duse la el în birou şi închise uşa. Îşi mai turnă nişte cafea şi se aşeză să citească încă o dată toate rapoartele. Căuta ceva, orice, care i-ar fi putut scăpa. Mintea îi era înceţoşată. Nu dormise toată noaptea şi

se părea că nici n-avea să pună geană pe geană prea curînd. Mai parcurse o dată raportul despre Towner şi toate documentele pe care le putuse găsi despre familia ei. Erau două procese-verbale de agresiune, unul întocmit în urma plîngerii făcute de May, iar celălalt scris în noaptea în care Cal îi rupsese maxilarul Emmei Boynton. Mai era, firește, şi bătaia care dusese la orbirea Emmei, cea petrecută în San Diego, în noaptea dispariţiei lui Cal.

Eva îi istorisise restul poveştii, despre cum Cal fusese găsit de nişte pescari mexicani, în largul coastei cu plaja Rosarito. Zărind vesta protocalie de protecţie legănîndu-se la orizont şi cîrdul de pescăruşi care se ţineau pe-aproape, oamenii se duseseră să cerceteze. Cal era aproape mort cînd l-au pescuit din apă, îi spusese Eva.

Cînd se refăcuse suficient ca să părăsească spitalul, poliţia îl dusese pe Cal la închisoarea din San Diego pentru furtul bărcii şi pentru bătaia care o orbise pe Emma Boynton.

Din ce povestea Eva, Cal fusese exclus din echipa din San Diego, punînd astfel capăt oricărei speranţe pe care acesta o avea de a cîştiga Cupa Americii. Se dusese la un bar de pe faleză şi îşi petrecuse după-amiaza bînd. Apoi, după cum îi era obiceiul, se întorsese acasă şi îşi descărcase nervii pe Emma.

Duritatea bătăilor obişnuite nu era de-ajuns pentru a-l satisface, avînd în vedere că tocmai îşi văzuse spulberat visul de-o viaţă. A lovit-o mult mai rău. I-a zdrobit faţa de oglindă. Ea se încăpăţîna să-l privească fix, îi spusese el judecătorului mai tîrziu. Plîngea în vreme ce îşi spunea povestea la tribunal. Cînd a văzut

cît de serioase erau rănile, Cal a fugit. Ascunzîndu-se pînă la căderea nopţii, se strecurase înapoi la club şi furase ambarcaţiunea pe care o construiseră pentru el. Barca lui. Undeva în sudul oraşului, Cal eşuase.

În timp ce Emma se lupta să supravieţuiască, avînd-o alături pe mama ei, Eva, Cal se zbătea şi el să-şi salveze viaţa. Neputînd să dezlege pluta, Cal înşfăcă o vestă. Nu a fost găsit decît după patruzeci şi opt de ore.

Cînd şi-a revenit, Cal părea un om total schimbat. Pretindea că îl văzuse pe Dumnezeu. În largul oceanului, fără speranţă de scăpare, el văzuse chipul lui Hristos şi fusese mîntuit.

După ce în sfîrşit fusese salvat, Cal se hotărîse să-şi dedice viaţa răspîndirii Cuvîntului sfînt. Îşi împărtăşea istoria oricui era dispus să-l asculte. Îşi văzuse moartea cu ochii. Cal le spunea că trupul îi fusese sfîşiat şi simţise flăcările iadului.

Ajutat de puterea Domnului, Cal încetase să mai bea, absolut fără nici un efort. Oricine îl întîlnea era silit să admită că omul se schimbase.

Consecinţa faptului că îi ajuta pe alcoolici să se lase de băutură fu o reducere a sentinţei pentru bătaia Emmei Boynton. Aceasta fusese transportată în Noua Anglie, din cauza gravităţii rănilor, aşa că nu era un martor pe care să te poţi baza sau care să fie măcar citat. Sentinţa lui Boynton se redusese la timpul petrecut deja în închisoare, plus şase luni de muncă în folosul comunităţii şi doi ani cu suspendare.

Cît stătuse în San Diego, Cal îşi fondase propria biserică. Cunoscuţi drept calvinişti, membrii acesteia includeau oameni dintre cei mai dezmoşteniţi de soartă şi pe cei cu antecedente la capitolul abuzuri domestice.

Unii dintre cei convertiți de Cal erau vagabonzi din oraș, inclusiv schizofrenici și alcoolici fără adăpost, care fuseseră atrași de mesajul său religios și care aveau încredere în el ca într-unul de-ai lor. Pînă în ziua de azi, Municipalitatea San Diego îl citează pe Cal Boynton drept un exemplu reușit de reabilitare, în care „foștii condamnați își utilizează propriile experiențe pentru a schimba viețile semenilor". În campania pentru realegerea sa, primarul lăudase succesul grupului, considerîndu-l una din realizările mandatului său.

Cal nu se pricopsise cu discipolii înveșmîntați în robe decît după ce se întorsese acasă, în Noua Anglie.

Venise ca să se împace cu Emma – sau așa pretindea. Cînd Eva obținuse ordinul de restricționare împotriva lui, Cal înnebunise de furie. Cum îndrăznea să-l țină departe de căminul său și de familie? Cheltui banii pe care reușise să pună mîna angajînd o echipă de avocați pentru a primi jumătate din Insula Cîinelui Galben. Intenționa să construiască o biserică pe terenul pe care îl considera al lui de drept, în urma căsătoriei. Dar Eva și May i-o luaseră cu mult înainte. Insula fusese trecută în custodie încă de prima dată cînd Boynton ridicase mîna la Emma. Nu trebuia să fii ghicitoare ca să-ți dai seama că mariajul avea să se încheie prost.

— Cum îndrăznești?! urlase Cal la Eva, în fața casei acesteia, într-o noapte înzăpezită din miez de decembrie.

Luase o piatră și-o azvîrlise spre o fereastră de la etaj. Își pierduse însă echilibrul și alunecase pe trotuarul acoperit cu gheață, rupîndu-și piciorul în două locuri.

Rugată să comenteze incidentul pentru ziarele locale, Eva ridicase din umeri şi spusese „Bănuiesc că Bunul Dumnezeu preferă rugăciunile mele, nu pe ale lui".

Aceea a fost prima ocazie în care Cal vorbise aiurea. Bălmăjelile lui ţinuseră cîteva ore, pînă cînd medicii îi prescriseseră un sedativ puternic. Se spune că Boynton dormise zile întregi. Cînd se trezi, înaintă prima plîngere oficială împotriva Evei, dar nu pentru gheaţa de pe trotuar, ci pentru vrăjitorie.

Rafferty luă la mînă toate dosarele Evei. Cal înaintase mai multe plîngeri împotriva ei: magie neagră, vrăjitorie, răpire. Aceasta din urmă fusese tăiată, iar deasupra cineva scrisese de mînă: *a făcut o fată să dispară*. Parcă era ceva ce plăteai ca să vezi într-un spectacol de magie din Las Vegas: *Numărul dispariţiei*. Parcurse încă o dată plîngerea, căutînd ceva ce-i scăpase prima oară. Legătura se afla acolo. Eva/Angela. Angela/Eva. Într-o clipă de nebunie, Rafferty se gîndi să scotocească ţărmul către Children's Island, în căutarea unui al doilea cadavru. Dar era clar că moartea Evei fusese una accidentală. Nu exista nimic care să indice o crimă. Şi se uitase după aşa ceva. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult lui Rafferty decît să-l aresteze pe Cal pentru uciderea Evei Whitney, dar nu existau dovezi, cu excepţia faptului că Eva fusese găsită atît de departe. Toată lumea pomenea de asta. Eva îl minţise pe Beezer, nu renunţase la înot. Dar, în ultimii ani, cunoscîndu-şi limitele, înotase mai mult pe lîngă port.

Doamne, cît de mult îi lipsea. Uneori se întreba dacă nu cumva îi era dor de ea mai mult decît le era membrilor familiei ei. Eva îi era ca o rudă. Ba chiar mai mult.

Tot nu-i venea să creadă că se dusese. Chiar că era ca un număr de dispariţie.

Faptele sînt duşmanii adevărului, cita Eva din *Don Quijote*.

— Dacă ai fi cu douăzeci de ani mai tînără, m-aş însura cu tine, îi spusese Rafferty în ziua în care citase rîndul acela.

— Dacă aş avea douăzeci de ani mai puţin, nici nu m-aş uita la tine, îi răspunsese Eva, iar el rîsese toată după-amiaza din cauza asta.

Cam pe atunci începuse să vorbească despre Towner. Sau poate îl înşela memoria. Dar e sigur că, la un moment dat, Eva începuse să vorbească despre Towner, despre operaţia pe care aceasta o tot amîna şi despre cum sîngerase pînă aproape de moarte.

— Există multe feluri în care te poţi sinucide, spuse Eva, iar Rafferty încuviinţă din cap.

Ca alcoolic, experimentase pe propria piele cel puţin una dintre aceste metode.

Era a doua oară cînd Angela dispărea. A treia, dacă puneai la socoteală şi fuga de acasă, dar era a doua oară cînd cineva o căutase. Cînd Angela dispăruse prima oară din tabăra calviniştilor, Rafferty fusese chemat de Cal să percheziţioneze casa Evei.

Ştia deja de Angela. Toată lumea din oraş vorbea despre ea. Era una dintre cele mai frumoase femei din tabăra calviniştilor, care oricum număra foarte puţine. Calviniştii erau renumiţi ca fiind împotriva femeilor. Nu numai că se temeau grozav de vrăjitoare, dar frumuseţea de orice fel îi determina să se roage cu voce tare să fie mîntuiţi. Iar Angela era o fată frumoasă sau

cel puțin așa fusese la început, abia ajunsă în mijlocul lor.

Dar Angela mai era și o fugară. Făcuse autostopul pe Route 1, venind tocmai din Maine și sosind în Salem la țanc pentru un festival păgîn. A fost o coincidență fericită. Ea personal nu era vrăjitoare, dar atmosfera era veselă, așa că rămăsese. Stătuse prin parcul Common cîteva zile, dormind pe bănci și cerșind pe lîngă autobuzele turistice. Angela nu plecase nici după ce păgînii se risipiseră, iar Eva îi dusese în nenumărate rînduri o farfurie de mîncare și o lăsase să doarmă în grădină sau în chioșcul de vară dacă vremea se înrăutățea. Către sfîrșitul verii, Eva începuse să facă rost de slujbe mărunte pentru Angela: cîteva ferestre de spălat sau un post de chelneriță la o petrecere pentru copii. Cîndva, în timpul ăsta, Angela dăduse peste una dintre ceremoniile de renaștere ținute pe Winter Island. Cal o luase la ochi, dar asta nu era prea greu de înțeles. Era singurul chip frumos într-o mare de disperare și dependență. O acuzase pe loc de vrăjitorie. Se rugase ca demonii s-o părăsească. La sfîrșitul slujbei de exorcizare, Cal o convinsese pe fată și restul congregației că diavolii din ea erau mult mai puternici decît ai altora și că va fi nevoie de atenția sa personală și de metode neobișnuite pentru a fi îndepărtați.

Nimeni, în afară de Angela, nu a aflat vreodată ce presupunea metodologia sa neobișnuită. Pe de altă parte, cu excepția calviniștilor convinși, nici un locuitor al Salemului nu se gîndise măcar o clipă că sufletul nemuritor al Angelei era ceea ce-l interesa de fapt pe Cal.

N-a fost nevoie de mari eforturi pentru a o convinge pe fată că e o păcătoasă. Poate a fost din comoditate.

Afară se făcea tot mai frig şi Angela avea nevoie de un loc mai bun în care să-şi întindă sacul de dormit decît o bancă în parc sau grădinile Evei. Sau poate era ceva în sufletul ei. Rafferty era convins că tînăra fugea de un abuz suferit în trecut. Nu e niciodată dificil să convingi victima că, într-un fel, era şi vina ei, că era ceva rău în firea ei care îl provoca pe cel care o abuza. Cal era expert în genul ăsta de persuasiune. Pe Emma Boynton o convinsese de asta de ani de zile, ca şi pe fiica lui, probabil. Îmbrăcat în costumul Armani şi cu Biblia în mînă, Cal deveni destul de convingător cît să o facă pe Angela să creadă că el era singurul care o putea salva.

În seara în care Cal a acuzat-o pe Angela de vrăjitorie, fata căzu pe dată în genunchi şi îşi mărturisi vina.

După această mărturisire, calviniştii au purtat-o pe fată peste tot prin oraş. Chiar şi în bătrînul Salem, confesiunea unei vrăjitoare se cerea sărbătorită în public. În secolul al XVII-lea, numai cele care nu mărturiseau erau spînzurate.

În vreme ce calviniştii îi sărbătoreau mîntuirea, vrăjitoarele se enervau. Angela le mai scosese din fire şi înainte, cerşind în faţa magazinelor lor sau îmbrăcîndu-se în negru şi făcînd poze cu turiştii. Nu afirmase niciodată că ar fi vrăjitoare, dar îşi juca rolul cu convingere. Angela era o oportunistă, iar vrăjitoarele o toleraseră. Aceste femei aveau spirit antreprenorial, aşa că perspicacitatea ei în afaceri nu le scăpase. I-au dat nişte farmece, nişte pachete cu tămîie sau o masă gratis din cînd în cînd. Ann îi dădea voie să culeagă ierburi aromatice din jardiniera de la fereastră. Vrăjitoarele conviețuiau paşnic cu Angela, unele chiar o plăceau, dar ea nu făcea parte din grup. Wicca era o religie ca

oricare alta și avea un parcurs de studiu și ritualuri specifice, în urma cărora abia te puteai numi membru. Cît s-a ținut pe lîngă magazine, Angela nu-și arătase niciodată interesul pentru religie ca atare.

Ca în cazul majorității oamenilor, imaginea Angelei despre vrăjitorie era aceea înfățișată de Hollywood sau, chiar mai rău, cea născută din isterie. Adevărul e că în vechiul Salem nu existaseră vrăjitoare, dar acum ele prosperau. Era ironia supremă, și vrăjitoarelor nu le scăpase acest aspect. Își datorau succesul din prezent uneia dintre cele mai terifiante persecuții religioase din istorie. Nu era o moștenire prea confortabilă, astfel încît, atunci cînd Angela mărturisise public că e vrăjitoare, o undă de neliniște străbătuse întreaga comunitate.

— Ce-ați pofti să fac? întrebase Rafferty cînd Ann și alte cîteva vrăjitoare i s-au plîns.

— Nu știu... Ceva, răspunsese Ann.

— Drepturile garantate de Primul Amendament, replicase polițistul. Dacă vrea, Angela poate și să se plimbe prin oraș, pretinzînd că e Iisus venit a doua oară.

— Mi-e teamă că rolul ăsta s-a dat deja, zisese Ann.

— Și nici cu Dumnezeu de partea noastră n-am reușit să-l oprim pe reverendul Cal, așa-i?

Rafferty se referea la consiliul bisericilor, care, de doi ani de zile, încerca să găsească o cale de a-l alunga pe Cal din Salem.

— Calviniștii și-au pus în gînd să curețe orașul de vrăjitoare, zisese Rafferty.

— Nu înțeleg, spusese Ann. Oare Dumnezeul pe care îl venerează e atît de slab și de fricos, încît tremură în fața cîtorva vrăjitoare?

— Or să depășească măsura cît de curînd și atunci o să punem mîna pe ei.

— Asta îmi dă un cald sentiment de siguranță, replicase Ann.

Dar Cal era prea deștept ca să depășească măsura. Se apropia mult de ea, dar nu pășea dincolo de granită.

Calviniștii o plimbaseră pe Angela peste tot, vestind în gura mare că vrăjitoarea fusese mîntuită. O duseseră la Pioneer Village și-o închiseseră între palisade. Cal trimisese poze la *Salem News* și la *Boston Globe* și tipărise broșuri în care înșira numărul de exorcizări reușite ale grupului. Credincioșii le distribuiseră la colț de stradă.

De îndată ce începuseră să găsească și alte vrăjitoare în rîndurile congregației, consiliul bisericilor convocă o ședință extraordinară.

— Ne-am întors în 1692, începuse Ann.

— Doamne, păzește-mă de credincioșii tăi, răspunsese dr. Ward.

O lună mai tîrziu, cineva incendie casa unei vrăjitoare. Toată lumea a presupus că fuseseră calviniștii, deși faptul n-a fost dovedit. Compania de asigurări pusese focul pe seama unui coș înfundat și plătise despăgubirile.

Peste iarnă, calviniștii se mutaseră mai jos pe coastă, într-o tabără de prin Florida. Cînd s-au întors, grupul se îmbogățise cu o rulotă nouă, plină cu femei. Acestea formau o gloată care te băga în răcori: bețive, drogate, curve dependente de metamfetamină și cocaină, toate vrăjitoare declarate și toate, chipurile, mîntuite.

Conform celor povestite de Angela, cu prima ocazie cînd se dusese la Eva să ceară ajutor, acele vrăjitoare salvate, nu Cal, fuseseră cele care o bătuseră atît de rău.

— Cu pietre, îi corectase Eva declarația. Nu au bătut-o pur și simplu. A fost o lapidare.

— Ți-a zis ea asta?

Rafferty se străduise să-și ascundă groaza din voce.

— Nu, răspunsese Eva. Am văzut asta în dantelă.

— Deci nu Cal e vinovatul, conchisese detectivul, tonul trădîndu-i dezamăgirea.

— Nu te lăsa înșelat, precizase Eva. Asta e fără îndoială „opera" lui Cal Boynton.

— Crezi că el le-a îndemnat?

— Cred că el le-a *inspirat* o atare faptă. Ceea ce e mult mai grav... Pe vremuri, cel puțin se obosea să o comită în persoană. Pe vremuri, era mai ușor să-l identifici drept capul răutăților.

Rafferty se ridică și se uită la ea. Durerea Evei era vizibilă. O clipă, se simți el însuși ghicitor. Ea îl lăsa s-o „citească".

— Omul ăsta v-a distrus familia.

— Așa e, încuviință ea.

— Pe Emma, continuă Rafferty. Și pe ceilalți.

— Nici unul dintre noi nu a scăpat nevătămat.

Eva îl privi, iar el, la rîndul lui, se uită lung la femeie. Ceva din tonul ei îl amuțise și nu mai îndrăznea să rostească o vorbă.

— Crezi în mîntuire, domnule detectiv Rafferty?

Bărbatul n-a fost în stare să răspundă. Adevărul e că nu mai știa în ce crede.

— Va trebui să te hotărăști în privința asta, îl prevenise Eva. Și cît mai repede.

Cal jurase că nu fusese prin preajmă cînd a avut loc bătaia. Mai tîrziu, Angela jurase și ea același lucru. Femeile o bătuseră, zicea ea, pentru că dăduseră peste unele dintre mărunțișurile pe care le primise de la

vrăjitoare. Şi peste o bucată de dantelă. I-o dăruise Eva cu luni în urmă. Era genul de dantelă pe care-l împleteau fetele de pe insulă şi pe care Eva îl folosea ca să ghicească.

Cînd Angela nu s-a mai întors în tabără, Cal s-a dus la poliţie. Unii dintre discipolii săi o urmaseră pînă la casa Evei.

— Nu vreţi să spuneţi cumva că au hăituit-o? îl întrebase Rafferty.

Primea deja telefoane de la calvinişti şi se afla în drum spre tabără încă dinainte ca reverendul să vină la secţie. În parc se aduna o mulţime furioasă, ca şi în faţa casei Evei.

— Vreau să percheziţionaţi casa, îi ceruse Cal.

— Nu am nici o intenţie să fac asta.

Rafferty stătea pe treapta de sus a casei, iar Cal era chiar în spatele lui.

— Dacă Eva zice că Angela nu e înăuntru, atunci aşa e.

— Minte.

— Nu am nimic de ascuns, spusese Eva. Sînteţi liber să percheziţionaţi casa, domnule detectiv. Poate veni şi domnul Boynton, cîtă vreme este întovărăşit de dumneata.

— Dacă nu mă înşel, asta e o invitaţie legală, spusese Cal, păşind peste prag.

Rafferty începu să protesteze, în timp ce Eva se dădea un pas înapoi ca să-l lase pe reverend să treacă. Apoi, îi ţinu uşa detectivului.

— Ştiu ce fac, îi spuse ea. Intraţi.

Ochii lui Rafferty zăboviră doar o clipă asupra dantelei din fereastră, după care intră.

Răscoliră toată casa. În anii în care fusese însurat cu Emma, Cal învățase fiece cotlon. Pînă și Eva rămase uimită de cît de bine cunoștea parterul. El conduse percheziția, purtîndu-i pe polițiști din cameră în cameră, verificînd uneori și de mai multe ori același loc. Cal era foarte agitat. Cercetă de două ori pivnița și tocmai se îndrepta, a treia oară, spre platforma de pe acoperiș, cînd Rafferty anulă în sfîrșit percheziția.

— Destul, zisese el. Nu e aici.

— Nu, spusese și Eva. Și regret că nu e.

— Dar a venit în casa asta, insistă Cal.

— Da... Așa e.

— Avem martori care spun că nu a mai ieșit de aici.

— Martorii dumitale ar trebui să-și facă un consult oftalmologic, replicase Eva.

A doua zi de dimineață, Cal și un grup de credincioși se înființaseră la secție ca să depună o plîngere oficială, prin care o acuzau pe Eva de vrăjitorie. Era o tentativă respectabilă de document, scrisă de mînă în grafia veche, cu „s"-urile și „f"-urile stilizate, și-ntr-o engleză veche academică. Era prima plîngere oficială împotriva unei vrăjitoare făcută în Salem, din 1600 încoace.

Calviniștii au trimis o copie la *Salem News*. Cei de la ziar, neștiind cum să procedeze, o tipăriseră în editorial.

Fusese nevoie de dr. Ward ca să se descopere plagiatul.

— Uitați-vă și voi, zisese pastorul. E Cotton Mather în stare pură, pînă și expresia „planul de a lupta cu diavolul în Noua Anglie". Dacă nu mă credeți, puteți să

verificați. Relatarea completă a proceselor vrăjitoarelor este expusă la Peabody Essex.

— În ce an sîntem? În ce secol? a vrut să știe Ann Chase.

— Nu înțeleg de ce ne ostenim să primim plîngerea asta, îi spusese șeful poliției lui Rafferty. Vrăjitoria nu mai e o infracțiune. În orașul ăsta, e chiar o sursă de profit.

— Nu fac decît să construiesc un caz, răspunsese Rafferty. Pentru uzul viitor.

— Doar nu e împotriva Evei?

Șeful părea uimit peste măsură.

— Ei, asta-i, protestase Rafferty.

Trecuseră aproape trei săptămîni pînă se aflase unde era Angela. Fata îl contactase pe Rafferty prin radio, de pe Insula Cîinelui Galben.

— Trebuie să veniți să mă luați de aici.

Vocea Angelei avea un ton insistent.

— Am făcut o greșeală teribilă.

Șeful era aplecat peste umărul detectivului cînd acesta primea mesajul.

— Nu știam că e acolo, a spus Rafferty, dar își dădea seama că șeful nu-l crede.

Cei doi bărbați se priviră.

— Ce vreți să fac? întrebase Rafferty.

— Du-te acolo și adu-o înapoi, venise răspunsul.

Rafferty luă barca poliției pînă la insulă. May îl aștepta pe doc, cu Angela. Rucsacul acesteia era sprijinit de platformă.

— Ai fi putut să-mi spui că era aici, îi spuse detectivul lui May.

— Eu nu procedez așa, îi răspunsese ea.

— Deci, Eva te-a ajutat.

— Eva i-a spus Angelei ce opțiuni are. A venit aici de una singură.

— Și acum vreau să mă întorc tot așa.

Tonul fetei era sarcastic.

— Bun, zise Rafferty. Pentru că dacă îmi spui că te întorci la Cal Boynton, aici te las.

— Acolo se duce, spuse May.

— Reverendul Cal nu mi-a făcut niciodată rău.

Se întoarse către May.

— Ți-am povestit ce s-a întîmplat. Femeile au aruncat cu pietre în mine.

— Te-au bătut cu pietre?

Pe Rafferty îl uimea acuratețea cu care Eva citise în dantelă.

— Reverendul Cal nici nu s-a atins de mine, spuse Angela.

— Mă rog, cu siguranță te-a atins măcar o dată, replică May.

Tînăra se înroși.

— E însărcinată, precizează May.

— E adevărat?

Rafferty se uită la fată, dar sarcina nu era vizibilă. Nu încă.

Angela începu să plîngă.

— De asta plec, zise ea. Era un secret. Nu trebuia să spui la nimeni.

— Nu ascund lucruri care ar putea fi periculoase pentru tine.

— Dar ți-am zis că nu el mi-a făcut rău.

— Nu mă refer la abuz fizic, ci la abuz sexual.

Angela părea îngrozită.

— Dar nu mi-a făcut nimic.

— Da, sigur.

Fata își continuă explicația. Cal fusese întotdeauna bun cu ea. Vorbi la nesfîrșit despre acuzația de vrăjitorie, despre semnele diavolului și despre cum Cal Boynton o salvase din flăcările iadului. Susținea că e norocoasă să fie ea cea aleasă și mîntuită.

Rafferty urmări felul în care May renunța încet, încet la Angela.

— A venit prea devreme, îi spusese ea mai tîrziu, căci nu era primul astfel de caz. Nu rezistă niciodată dacă vin înainte să fie pregătite pentru asta.

Rafferty vedea clar cît o afectează pe May. Era obișnuită cu fetele care se întorceau, dar nu-i plăcea să le piardă, mai ales cînd era din cauza bărbatului care îi distrusese familia și se afla la rădăcina tuturor relelor.

Detectivul o duse pe fată înapoi în oraș, dar, respectîndu-și cuvîntul, refuză să o conducă la calviniști.

— Nu e indicat să rămîi aici, zise el. N-ai ceva prieteni pe undeva?

Știa că nu e bine să pomenească de familie.

Trebuia să facă plîngere la poliție, îi spusese Rafferty. Dacă nu împotriva lui Cal, măcar împotriva femeilor care o bătuseră. Angela îi promise că se va mai gîndi.

Detectivul dădu telefoane încoace și-ncolo, căutîndu-i un adăpost, dar era spre sfîrșitul lui octombrie și nu găsi nici o cameră liberă.

Îi telefonă Robertei și îi explică situația. Îi spuse că Angela era însărcinată. Știa că Roberta e în căutarea unei colege de cameră, cineva care să o ajute să-și plătească chiria. Rafferty îi spuse că o să plătească el prima lună, cît Angela își căuta ceva de lucru.

— De ce ai face asta?

Roberta se arăta deja bănuitoare.

— Doar nu e copilul tău, nu?

— Foarte amuzant, replicase polițistul.

Nu dură nici o lună. La sfîrșitul primei săptămîni, se întorsese deja la calviniști. De data asta, nu stătea în cortul femeilor, ci în micuța rulotă parcată foarte convenabil, chiar lîngă cea mai mare, a lui Cal.

Rafferty știa că nu e decît o chestiune de timp pînă ce avea să se observe sarcina, dar nu era sigur dacă și Cal era la curent cu starea ei. În afară de cazul în care aveau de gînd să pretindă că era însărcinată cu Sfîntul Duh, Angela urma să devină o mare problemă pentru congregație. Mai ales pentru conducătorul ei, care adunase o avere frumușică predicîndu-și propriul set de porunci, a doua dintre acestea fiind celibatul.

Este imposibil ca două Cititoare să vadă aceeași imagine în dantelă. Imaginea depinde în întregime de perspectivă.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 17

Pe Rafferty începeau să-l doară ochii. Răsfoi și restul dosarelor. Cel al lui Cal era mai subțire decît al Evei și mai vechi. Data din anii '70, înregistrînd fiecare bătaie suferită de Emma Boynton, majoritatea neconfirmate sau negate pur și simplu de către victimă. Pînă la maxilarul rupt. Cînd fusese interogată la spital, Emma refuzase să spună ceva despre soțul ei. Insistase doar că ar fi căzut pe scări. La insistențele lui May, medicul de la camera de urgență sesizase poliția. În prezent, asta ar fi o procedură obișnuită. Organizația HAWC pusese afișe peste tot, ca și autoritățile. Astăzi, ar fi neobișnuit dacă nu ar exista suspiciunea de abuz. Dacă îți rupi o pielită, ești de îndată condusă într-o încăpere, unde te așteaptă un consilier specializat în cazuri de abuz. Mulți dintre colegii lui considerau asta o exagerare, dar Rafferty nu se număra printre cei cu astfel de păreri. El își amintea vremurile de dinainte, cînd lumea închidea ochii pînă ce apărea un cadavru.

Într-un fel, punctul de vedere al lui Rafferty nu era foarte diferit de cel al lui May, deși ea n-ar fi crezut asta

în ruptul capului. Pentru May, Rafferty era dușmanul. De fapt, ei doi sfîrșeau deseori în tabere opuse.

Detectivul o anunțase prin radio că urma să vină pe insulă, spunîndu-i și motivul. Îndesase dosarele într-un vechi rucsac marinăresc, împreună cu haina și termosul cu restul de cafea. Ieșise pe ușa din spate și apoi coborîse, lăsînd mașina unde era. În perioada asta a anului, devenea greu să găsești un loc de parcare, chiar dacă erai polițist.

Se hotărî s-o ia pe jos. Avea nevoie de aer curat. Adevărul e că avea nevoie de fiecare avantaj pe care-l putea obține, mai ales dacă intenționa să se pună cu May Whitney.

May îl aștepta la debarcader, mai mult furioasă decît îngrijorată. Nu era o zi nimerită pentru vizite, îi repetă ea.

— Păcat, îi răspunse polițistul.

Evident scoasă din fire, ea se întoarse și-o porni în sus pe doc.

— Puteți coopera, îi spuse el, sau pot face rost de un mandat.

May se opri și se răsuci spre el.

— V-am mai spus că Angela Rickey nu e aici.

— Unde era cînd ați văzut-o ultima dată?

— Ar trebui să știți. Doar erați de față.

— Și n-a mai încercat să vă contacteze...

— Nu.

— Mi-ați spune dacă așa ar sta lucrurile.

— Da, sigur, replică May.

— Cum ați procedat și data trecută.

— Nu comentez.

— V-ar deranja dacă arunc o privire?

— V-am spus că nu e o zi potrivită.

May începea să-şi piardă răbdarea.

— Trebuie să cercetez împrejurimile.

— Dacă aş încerca s-o ascund pe Angela Rickey pe insulă, n-aţi reuşi să daţi de ea.

— Şi n-aţi mutat-o, sugeră detectivul.

— Poftim?

— Noaptea trecută, aţi încercat să mutaţi pe cineva. V-am văzut semnalul.

— Despre ce vorbiţi?

Cum era de aşteptat, vocea femeii vădea iritare, dar tonul suna uşor fals.

— Două dacă e pe mare, zise el. V-am văzut luminile.

— Nu pricep.

— Dacă nu vreţi să afle toată suflarea ce faceţi aici, ar fi indicat să alegeţi un semnal mai bun. Orice puşti de şcoală care dispune de ceva timp şi de suficientă intuiţie e în stare să dezlege misterul.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule detectiv Rafferty.

— A fost Angela Rickey?

— Nu am idee despre ce vorbiţi, dar vă asigur că *n-am mutat* pe nimeni.

— Ştiu asta. Ştiu pentru că şoferul dumitale zăcea leşinat în barca lui, la cheiul Derby.

May se uită lung la el.

— Cred că o luaţi razna.

— A fost implicat într-o bătaie cu o altă persoană în stare de ebrietate, din cauza unei remarci ofensatoare la adresa lui Towner.

Vestea a blocat-o.

— Ea e teafără?

Tonul îi era serios.

— N-a păţit nimic, răspunse el. Dar Jack LaLibertie e o bombă cu ceas. N-o să treacă mult pînă va face o

prostie, iar cînd se va întîmpla asta, o să ştie toată lumea ce se petrece aici.

May se uită fix la el.

— Deci, mai întreb o dată: pe Angela Rickey aţi încercat s-o mutaţi aseară?

— Nu, răspunse ea.

— Mă veţi ierta dacă nu vă cred pe cuvînt.

La capătul debarcaderului începuseră să se strîngă mai multe femei îngrijorate.

— Totul e în ordine? strigă una dintre ele.

May îi făcu semn că da.

— Perfect, strigase la rîndul ei.

Deloc convinse, ele nu se mişcară, supraveghind barca poliţiei.

— Veniţi cu mine, îi spuse May.

O luă către insulă, iar el o urmă. Cotiră apoi spre dreapta, în direcţia punctului celui mai îndepărtat al insulei, trecînd pe lîngă casa Boynton, acum sigilată cu scînduri. Traversară terenul de baseball şi merseră în tăcere spre canisa de piatră.

— Atenţie la vizuinile de iepure, domnule detectiv, îl avertizase May, în vreme ce se apropiau de vechea clădire. Vă puteţi rupe cu uşurinţă piciorul.

Rafferty fu extrem de grijuliu în timp ce păşea pe cărare. La fel ca mătuşa ei, May avea puteri ce depăşeau limitele obişnuite, deşi nu-i plăcea să recunoască asta. *Atenţie la vizuinile de iepure* ar fi putut să sune ca un avertisment împotriva creaturilor cu blană şi a gleznelor scrîntite, dar, dacă Eva ar fi fost în viaţă, i-ar fi găsit o denumire mult mai potrivită. May tocmai îl pusese în gardă.

Rafferty înregistră atent fiece detaliu: canisa de piatră cu uşă albastră, masa de picnic de afară, la care şedeau doi copii. O femeie cu expresie îngrijorată pe chip, evident mama copiilor, îl privea.

— O să vă prezint în calitate de prieten, nu de poliţist, îi spuse May. Credeţi că vă descurcaţi?

— O să-mi dau toată silinţa.

— Străduiţi-vă, îl îndemnă May. A trecut deja prin destule.

Se vedea cu ochiul liber.

— Acesta este prietenul meu, John Rafferty, îi spuse May femeii. John, ea e Mary Segee.

Rafferty aşteptă. Femeia îi făcu semn din cap, dar nu întinse mîna. Detectivul văzu cicatricile de pe încheietura ei, urmele unor arsuri făcute cu ţigara şi nasul rupt. Ea băgă de seamă că e observată, iar el îşi întoarse privirile. Bagaje strînse. O valiză veche într-un colţ. Rafferty îşi concentră atenţia asupra micuţilor.

— Iar dumneata cine-ai putea fi?

Bărbatul îi întinse mîna fetiţei.

— Eu aş putea fi Rebecca, răspunse ea.

— Ar putea fi, dar nu e, spuse May. O cheamă Susan.

Micuţa îşi aminti şi ea, părînd înspăimîntată o clipă.

— Ne jucam un joc, zise ea. El e fratele meu, Timothy.

Băieţelul nu-şi ridică ochii.

— Încîntat de cunoştinţă, spuse detectivul.

Copilul se uită la el, apoi la maică-sa şi din nou în pămînt.

— Plecaţi într-o călătorie? întrebă Rafferty.

— Ne ducem în Canada, zise fetiţa, înainte ca femeia să apuce s-o oprească.

— E frumos acolo în perioada asta.

— O să am bicicleta mea, spuse băiatul.

— Asta e minunat, zise Rafferty. Fantastic.

— Domnul Rafferty trebuie să plece, îi întrerupse May. A vrut doar să vă salute.

— Dumneavoastră nu mergeți în Canada, nu? îl întrebă fetița, privind către barcă.

— Mi-e teamă că merg doar pînă în oraș, răspunse el și îi mai strînse o dată mîna. Să vă distrați bine acolo, OK?

— OK.

Rafferty o urmă pe May pînă pe doc. Se simțea recunoscător pentru gropile de pe drum, pentru liniște. Iarba era încîlcită, iar pe deasupra capului zburau pescărușii. Lîngă terenul de baseball, niște copii și cîteva femei începuseră să joace softball. Altele lucrau în grădină. O vacă păștea pe cîmp, în depărtare. Două vaci și niște oi. Și cîinii. Peste tot cîini. Privi cum unul dintre ei pîndește și apoi ucide un iepure. Privelișteа era violentă, dar nu era vorba de ceva personal, spre deosebire de violența suferită de locuitorii insulei.

Se opriră la capătul debarcaderului.

— Mulțumit? întrebă ea.

— Da.

— Doar nu credeați cu adevărat că ea s-a întors aici, nu?

— Nu, răspunse Rafferty.

— Credeți că a omorît-o?

— Nu sînt sigur de ceea ce cred.

— Credeți că el a ucis-o pe Eva?

Detectivul nu răspunse.

— Toată lumea crede asta.

— Bine, zise el.

Cînd pune întrebarea, Cititoarea trebuie să fie convinsă că cel care caută răspunsul este pregătit să-l primească.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 18

Rafferty se luptase toată după-masa cu o durere de cap. Se opri pe docuri, la cabinetul de acupunctură al bătrînului chinez, care îi puse niște ace, dar imediat primi un telefon și fu nevoit să scurteze ședința. Nu a realizat că e vorba de o migrenă pînă în clipa în care a manevrat barca spre țărm.

Întîrziase. Mda, ca de obicei.

Ea îl aștepta la capătul cheiului. Soarele tocmai apusese în dosul Vămii, luminînd cerul din spatele femeii în toate nuanțele posibile, intensificînd aura care începea deasupra orașului și continua pînă departe, dincolo de port și peste ocean, în punctul în care cerul și apa nu se mai distingeau, despărțite pe verticală numai de trupul lui Towner și de strălucirea de halou care juca în preajma ei.

Dacă am spune că femeia era o nălucă n-am greși, dar nu era o apariție fantomatică obișnuită. Da, avea o strălucire diafană, dar asta se datora apusului de soare și aurei de migrenă care îi scurtcircuita lui creierul.

În timp ce barca plutea pe lîngă ea și se îndrepta către debarcader, strălucirea rămase în spate. Acum

trebuia să se concentreze ca s-o vadă și, în lumina palidă, mintea lui de polițist înregistra imaginile ce i se perindau pe dinainte: pantaloni scurtați, picioare goale, același tricou pe care îl văzuse la Red's, încă un pulover de-al Evei înfășurat în jurul umerilor și legat într-un nod nesigur.

— Începusem să mă gîndesc că mi-ai tras clapa, zise ea.

— Scuze, spuse Rafferty ancorînd ambarcațiunea.

Primele semne de migrenă erau ciudate în cazul lui. Sunetele aveau ecou, cămașa de bumbac îi zgîria pielea ca șmirghelul, simțea că e orb și, în același timp, că poate vedea tot. Nu se putea concentra deloc asupra chipului ei, dar vedea linia bronzului pe care-l căpătase astăzi în grădină, urma întunecată de sub unghii, acolo unde nu putuse să mai curețe murdăria și pămîntul.

Ceva îi spunea să se ducă acasă, să anuleze totul. În definitiv, el o convinsese, nu fusese inițiativa ei.

Înainte să apuce să anuleze întîlnirea, femeia urcase deja în barcă, deși aceasta era încă la un metru de țărm. Planificase aterizarea perfectă, se dăduse puțin în spectacol, poate. El se așteptase ca Towner să apuce marginea ambarcațiunii, dar, în loc de asta, ea sărise pur și simplu înăuntru. Ridică mîna, iar ea o apucă pentru a se echilibra, dar făcuse o aterizare ireproșabilă și nu părea să aibă nevoie de ajutorul lui. Era clar că femeia asta se simțea în largul ei pe mare. Poate numai pe mare, își zise el. Păi, dobîndise calitatea asta în mod firesc, nu? De îndată ce-i veni acest gînd, el îl și goni. Ultimul lucru la care voia să se gîndească era familia ei.

— 110, spuse ea, admirînd ambarcațiunea veche din lemn, vopsită maro, astfel încît, cu extremitățile ei

conice, semăna cu un trabuc de ciocolată. Prima mea barcă a fost o 110.

— Glumeşti, îi zise el.

Detectivul îşi dădu seama că o pornise deja pe mare, către larg, depărtîndu-se de luminile oraşului. Se întîmplase pur şi simplu. Orice intenţie de a se întoarce dispăruse.

— Ai făcut curse cu ea?

Rafferty realiză că ştia deja răspunsul la întrebare. Văzuse o poză de-a lui Towner din copilărie, participînd la cursele de la Clubul de Iahting Pleon, din Marblehead. Fotografia atîrna pe perete, acasă la Eva.

Towner păru a reflecta îndelung pînă să răspundă.

— Nu, spuse ea într-un final. Nu am făcut niciodată curse cu ea.

Asta îl bloca.

Goluri, aşa le zisese Eva. Towner avea goluri de memorie. Nu fusese prea derutat de veste. Cine n-avea aşa ceva? În program, li se spunea „pete negre", dar lui îi plăcea mai mult cuvîntul folosit de Eva.

În seara asta, Rafferty băgă de seamă că vederea lui prezenta şi ea găuri şi spaţii vide, care se măreau continuu. Strălucirea dispăruse, dar cerul era separat de pămînt printr-o linie prea vizibilă, prea precisă. Pentru o clipă, un cuţitaş îi tăie cîmpul vizual, înjumătăţindu-l aproape perfect înainte ca lama să se întoarcă în mintea lui. De data asta, nu va scăpa de durerea de cap. Uneori reuşea, dar acum se apropia vertiginos. Trase scurt vela, căci trebuia să mărească viteza dacă voia să ţină la distanţă senzaţia de greaţă.

— Te superi dacă nu vorbim cîteva minute? întrebă el.

Towner păru ușurată că nu trebuia să mai facă nici un fel de conversație. Se așeză la prora, ținîndu-se de marginile bărcii. Era întoarsă cu spatele la el, privind în zare, către nord, la apa întunecată, dar niciodată înapoi, spre locul de unde plecaseră.

Poate pe alta ar fi înfuriat-o faptul că tăceau. Dar pe ea părea să n-o deranjeze.

Intrară amîndoi în ritmul vîntului, al valurilor. Avea ceva hipnotic, iar aerul în mișcare părea mai ușor de respirat.

Rafferty știa că și ea simte la fel. Întîlnirea din seara asta era, de la început, mai reușită decît precedenta. Era mai bine cînd nu se străduiau să vorbească.

Undeva, dincolo de Manchester, văzul îl lăsă cu totul. În parte, asta era din cauza întunericului. La început, crezu că s-au abătut de la traseu și au ieșit în larg mai mult decît estimase. Dar auzi țipetele pescărușilor și își dădu seama că se aflau lîngă țărm. Nu i se mai întîmplase niciodată să-și piardă vederea pînă într-atît. De regulă, vizibilitatea se diminua la un ochi sau la celălalt și nu zărea nimic dacă se uita direct la lucrul cu pricina. Trebuia să se uite dincolo de el ca să distingă ce era chiar sub nasul lui.

Nu știa dacă e din cauza întunericului sau a migrenei. Știa doar că nu vede. E ceva postfazic, se gîndi el. De obicei, problemele vizuale erau primele. În cazul ăsta, veniseră primele, apoi dispăruseră pe măsură ce se instalase migrena, dar reveniseră, mai grave decît fuseseră vreodată.

— Te simți bine? îi auzi el vocea.

— Migrenă, spuse el. Nu văd. Va trebui să preiei tu comanda.

Rămase așezat în vreme ce schimbau locurile. Era ameţit.

— Vrei să ne întoarcem? întrebă ea.

— Da.

Douăzeci de minute, își zise el. Vreo douăzeci de minute, o jumătate de oră. Atît durau problemele vizuale. Obișnuia să cronometreze. Dacă ţineau mai mult, s-ar putea gîndi că e ceva mai grav. Poate un atac cerebral.

Rafferty ședea cu faţa la ea și cu spatele lipit de prova.

— Ai des migrene? îl întrebă Towner.

— Da, îi răspunse el.

Femeia naviga cu ușurinţă. La întoarcere, vîntul le era potrivnic, dar Towner era foarte pricepută. Viteza nu era la fel de mare ca la plecare, dar ea o menţinea destul de ridicată.

— Iei ceva pentru ele?

— Uneori, zise el.

Se trezi că numără și-și dădu seama că e caraghios. Cam pe lîngă Beverly, își lăsă braţele jos. Imaginile se pierdeau. Vedea luminile înșirate de-a lungul ţărmului – intermitente și cu halouri, dar prezente. Se forţă să respire.

— N-am prea dormit azi-noapte, spuse el cînd fu din nou în stare să vorbească. Și am băut prea multă cafea.

Rosti cuvintele cu glas tare, atît pentru sine, cît și pentru ea. Vocea îi sună cam nătîng și își dori să nu fi spus nimic.

Pînă ajunseră în Salem, îi revenise vederea. Durerea se concentrase în partea dreaptă.

— Eşti mai bine, observă ea.

Rafferty nu era sigur cum de știa ea una ca asta, pentru că nu-i oferise nici un indiciu.

— Mda, confirmă el, aplecîndu-se înainte și frecîndu-și ceafa.

— Vrei să o conduci tu în port?

— Nu, răspunse Rafferty. Du-o către Shetland Park. Dana de acostare e pe-acolo.

Ea încuviință din cap.

Detectivul ședea la pupa și o privea cum manevrează ambarcațiunea. Portul era plin, un adevărat parcurs de slalom jalonat cu bărci. Towner trecu pe lîngă ele ca o schioare, destul de încrezătoare în sine ca să se țină aproape.

— În California ai navigat? o întrebă.

— Nici măcar o dată, recunoscu ea.

Se vedea că asta o surprinde pînă și pe ea. Cît de simplu și de familiar părea.

— E ca mersul pe bicicletă, spuse el, iar ea zîmbi.

Rafferty se uita mereu în același punct. Towner s-ar fi simțit jenată dacă s-ar fi gîndit că el poate să vadă, dar nu era așa. O privi cum se mișcă. Îi privi mușchii brațelor.

Lui Rafferty i se năzări că simțurile nu-i fuseseră niciodată atît de ascuțite. Mirosea aerul și simțea aroma de lămîie a pielii ei. De la puloverul Evei. Părul îi flutura liber în vînt. Era ceva în el, niște forme. O scoică, un căluț de mare. Imagini provocate de migrenă. Ambarcațiunea lăsa o dîră fosforescentă, marcîndu-le parcursul.

— Care-i dana ta? întrebă ea cînd se apropiară.

— Acolo, îi indică el, dînd să se ridice.

Detectivul își dădu seama că era o întrebare-capcană. Femeia știa că o urmărea cu privirea și probabil că fusese conștientă de asta tot timpul.

Ea legă barca dintr-o singură mişcare, după care rămaseră o clipă tăcuţi.

— Îţi mulţumesc că ne-ai adus în port, spuse el în cele din urmă.

— Nici o problemă.

Nu ştia ce să-i mai spună. Se întinse şi apucă sirena. Sună de trei ori, ca să cheme şalupa. Mai aşteptară un minut, tot fără să scoată o vorbă. Apoi, Rafferty auzi sunetul scos de şalupa care se apropia.

— Ce-ţi mai face capul? îl întrebă ea.

— Doare ca dracu', încercă el să rîdă.

— Bietul puiuţ, zise ea.

Nu ştia dacă vorbise serios sau doar îl lua peste picior.

— Te simţi în stare să conduci? întrebă Towner în timp ce el îi ţinea portiera din dreptul scaunului pasagerului.

— E-n regulă.

O duse acasă şi merse cu ea pînă la uşă.

— Te-aş invita înăuntru, dar...

Rafferty ridică o mînă şi-o duse la cap.

— Trebuie să ajung acasă, îi spuse, iar ea încuviinţă.

— Sper că o să te simţi mai bine.

— În douăzeci şi patru de ore, zise el. Sau după un somn bun. Care s-o nimeri mai întîi.

Porni să coboare scările, dar la jumătatea drumului se opri şi se întoarse.

— Trebuie să-ţi spun să încui uşa, zise.

— Poftim?

Stătea prea aproape. Ameţea încercînd să o privească de la o distanţă aşa de mică, iar pe ea era evident că o speria puţin. Bărbatul coborî o treaptă.

— Cal va încerca să te vadă. Cîndva. N-am intenția să te sperii. Îți spun doar să ții ușa încuiată.

— OK, zise ea, iar vocea îi suna ușor răgușit.

— Nu încerc să te sperii, repetă Rafferty.

— OK, spuse ea din nou.

Aștepta pe trepte, în vreme ce ea intra în casă. Aștepta pînă auzi cum încuie ușa.

Se întrebă dacă mai avea niște Imitrex. Migrena asta avea să fie oribilă.

Este important să pui dantelei întrebarea corectă. Aceasta este poate cea mai mare responsabilitate a Cititoarei.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 19

Mă sprijin de uşă ca să-mi recapăt echilibrul, aşteptînd ca valul de adrenalină să se retragă. Rafferty nu încerca să mă sperie, dar a reuşit. Ştiu că are dreptate. Cal va încerca într-adevăr să mă vadă. Am visat asta de milioane de ori. Coşmarurile mele mi-au arătat cum va fi. Scena a fost jucată în mintea mea de atîtea ori, că pare aproape regizată.

Poate că nu mă mai îngrozeşte (nu zilnic, oricum), dar nu-mi face bine să fiu acolo.

Îmi ia un minut să realizez că am lăsat puloverul Evei în maşina lui Rafferty. În timp ce alerg într-un suflet pe scări, aud zgomotul motorului ambalat. Pînă ajung eu pe cărarea pavată cu cărămidă, maşina poliţiei trece deja de colţul străzii.

Urc iarăşi treptele de la intrare şi răsucesc mînerul uşii. Se învîrteşte, dar mecanismul nu funcţionează. Uşa e încuiată. Văd cheia pe masă, unde am lăsat-o mai devreme.

Aş putea să forţez încuietoarea. Nu e greu. Nu-mi trebuie decît un ac de păr sau o bucată de sîrmă. Mă

uit pe verandă ca să găsesc ceva. Orice. Dar e prea întuneric. E o noapte fără lună, iar veranda e închisă cu un grătar și acoperită de iederă. Sînt prea obosită ca să petrec mult timp scotocind. Dacă tot e să pătrund iar prin efracție, mă gîndesc că mai bine mă duc la fereastra pe care am spart-o deja, în spatele casei. De ce să adaug un al doilea geam de înlocuit la lista agentei imobiliare?

Poarta de fier a grădinii se deschide cu un scîrțîit. O închid în urma mea și intru în grădina propriu-zisă. Pașii mei scrîșnesc pe pietricelele și bucățile de scoică de pe cărarea ce duce la ușa din spate.

Parcurg jumătatea distanței, cînd îi simt prezența. Senzația se năpustește asupra mea precum o pisică într-un leagăn de copil. E densă și grea și-mi taie respirația.

Mă răsucesc și văd silueta unui bărbat care stă nemișcat pe bancă, adus de spate. E luminat de felinarele de pe stradă, printre barele de fier ale gardului. Numai ochii i se mișcă. Îi simt ațintiți asupra mea.

Picioarele îmi sînt grele de parcă aș merge într-un coșmar. Sînt înțepenită.

Îmi revine în minte avertismentul lui Rafferty: „Va încerca să te vadă".

Îl aud respirînd.

Nu mă pot mișca.

Închid ochii și încerc să chem cîinii. În vis – sau halucinație, cum insistau să-l numească doctorii – erau cîini. Dar coșmarurile astea se petrec pe Insula Cîinelui Galben, nu aici, în grădina Evei. Aici nu sînt cîini care să mă ajute.

Pentru prima dată în viață, sper că am halucinații. Închid ochii. Cînd îi deschid din nou, el n-o să mai fie acolo.

Încet, foarte încet, deschid ochii. E tot acolo. Nu visez.

— Ce vrei? încerc eu să-mi mîrîi cuvintele.

Privirile lui mă ard. Am mai trecut prin asta.

— Pleacă, îi spun, dar mîrîitul s-a topit.

Vocea mi-e subțire și pierită. Am pierdut deja bătălia.

Lumea încremenește, iar noi sîntem undeva, suspendați. Cînd, în sfîrșit, aud vocea, aceasta mă șochează.

— Sophya, spune el abia șoptit.

Ies la suprafață. Ceva întunecat mă trage afară din apă. Nu pot să respir.

— Jack, spun eu.

Ochii mi se limpezesc sau doar se acomodează cu întunericul și, pentru prima dată, îl văd. Iubirea mea din copilărie. Cîteva minute mai tîrziu, la lumina necruțătoare a becurilor din casă, voi vedea și semnele trecerii anilor. Semnele mîniei, ale trădării. Dar aici, în lumina lunii și a stelelor, Jack are iarăși optsprezece ani.

Cititoarea începătoare trebuie să reziste tentației de a interpreta imaginile văzute. Acestea aparțin în întregime Căutătorului.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 20

Mă trezesc într-o ambarcațiune cu pînze. Plutesc în largul oceanului și nu se vede nici urmă de uscat. Pielea îmi e crăpată de la soare, iar limba mi s-a umflat din cauza deshidratării. Sînt pe moarte.

Încerc să-mi limpezesc mintea. Am mai fost aici sau măcar am visat asta.

Mă silesc să mă ridic în capul oaselor.

Ce este real?

Puterea voinței îmi limpezește mintea.

Ce este real?

Sînt în camera mea. Camera Evei. M-am tot uitat fix prin dantela baldachinului. Îmi smucesc capul și viziunea se estompează, lăsînd urme pe pereți în vreme ce dispare.

Ce este real?

Patul Evei e așezat chiar în mijlocul camerei, o navă înconjurată de ocean. Cei patru stîlpi sculptați se înalță către tavan precum turnurile ascuțite ale unei catredrale în miniatură. Lemnul de mahon fusese adus în chip de balast, pe una dintre navele familiei Whitney care

făcea curse în Madagascar. După aceea, fusese sculptat de un constructor de catarge din Salem, care era mai degrabă artist decît dulgher de nave. Tăblia patului este cioplită cam din topor, dar, pe măsură ce stîlpii urcă, aceştia se arcuiesc şi se răsucesc într-o perfecţiune a simetriei, înălţîndu-se spre baldachinul unduitor, pe care Eva l-a alcătuit din fîşii de dantelă împletită de ea peste ani, ansamblate într-un *quilt* extravagant. Patul e ceva între o catedrală şi o navă cu pînze, înclinînd mai degrabă către aceasta din urmă, căci e clar că se mişcă. Se mişcă şi baldachinul şi cele patru catarge.

Realizez că m-am tot uitat fix prin ţesătură. Imaginile pe care le văd sînt în dantelă. Îmi întorc privirea.

Mă doare capul. Nu doar capul. Fiecare muşchi din corp doare. Dacă asta e mahmureală, atunci e una groaznică. Nu sînt băutoare. Adică nu am fost, pînă aseară.

Am terminat sticla, apoi am luat una din crama Evei, înainte ca el să-şi adune curajul să spună ce venise să-mi spună.

— Sînt un om mort, zise Jack.

— Nu, îl contrazic eu, luîndu-i furia drept durere.

— Nu pe Cal l-ai omorît, zise el, ochii lui arzîndu-i pe ai mei. Ci pe mine.

Mă dusesem la McLean deoarece eram sigură că-l omorîsem pe Cal. Asta era o halucinaţie. Împlinirea fictivă a unei dorinţe, aşa o numiseră doctorii. Să-l văd pe Cal Boynton sfîşiat de cîini. Dar Cal nu păţise nimic. Poate că am vrut să-l ucid, dar ţinta mea nu era prea bună. Jack a fost cel pe care l-am lovit, de fapt.

Cînd eram la McLean, Jack venise să mă vadă aproape zilnic. Condusese camionul tatălui său, în spate fiind cuştile pentru homari, şi parcase în dos, departe de maşinile mai simandicoase.

Cînd am început tratamentul cu şocuri, memoria mea a avut de suferit.

— E posibil să nu vă recunoască, i-au spus doctorii. Uneori, memoria pe termen scurt dispare pentru o vreme.

A aşteptat pînă am întrebat de el. Vremea s-a răcit, dar el tot a aşteptat.

Mergea împotriva vîntului, cu gulerul ridicat şi capul plecat, strîngîndu-şi haina pe lîngă corp. Îl priveam venind printre copaci.

A venit în fiecare zi, pînă la prima ninsoare. Pînă cînd tatăl lui s-a îmbătat şi a făcut praf camionul, derapînd pe stratul subţire de gheaţă de pe stradă.

— Nu se va mai întoarce, spusese Eva.

Mi-am răsucit capul către perete şi m-am uitat lung la copaci. Săptămîni întregi m-am tot uitat, în timp ce frunzele au căzut toate, iar copacii şi-au dat la iveală crengile negre, asemenea dantelei. L-am căutat pe Jack în dantelă. Nu era acolo. Am căutat-o şi pe Lyndley, dar nu era nicăieri. Mai rămăsese o singură frunză în copac, legănîndu-se chiar la capătul crengii şi am privit-o şi pe aceea, pînă ce, trezindu-mă într-o dimineaţă, am descoperit că renunţase şi ea. M-am dus la fereastră şi am privit în jos, gîndindu-mă că voi recunoaşte frunza în grămadă, că am fixat-o îndeajuns ca s-o pot identifica oriunde. Acum însă era o frunză ca oricare alta, îngălbenită, pe moarte. Curînd, vor veni şi-o vor arde împreună cu celelalte.

Pe Jack l-am mai văzut doar o singură dată, aproape un an mai tîrziu. Era în ziua în care plecam la UCLA. Mă lăsaseră să ies de la McLean numai pentru că aveam un plan. Îmi trimisesem povestirile la UCLA și fusesem acceptată la cursul de *creative writing*. L-am sunat pe Peter și l-am întrebat dacă pot locui o vreme cu el. Toată lumea părea să fie de acord că e un lucru bun. În afară de Eva.

Stăteam în barca cu motor, în timp ce Beezer dezlega parîma. Ambarcațiunea lui Jack venea, iar a noastră pleca. Amîndoi stăteam în picioare pe cînd treceam unul pe lîngă celălalt. El încerca să-mi descifreze chipul, căutînd semne că-l recunosc. L-am privit și eu, străduindu-mă să rămîn inexpresivă. Mi-am ținut respirația.

Chiar îmi închipuiam că l-am păcălit. Pînă aseară.

Mă doare capul. Baldachinul se mișcă și se învolburează. Îmi întorc ochii de la el, răsucindu-mă pe partea cealaltă. Efortul îmi face rău la stomac. O să vomit.

Mă ridic, ținîndu-mă de stîlpul patului. Mă mișc încet, prinzîndu-mă zdravăn de mobile ca să mă echilibrez, tîrîndu-mă tot înainte, pînă ce ajung la vechea chiuvetă de marmură aflată în colțul camerei. Dau drumul la robinet și aștept să se răcească apa. Mă spăl pe față, apoi îmi torn un pahar și mă silesc să-l beau pe tot. După aia, vomit.

Sînt leoarcă de transpirație.

Am nevoie de aer.

Mă duc la una dintre ferestre și o ridic, dar e prea grea, cordonul care ține cadrul mobil atîrnînd rupt. Caut ceva s-o proptesc și găsesc o riglă veche. Traversez

încăperea ca să deschid fereastra de pe cealaltă parte. Rămîne așa o clipă, apoi se trîntește, ratîndu-mi cu puțin degetele. Se trîntește zdravăn, crăpînd două geamuri aproape simetric în două și trezindu-mă violent.

Mă mișc cu grijă de la fereastră la fereastră, deschizîndu-le pe toate. Briza fierbinte umple încăperea și aduce înăuntru zgomotul străzii.

Perdelele se unduiesc și plesnesc precum pînzele de corabie, iar baldachinul de dantelă se răsucește și se umple cu aer, atrăgîndu-mi atenția cu sunetul pe care-l scoate. Pătrunde o pală de aer marin, după care încăperea e și ea plină de corăbii, iar eu m-am întors în timp, pe vremea cînd Salem făcea comerț cu China. Uriașele nave plutesc încet, una lîngă alta. Negustorii de pe străzi vînd mirodenii doamnelor, care se ceartă pe ele, plătind o avere pentru o grămăjoară de piper pe care o vor duce acasă și o vor încuia în cutii bogat împodobite, servind din ea doar foarte rar.

Îmi croiesc drum înapoi în pat. Mă întind după marginea atîrnîndă a baldachinului și o trag în jos. O îndes sub pat. Capul mi se învîrtește. Mă întorc pe o parte și îmi sprijin mîna de tăblia patului, ca să opresc mișcarea de rotație a camerei. Aștept somnul.

Cînd mă trezesc din nou, e amiază. Simt o durere în stomac.

Cînd ai mîncat ultima dată? mi-o imaginez pe Eva întrebînd. Și ar avea dreptate. Durerea e din cauza foamei.

Mă ridic. Îmi zic că ar trebui să încerc să ajung jos, ca să-mi iau niște pîine prăjită arsă și niște ceai. Leacul Evei pentru orice.

Aud un sunet. O voce.

Mai întîi, am impresia că iarăşi aud vocea Evei, dar recunosc apoi fornăiala agentei imobiliare.

Mi-a spus despre vizionare, dar am uitat complet. Nu mi-a precizat că nu trebuie să fiu acasă cînd prezintă. A presupus, pur şi simplu, că voi fi conştientă de acest protocol.

Urcă scările. O aud povestind cuplului despre scara suspendată şi despre cum bîrnele sînt contrafisate în perete, astfel încît scara nu prezintă nici un punct de sprijin vizibil. Îmi dau seama că nu ştie că sînt aici, pentru că povestea sună altfel decît cea pe care i-am spus-o eu. Se opreşte la fereastra de pe palier ca să scoată în evidenţă grădinile de dedesubt, adăugînd noi flori hibride la colecţia Evei. Nu doar acel soi nou de trandafir botezat după ea, dar şi vreo două sau trei de care nici n-am auzit şi pe care pare a le inventa pe loc. A mai spus ceva şi despre uşile cu glasvand de la etajul al doilea, ceva total neadevărat, dar înţeleg că ăsta ar fi un atu la vînzare, dacă nu ar fi o exagerare. Chiar şi de aici realizez că oamenii nu sînt interesaţi de casă şi că reprezentaţia este o pierdere de vreme.

Am murit pentru tine.

Încremenesc locului. E vocea Evei. E aşa de puternică încît sînt convinsă că au auzit-o şi ei.

Grupul continuă să urce scările.

Trebuie să ies chiar acum de aici.

Pînă să apuc s-o şterg, agenta şi clienţii săi ajung pe palier. O iau către uşa din spate. Sînt ameţită şi pipăi pereţii pe măsură ce mă deplasez, de parcă în cameră ar fi întuneric, deşi văd fiecare obiect. Transpiraţia îmi curge pe faţă. Agenta imobiliară prinde mişcarea cu coada ochiului şi-şi ridică privirile. Văd că m-a

observat. Apoi, ea le abate atenția celor doi spre lucrătura în lemn a lui Samuel McIntire, ca să-mi dea răgaz să evadez pe ușa din dos și să cobor scările de serviciu.

O aștept pe femeie în grădină. Sînt foarte încordată. Ei s-au oprit lîngă poartă. Prind frînturi de conversație. Mă străduiesc să aud mai bine, să mă ghidez după sunetul vocilor lor. Voci reale. Sînt de undeva din Midwest. Chicago, poate. Femeia mai fusese o dată în Salem, într-o excursie, zice ea. Îi spune agentei că și-a amintit arhitectura și s-a gîndit la Salem cînd a aflat că soțul ei urma să fie mutat cu serviciul în zona Boston.

Realizez că soțul e mai puțin entuziasmat. Și de casă, și de oraș.

— Ia spuneți, încă se mai ard vrăjitoare aici?

Încearcă să fie amuzant.

— Nu le mai ard, le spînzură, îi surîde agenta.

Apoi, readuce conversația către litania pe care trebuie s-o recite la orice vînzare.

— Valorile proprietăților de aici sînt mai bune decît în Beacon Hill, o aud eu spunîndu-i și încercînd să-l seducă.

— Sau în Back Bay, de altfel... Acolo, ați plăti între trei și patru milioane pe o casă ca aceasta.

Bărbatul se interesează de posibilitățile de navetă. Spune că i-au trebuit patruzeci și cinci de minute ca să ajungă aici din oraș. Deranjul la care a fost obligat face ca în voce să i se distingă o tentă ușoară de enervare.

— Asta e din cauza tunelului Big Dig. Ar fi trebuit să veniți pe pod.

Omul nu o crede. Îmi dau seama de asta, ca și ea. Îi spune de calea ferată pentru navetiști, care e la douăzeci de minute de mers de North Station. Majoritatea

oamenilor iau trenul, zice ea, dar se vede clar că acesta nu e genul de om care să meargă vreodată cu trenul. Lui îi place să aibă controlul propriului autovehicul.

Vizionarea e o pierdere de vreme. Mai tîrziu, agenta îmi spune că a ştiut asta încă de cînd au intrat.

— El voia să desfiinţeze grădinile, spuse ea, şi să facă un al doilea loc de parcare. Îţi vine să crezi?

Zice că mai are o vizionare la patru şi că ar fi mult mai bine dacă n-aş fi acasă cînd se întoarce.

— Prezenţa proprietarului tinde să intimideze potenţialii cumpărători, spune ea. Chiar dacă ei bănuiesc doar că eşti prin preajmă.

Intru înapoi în casă şi pun de ceai. Assam obişnuit şi pîine prăjită. Mă forţez să înghit. Spre prînz, încep să mă simt ceva mai bine.

Am uitat complet că Ann şi-a programat să vină pe la mine în pauza ei de prînz, ca să mă ajute să curăţăm grădina de florile moarte. Apare exact cînd sirena vaporului turistic anunţă zgomotos ora amiezii.

— Te simţi bine? Eşti cam palidă.

— Mahmureală, răspund eu.

Mă simt prost spunînd-o, dar funcţionează.

— Am trecut şi eu prin asta, zice Ann.

Nu are foarte mult timp, aşa că ne apucăm de îndată de treabă. Lucrăm bine împreună. Ne mişcăm printre rînduri şi culegem florile uscate. E ceva ritmic, hipnotic: smulgem, adunăm, trecem coşul de la una la alta. Căldura soarelui îmi alină durerea din muşchi.

— Mersi, îi zic.

La capătul unui lung şir de bujori, zăresc ceva alb în tufişuri. Mă aplec şi ridic un număr de astăzi din *Salem News*, de unde l-a aruncat băiatul care le distribuie.

Sînt obișnuită să văd chipul Evei privindu-mă fix dintre paginile acestor gazete și mă încearcă o senzație de ușurare cînd observ că i-a luat locul un altul, mai tînăr. Senzația mă părăsește cînd citesc numele – Angela Rickey. Părul e pieptănat sever, dat pe spate, într-un stil ce amintește de vremea puritanilor. Dispariția Angelei a înlocuit-o pe cea a Evei ca subiect de prima pagină.

O recunosc imediat.

— A fost aici, zic eu.

— Poftim?

— Am văzut-o. În prima zi cînd am ajuns aici. A venit la ușă. Pînă am ajuns să deschid, plecase.

— Unde e telefonul? întreabă Ann. Trebuie să-l sunăm pe Rafferty.

Rafferty sosește în zece minute.

Îi spun povestea. Despre cum am crezut că fata s-a întors, dar, în realitate, nu erau decît Beezer și cu el.

— Ești sigură că era ea?

Rafferty mai scoate o poză, o copie mai reușită a celei tipărite în ziar.

— Cu excepția semnului din naștere, zic eu.

— Care semn?

— Pe o parte a feței avea un semn din naștere, de forma unei căpșune.

Îmi plimb degetele de-a lungul obrazului, de la tîmplă la bărbie.

Rafferty și Ann schimbă priviri ciudate.

— Ce-i? întreb eu.

— Fata pe care ai văzut-o era însărcinată? se interesează detectivul.

— Da, răspund eu. Foarte.

— Ea trebuie să fie, spune Ann. O căuta pe Eva.

Mă uit la Rafferty cum se gîndește.

— E posibil să nu fi știut că Eva dispăruse? întreabă Ann.

— Orice e posibil, zice Rafferty.

E politicos, cu atitudine profesională, iar chipul îi e încremenit ca o mască.

— Poate încerca să-i înapoieze Evei cheia, sugerează Ann. Sau să-i ceară ajutorul.

— OK, mulțumesc, spune el și dă să plece.

Mă sperie.

— Așteaptă, îl opresc eu, lăsînd jos coșul.

Îl conduc pînă la poartă și-l întreb:

— Ce-ți mai face capul?

— Bine. Al tău?

Vocea îi e tăioasă, iar tonul sarcastic.

— Trebuie să plec, îmi spune și se îndepărtează.

Mă întorc în locul unde muncește Ann. Văzîndu-mi expresia de pe chip, ea mă întreabă:

— Ceartă între îndrăgostiți?

— Ce? Nu... Nu știu.

— Poate o să zici că sînt de modă veche, dar, chiar cînd la mijloc e vorba de băutură, cred că e normal ca noul iubit să se supere dacă îți petreci noaptea cu fostul.

Mă uit lung la ea.

— E un oraș mic, veștile se răspîndesc imediat, spune Ann.

— Nu e adevărat. Jack a fost aici, dar nu m-am culcat cu el.

— Hei, nu e treaba mea.

Ann continuă să curețe florile. Îmi acopăr ochii cu mîinile, dar degeaba. Lumea se învîrtește și se înclină, iar eu vomit pentru a doua oară, fix în mijlocul coșului.

Ann pleacă, lăsîndu-mă pe canapeaua Evei. Am febră.

— De la căldură, probabil, zice ea. Sau poate de la operaţie.

Îi spun despre operaţie, în caz că are vreo importanţă şi ca să-i explic de ce n-aş fi putut să mă culc cu Jack LaLibertie. Sau cu oricine altcineva, de altfel. Vreau ca Ann să ştie.

— O să mai trec după ce termin lucrul, spune Ann. Am nişte plante care or să te pună pe picioare cît ai clipi.

Încuviinţez din cap. Nu-mi doresc decît să dorm.

Visele cauzate de febră pun stăpînire pe mine. Visez despre ascensiune. Aceea făcută de Lyndley în ziua în care a sărit şi cea pe care am tot încercat eu să o fac mai tîrziu, cînd May se străduia să mă ţină în viaţă.

Mă afectase foarte tare moartea surorii mele. Aproape că murisem şi eu. Pînă şi Eva crezuse de cuviinţă să fiu internată. Dar May refuzase. Asta era treaba noastră. Chiar şi-n prima zi cînd m-a surprins pe stînci, a considerat că poate controla situaţia. Greşea, firește. După cum se înşela în multe alte privinţe.

Reacţia ei era în spiritul logicii personale. A chemat lăcătuşul să pună încuietori la toate uşile din casă. Apoi l-a trimis să bată în scînduri casa familiei Boynton.

Uşa de la intrare a fost încuiată, ferecată cu un mecanism de închidere dublu. Lăcătuşul nu întîmpinase nici o dificultate în a instala o încuietoare dublă la uşa tuşicăi Boynton (casa lor e părăsită şi sigilată), dar a avut probleme la a noastră. Încuietorile de tipul ăsta erau ilegale în Massachusetts, din pricină că te

împiedicau să ieşi în caz de urgenţă. El i-a explicat asta lui May, dar apucase deja să monteze încuietori la toate ferestrele de la primul etaj şi în alte locuri, iar mama a refuzat să-l plătească dacă nu termina treaba cum cerea ea. Aşa că, în cele din urmă, omul a cedat.

Menirea încuietorilor nu era să împiedice pe cineva să intre, ci să mă împiedice pe mine să ies. Mă puseseră sub supravegherea rezervată sinucigaşilor. Chiar şi pe atunci lumea ştia că tendinţele acestea se transmiteau în familie, iar May nu voia să rişte cu mine.

Cînd, însă, venea vorba de lacăte şi încuietori, May nu se putea măsura cu mine. Nici nu m-am deranjat cu încuietoarea dublă. Pe cele de la ferestre le-am rezolvat în aproximativ treizeci de secunde. N-am avut nevoie decît de o agrafă de birou, luată de pe masa ei de lucru.

Luna era plină, iar atracţia ei, puternică. Se înşelau asupra chestiei cu sinuciderea. Nu pace căutam eu. Mă rog, nu pe cea eternă. Eu căutam să văd lucrurile prin ochii ei. Toţi au dat vina pe abuz. Vorbeau despre ce-i făcuse Cal. Toţi ziceau că noi ar fi trebuit să anticipăm evenimentele. Dar eu ştiam că e mai mult decît asta. Eram la fel de vinovată ca şi ea. Poate că Boynton era responsabil pentru abuz, dar eu îi răpisem lui Lyndley singura speranţă de salvare.

Aşa că am mai urcat o dată, încercînd să văd lucrurile cum le văzuse ea. Trebuia să fac asta.

A fost o ascensiune lungă şi mult mai dificilă decît părea. Cîţiva cîini ieşiră din peşterile lor ca să se uite la mine. Păsările zburau în cercuri şi ţipau. La jumătatea drumului, m-am tăiat la picior într-o scoică pe care trebuie c-o scăpaseră pescăruşii. Aceasta mi-a alunecat

între degetul mare și următorul, lărgind spațiul dintre ele cu o tăietură adîncă. Cu toate astea, sîngerarea nu era prea puternică, dar nu se mai oprea, iar eu nu puteam să-i pun capăt, așa că nici n-am mai încercat. Am continuat să urc, lăsînd în urmă o dîră de sînge, de parcă, aidoma lui Hänsel și Gretel, mă temeam că nu voi mai găsi drumul spre casă.

Mi-a luat mult timp ca să ajung în vîrf, în parte din pricina umbrelor aruncate de luna plină și-n parte din cauza piciorului.

Am stat mult lîngă prăpastia care începe unde stîncile ies în afară. Chiar în locul în care a stat ea. M-am uitat la oceanul întunecat de dedesubt. Apoi am văzut că îmbrăcămintea mi se schimbase. Nu mai purtam pantalonii tăiați și tricoul cu care plecasem de acasă, ci cămașa de noapte albă pe care Lyndley o avea în ziua cînd a murit.

Perspectiva visului se schimbă iarăși și nu mă mai aflu pe stîncă, ci în salonul Evei, în dimineața de Crăciun, îmbrăcată în cămașa de noapte din dantelă albă, dăruită de Eva, una pentru mine și una pentru Lyndley. Deși priveliștea apei e aceeași, ea nu e reală. E doar pictura făcută de Lyndley pentru mine, la ultimul Crăciun cînd încă mai trăia. Numise tabloul *Înotînd spre lună.*

Tocmai l-am despachetat și stau aplecată asupra lui, privind intens țesătura valurilor și silueta surorii mele, părul ei fluturînd liber, brațul întins către cărarea care șerpuiește la nesfîrșit dinaintea ei, îngustîndu-se în vreme ce dispare în luna plină aflată chiar deasupra liniei orizontului. Tabloul mă fascinează. Mai mult decît oricare altul pe care l-a pictat pînă acum. Sînt conștientă de vocile din jurul meu. Sînt vocile lui Beezer

și ale Evei, comentînd pictura și spunîndu-mi cît de frumoasă este. Îi întreb cum de-au reușit să-mi facă o surpriză ca asta. Eram vestită pentru faptul că descopeream cadourile înainte de ziua de Crăciun. Cum de fusese posibil să ascundă un pachet atît de voluminos pînă în dimineața Crăciunului?

În încăpere coboară o liniște de mormînt. Visul se transformă din nou. Oamenii au dispărut. Acum, că ochii mei se focalizează asupra tabloului, pînă și brațul surorii mele a dispărut. Examinez detaliile tușelor și culorile uimitoare, pe care le poți vedea numai cînd te apropii de apă. Fiecare nuanță este reflectată, dacă stai destul de aproape ca să vezi. Mă aplec prea mult, așa cum făcuse Lyndley chiar înainte să cadă de pe stînci, și-mi pierd echilibrul, la fel ca ea în noaptea aceea. Apoi îmi dau seama că pînă jos e o distanță mare și că nu sînt cîtuși de puțin unde cred că sînt, adică nici pe stîncile de unde sărise Lyndley și nici în salonul Evei, ci pe podul Golden Gate. Îmi privesc propria moarte, un clișeu despre sinucidere ilustrat în termeni onirici. Degetele ceții se întind în sus și pe deasupra podului, încercînd să mă înșface și să mă tragă în apă. Dar eu mă rostogolesc deja și sînt conștientă că nu pot supraviețui. Simt că mă prăbușesc în culorile tabloului, dar vopseaua e uscată și tare ca piatra și realizez că e prea departe. Chiar dacă vopseaua nu ar fi uscată, căderea în apă de la înălțimea asta ar fi ca și cînd m-aș izbi de beton. Dacă, la impact, corpul tău nu e perfect drept, nu poți supraviețui. Dar, chiar în clipa în care îmi vine gîndul ăsta, culorile de dedesubtul meu pornesc să se miște și să se lichefieze iarăși, iar perspectiva se schimbă. Alunec printre culori și cad în apa răcoroasă.

Nu mă scufund, aşa cum făcuse Lyndley. Nu sînt în apă, ci în tablou şi înot la suprafaţa lui, într-o pîclă de culori. Înot către lună. Mă silesc s-o prind din urmă pe Lyndley, care e acolo, chiar în faţa mea, părul ei blond-roşcat plutind liber. Se îndepărtează de mine cu viteză, dar eu nu sînt o înotătoare la fel de puternică, aşa că, deşi fac tot ce pot, distanţa dintre noi se măreşte continuu. În stînga este Children's Island şi, drept înainte, cărarea lunii este înlocuită de ceaţă.

Înfrigurată şi epuizată, îi strig numele. Ceaţa s-a întins pretutindeni. Mă întorc în toate părţile, dar culorile au dispărut. Oceanul e întunecat şi pustiu. Abia îmi trag sufletul, dar continui să înot în direcţia în care am văzut-o, ignorînd fiecare simţ care mă îndeamnă să nu fac asta.

O mai strig o dată:

— Lyndley!

Vocea mea străpunge ceaţa. Îi văd iarăşi părul sau doar îl zăresc în treacăt. Cîteva imagini pe care acesta le reţine: o scoică, un căluţ de mare. Îi strig iar numele. Mă aude şi se întoarce. Dar cel la care mă uit nu este chipul surorii mele. E al Evei. Privirea îi e iubitoare şi blîndă. Încearcă să rostească ceva. Mă opresc doar o clipă şi ascult.

— Salvează-ţi viaţa! strigă ea.

Am revenit pe stînci. Cobor cu dificultate, fără să observ sîngele. E peste tot acum, acoperind lucrurile din jur. Din pricina lui, stîncile sînt lunecoase. Durează ceva ca să ajung la baza lor.

Îi simt prezenţa lui Cal înainte să-l văd. Mîna lui îmi înşfacă încheietura.

Apoi încep să apară cîinii. Ne urmăresc şi aşteaptă. Aşteaptă să le dau permisiunea.

Se reped la el într-o clipă. Îl sfîşie în bucăţi. I-aş putea opri; ştiu că am această putere. Dar nu fac nimic. Vreau ca el să moară.

Pocnetul armei mă deşteaptă din visele febrile. Nu... nu e o armă de foc. E tunetul.

Mi-e frig din cauza transpiraţiei, dar e mai bine. Căldura toridă a cedat. Ploaia plesneşte în geamuri, apoi se rostogoleşte înăuntru peste pervaz, de parcă întreaga casă ar fi o navă care ia apă. Alerg de colo colo, închizînd ferestrele. Apoi zăresc ceasul. Am dormit aproape trei ore. Peste zece minute, agenta imobiliară se va întoarce cu încă un client. Înşfac brîul şi haina de ploaie galbenă a Evei şi ies în grabă în potopul de afară.

Aerul se răcoreşte, dar nu numai din cauza ploii torenţiale. Simt frontul rece apropiindu-se. Încă pe jumătate adormită, traversez parcul Common, fără să am habar unde mă duc, dar mergînd ţintă spre inima furtunii. La colţ, mă opresc ca să las un autocar Duck Tour să treacă. VEHICUL-AMFIBIE scrie pe o parte. Partea din faţă aduce mai degrabă a tanc decît a autobuz turistic. O voce identifică la microfon reperele pe măsură ce se trece pe lîngă ele, întrebînd dacă ştie cineva a cui e statuia. Toată lumea îşi dă cu părerea că e o vrăjitoare. Ghidul le spune că greşesc, dar că sînt într-o companie selectă. Statuia este a părintelui fondator al oraşului, îi lămureşte femeia, dar adaugă că nu trebuie să se simtă prost din cauză că n-au ghicit, pentru că şi o revistă naţională s-a înşelat. Cînd au scos articolul despre Salem, le povesteşte ea, acesta

înfățișa monumentul lui Roger Conant, iar explicația de dedesubt îl cataloga drept „o vrăjitoare dîrză".

E ca de pe altă lume. Poate că încă mai visez pe jumătate. Turiștii se apleacă pe ferestre, apăsînd butoanele aparatelor de fotografiat, prefăcîndu-se în crengi de copac cu brațe unduitoare și întinzîndu-se ca să mă atingă. Sau poate copacii se mișcă înapoia lor, într-o altă iluzie optică.

Ploaia mă readuce la viață. Mă trezesc pe cheiul Pickering, în fața prăvăliei lui Ann, privind aranjamentul din vitrină. Ochii mei se concentrează dincolo de geam, la lumea de dincolo de lume. În colț, vînzătoarea lui Ann șade la o masă rotundă, cu niște cărți de tarot împrăștiate dinainte. O clientă își îndreaptă întreaga atenție asupra cărților, spunînd mai mult prin poziția corpului decît ar putea exprima acestea, făcîndu-le astfel inutile. O pot „citi" chiar de aici: dragoste pierdută, umeri căzuți, împovărați de tristețe. Aceasta este o femeie ale cărei visuri au murit. A venit aici în căutarea unei raze de speranță. Să vedem: un călător, femeia va călători. Poate că ce fac eu nu e chiar ghicit, pentru că partea asta e evidentă. Femeia este evident o turistă, așa că a călătorit măcar pînă aici. Totuși, văd alte călătorii în viitor. Spune-i asta, îmi zic eu. Oferă-i ceva de care să se agațe. *Întreprinde călătorii, aventurează-te, altceva nu mai există.* Vocea Evei, citînd. Nu înțeleg de ce ar vrea cineva să-și cîștige existența ghicind viitorul oamenilor. M-ar întrista peste măsură.

Turiștii se grăbesc pe lîngă mine. Un bărbat foarte gras, care și-a uitat haina de ploaie, poartă un sac de plastic pentru gunoi, în care a tăiat găuri pentru brațe. Autocarele turistice parchează cîte două, de-a curmezișul. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atîta aglomerație pe

chei. Oamenii zăbovesc în uşă, sub streşini, aşteptînd vremea bună. *Dacă nu-ţi place vremea în Noua Anglie, aşteaptă o clipă.* Pe această alee micuţă se înşiră şase prăvălii de vrăjitoare. Înăuntru, văd cum turiştii cumpără săpunuri, uleiuri şi săculeţi cu poţiuni, după care se întorc la autobuzele cu destinaţia Nebraska sau Ohio. Silesc autovehiculele să-i aştepte.

— Vă rog, vă rog să aşteptaţi. Trebuie să iau ceva pentru nepoata mea. Nu ştiu cînd o să mai vin pe aici. La anul mergem în Atlantic City.

Vînzătoarea lui Ann îi dă de înţeles clientei că şedinţa s-a încheiat. Pachetul de cărţi de tarot se află lîngă casa de marcat. Femeia îşi ridică ochii spre mine.

— Ann e aici? o întreb eu.

— E în spate, răspunde ea. O să vină imediat.

Turista, care tocmai a plătit, se dă un pas înapoi, iar eu încerc să mă trag deoparte, să nu-i stau în cale, dar agăţ cărţile de tarot şi le împrăştii pe podea.

— Mă scuzaţi, zic eu, aplecîndu-mă să le culeg.

— Nu le atinge! strigă vînzătoarea.

Îngenunchează şi le ridică. Pachetul e intact, mai puţin o carte care a aterizat cu faţa în sus, la picioarele mele.

Fata îmi adresează o privire încărcată de tragism.

— Cartea morţii.

O apucă de margini, de parcă ar fi contaminată sau fierbinte, şi o pune pe tejghea, apoi se îndreaptă încet spre un coş cu cristale şi scoate un ametist legat cu un lănţişor. Mi-l îndeasă în palmă şi-mi spune:

— Poartă-l în jurul gîtului. Nu-l scoate nici cînd faci duş.

— Ce?

— Ai nevoie de protecţie, spune ea.

Ann se întoarce în prăvălie şi trebuie că-mi vede expresia de pe chip.

— Ce se petrece? întreabă ea şi se uită cu îndoială la mine. Eşti bine?

Vînzătoarea se răsuceşte spre ea.

— A tras cartea morţii.

— Ai venit să ţi se ghicească? se miră Ann.

— Nu, răspund. Am dărîmat cărţile.

— Cartea morţii a aterizat chiar la picioarele ei. Are nevoie de protecţie.

Ann îmi ia capul şi-l apleacă, trecîndu-şi degetele pe toată suprafaţa lui, pipăind şi strîngînd.

— E-n regulă, declară ea. Pune asta la loc, zice şi-i întinde fetei cristalul. Scuze pentru faza cu capul, îmi spune apoi mie. Era singurul mod în care o puteam convinge să-ţi dea pace.

Pare îngrijorată.

— Eşti bine?

Nu ştiu ce să spun.

— Haide, spune Ann, conducîndu-mă în biroul ei. Cartea morţii nu înseamnă nimic. Mă rog, înseamnă ceva, dar asta, de cele mai multe ori, este transformarea. Un mod de viaţă se încheie şi altul începe. De obicei, este ceva bun. În plus, trebuie citită în legătură cu alte cărţi.

Ann arată dezgustată.

— N-ar trebui s-o mai las să ghicească. Aminteşte-mi s-o concediez.

Mă străduiesc să zîmbesc.

— Pari să te simţi mai bine, zice ea, străduindu-se să adopte o atitudine optimistă. Un pic mai bine.

Rămîn mult timp aşezată pe canapeaua joasă. Ann îmi oferă ceai cald, cu rădăcină de valeriană.

— E valium natural, zice. Eu îl beau mereu.

— Trebuie să te întreb ceva, spun eu într-un tîrziu. De asta am venit încoace.

— Vrei să-ţi ghicesc?

Pare surprinsă.

— Nu e genul ăla de întrebare. E ceva în legătură cu Eva.

— OK, spune ea şi se uită la mine.

— Crezi că e posibil ca Eva să se fi omorît?

Întrebarea asta îmi revine obsesiv în minte şi nu mă pot descotorosi de ea.

— Să se fi sinucis, vrei să zici?

Cuvîntul nu sună corect.

— Nu sînt sigură ce vreau să zic.

Ann scutură din cap.

— Eva era cea mai fericită persoană pe care-am cunoscut-o vreodată. Nu era genul care să se omoare.

Încuviinţez.

— De ce-ai întreba, măcar, una ca asta?

Nu vreau să-i spun de voci.

— Ştia că vin, îi răspund eu. Sînt foarte sigură.

Ann se gîndeşte şi-mi zice:

— Păi, Eva era ghicitoare. Ştia o grămadă de lucruri, nu?

— Mi-a trimis mie perna ei. Cea pe care o folosea să împletească dantela. De ce ar face asta?

— Poate că a vrut să ţi-o dea ţie şi atît, îmi sugerează Ann.

Asta ar trebui să mă liniştească, dar nu reuşeşte.

— N-ai găsit nici un bilet sau ceva de genul ăsta.

Sună mai degrabă a întrebare decît a afirmaţie.

— Nu.

— Nu cred că a fost sinucidere, zice Ann. N-ar avea sens.

Vrea să spună altceva, dar se răzgîndeşte.

Îmi sorb ceaiul.

Petrec timp îndelungat în biroul ei, făcîndu-mi sălaş pe canapea. Ann aduce cina şi-mi mai dă nişte ceai de plante. La opt, îmi ia temperatura.

— Nu e aşa de rău ca înainte, dar încă mai ai febră.

— Cred că o să mă duc acasă, zic eu, adunîndu-mi lucrurile.

— Te duc cu maşina dacă stai pînă închid, spune ea.

Mă uit la casă. Pot s-o văd de aici.

— E-n regulă. O să merg pe jos.

— Te sun mai tîrziu, spune Ann, îmbrăţişîndu-mă la despărţire. Să te faci bine.

Adevărul e că mă simţeam deja mai bine. Mult mai bine decît mai devreme. Cu un pic de odihnă, o să mă înzdrăvenesc.

Mă întorc pe chei, tăind în diagonală parcul Common, traversînd strada şi intrînd în grădină pe poarta din spate. E încă destulă lumină ca să văd şi să observ, chiar lîngă uşă, nişte flori uscate pe care le ratasem. Mă aplec şi-o smulg pe prima. Dîndu-mi seama că Ann sigur făcuse ceva cu coşul după ce vomasem în el, o pun în buzunar.

Mă îndoi de mijloc ca să o iau pe a doua. Mîna mea nu nimereşte corola, ci tulpina. O trag în jos şi-apoi privesc cum ţîşneşte înapoi ca o minicatapultă, azvîrlind ceva prin aer.

Aud un zdrăngănit cînd aterizează pe dale. Sunetul e metalic, memoria mea senzorială îl recunoaşte. E inevitabil. Mă aplec ca să văd ce este şi ridic... o cheie.

Cheia.

Mă uit lung la ea. E veche. Nu e una dintre copiile făcute de poliție, ci cheia Evei, cea pe care obișnuia să mi-o lase în tufișurile de bujori cînd știa că sosesc.

Am avut dreptate. Știa. Știa ce urma să i se întîmple și că asta implica sosirea mea.

Sînt încă aplecată și nu prea mă pot îndrepta. O durere ascuțită îmi despică în două capul. Febra zvîcnește și un fior rece îmi străbate brațele și picioarele.

Pe cînd mă chinuiesc să mă ridic, ochii îmi cad pe mătasea italiană.

Cal stă destul de aproape ca să-l ating. Buzele i se mișcă, dar de pe ele nu se desprinde nici un sunet. Se roagă.

Cînd în sfîrșit vorbește, vocea îi e tunătoare.

— Doamne, salveaz-o pe această copilă de flăcările iadului.

Își întinde brațele spre ceruri. Ochii îi sînt ațintiți spre mine, înregistrînd fiece mișcare sau spasm muscular, așa cum am văzut că fac cîinii cînd își vînează prada.

Am înghețat.

El începe iarăși să vorbească, dar cuvintele sînt indescifrabile. Aiurează.

Am halucinații. Nu poate fi altceva.

Dar mă izbește mirosul. Memoria mea îl recunoaște. E dezgustător.

Mă uit după cîini. Acesta e momentul în care ar trebui să înceapă să-și facă apariția. Ca să mă ajute. Ca să-l ucidă. Așa e în vis.

Cu toate astea, sînt în același timp conștientă că nu e un vis. Nu e nici un cîine aici, iar Rafferty mă avertizase.

Simt că mă scufund, că-mi pierd cunoştinţa. Îmi întind cheia în palmă şi metalul rece mă trezeşte. Cheia... uşa. Apreciez distanţa. Încep să alerg.

El mă urmează.

Îi simt prezenţa în spatele meu. Se apropie.

Mă lupt cu cheia şi reuşesc s-o bag în broască exact cînd el mă prinde de încheietură.

Mă zguduie, implorînd demonii să iasă.

— Îngenunchează şi roagă-te! îmi cere el. Îngenunchează şi roagă-te alături de mine.

Încearcă să mă forţeze, dar reuşesc să rămîn dreaptă.

— Cine eşti, diavole? urlă Cal. Spune-ţi numele.

Ochii lui au o strălucire aurie.

Împing uşa cu putere şi aceasta cedează. Se deschide, iar eu pătrund într-altă lume. Lumea Evei.

Balamaua slăbită mută centrul de greutate al uşii şi Cal se clatină. Presez uşa spre el, închizînd-o.

— Hristos a murit pentru păcatele tale! îmi strigă el. Hristos *a murit* pentru tine!

Încă îl aud prin ochiul de geam spart, implorînd, cerînd imperios demonilor să plece.

— Îngenunchează şi roagă-te!

Întinde mîna prin gaură şi-mi înşfacă un smoc de păr, smucindu-mi capul şi izbindu-l de uşă.

— Demoni, plecaţi! răcneşte Cal, pocnindu-mă destul de puternic ca să-i alunge.

Simt cum o bucată de sticlă îmi taie pielea scalpului. Văd scîntei. Sîntem la cîţiva centimetri unul de celălalt, despărţiţi de cioburile geamului pe care l-am spart în noaptea în care am sosit.

Cal încearcă să mă omoare. Încearcă să mă salveze.

Am murit pentru tine. Nu e vocea lui, ci a Evei. Mă trezeşte la realitate.

— Îngenunchează și roagă-te, îmi mai cere el încă o dată, iar eu mă supun, înșfăcîndu-i mîna într-a mea.

Lăsîndu-mă în genunchi, îi presez încheietura pe sticla spartă. El țipă ca un animal rănit, iar asta mă oprește.

Salvează-îi viața, o aud pe Eva spunînd.

Alerg spre telefon și formez numărul poliției.

Urlu să vină Rafferty, apoi scap receptorul, tăind orice legătură cu realitatea înconjurătoare.

Partea a treia

Ține dantela aproape de față. Dacă persoana căreia îi citești nu este disponibilă sau a murit, niște obiecte care i-au aparținut sau chiar și o fotografie sînt uneori de ajuns... deși forța vitală e întotdeauna mai puternică decît orice imagine reprodusă.

Ghidul cititoarei în dantelă

OBIECTE RIDICATE DE LA LOCUL CRIMEI:

Două jurnale asortate, cu coperte din piele roşie

Primul jurnal: „Ghidul cititoarei în dantelă" de Eva Whitney, continuă pînă în prezent. Conţine exemple de ghicit în dantelă, reţete, observaţii zilnice. În principal, acesta pare a fi un manual pentru ghicirea viitorului cu ajutorul dantelei.

Al doilea jurnal: Scris de Sophya Whitney în 1981. Pare a fi fost folosit în cadrul unui tratament psihiatric, drept un fel de terapie. Conţine o povestire ce pare a fi întru cîtva bazată pe fapte reale. Povestea continuă sub formă de însemnări datate. Speculaţii asupra naturii ficţionale a evenimentelor, jurnalul a făcut parte dintr-un curs de scriere creativă destinat pacienţilor şi sponsorizat de spitalul McLean, în 1980. Este necesar un studiu aprofundat, pentru a se stabili dacă ceva din acest material poate constitui probă împotriva lui Cal Boynton, în vreunul din cazuri.

1981, spitalul McLean
Cursul de *creative writing*

De-a v-aţi ascunselea la lumina lanternei

de Towner Whitney

Ne jucam în fiecare vară, cîteodată de două sau trei ori pe săptămînă, dar niciodată înainte să sosească Lyndley din Florida, adică între Memorial Day şi 4 Iulie. Nu sunau înainte, nici măcar de pe vapor, iar cînd, în sfîrşit, ajungeau în port, nava avea viteză maximă, iar copiii de pe continent şi de pe insulele din larg priveau evenimentul drept un semn că jocurile stăteau să înceapă.

Politica lui May cînd venea vorba de joc era una de deschidere completă şi, la început, înainte să se transforme într-o competiţie acerbă, s-a jucat şi ea cu noi de cîteva ori. Asta se datora, în parte, dorinţei lui Beezer de a ni se alătura. Nu voia să fie el cel lăsat „de căruţă", cum ziceam noi pe-atunci, aşa că mama juca în echipă cu el, ca să mai echilibreze situaţia. Noi permiteam asta numai din cauză că Beezer era atît de mic şi pentru că, atunci cînd îl speriai, ţipa/rîdea minunat. Era un fel de ţipăt silenţios, iar chipul i se contorsiona ca într-un film de groază; cînd inhala, scotea un sunet ca de bufniţă, parte din cauza astmului de care suferea, parte pentru că era cel mai amuzant puşti din lume. Cînd îi auzeai ţipetele ca de bufniţă, nu te puteai împiedica să nu chicoteşti (nu conta unde te ascunseseşi), aşa că deseori asta lucra în avantajul lui. Poate că era speriat de cineva care alerga înapoi, dar apoi scotea trei alţi jucători de prin ascunzătorile lor,

numai rîzînd în felul ăla. Pe măsură ce creştea, asta deveni o tactică: cînd se apropia de locul în care bănuia că te ascunzi, stingea lanterna, se furişa şi ţipa ca bufniţa pînă ce rîdeai atît de tare, că nu mai puteai să fugi şi să-ţi scapi pielea.

Regulile jocului de „de-a v-aţi ascunselea la lumina lanternei" erau simple. Sînt convinsă că le ştiţi. E practic o variaţie pe tema jocului de-a v-aţi ascunselea, jucată pe întuneric, singura lumină permisă fiind lanterna pe care o porţi atunci cînd „te pui". La început, tot ce trebuia să faci ca să cîştigi era să găseşti pe cineva care se ascundea, să pui lumina pe el, apoi, tot cu lanterna, să luminezi şi bătrînul stejar, care era „casa".

Dar ne-am plictisit repede de asta, pentru că persoana care căuta avea o viaţă mult prea uşoară. Nu trebuia decît să stingă lanterna şi să aştepte lîngă copac pînă ce restul începea să alerge înapoi, după care să aprindă lanterna şi să-i „marcheze". Rezultatul a fost că în cele din urmă nu mai risca nimeni să alerge spre „casă", aşa că o rundă a jocului putea dura ore în şir, pînă ce se plictiseau toţi şi se duceau pe la casele lor, lăsînd persoana care căuta de una singură, în întuneric. La asta ne referream cînd ziceam că era cineva lăsat „de căruţă". Nu era prea plăcut să fii în situaţia asta. Era înnebunitor. Nu aveai cum să-ţi dai seama dacă lumea se ascundea foarte bine sau dacă erai singur-singurel în mijlocul insulei, cu pescăruşii care începeau să-ţi vorbească şi să-ţi strige numele, aşa cum fac mereu cînd eşti numai tu cu ei timp îndelungat. Sfîrşeai prin a sta în picioare ore întregi, cu spatele la copac şi speriat de moarte, prea speriat ca să te mişti. Odată, am stat aşa o noapte întreagă, dar am dat de necaz, pentru că May m-a prins furişîndu-mă

în casă dis-de-dimineaţă şi a decis să pună capăt chestiei cu aşteptatul în întuneric.

— De ce nu puteţi să vă jucaţi şi voi ca nişte copii normali? ne întrebase ea pe mine şi pe Lyndley, cînd îi trecuse supărarea, adică a doua zi după-masă.

Îmi amintesc că pe Lyndley a pufnit-o rîsul la auzul întrebării, care era atît de ridicolă, încît pînă şi May a fost nevoită să zîmbească uşor, deşi se vedea că se străduieşte să se abţină. Dar ne-a obligat să alegem între a schimba jocul şi a înceta să mai jucăm.

Aşa că l-am schimbat, iar asta a fost spre bine. L-am făcut mai dificil. Ca în cazul jocului de-a v-aţi ascunselea obişnuit, în clipa în care găseai pe cineva, trebuia să te întreci cu respectivul pînă la „casă". Funcţiona mai bine în felul ăsta, iar întrecerea deveni mai acerbă. Cam pe vremea asta începură să ni se alăture şi ceilalţi copii. Lyndley îi spusese unui copil din oraş despre asta, iar Beezer îi spusese unuia cu care naviga el, pe Baker's Island.

S-a dus vestea şi, în perioada de vîrf, jucam de patru sau cinci ori pe săptămînă, de pe 4 Iulie pînă în weekendul de Ziua Muncii. Cu toate astea, nu am încetat să stăm lîngă trunchiul copacului, această regulă transformîndu-se doar. Am modificat-o. În loc să fie o tactică, ea deveni un ritual de iniţiere. De cîte ori un copil nou intra în joc, regula nescrisă dicta ca acesta să „se pună" în ultima rundă a jocului. Uneori abandonam joaca mai devreme decît ne-ar fi plăcut, numai pentru a grăbi acest episod. Alteori, alergam spre „casă" aproape imediat şi spuneam unde se ascunde puştiul cel nou, ca să poată fi scos de acolo şi să înceapă ultima rundă. Apoi, copilul cel nou, cel care „se punea", se întorcea cu faţa la stejar şi număra pînă la o sută. În

timp ce el număra, jocul lua sfîrşit, iar noi plecam cu toţii acasă. Îl lăsam acolo pînă ce fie se prindea singur, fie se speria îngrozitor cînd aşteptarea dura prea mult şi începea să aibă gînduri negre – că poate era vreun ucigaş prin zonă, care ne lua unul cîte unul, sau că fuseserăm răpiţi de vreo farfurie zburătoare. Rareori îi trecea cuiva prin cap că noi ne duseserăm pur şi simplu acasă. Copiii nu făceau asta niciodată. Nu de bunăvoie, cel puţin. Dar, în cele din urmă, se prindeau de glumă şi de trădare. Dacă, după una ca asta, puştiul se mai întorcea, dacă mai voia, devenea unul de-al nostru. Dacă nu, ne ziceam că nu era cine ştie ce pierdere. Nu pomenea nimeni de micul truc murdar. Era regula noastră nescrisă, ritul nostru de iniţiere.

Şi, desigur, nici nu mai e cazul să pomenesc că nu toleram „plîngăcioşii". Dacă te speriai sau te loveai, era de preferat să-ţi ţii necazul pentru tine. Odată, un copil de pe una din celelalte insule călcă într-o vizuină de iepure şi-şi luxă o gleznă. Era aşa de curajos, că nici nu s-a plîns şi a jucat în continuare, deşi lentoarea cu care alerga spre „casă" îl făcea să fie de rîsul tuturor. Dar era mai bine decît să-şi recunoască slăbiciunea, pentru că, în cazul ăsta, nu mai era chemat înapoi. Cum a reieşit mai tîrziu, puştiul şi-a petrecut o bună parte a verii în cîrje şi nu s-a mai putut întoarce oricum, dar şi-a cîştigat respectul nostru şi, de atunci, s-a jucat cu noi în fiecare vară.

După accident, am încercat, la sugestia lui May, să plantăm steguleţe în vizuinile de iepure, nişte steguleţe albe care să se vadă în întuneric, dar n-a mers. Erau prea multe astfel de vizuini şi un copil a încercat să sară peste un steguleţ, aproape „trăgîndu-se în ţeapă",

cum s-a exprimat Lyndley cînd i-a povestit întîmplarea lui May. Rezultatul e că am renunțat la chestia cu steguleţele. În plus, adevărul e că ne plăceau vizuinile de iepure. Ne-am zis că era bine că noi cunoşteam obstacolele şi ei nu, după cum era foarte bine că noi ştiam care erau cele mai bune ascunzători. Copiii de la oraş erau jucători duri şi ne trebuia un avantaj al terenului propriu, dacă mă înţelegeţi.

La un capăt al insulei se afla casa noastră, iar la celălalt, cea a lui Lyndley. În mijloc, lîngă doc, se afla şcoala din cărămidă roşie, iar în spatele ei, mai degrabă către jumătatea noastră decît către cea a surorii mele, se întindea iazul cu apă sărată, unde ne scăldam şi ne spălam părul vara. Iarna, May topea zăpadă pentru apa de spălat, eveniment ce avea loc o dată pe săptămînă, „fie că era nevoie sau nu", după cum îi plăcea lui Beezer să spună. În spălătoria de la etaj se găsea o veche copaie de cupru, iar noi aşezam oalele cu apă clocotită pe servantă şi le ridicam pe rînd ca să umplem cada. Dar vara ne trimitea la iazul cu apă sărată, înarmaţi cu o bucată de săpun Ivory şi nişte spumă de ras pufoasă, ca să ne spălăm pe cap. Beezer, Lyndley şi cum mine ne despuiam, ne scufundam şi ieşeam la suprafaţă, ne săpuneam şi ne scufudam iarăşi, lăsînd o dîră de clăbuci dintr-un mal în celălalt. Acum, asta nu mai e posibil, pentru că dăunează mediului înconjurător, dar, la vremea aceea, nu eram conştienţi de asta. Avînd în vedere că apa era sărată, nu ne curăţam niciodată complet, fiţiindu-ne toată vara cu o peliculă albicioasă ce ne acoperea bronzul. Singura ocazie în care ne puteam spăla ca lumea era cînd venea o ploaie torenţială şi May ne expedia afară, cu tot cu săpun, şi ne spunea să dansăm printre stropi pînă ce

nu mai făceam clăbuc sau pînă ni se învineţeau buzele. Nu făcea asta niciodată pe vreme de furtună, ci doar cînd ploua.

De regulă, ne îmbăiam în iazul cu apă sărată. Îmi amintesc cum, odată, am uitat să aducem înapoi săpunul şi May ne-a obligat să ne întoarcem după el, dar dispăruse. A doua zi, l-am găsit pe Back Beach, unde fusese dus de ape, în acelaşi loc unde îl găsisem pe Skybo, cîinele meu, după ce murise ceva mai înainte, chiar în vara aceea. Dar asta e altă poveste, şi una tristă, pe care nu doresc să o aprofundez aici. Ajunge să spun că aceste întîmplări au dus la numeroase speculaţii. Asta, ca şi adîncimea considerabilă a lacului, ne-au făcut pe mine şi pe Lyndley să credem că iazul cu apă sărată era fără fund şi că, într-un fel sau altul, se vărsa în ocean, pe la Back Beach. Ne-am zis că Incidentul cu Săpunul aducea dovezi în sprijinul teoriei noastre, dar Beezer insista că ne înşelam amarnic, pentru că, desigur, săpunul pluteşte şi nu se scufundă oricum.

— Asta nu dovedeşte că iazul n-are fund, zise el.

Îl dezgustam şi-l întristam foarte tare şi era clar că nu dorea să mai vorbească despre asta cu vreuna dintre noi, aşa că am sfîrşit prin a abandona subiectul, pe care nu l-am mai reluat niciodată.

De fapt, Beezer era atît de supărat din cauza asta, încît Eva a fost nevoită să discute cu mine. În final, am vorbit mai mult despre deosebirile dintre mine şi Beezer decît despre iazul cu apă sărată.

— Pe lume există mistici şi pragmatici, spuse ea. Cele două feluri de oameni văd lucrurile cu ochi diferiţi.

Anul în care ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea cu Jack şi Jay-Jay a fost anul în care Lyndley a început să se schimbe. Privind în urmă, îmi dau seama că ştiam chiar dinainte de noaptea aceea. În acea vară, cînd a sosit, era ceva schimbat la ea. Ceva ce-mi scăpa. N-a mai dat fuga de pe vapor să mă înşface şi să ne luptăm pînă ce cădeam amîndouă în apă, rîzînd şi scufundîndu-ne reciproc, cum făceam de obicei. În loc de asta, a fluturat mîna şi mi-a zîmbit, traversînd docul ca un om mare. Nu ne-am mai luat la trîntă. M-a îmbrăţişat doar.

— Vai, Towner, cît ai crescut, mi-a zis ea, deşi era clar că ea era cea care crescuse, nu eu.

Cuvintele îi erau triste, de parcă ar fi fost rostite de o bătrînă doamnă sau ceva de genul ăsta. Chiar şi vocea i se schimbase. Uşorul accent sudist, pe care-l avea la începutul fiecărei veri, dar pe care-l pierdea către sfîrşit, se cristalizase şi era mult mai afectat. Am întrebat-o despre asta, dar mi-a răspuns că n-are habar despre ce vorbesc.

Nimeni altcineva nu părea a avea. May nu observa nimic, iar cu Beezer nu puteam vorbi de asta. Parcă eram într-un film cu *Hoţii de trupuri* şi cineva intrase în corpul lui Lyndley, fără a-i lua şi personalitatea. Ştiam ce trebuie să fac. Trebuia să le spun tuturor că aceea nu era sora mea şi să le cer categoric s-o aducă înapoi, dar nu ştiam cui să mă adresez. Tuşica Boynton şi Cal se purtau la fel de ciudat ca de obicei, aşa că ştiam sigur că e imposibil să le fi luat locul nişte creaturi străine. Mai spre sfîrşitul anului, după ce vara ciudată s-a încheiat, i-am povestit Evei. Măcar ea m-a ascultat, deşi nu a tras nici o concluzie. Nu una pe care să mi-o comunice şi mie. Ştiam că nu crede în fiinţe extraterestre

cu tendințe colonizatoare, căci nici măcar nu văzuse filmul. Totuși, Eva a fost singura care a înțeles cît de cît, ca de obicei.

— Cine e Lyndley, de fapt? mă întrebase mătușa, după ce terminasem de bătut cîmpii.

Punea deseori astfel de întrebări ciudate, așa că n-am fost surprinsă. Dar nu era reacția pe care o voiseм, așa că nu am încercat să răspund în acea clipă. În loc de asta, i-am aruncat o privire încărcată de frustrare.

— Gîndește-te la asta, mi-a zis ea.

Eva avea un stil anume de a pune lucrurile într-un alt context, ajutîndu-mă astfel să le lămuresc. Întrebarea ei chiar m-a pus pe gînduri. Am meditat mult la Lyndley. Abia peste cîțiva ani mi-am dat seama ce a vrut să spună Eva. Răspunsul rapid, răspunsul pe care l-aș da oricui ar întreba, e că Lyndley era sora mea geamănă și că o cunoșteam dinainte să ne fi născut.

Dar răspunsul real nu era la fel de clar conturat. Deoarece adevărul e că nu am început să-mi cunosc sora pînă în clipa în care am împlinit treisprezece ani. Mama o dăduse de suflet imediat după ce ne-am născut. O împachetase ca pe un cadou și-o dăruise verișoarei sale, mătușa mea, Emma Boynton, care nu putea să aibă copii. Oricît mi-aș fi dorit să-mi cunosc sora vitregă, nu știam nimic despre ea. Locuiau în sud, unde soțul Emmei, Cal, participa la curse de ambarcațiuni, ca profesionist. Astfel că Lyndley mi-a fost străină pînă cînd am împlinit treisprezece ani și familia Boynton a început să-și petreacă verile la noi, Cal concurînd acum pentru un club de iahting local.

Familia Boynton a petrecut, în total, cinci veri în Noua Anglie, care, în luni, însemnau ceva mai mult de un an. Dacă puneai problema în termeni matematici,

așa cum ar fi procedat Beezer, dacă Eva l-ar fi întrebat același lucru, imaginea de ansamblu ar fi arătat altfel. Lyndley trăise mai tot timpul în locuri îndepărtate. Astfel încît, atunci cînd Eva m-a întrebat cine era sora mea cu adevărat, am reflectat la asta din mai multe puncte de vedere. În final, am descoperit că nu puteam defel să răspund. Toate cîte se petreceau cu ea, acele evenimente care te formează și îți schimbă viața, aveau loc departe de mine, într-o viață în care eu nu eram implicată. În anii ce au urmat, mi-am pus mereu întrebarea Evei. Pînă a murit, am ajuns să mă întreb dacă o cunoscusem vreodată, măcar cît de puțin.

Vara în care am jucat ultimul joc de-a v-ați ascunselea la lumina lanternei a fost cea în care Lyndley a început să iasă cu Jack LaLibertie. El și fratele lui, Jay-Jay, veniseră pe la noi de cîteva ori, ca să se joace. Foarte mulți copii din oraș se jucau cu noi, cam vreo șase sau șapte, incluzîndu-i pe Jack și frățiorul lui. Dacă puneam la socoteală copiii care petreceau vara pe Baker's Island, aveam de regulă zece sau doisprezece participanți la joc, majoritatea fiind băieți. Jack și Jay-Jay trecuseră prin proba așteptării în întuneric și, în acea noapte, venise un pușți nou, pe numele său Willie Mays, care era vedetă de baseball în Beverly High. Pe el nu-l chema așa, de fapt, dar alerga foarte bine și toată lumea spunea că va juca probabil la profesioniști. Asta a și făcut o vreme, dar nu a reușit să treacă de juniori și, chiar și așa, nu a jucat prea mult.

Toți știau că Jack e îndrăgostit de Lyndley. În vara aceea, ea avea șaisprezece ani și cred că Jack avea șaptesprezece, deși părea mai mare. Lyndley spunea că asta era din cauză că lucra atîta timp afară, în soare, pe barca tatălui său. Arăta grozav. Îl mai văzusem și

înainte, căci unele dintre capcanele lui LaLibertie erau întinse lîngă Back Beach, iar Jack preluase sarcina să se ocupe de ele, după ce taică-său împuşcase un braconier, lucru care, la vremea aceea, încă mai era legal în Massachusetts, dar nu era privit cu ochi buni. Ne zîmbise o dată, cînd Lyndley şi cu mine îl spionam de pe ţărm. Era să cădem amîndouă în apă.

În vara cu pricina, Cal bea fără să se mai controleze, aşa că ne-am obişnuit să jucăm „dacă ne îngăduia vremea". Ce voiam noi să spunem era „dacă ne îngăduia Cal", adică ne jucam numai cînd era el plecat, iar el era oricum plecat mai tot timpul. Avea o cameră la unul dintre cluburile de iahting din Marblehead şi dormea acolo în majoritatea nopţilor, pentru că, atîta vreme cît le cîştiga cursele, oamenii îi dădeau de băut gratuit. Îl încurajau să locuiască la club, deoarece, în felul acesta, deţineau un oarecare control asupra lui şi cel puţin aşa ştiau că va apărea la cursa de a doua zi. De asemenea, puteau să-i dilueze băuturile dacă situaţia se înrăutăţea. Asta mi-a zis Lyndley, dar nu sînt sigură de unde ştia.

Aşa, „dacă ne îngăduia vremea" ajunse să însemne „dacă şi cînd platforma era lăsată", semnificaţie descifrată iute de copii. Nu ştiu dacă făceau legătura dintre platforma lăsată şi lipsa bărcii lui Cal. Dacă îşi dăduseră seama, nici unul nu a pomenit nimic despre asta. Nu mie, oricum.

În cele din urmă, am jucat jocul în majoritatea nopţilor din iulie. Ultima dată, erau şaisprezece puşti, inclusiv o fată de pe o insulă de lîngă ţărm, o navigatoare pe care Beezer o cunoscuse la Pleon, clubul de iahting pentru copii. Era prea mică să joace, dar am luat-o şi pe ea, doar ca să mai avem o fată şi să

echilibrăm situaţia. Cînd erau doi noi participanţi, de regulă dădeam cu banul ca să decidem cine va rămîne „de căruţă", dar anul acesta era de la sine înţeles că va fi Willie Mays, pentru că fetiţa era prea mică şi ne-am fi simţit prost s-o lăsăm de una singură, în întuneric.

Jay-Jay şi cu Beezer s-au împrietenit repede. Pînă într-atît încît Beezer chiar i-a arătat unele dintre ascunzători, ceea ce era total nepermis, dar l-am făcut scăpat, pentru că aşa se întîmpla mereu. În plus, nu erau dintre cele mai grozave. Lyndley şi cu mine le protejaserăm pe celelalte.

În cazul în care nu ne ascundeam împreună, şi, de regulă, asta făceam, Lyndley şi cu mine aveam teritorii diferite. Al ei era în partea de vest a insulei, lîngă terenul de baseball, iar al meu includea tot ce era dincolo de iazul cu apă sărată. Ea se descurca mai bine, pentru că locurile ei erau mai îndepărtate, iar cel sau cea care căuta nu se aventura pînă acolo, pentru eventualitatea în care oamenii începeau să alerge spre „casă". Eu aveam mai puţin teritoriu, dar locurile mele erau mai bune. Era o creangă de copac pe care mă căţăram, unde nu m-a prins nimeni niciodată, nici măcar soră-mea. Se plimba încoace şi-ncolo, uitîndu-se după mine, fără să se obosească să privească şi în sus, deşi mă aflam doar la un metru şi ceva deasupra capului ei.

În noaptea aceea, ne jucaserăm deja de şase ori, ceea ce era solicitant, căci aveam mulţi jucători şi dura o grămadă ca să alerge toţi spre „casă". În mare, hotărîserăm că Willie Mays urma să rămînă „de căruţă", dar era aproape imposibil de prins, aşa că Jack se lăsă el prins, ca să-l „aranjeze" pe Willie. Ne instrui să rămînem ascunşi pînă ce Willie Mays avea să alerge

spre „casă", apoi numără pînă la o sută, stinse lumina şi se aşeză lîngă copac să-l aştepte pe Willie. Dură ceva vreme, dar acesta încercă totuşi să fugă şi, în acea clipă, Jack, care-l auzise venind, se ridică pur şi simplu în picioare, aprinse lanterna şi-l descoperi. Apoi, înainte ca Willie să aibă timp să protesteze, Jack a strigat, iar noi am ieşit din ascunzători şi ne-am apropiat.

Dacă Willie a realizat că era o cursă, n-a spus nimic. Fiind un tip de treabă, s-a dus la copac şi a început să numere. Atunci am schimbat priviri care voiau să spună: „asta a fost, jocul s-a încheiat" şi am plecat acasă. Orăşenii şi copiii de pe celelalte insule se îndreptară spre bărcile lor. Toţi pricepeau că trebuiau să vîslească pînă treceau de insuliţă şi ieşeau în canal şi abia după aceea să pornească motoarele, din cauză că sunetul se propagă peste apă şi nu era de dorit ca Willie Mays să se prindă de şmecheria noastră.

Beezer şi cu mine am pornit-o spre casă pe jos, fără o vorbă, dar, cînd am ajuns, lampa lui May era aprinsă, iar eu n-am vrut să intru.

— Du-te tu, i-am zis.

— Unde te duci?

Se vedea că Beezer e îngrijorat. Asta era metoda folosită de el vara asta: îngrijorare şi frustrare în legătură cu mine şi cu tot ce făceam.

— Pur şi simplu nu vreau să intru în casă chiar acum.

— Nu poţi să dispari aşa, din senin. Ştii că urăşte asta.

— N-o să afle.

— Lumina e aprinsă. Nu s-a dus încă la culcare.

— Dar n-o să iasă din camera ei.

— Mda, şi dacă iese?

— Spune-i că ai venit acasă devreme. Spune-i că eu sînt încă pe-afară și mă joc.

— Nu știu ce să zic, spuse el. Tu trebuia să rămîi aici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să mă întorc...

Începeam să-mi ies din fire și Beezer știa asta.

Se uita spre casa lui Lyndley, gîndindu-se că într-acolo mă îndreptam.

— Nu trebuia să te duci acolo deloc, spuse.

— Ei bine, mă duc.

Beezer îmi mai aruncă o privire îngrijorată.

— El nici nu-i acasă, zic, referindu-mă la Cal.

Frate-meu știe asta, dar nu e de ajuns ca să-i șteargă încruntarea de pe chip.

— O să-i spun că încă te mai joci, spuse, de parcă fusese din capul locului ideea lui.

— Ce băiat cuminte.

— Nu fi răutăcioasă cu mine, îmi zise. Nu încerc decît să te protejez.

M-am simțit prost, pentru îmi era clar că vorbea serios, dar nu mă temeam de furia lui May. Trecuse multă vreme de cînd îmi fusese ultima dată frică de mama.

Beezer se uită rapid și cu îngrijorare spre debarcader, apoi se întoarse și intră, stingînd becul de pe verandă, de parcă eu aș fi fost deja acasă. E un copil isteț și cuminte. Am șezut un timp pe prispă, doar ca să mă asigur că nu mai era nimeni pe acolo, după care m-am hotărît să o iau spre casa lui Lyndley și să văd dacă reușeam s-o conving să vină cu mine la Willows. Făceam uneori asta, cînd ne simțeam destul de curajoase ca să ne furișăm de-acasă. Cîteodată, ne dădeam în mașinuțele de la bîlci sau cîștigam bani la jocul cu

ţigări, pentru că, deşi trebuia să ai optsprezece ani ca să joci, tipii care lucrau acolo ne plăceau şi nu se uitau niciodată la buletinele noastre.

M-am hotărît s-o iau pe cărarea din spate, deoarece vedeam raza lanternei descriind zigzaguri pe potecă şi era evident că Willie Mays se învîrtea deja pe acolo, căutîndu-ne. Cînd s-a îndreptat spre iaz, eu am tăiat-o peste dune către cărarea obişnuită, scoţîndu-mi adidaşii înainte să ajung pe veranda familiei Boynton. De acolo, o vedeam pe tuşica Boynton, stînd la fereastră şi citind la lumînare. Lyndley trebuie să fie sus, mi-am zis. Aş fi putut foarte uşor să mă duc şi să bat la uşă. Mătuşa s-ar fi bucurat să mă vadă. Dar voiam ca Lyndley să părăsească pe furiş casa, pentru că tuşica nu ne-ar fi îngăduit în veci să mergem în oraş şi în nici un caz la o oră atît de tîrzie. În plus, Cal nu-i dădea deloc voie lui Lyndley să meargă la Willows. Am mers în vîrful picioarelor către uşa din dos. Cadrul cu plasă era încuiat. M-am uitat de jur împrejur, căutînd un beţigaş, l-am strecurat în crăpătura uşii şi am tras încuietoarea atît de delicat, că n-a scos nici un zgomot.

Am luat-o în sus pe scări. Ştiam din experienţă că a treia treaptă scîrţîie, aşa că am păşit peste ea. Cînd am ajuns la etaj, am văzut că e întuneric în camera lui Lyndley. Asta nu era o surpriză, dat fiind că ea nu aprindea niciodată lumînările, vrînd ca toată lumea să creadă că adormise deja. M-am dus lîngă patul ei, dar nu era acolo. Ştiam că nu e la parter, pentru că mă uitasem pe ferestre în timp ce treceam pe acolo. M-am gîndit că e probabil în baie, aşa că m-am aşezat pe pat şi-am aşteptat să se întoarcă.

Şedeam acolo cam de cinci minute, cînd am auzit pe cineva umblînd pe verandă. Mi-am zis că poate

Lyndley rămăsese blocată şi fusese nevoită să se ducă la Back Beach ca să-l ocolească pe Willie Mays, dar ea îmi dăduse semnalul şi-o văzusem ştergînd-o încoace, aşa că mi s-a părut ciudat. Apoi am auzit vocea lui Cal şi-am îngheţat.

Vorbea tare, furios şi era foarte, foarte beat. Bătea cîmpii despre ceva şi mi-a trebuit un minut ca să realizez că cel despre care tot urla era Willie Mays. Voia să ştie a cui era barca legată la doc. Tuşica Boynton se jură că nu ştie, dar asta nu reuşi deloc să-l calmeze.

— Spune-mi cine e!

Cal urla ca un soţ gelos ce era, genul de bărbat care crede că nevasta şi-a ascuns amantul în dulap. Mă temeam c-o va lovi, aşa cum mai făcuse de nenumărate ori în trecut, şi-mi doream ca Lyndley să se întoarcă, pentru că n-aveam nici cea mai vagă idee cum să procedez într-o asemenea situaţie. Mă bătea gîndul să sar pe geam, într-atît de mult voiam să scap de acolo. Îmi era clar ce avea să se întîmple şi ştiam că situaţia nu se va ameliora în cazul în care Cal m-ar găsi în casă. Puteam să scap nevătămată dacă săream, dar era cam sus, iar la aterizare mă aştepta o cornişă largă. Totuşi, m-am gîndit că ar trebui cel puţin să alerg şi s-o aduc pe May. Era mai indicat să ies pe scările din dos.

Apoi se auzi un pîrîit sonor, urmat de un minut de tăcere şi aşteptam ca tuşica Boynton să strige, dar era linişte totală. Zgomot de paşi, apoi, foarte rapid, înainte să apuc să-mi dau seama ce se petrecuse, Cal se afla deja la etaj, îndreptîndu-se spre camera lui Lyndley. Am fost luată pe nepregătite, din pricina vitezei cu care se derulaseră evenimentele. Nu-l mai văzusem pe Cal mişcîndu-se atît de iute şi mi-am dat seama că

furia era cea care-l propulsa. Chiar şi de unde stăteam îi puteam simţi mînia. Dacă aş fi vrut, i-aş fi putut citi gîndurile, dar numai asta nu-mi doream, căci, chiar şi de la distanţă, ghiceam că sînt întunecate şi oribile. Îmi făceau greaţă.

M-am luptat cu instinctul de a o lua la goană. Era prea tîrziu. Nu mai puteam ajunge la scările din spate, nu mai puteam scăpa cu fuga, dar fereastra din cealaltă parte a camerei era deschisă, perdelele fluturînd uşor în bătaia brizei, ca în oricare altă seară liniştită, în care nu se petrecea nimic neobişnuit. Vedeam oceanul, lucind negru în lumina lunii. Îmi juca o festă, păcălindu-mă că m-aş fi putut scufunda direct în apa aceea frumoasă, scăpînd din locul ăsta, dar, desigur, nu puteam, din pricina stîncilor. Cu toate astea, mai că aş fi riscat o „întîlnire" cu cornişa decît să dau ochii cu el şi cu tăcerea îngrozitoare de la parter, unde ar fi trebuit să răsune vocea tuşicăi Boynton. Într-o fracţiune de secundă, aproape că am plonjat pe fereastră, într-atît eram de panicată, dar ceva mi-a dictat să nu mă mişc şi să rămîn acolo, în umbră, lîngă vechiul şifonier, cu spatele lipit de perete, pentru că nu existau lumini pe care Cal să le poată aprinde. Casa nu era electrificată. Văzusem deja că nu avea lanternă sau altceva. Nu-şi adusese nici măcar o lumînare. Atunci am ştiut că Lyndley nu era în casă, căci, dacă ar fi fost, ar fi ajuns deja la parter sau ar fi încercat să pună mîna pe un cuţit, atacîndu-l ea însăşi pe Cal.

„Să nu scoţi nici un sunet", mă sfătui vocea din capul meu şi am ştiut că altă soluţie nu există.

M-am lipit de peretele răcoros, aţintindu-mi ochii pe fereastră şi dorindu-mi să fiu oriunde altundeva, cînd, deodată, i-am simţit prezenţa în cameră.

Cal se năpusti către patul lui Lyndley și îl făcu literalmente bucăți, azvîrlind păturile și pernele care încotro. Obscenitățile curgeau gîrlă, cuvintele cele mai urîte pe care le știam și încă vreo cîteva, pe care nu le mai auzisem.

— Unde dracului e?

Pe jumătate urla, pe jumătate mîrîia la mătușă-mea, dar de jos nu se auzi nici un sunet.

Cal trînti pe podea sfeșnicul de cristal, făcîndu-l fărîme. Un ciob mă lovi în picior și mă tăie în treacăt. Apoi am început să simt umezeală în locul de unde curgea sînge. Nu mă puteam apleca și-mi amintesc că speram ca el să nu fie în stare să miroasă sîngele, precum cîinii, sau să simtă frica.

— Tîrfă! zbieră el către patul gol. Seducătoare și curvă!

Se roti în loc, de parcă ar fi ghicit o prezență în încăpere, iar eu m-am străduit să îmi golesc mintea ca să devin invizibilă. Am strîns ochii ca să blochez orice gînd.

„Nu te mișca. Nici să nu respiri", spuse vocea, apoi mintea mea se goli.

A funcționat. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că el a coborît în fugă scările și a ieșit pe ușa din față.

Chiar înainte să ajungă pe verandă, eu coborîsem pe scările din dos și ieșisem din casă. Pe cînd zburam literalmente pe lîngă ea, m-am uitat pe fereastra de la camera de zi și am zărit-o pe tușica pe canapea, șezînd în capul oaselor, dar părînd năucită. Pe un obraz avea sînge și se chinuia să se ridice, dar bîjbîind și sprijinindu-se de brațul canapelei. După expresia de pe chipul ei și după teroarea ce i se citea în priviri, îmi dădeam

seama că se gîndeşte la Lyndley şi la ce urma să se întîmple dacă el o prindea. Chiar dacă era rănită, instinctele materne funcţionau. Ea însă nu era destul de puternică pentru ce se întîmpla. Nu fusese niciodată. Îşi croi drum spre uşă, către verandă, ţipînd după el s-o lase în pace pe Lyndley, că nu era ce credea el şi că îl minţise cînd îi spusese că Lyndley va rămîne acasă în noaptea aceea. Îi dăduse voie să iasă şi să meargă să se joace, nimic altceva.

— Pentru Dumnezeu, strigă ea în urma siluetei care umbla în sus şi-n jos pe poteci. Pentru numele Domnului, sînt doar nişte copii!

Dar vîntul îi bătea din faţă, iar glasul îi era oricum slab. N-ar fi răzbătut pînă la el. Şi-n plus, Cal dispăruse deja.

Nu-mi venea a crede că Lyndley se mai juca încă. Îmi dăduse semnalul că o lua spre casă. Fluturasem mîinile a rămas-bun şi-o văzusem mergînd către casă.

N-avea nici o logică. Pînă şi Willie Mays renunţase să mai joace. De pe verandă, îl vedeam îndreptîndu-se spre platformă. Lanterna se legăna, în timp ce el se urca în ambarcaţiunea uşoară şi pornea motorul. Pe cînd se îndepărta de debarcader, am observat şi luminile continue. Pentru o clipă, mi-am dorit ca *într-adevăr* Lyndley să se fi dus cu el, ca să fie în siguranţă, cel puţin pentru moment. Dar nu se dusese. Soră-mea se ascundea pe undeva, iar Cal avea să fie cel ce-o va găsi, dacă nu acţionam rapid.

Am încercat pe la toate locurile obişnuite: peştera de la Back Beach, unde locuiau cîinii, iazul cu apă sărată, unde nici măcar nu era teritoriul ei, dar unde obişnuia să meargă uneori, atunci cînd voia să trişeze, adică mai tot timpul. Am încercat chiar şi pe la canisa

de piatră şi în zona de sub şcoală, deşi mie îmi plăcea mai mult acolo decît ei. În tot acest timp, mă străduiam să îi trimit mesaje mentale, metodă care, de obicei, dădea roade cu Lyndley, dacă era pe frecvenţă. Dar în seara asta nu asculta.

Într-un final, m-am căţărat pe stîncile de lîngă turnul de apă. Vedeam pescăruşii care se înălţau, fugind de Cal, pe măsură ce acesta trecea pe lîngă tomberoanele de gunoi de la capătul debarcaderului. Cal o luase pe cărare, îndreptîndu-se către crîngul de pini. M-am rugat ca, măcar de data asta, Lyndley să nu trişeze şi să se fi ascuns pe teritoriul ei.

Eram disperată. Trebuia neapărat s-o găsesc înaintea lui, dar soră-mea se pricepea cel mai bine la jocul ăsta, iar eu habar n-aveam unde ar putea fi. Am făcut ceva neobişnuit. În loc să mă uit în jos, am privit către stele. M-am uitat fix la ele pînă ce le-am pierdut complet şi totul s-a estompat într-un model ca de dantelă. În cele din urmă, stelele dispărură, iar eu am luat acea imagine înceţoşată şi-am îndreptat-o iarăşi în jos. Cînd mi-am concentrat din nou privirea, l-am zărit pe Cal la şcoala de cărămidă roşie. Îl auzeam, chiar, strigînd-o prin uşă. O vedeam pe mama, care adormise în camera ei, în timp ce citea, şi pe Beezer şezînd în camera de zi, la masă, şi străduindu-se să rămînă treaz pînă mă întorceam. O vedeam pe tuşica Boynton, aşezată pe treapta de sus a verandei, prea ameţită ca să se ridice şi ţinîndu-se de balustradă. Am zărit sute de cîini galbeni, adormiţi în peşterile de la Back Beach, cu capetele şi cozile claie peste grămadă, iar blana profilată pe pietriş dădea impresia că cineva aruncase pe plajă un covor imens. Vedeam întreaga întindere a insulei, forma sa de opt, casele, stîncile şi oceanul din depărtare.

Apoi, dincolo de terenul de baseball, într-un alt crîng, am zărit ceva lucind. N-aveam nici cea mai vagă idee ce era. Poate aprinsese Lyndley o ţigară, pentru că era un loc unde se mai ducea uneori să fumeze, o maşină abandonată. Poate că era lumina lunii, care părea că scaldă toată insula, dar cu siguranţă strălucea. Ar fi fost mai simplu dacă o stea călăuzitoare sau vreo săgeată ca din desenele animate ar fi apărut ca din senin şi ar fi indicat către maşină, cu un text luminos, care să spună: LYNDLEY! LYNDLEY! LYNDLEY!

Am coborît cu mare greutate de pe stînci şi am alergat cît m-au ţinut picioarele către celălalt capăt al insulei, la maşină, ştiind că el va lăsa baltă şcoala şi-o va lua înapoi, spre terenul de baseball.

Am tăiat-o peste cîmp. Nu mai aveam aer. Am greşit un pas, m-am împleticit într-o vizuină de iepure şi aproape am căzut, dar mă mişcam atît de repede încît piciorul nu mi s-a afundat prea tare şi mi-am putut recăpăta echilibrul, continuîndu-mi goana. Mă apropiam şi acum vedeam clar maşina, cu cele două roţi din spate înglodate. Tatăl lui May şi prietenii lui o aduseseră aici pe o barjă, după care autovehiculul se înţepenise şi-a fost abandonat definitiv, în mijlocul cîmpului. Iarba creştea în jurul anvelopelor turtite şi de mult putrezite, către butucul roţilor, de parcă maşina crescuse pur şi simplu din pămînt şi murise acolo, iar acum natura o revendica.

Cînd am ajuns la maşină, ferestrele erau înceţoşate. Am întins mîna spre mîner, linia de sosire pentru cursa mea, şi-am deschis portiera dintr-o smucitură.

La început, nu ştiam ce aveam dinaintea ochilor. Braţe şi picioare care se mişcau şi se chinuiau să se

ridice. Apoi m-am uitat mai cu atenție și mi-am dat seama că... da, era Lyndley și nu era singură.

— La naiba, Towner, închide portiera! exclamă Lyndley, iar eu l-am văzut pe Jack luptîndu-se să-și găsească hainele și să se acopere.

— Cal s-a întors! am gîfîit eu și, din felul în care am rostit cuvintele, Lyndley a știut că era foarte rău.

Pe urmă, ca o tîmpită, chiar am închis portiera și-am rămas acolo să-i aștept, mai șocată de ceea ce văzusem decît de pericolul reprezentat de Cal.

În clipa aceea, bîta de baseball se abătu năprasnic, zdrobind parbrizul și împrăștiind cioburi pretutindeni. Lyndley urlă. Era rănită și sîngera. Deodată, Jack ieși din mașină gata să o apere, gata să-l ucidă pe Cal dacă s-ar fi ajuns la așa ceva și dorindu-și să se ajungă la asta.

Cal se retrase în întuneric, așteptînd următoarea mișcare. Trebuia să fac repede ceva. Mai fusesem martora crizelor de furie ale lui Cal și știam instinctiv că, dacă urma să aibă loc o luptă pînă la moarte între cei doi, Jack, nu Cal, va fi cel care va sfîrși prost.

Am alergat mai repede ca niciodată. Am alergat să le aduc pe May și arma ei.

May stătea în picioare, încremenită în timp și spațiu, cu arma îndreptată spre Cal.

— Îmbrăcați-vă, zise ea.

Lyndley și Jack își luară hainele cu mișcări dezordonate.

— Pe el ar trebui să-l împușți, spuse Cal.

Dar May nu-l asculta. Se uita fix la bîta care-i atîrna în mînă.

— Faci o mare greşeală, zise Cal, căutînd o portiţă de scăpare. Încercam doar s-o apăr. N-ai idee ce se petrece aici.

Jack îşi trase cămaşa pe el.

— Du-te acasă, îi spuse May.

Jack dădu să protesteze, dar May îi închise gura.

— Eşti dezgustător, îi spuse Cal. Eşti un gunoi!

Vedeam cum muşchii gîtului lui Jack se încordau. Se întoarse şi se îndreptă spre Cal. May rămase cu arma aţintită către acesta, dar i se adresă lui Jack:

— Pleacă!

Jack aşteptă încuviinţarea mută a lui Lyndley, îşi înşfăcă haina şi porni spre doc. A fost un efort de voinţă uriaş s-o părăsească acolo, dar s-a supus.

— Haide, trage, o îndemnă Cal pe mama. Or să te spînzure. Pe tine şi toată familia ta blestemată.

Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, Cal ştia că se înşela.

Mama armă puşca. Avea de gînd să tragă.

Apoi am văzut-o pe tuşica Boynton apropiindu-se peste creasta movilei şi mergînd cu greutate. Voinţa o împingea înainte. Maxilarul îi atîrna ca într-o imagine dementă, era plină de vînătăi şi cu sîngele şiroindu-i pe obraz. A îngheţat locului cînd ne-a văzut.

— Nu, spuse ea. O, Doamne, te rog, nu.

Cal realiză că asta era unica lui şansă şi-şi jucă rolul perfect. Remuşcări şi grijă. Ca şi cînd nu şi-ar fi putut crede ochilor. Aproape că mă aşteptam să întrebe cine-i făcuse aşa ceva. Ce monstru!

— O, Doamne, zise el. Dumnezeule, Emma.

Plîngea pe bune şi înaintă un pas spre mătuşa.

— Să nu cumva s-o atingi, ameninţă mama, luîndu-l în cătarea puştii.

Cal încremeni. Mersese prea departe și știa și el asta.

Tușica păși între ei, aruncîndu-se în direcția armei, cu puținele forțe ce-i mai rămăseseră. Căzu.

May dădu s-o prindă, nu Cal. Gestul era unul automat, instinctiv. Orice om de bună-credință ar fi procedat la fel.

Eu m-am întins după armă. Voiam să-l dau gata. Dar, pînă să ridic eu pușca, Cal dispăruse.

— Să nu îndrăznești să te întorci, țipă mama în urma lui. Jur că te omor.

Dar era deja prea tîrziu. Își ratase șansa.

Stăteam împreună în punctul încremenit, unde trecutul, prezentul și viitorul se reunesc. O clipă, am putut să întrezărim viitorul, modul în care l-am fi putut schimba dacă am fi profitat de șansa oferită. Apoi, ca toate viziunile, imaginea dispăru la fel de rapid precum ni se arătase și-am rămas să contemplăm realitatea.

Adică, tușica Boynton zăcea la pămînt, cu maxilarul deformat și sprijinit pe gît. Alte lucruri meritau atenția noastră imediată, nu viitorul.

Tușica avea maxilarul rupt, ochii învinețiți și multiple tăieturi. I s-au pus șaptesprezece copci pe pleoapa și obrazul stîngi. Doctorii au trimis-o la un chirurg plastician, dar ea nu s-a dus. A refuzat să depună plîngere la poliție. Mama a încercat să facă asta în locul ei, dar May nu fusese martor ocular și, deși eu mă aflam în acea clipă în casă și auzisem tot ce se petrecuse, nu eram nici eu, tehnic vorbind, martor direct. Mai ales că mătușa nega întreaga poveste și le spunea polițiștilor că, în realitate, alunecase și căzuse pe scări. În măsura posibilităților, May făcu presiuni

asupra autorităţilor, încercînd să obţină măcar un ordin de restricţie împotriva lui Cal, dar, fără cooperarea mătuşii, era zadarnic. Cal era un erou local. Oraşele Salem şi Marblehead şi-l revendicau, fiindcă toată lumea îl vedea drept căpitanul ambarcaţiunii care va participa la următoarea ediţie a Cupei Americii. Asta ar fi fost grozav pentru Marblehead, care-şi pierdea văzînd cu ochii reputaţia de capitală mondială a iahtingului, în favoarea oraşelor Newport şi San Diego. Din moment ce Cal se întorcea în Florida peste numai cîteva zile, poliţiştii spuseră că, după părerea lor, „necazurile luaseră sfîrşit". Discutaseră cu el, ziceau, iar Cal îi asigurase că va locui la club pînă va sosi clipa să ridice ancora.

Cu permisiunea tuşicăi Boynton, Eva trase cîteva sfori şi izbuti să o înscrie pe Lyndley la Miss Porter's[1]. Cal era turbat de furie. O ameninţă pe Eva, o ameninţă şi pe mama. Poliţiştii au fost solicitaţi într-o noapte, cînd un vecin îl auzise urlînd în faţa casei Evei, dar aceasta le-a spus că totul era în regulă, ea şi Cal avînd „o mică discuţie". L-a luat înăuntru şi i-a făcut o cană cu ceai.

Mica discuţie a cuprins şi o observaţie făcută lui Cal, precum că mătuşa deţinea a doua ipotecă asupra casei lui din Florida, o împrejurare neplăcută ce devenise necesară după ce tranzacţiile sale financiare cu amicii navigatori eşuaseră lamentabil. Eva l-a asigurat că şcoala o va disciplina pe Lyndley, care era evident că scăpa tot mai mult de sub control. Mai sublinie şi faptul că el n-ar fi putut să-şi ţină fiica sub supraveghere în vreme ce era ocupat să conducă ambarcaţiunea în Cupa Americii. I-a amintit că aceasta era singura sa

1. Şcoală cu internat, pentru fetele între 15 şi 18 ani.

şansă la glorie. *O dată-n viaţă te întîlneşti cu norocul.* Aşa îi zisese.

Cînd rostise cuvintele acestea, se uitase la dantelă şi nici măcar Cal nu-şi putu stăpîni dorinţa de a afla.

— Ce vezi?

Trebuia neapărat să ştie.

— Văd că nu-ţi poţi permite să fii distras, pentru că asta e marea ta ocazie să te afirmi.

— Dar o să cîştig? nu se abţinu el să nu întrebe.

Eva îi zîmbi doar şi zise:

— Asta n-am de gînd să-ţi spun. Unde ar mai fi distracţia în cazul ăsta?

În cele din urmă, Cal îşi dădu permisiunea ca Lyndley să fie trimisă la Miss Porter's, cu condiţia ca Eva să-i plătească taxele de şcolarizare şi restul de cheltuieli. Mătuşa îl asigură că aşa va face. Dar, precizase el, anul următor, după ce cîştiga cupa, avea s-o retragă de acolo şi fata putea foarte bine să-şi termine dracului liceul şi acasă.

— Desigur, încuviinţă Eva, de parcă nu ar fi avut nimic de obiectat. După ce cîştigi Cupa Americii, vei vrea să-ţi reuneşti familia.

Nu ştiu dacă asta era o scăpare sau dacă mătuşa juca voit pe două fronturi, dar era exact ce-şi dorea el să audă.

— Sau, adăugase ea, gloria îţi va deschide noi orizonturi.

— Ce fel de orizonturi?

Cal era intrigat.

— Nu se ştie niciodată, răspunse Eva. Ar putea să se ivească ceva spre vest. Sau în mass-media. Avem un an întreg la dispoziţie să ne lămurim, spuse mătuşa.

Cal părăsi casa Evei zîmbindu-şi în barbă. Cîteva zile mai tîrziu, părăsi şi oraşul, sub escorta poliţiei şi în surlele şi trîmbiţele cluburilor care-l sponsorizau, dar fără măcar un cuvînt de rămas-bun membrilor familiei, situaţie care, în împrejurările date, aranja pe toată lumea.

Noua sa încredere în sine nu dură mult.

May pregăti o cameră pentru Emma în casă la noi. Aceasta îi era mai degrabă o vară bună decît una vitregă. Casa tuşicăi Boynton nu era pregătită pentru iarnă şi, dacă avea să rămînă în nord, trebuia să locuiască fie la noi, fie la Eva. Mama era aşa de fericită să o aibă oaspete încît nu îndrăzni nimeni să sugereze că alegerea mai logică ar fi fost casa Evei. În definitiv, ea era mama Emmei. Dar May era foarte implicată. I-a îngrijit tuşicăi rănile şi i-a pregătit băuturi pînă ce i-au fost scoase sîrmele din maxilar. N-o mai văzusem niciodată pe mama atît de fericită pe cît a fost în cele cîteva săptămîni în care a avut grijă de mătuşa. Poate că nu era ea o mamă extraordinară, dar (după cum se părea) era o soră medicală înnăscută.

Apoi, lucrurile începură să se schimbe. În săptămîna de dinaintea Zilei Muncii, şalupa clubului de iahting veni pe insulă, cu o scrisoare. Îi era adresată mătuşii şi era sigilată cu ceară, purtînd emblema clubului. Crezînd că era vreo invitaţie, ca aceea pe care o primisem eu pentru Hamilton Hall şi alte întruniri, i-am dus-o.

Era într-adevăr o invitaţie, dar nu de genul celor la care mă aşteptam. Iată ce scria: *Întoarce-te la mine. Dumnezeu mi-e martor că nu-ţi voi mai face niciodată rău. Nu vreau să trăiesc fără tine.*

Încrederea lui Cal îl ţinuse mai puţin de-o săptămînă.

Pînă a doua zi de dimineaţă, tuşica era pregătită de drum. A chemat un taxi chiar înainte să se trezească May.

Mama o prinse din urmă pe doc. Încercă să tîrască bagajele înapoi, practic luptîndu-se fizic cu Emma. Parcă era o scenă dintr-un film prost, unul dintre mînerele valizelor mătuşii fiind smuls aproape complet.

— Lasă-mă în pace, zise tuşica, printre dinţii încleştaţi. Dă-mi drumul!

— Eşti nebună! strigă May. Nu ştii ce faci.

— E soţul meu.

— Încearcă să te manipuleze.

— Are nevoie de mine.

— Te rog.

— Mă iubeşte.

Femeile sînt tare proaste, se gîndea May. Citeam neîncrederea pe chipul mamei. Nu-i venea să creadă că se ajunsese aici. Ştia că trebuia să ridice miza.

— Aşa cum îţi „iubeşte" şi fiica?

— Ce vrea să însemne asta?

Tăcerea lui May spunea totul.

— Spune-mi, ceru mătuşa. Spune-mi ce înseamnă remarca asta.

— Deschide ochii, o îndemnă mama.

— Eşti o femeie bolnavă şi perversă, spuse tuşica Boynton.

May nu răspunse.

— Eşti dezgustătoare, adăugă mătuşa.

— Iar tu eşti oarbă.

Lumea păru a se opri în loc vreme de o clipă, timp în care mătuşa interiorizează şocul cuvîntului ales de mama.

— Nu-i de mirare că lui nu i-a plăcut deloc aici, zise tușica Boynton. Nu-i de mirare că voia neapărat să plece... Îl acuzi de lucruri oribile. Lucruri de nerostit.

— Cît crezi că va dura pînă o va retrage de la școală? O săptămînă? O lună?

— Nu vreau să aud așa ceva.

— Gîndește-te măcar la fiica ta.

Mătușa își înșfăcă valiza și-o aruncă în barcă.

— Prea bine, zise May. Dacă vrei să te porți ca o proastă, nu te pot opri. Dar nu voi permite să-ți pui copilul în pericol.

— Asta ce mai înseamnă?

— Înseamnă că, dacă încerci s-o duci înapoi acasă, te voi împiedica.

— Tocmai tu vorbești de asta?

Se uită dincolo de mine, spre Beezer, care apăruse chiar atunci la capătul docului, cu inhalatorul în mînă.

— Haide, îmi zise May, întorcîndu-se.

N-am urmat-o. Am rămas pe doc, privind la mătușa mea. Nu-mi venea să cred că pleca, părea de-a dreptul imposibil. Ne-am uitat una la cealaltă și cred că și-a dat seama ce-mi trecea prin cap, căci rupse prima contactul vizual, întorcîndu-se să ia valiza ruptă, tîrînd-o și împingînd-o în barcă. Conducătorul ambarcațiunii o preluă și-am văzut că îi observase vînătăile de pe față, care începeau să pălească în galben, de parcă ar fi avut icter.

Ajunsă la capătul docului, May se întoarse și-mi strigă, bătînd din palme ca și cînd aș fi fost un cîine:

— Vino! Acum!

Mama mergea înaintea noastră, îndreptîndu-se spre casă. Beezer mă aștepta și mai luă o doză din inhalator.

Am auzit barca ieşind în larg, dar nu m-am întors. Încercam să nu mă gîndesc la semnificaţia acestui lucru. Nu-mi venea să cred că tuşica Boynton pleca, că totul se va termina în felul ăsta.

Pe drum, Beezer îmi apucă braţul, tocmai la timp ca să mă împiedice să calc într-o vizuină de iepure. N-o mai văzusem niciodată. Era chiar acolo, în mijlocul cărării, şi era periculoasă. M-a surprins. Credeam că ştiu unde erau toate vizuinele de iepure, dar asta era una nouă. Cu siguranţă că fusese săpată cîndva azi-noapte, pe cînd toată lumea dormea.

Îmi place spitalul. Îmi place să stau aici. Mă simt în siguranţă, dar mi-e foarte dor de mirosul oceanului. Voiam doar să zic asta.

Mă străduiesc să-mi amintesc ce s-a petrecut în iarna aceea, dar nu izbutesc. Majoritatea amintirilor mele au fost şterse de terapia prin şocuri. Mai ştiu doar că mi-era foarte frig şi mă simţeam foarte singură. Nu cred că am avut vreo veste de la Lyndley. Nu-mi aduc aminte.

Am mai văzut-o pe soră-mea abia în anul următor, în vară. În ziua în care a sosit, vremea era frumoasă, iar mie mi-era în sfîrşit cald.

Cînd s-a încheiat semestrul, Lyndley a venit în Salem de una singură.

Avînd în vedere că nici Cal, nici tuşica Boynton n-o lăsau să se apropie măcar de May, soră-mea stătea oficial la Eva, în camerele care, mai tîrziu, aveau să fie ale mele. Dar Lyndley venea oricum pe insulă. Îşi petrecea timpul călătorind între insulă şi continent şi nimeni nu ştia unde stătea, de fapt, peste noapte, aşa că nu-şi făcea nimeni griji cînd nu apărea. Asta-i convenea de minune. Cînd rămînea pe insulă, Lyndley dormea în camera pe care mama o pregătise pentru tuşica Boynton.

Nu o mai văzusem aşa de fericită. Era liberă. Îi plăcuse la şcoală şi aştepta cu nerăbdare să înceapă ultimul an. Vedeam pentru prima dată la ea o asemenea veselie şi strălucire, iar latura ei natural sălbatică a fost descătuşată. Frumoasă a fost dintotdeauna, dar acum frumuseţea ei era una magnetizantă. La fel ca aceea a mamei. Începutul unei legende. Toată lumea voia să fie în

preajma ei. Trebuia să mă lupt ca să stau la fel de mult cu ea.

— Hai să mergem în Harvard Square, îmi sugeră ea într-o zi, iar eu am profitat de ocazie.

— Ia-ţi haina, îmi spuse. O să se facă frig mai tîrziu.

Am luat autobuzul spre Haymarket, apoi T-ul[1] către Harvard Square. În oraş era mult mai cald, iar soră-mea a schimbat haina cu un cerşetor *hippie* pe o pereche de sandale, pentru că o dureau picioarele, dar acestea erau cu un număr mai mare. Aşa că a umblat desculţă pînă ce-am intrat într-un magazin cu mărunţişuri exotice, pe care ea l-a descoperit. Îşi puse sandalele şi lipăi pe-acolo, picioarele ei scoţînd mici zgomote, ca nişte pîrţuri, atunci cînd mergea. Băieţilor de la tejghea le plăcea la nebunie, dar bărbaţilor le plăcea la nebunie orice făcea Lyndley, pentru că era atît de frumoasă. În plus, ochii lor erau deja injectaţi, aşa că am impresia că erau drogaţi, stare în care orice e amuzant. Din timp în timp, cînd sunetul era chiar insuportabil, soră-mea roşea şi spunea *mă scuzaţi* sau *pardonnez-moi s'il vous plaît*[2], iar ei mai că se prăbuşeau de pe scaune de rîs. Pînă am plecat, Lyndley primise o reducere de 20 % la un sari de mătase şi-un discount „total" la nişte foiţe de ţigări, pe care băieţii se prefăcuseră că nu observă că le strecurase în buzunar. Scăpase basma curată numai pentru că îi promisese unuia dintre ei că o să-i dea numărul de telefon, o şmecherie grozavă avînd în vedere că nici nu avea telefon. Spernse că tipul o să uite, dar el s-a ţinut după noi pînă afară din magazin, înarmat cu un creion şi Lyndley sfîrşise prin a mîzgăli numărul Evei pe braţul lui.

---

1. Serviciul de transport public din Massachusetts.
2. *Iertaţi-mă, vă rog.* (în limba franceză în text)

— Hei, cum te cheamă? strigase după soră-mea, împiedicîndu-se de trotuar pe cînd încerca să citească de pe braţ.

— Eva Braun, răspunsese ea.

Lui Lyndley asta i s-a părut foarte amuzant, dar tipul n-a prins gluma, iar eu nu rîdeam, pentru că nu numai că nu era deloc caraghios, dar începeam să-mi ies din pepeni în legătură cu haina, chiar dacă nu era una care chiar să-mi placă. Dar pînă şi eu ştiam că nu schimbi o haină de cincizeci de dolari pe-o pereche de sandale de numai zece. Era prostie curată.

Pînă am ieşit de-acolo, mi-am dat seama că şi Lyndley se simţea prost, deoarece mă duse la Marimekko, de unde avea de gînd să-mi cumpere ceva, dar modelele erau mult prea vesele pentru gustul meu. Mă rog, asta mi-a zis ea, aşa că ne-am dus la Pier 1 şi ea ne-a luat la fiecare cîte o cuvertură de pat, cu imprimeu indian. Pe a ei avea intenţia s-o taie şi să-şi croiască pantaloni din ea, pentru că, zicea ea, putea folosi maşina de cusut a Evei. Dar, mai spunea soră-mea, eu nu eram obligată să fac asta. O puteam păstra pentru scopul original, dacă doream.

La un alt magazin, asemănător primului în care intraserăm, dar situat ceva mai jos, am văzut o pereche de cercei cu adevărat drăguţi. I-am arătat şi lui Lyndley, care a intrat şi i-a cumpărat şi pe ăştia, dar nu pentru mine, ci pentru ea. M-a cam enervat că eu fusesem cea care-i descoperise, nu că nu mi-i luase mie. Îmi cumpărase şi aşa destule. Mă enervase însuşi faptul că-i cumpărase. Cînd mi-a cerut părerea, i-am spus că-i veneau bine, dar se vedea clar că sînt supărată.

— De unde ai făcut rost de toţi banii ăştia? am întrebat-o.

— Eva îmi dă o alocaţie, îmi răspunse. Nu ştie cît ar trebui să primească un copil, aşa că-mi dă mult prea mult.

M-am uitat la ea şi a realizat că o judecam. Toate putem să „citim", chiar şi Lyndley, deşi ei nu-i place să recunoască asta.

— Hai, vino să cumpărăm nişte tămîie, îmi zise, apucîndu-mă de braţ.

Lyndley luă nişte tămîie şi un tricou purpuriu vopsit manual. După asta, ne-am oprit la Tivoli pentru nişte *oolong* şi *Earl Grey*[1]. A plătit şi pentru asta, dar am căzut amîndouă de acord că ceaiul nu era prea bun, din cauză că nu încălzeau ceainicul aşa cum făcea Eva.

Am luat autobuzul înapoi la Marblehead, coborînd la Fort Sewall tocmai la apusul soarelui, cînd salvele de tun de la toate cluburile de iahting îşi trimiteau ecourile în jurul nostru. Am coborît în fugă pînă la barca cu motor, pe care o legaserăm la dana altcuiva şi, din fericire, aceasta mai era încă acolo. Ne-am întors pe insulă chiar cînd May se arăta la capătul debarcaderului. În timp ce alerga pe platformă, Lyndley îşi pierdu o sanda, precum Cenuşăreasa, dar se întoarse ea însăşi s-o recupereze, în loc s-o lase vreunui prinţ.

— Credeam că sînteţi în Salem, ne spuse mama, iar eu mi-am dat seama că urmărise dincotro venise barca.

— Marblehead, i-am zis.

— Mi-ai zis că în Salem.

— Ba nu.

Se uită la noi, apoi la geantă şi la unica sanda a lui Lyndley. O clipă, m-am temut că va cere să îi arătăm ce era în geantă şi speram că soră-mea păstrase foiţele

1. Tipuri de ceai.

de ţigări în buzunar, dar May nu a cerut nimic. În schimb, începu să tragă platforma sus.

— Data viitoare cînd mai întîrziaţi, ne preveni ea, o să ridic chestia asta şi-o să vă las să dormiţi pe ponton toată noaptea.

Mama era atît de ciudată.

Vremea se răci şi începu să plouă. În următoarele cîteva zile am stat în casă, jucînd gin rummy cu Beezer, care începuse să respire greu. Lyndley se tot străduia să-l înveselească, desenîndu-i cu pixul pe braţe tatuaje false, colorate cu puncte de cerneală. Pe un braţ îi desenase o pasăre phoenix, iar pe celălalt, un rechin ucigaş. Apoi, îşi scoase blocul de desen şi-l schiţă pe Skybo întins pe covor, dar el visa şi picioarele îi era zguduite de convulsii, aşa că soră-mea renunţă în cele din urmă şi se apucă să-şi scrie numele la nesfîrşit, în stiluri diferite. Se chinuia să găsească un fel de a mînui pixul care să i se potrivească.

Joi, Lyndley murea să iasă pe-afară, iar May avea nevoie de ceva cumpărături de la băcănie şi nişte plante de cerceluş pentru astmul lui Beezer, aşa că noi două ne-am oferit voluntare să mergem pînă în oraş. Cînd am ajuns la ea, Eva tocmai ieşea, dar avea pregătite pentru noi cerceluşii şi alte plante medicinale, precum şi nişte ceai. Apoi, Lyndley întrebă dacă puteam împrumuta cîteva obiecte de mobilier din şopronul pentru trăsuri.

— Vreţi mobila mea?

— Doar nişte chestii vechi. Chestii de care nu mai ai nevoie.

— La ce vă trebuie?

Se vede că „rotiţele" Evei au început să se învîrtească. Se întreba ce mai puneam la cale. Se uită la mine ca

să mă „citească" și să-și facă o imagine mai clară asupra situației, dar era evident că habar n-aveam ce intenții are soră-mea, astfel că gîndurile mele nu o lămuriră.

— Vrem să refacem casa de joacă, răspuse Lyndley. Arată ca după bombardament.

Asta era una dintre expresiile Evei, iar Lyndley o folosea ca să-i intre în voie. Totuși, Eva mai era încă suspicioasă, avînd în vedere că nu mai dăduse pe-acolo de ani de zile. Am privit-o în vreme ce medita asupra acestei idei.

— Sînt niște vechituri îngrămădite în șopronul pentru trăsuri. Dacă vrei să tîrăști totul afară, treaba ta. Asta o să mă scutească să mai plătesc un om să mă scape de ele.

Lyndley o sărută pe obraz.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, spuse și ieși pe ușă. Ești o femeie minunată și o mare patrioată.

Eva se opri, de parcă tocmai își amintise ceva.

— Apropo, seara trecută a sunat aici un tînăr și m-a invitat în oraș. Presupun că pe tine te căuta.

Lyndley se opri și întrebă.

— Ce-a zis?

— A zis că ne-am cunoscut în nu știu ce magazin din Cambridge și că „poa' să facă rost de-o mașină joia viitoare", dacă vreau „s-o ardem" pe-afară.

— Și tu ce-ai răspuns?

Lyndley se chinuia să nu izbucnească în rîs.

— I-am zis că sînt consemnată în casă pentru tot restul verii.

Asta a făcut-o pe soră-mea să se tăvălească de rîs.

— Bună glumă, foarte tare.

— Batem palma, atunci, spuse Eva.

— Ce?

— Gata cu excursiile la Boston, îi răspunse mătuşa, după ce mai reflectă puţin. Mai exact, tragem linia la insulă. Şi să ştii că ai noroc. Dacă află maică-ta că te-ai dus pe Insula Cîinelui Galben, mă omoară.

— OK, spuse Lyndley, dar vocea îi era scăzută.

— Şi vreau să ştiu din timp unde vei rămîne peste noapte, continuă Eva.

— OK.

Mătuşa aştepta.

— Începînd chiar din noaptea asta, o lămuri ea, cînd văzu că soră-mea nu pricepe aluzia.

— Pe insulă, replică Lyndley. În noaptea asta.

— Bine.

Eva încuviinţă din cap şi-o porni spre uşă, lăsînd-o pe Lyndley uşor şocată.

— Şi, apropo, este *Ava* Braun, nu Eva Braun. Iar trimiterea asta nu e deloc amuzantă.

Îmi dădeam seama că mai era ceva, pentru că n-o văzusem niciodată pe Eva atît de tensionată.

I-am ţinut uşa deschisă, iar ea a ieşit fără să-mi mulţumească sau să se uite înapoi.

Cînd s-a îndepărtat destul ca să nu ne mai audă, m-am răsucit către Lyndley şi i-am zis:

— Nu-mi vine să cred că le-ai dat numărul adevărat.

Ea ridică din umeri. Oricît de deşteaptă era, Lyndley mai făcea uneori şi lucruri incredibil de prosteşti.

— Haide, îmi zise în cele din urmă. Să mergem.

— Unde?

— Să aranjăm casa de joacă.

— Chiar asta o să facem?

— Mda. Despre ce crezi că a fost vorba în tot timpul ăsta?

Trebuia să recunosc că habar n-aveam.

— Şi de ce te-aş ajuta?

— Pentru că eşti sora mea şi mă iubeşti, iar eu am nevoie de ajutor.

— Nu ţine.

— Prea bine. Ce zici de asta? Pentru că eşti sora mea şi te iubesc şi ştiu că n-ai nimic mai bun de făcut.

Casa de joacă era, de fapt, remiza pentru bărci a mătuşii. Se înălţa pe stîlpi, chiar pe apă, lîngă docuri. Din camera mea de pe insulă, arăta mai degrabă ca o imensă gură căscată spre mare, aşteptînd să prindă orice ar fi intrat în port. La început, cînd familia Whitney se ocupa de comerţul pe apă, clădirea fusese un şopron pentru greement, mutat ulterior şi urcat pe stîlpi. Uriaşa deschizătură fusese tăiată în partea dinspre port, expunînd remiza la capriciile naturii şi făcînd-o să arate de parcă veşnic stătea să prăbuşească. Spre capătul din spate al clădirii se găsea un dulap, unde lăsam iarna velele şi vîslele. În spatele dulapului începea o minuscul scară, conducînd către o mansardă. Aceasta avea o ferestruică, dar ea nu fusese acolo de la început. Ca şi uşa, fusese tăiată în perete mult mai tîrziu. Cînd nivelul apei era destul de ridicat, fereastra era un loc minunat din care puteai plonja în ocean.

May susţine că mansarda a fost construită pentru contrabandă sau pentru a scăpa de taxele impuse de britanici, la fel ca tunelurile de sub parcul Common, fiind doar ulterior folosită în scopuri mai altruiste, cum ar fi, poate, Linia Subterană[1], dar nu contează. Ideea e

1. Reţea ilegală de case de siguranţă creată de abolişionişti americani şi menită să-i ajute pe sclavii negri fugiţi din statele din Sud să ajungă în Canada.

că mansarda era teatrul nostru și era un loc grozav. Eva ni-l dăduse, mie și lui Lyndley, în prima vară în care Cal făcuse foarte urît, ca să aibă soră-mea unde să se refugieze, un loc în care el să n-o găsească.

Nimeni din familie nu se apropia de remiza pentru bărci în timpul verii, așa că era foarte retrasă. Iarna, ne lăsam aici o parte din ambarcațiuni: barca cu motor a lui Beezer, una cu fundul plat pentru pescuit și orice altceva nu doream să lăsăm pe insulă, ca să nu fie tîmosit. Nivelul apei varia: de la trei, trei metri și jumătate cînd nivelul mareei era maxim, la doar cîteva zeci de centimetri, la nivelul minim. Asta nu era prielnic pentru nici un tip de ambarcațiune cu carenă și, chiar și în cazul unei bărcuțe, trebuia să ridici exteriorul bordului cînd plecai, altfel te întorceai și barca se învîrtea sau chiar se sprijinea pe elice, ceea ce nu era bine pentru motor. Din cauza asta, nimeni nu mai folosea remiza în scopul său originar, așa că vara puneam noi stăpînire pe ea. Mirosea a sare, mucegai, velaturi vechi și găinaț de pescăruș și trebuia să dai cu o grămadă de clor pentru ca locul să aibă un miros oarecum civilizat, dar asta era totuși posibil. În toiul verii, clădirea se transforma într-o baie de aburi, moment în care, de regulă, o abandonam în favoarea altora. Dar, cu toate astea, era un loc minunat. Cînd fereastra de la mansardă era deschisă, nu se simțea nici un miros venind de jos, chiar dacă erau peste treizeci de grade, ceea ce se întîmpla rareori.

Am făcut cîteva drumuri în și afară din remiza pentru bărci a Evei, tîrînd scaune, o masă și chiar o saltea din păr de cal, care nu mai era de folos nimănui, dar fără de care Lyndley nu putea trăi. Cu excepția scaunelor, n-a mai încăput nimic pe scară, așa că a

trebuit să ne întoarcem după niște frînghie și să tragem masa și salteaua prin fereastra mansardei. Spre nord, cerul era întunecat și, cu toate că furtuna avea să ne ocolească, vîntul se înteţea și, o dată, aproape că ne-a scăpat salteaua în apă. Cînd, în sfîrșit, am izbutit s-o băgăm pe fereastră, căzu pe podea cu o bufnitură, răscolind praful depozitat acolo de-a lungul anilor. Lyndley a tîrît-o într-un colţ și a pus peste ea cuvertura cu imprimeu, pe care o adusese cu ea.

— Eu credeam c-o să faci pantaloni din ea.

— Am zis că *tu* ar trebui să-ţi faci pantaloni, nu că *eu* o să fac.

Uram cînd răstălmăcea lucrurile. De obicei, îi ceream socoteală, dar eram atît de ostenită de la căratul mobilei, că nu-mi mai doream decît să mă întind pe saltea. Mă bucuram c-o acoperise.

Adusese două lucruri cu ea, în rucsac: cuvertura și o sticlă de vin de Burgundia pe care o furase din pivniţa Evei, lucru ciudat, pentru că Lyndley nu obișnuia deloc să bea și ura pe oricine făcea asta.

— Ce faci? am întrebat-o.

— O să vezi.

Nu avea tirbușon, așa că a luat un băţ de la vele și a împins dopul în sticlă. Vinul gîlgîi împrejurul lui, dînd pe dinafară. Îșl dădu un pic pe tricou, iar asta o enervă, dar apoi se duse la fereastră și goli restul vinului în apă. Am privit cum roșul aprins pălea în roz și cenușiu, pentru a dispărea cu totul, în cele din urmă. Îmi oferea o oarecare senzaţie de satisfacţie să văd cum vinul îșl pierde din puteri. Mă gîndeam că poate asist la un fel de ritual de vindecare, în care Lyndley exorciza demonul alcoolului ce-i stăpînea familia, ceva de genul ăsta. După aceea, se așeză pe saltea și-și rulă

o ţigară cu marijuana, teoria mea luînd drumul ferestrei, alături de vin.

Mă bătea gîndul să subliniez ironia situaţiei, dar ea nu se prea dădea în vînt după aşa ceva. În plus, nu ştiam exact ce făcuse cu sticla, deci am preferat să tac. Începeam să simt încordare, dar nu fiindcă mă îngrijora faptul că fuma „iarbă" – nu cred că era cineva printre cunoscuţii mei care n-aibă obiceiul ăsta –, ci pentru că eu eram unul dintre puţinii copii cuminţi care mai rămăseseră şi mă simţeam stînjenită. Cu o vară înainte, încercasem să fumez şi eu cu Lyndley şi nu s-a întîmplat nimic. Doar m-am înecat, iar asta m-a făcut ursuză şi sîcîită.

Iarăşi mă enerva Lyndley.

— Asta construim aici, un bîrlog de fumat opiu?

— Nu e opiu.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu mai dramatiza atîta.

Mă trăsesem în cealaltă parte a camerei, lîngă fereastră, aşezîndu-mă cît de departe puteam, pe cel mai sănătos scaun din cele două luate de la Eva. Fundul din împletitură de pai îi lipsea cu desăvîrşire, aşa că stăteam în echilibru pe ramă, chinuindu-mă să nu cad prin gaură.

M-am încruntat. Lyndley mai trase un fum, inspiră adînc, apoi se ridică de pe saltea şi veni spre mine. Mă gîndeam că are de gînd să-mi sufle fumul în faţă; mai încercasem asta cu o vară înainte, singurul rezultat fiind că hainele şi părul meu trăsneau a „iarbă". În loc să-l sufle, ea s-a aplecat şi m-a sărutat pe gură. Spun că m-a sărutat, pentru că asta aveam impresia că făcea. Am împins-o, iar ea se porni pe rîs, înecîndu-se cu fumul.

— Doamne, Towner, eşti al dracului de crispată.

— Lua-te-ar dracu', am zis, încercînd să-i demonstrez că se înşela.

În cele din urmă, luă ambalajele de hîrtie de la lumînări şi făcu un mic tub prin care suflă fumul în plămînii mei, iar eu nu m-am opus.

Nu m-am înecat şi, după cîteva încercări, chiar a avut efect. Ştiu asta numai din pricină că m-am aşezat la loc pe saltea şi-am privit-o pe Lyndley golind o sacoşă cu mucuri de lumînări pe masă. Apoi, luă sticla de vin goală, aprinse lumînările şi topi ceara colorată, lăsînd-o să se scurgă încetişor pe peretele recipientului. Cînd una se termina, aprindea alta şi alta, pînă ce sticla dispăru, în locul ei apărînd un curcubeu de ceară. Ştiu că eram drogată, pentru că prin minte îmi trecu că acesta era unul din cele mai fascinante lucruri pe care le văzusem vreodată.

— Cred că sînt drogată, am zis într-un final, iar soră-mea a izbucnit în rîs.

— Serios? răspunse ea.

Am rîs amîndouă pînă n-am mai putut.

Luă un ciot de lumînare pe care nu-l folosise şi-l îndesă în gura sticlei, zicînd... *Voilà*.

După asta, am adormit. Cînd m-am trezit, Lyndley şedea pe scaun şi se uita pe fereastră. Mi-a amintit de acele tablouri în care soţia căpitanului priveşte către mare, în speranţa că va zări un catarg la orizont. Camera fusese aranjată. Arăta bine. În colţ, ardea lumînarea. În lumina asfinţitului, Lyndley era foarte frumoasă. Nu că n-ar fi fost tot timpul frumoasă, dar soarele îi lumina părul, iar acesta strălucea auriu şi roşu, de parcă ar fi fost un halou sau un înger, imagine pe care, în mod normal, n-ai fi asociat-o cu Lyndley.

Dură o clipă, pînă ce vedenia somnului indus de drog se risipi.

— Doamne, cît e ceasul? am întrebat, revenind brusc la realitate şi sărind ca arsă de pe saltea.

— Nu-i chiar atît de tîrziu.

— May aşteaptă să-i ducem plantele medicinale, am zis eu.

— Ştia c-o să fii plecată o vreme.

— O să tragă platforma.

— Ba nu. Joacă la cacealma, spuse Lyndley.

— Nici gînd. May nu joacă la cacealma.

Am alergat prin toată încăperea, răscolind lucrurile, în căutarea săculeţului cu ierburi dat de Eva.

L-am găsit, mi-am adunat restul de lucruri şi-am luat-o spre scară.

— Vii? am întrebat-o, privind înapoi.

— O să mai stau aici o vreme.

— I-ai spus Evei că o să dormi pe insulă.

— M-am răzgîndit.

— De ce?

— E frumos aici... Vreau să mai stau.

Minţea, firește.

— Nu poţi să dormi aici.

— De ce nu?

— Pentru că o să dai de belea.

— Cine o să mă pîrască? Tu?

— Nu, dar nu e bine să stai aici.

— Despre ce vorbeşti?

— Din pricina docurilor.

— Sînt destul de sigure.

După aceea, am văzut barca lui Jack acostînd. Se afunda mult în apă, încărcată cu homari, probabil din Canada, unde, zilele astea, puteai să găseşti mai mulţi.

L-am privit de la fereastră cum leagă ambarcaţiunea. El privi în sus şi-mi aruncă un zîmbet. Nu purta cămaşă şi era foarte bronzat.

Zîmbetul era unul intim şi-am simţit că roşesc, ceea ce m-a înfuriat la culme. Apoi, am simţit-o pe Lyndley în spatele meu şi mi-am dat de-ndată seama că zîmbetul îi era destinat ei.

Jack stătea lîngă un bărbat cu un *clipboard*, arătînd spre cală şi negociind un preţ pentru captură. O ofertă, o scuturare din cap, după care bărbatul se duse să se mai uite o dată în cală. Jack ridică degetul arătător şi-şi dă ochii peste cap, indicîndu-ne că urma să mai întîrzie. Omul se întoarse, agăţîndu-se într-o şipcă şi sfîşiindu-şi pantalonii. Jack căscă ochii. Îi adresă lui Lyndley o privire ce voia să zică „Ce să fac?", iar ea îşi duse degetul la buze, sfătuindu-l să tacă. Jack se strădui să-şi şteargă orice expresie de pe chip, în vreme ce omul se întoarse cu un mers agale, fără să fi observat nimic. Au mai urmat nişte discuţii şi, într-un sfîrşit, o strîngere de mînă. Pe cînd omul calcula sumele, Jack şi Lyndley se uitară încontinuu unul la celălalt. Jack semnă chitanţa, bărbatul îşi scoase carnetul de cecuri şi tranzacţia fu încheiată.

— O să te prindă, i-am şuierat eu lui Lyndley, în timp ce Jack o porni către remiza pentru bărci.

Încercam să fiu eu vocea raţiunii, dar păream mai degrabă un demon dintr-un desen animat ciudat.

— Nu şi dacă îţi ţii gura.

— Atunci, o să rămîi însărcinată.

— Încă n-am rămas.

— O dată. Ai avut pur şi simplu noroc.

— Sîntem împreună de la începutul anului. În plus, folosesc mijloace de contracepţie. Nu sînt proastă, să ştii.

Eu mă blocasem la prima propoziție pe care o rostise.

— Sînteți împreună de la începutul anului?

— A venit cu mașina la școală... la sfîrșit de săptămînă.

Mă holbam la ea.

— N-am vrut să-ți zic, pentru că știam că n-o să-ți placă.

Ce trădare!

— Ne iubim, Towner. El vrea să ne căsătorim și să plecăm în Canada.

N-a înțeles. Tot ce spusese nu făcea decît să înrăutățească situația. Nu relația ei cu Jack mă deranja, ci faptul că *nu-mi spusese.*

— El vrea să ne căsătorim, repetă Lyndley, de parcă asta ajuta la ceva.

— Asta e un truc vechi de cînd lumea.

Vroiam să folosesc un clișeu de-al Evei, dar am sfîrșit prin a fi ecoul vocii lui Cal. Am lovit direct la țintă.

— Doar n-ai să-mi spui că tu crezi în rahaturile alea cu „și-au trăit fericiți pînă la adînci bătrînețe"...

Trebuia să continui.

— De ce nu?

Se străduia să pară sfidătoare, dar vocea îi era deja pierită.

— De ce să cumperi vaca dacă ai laptele gratis?

Nu avusesem intenția să spun mai multe, dar m-am lăsat dusă de valul mîniei. Totul era atît de ușor. Nu era nevoie să folosesc limbajul murdar al lui Cal, mi-erau de ajuns clișeele Evei. Cu doar cîteva înțepături răutăcioase, izbutisem să-l propulsez pe Cal Boynton în încăpere, de parcă ar fi urcat el însuși scările,

scuipîndu-şi invectivele şi acuzaţiile. Loveam direct la ţintă.

— Ar trebui să vii acasă, i-am zis.

După expresia de pe chipul ei, am ştiut că mersesem prea departe şi mi-a părut rău.

Se auziră paşi pe scări, iar ea tresări. Jack ne salută cu o voce veselă, ce contrasta puternic cu atmosfera pe care tocmai o creasem.

— Nu vin acasă, îmi spuse Lyndley.

Încerca să pară fericită, dar însufleţirea o părăsise. Eu i-o furasem.

Voiam să-i spun că-mi pare rău. Voiam să plîng şi să o îmbrăţişez strîns, dar nici nu voiam să rămînă aici, cu el. Unele dintre acuzaţiile lui Cal de vara trecută îmi mai stăruiau în minte. Poate sora mea chiar era ce spusese el că era. Am încercat să alung gîndul ăsta, dar ea ştia la ce mă gîndeam.

— N-o să mint pentru tine, dacă la asta te gîndeşti, i-am spus eu în cele din urmă.

— Nu ţi-a cerut nimeni asta, îmi răspunse, străduindu-se să fie dură, dar vocea ei nu mă convingea, căci, nici dacă mi-aş fi scris gîndurile pe un perete, n-ar fi fost în stare să le citească mai limpede.

Am coborît chiar înainte ca Jack să urce. Nivelul apei nu-mi permitea să plonjez, că altfel aş fi sărit direct pe fereastră. M-am ascuns în umbră, ca să nu mă vadă, apoi m-am dus la barcă. Îi auzeam vorbind la etaj şi le-am privit siluetele decupate în cadrul ferestrei.

— Ce se întîmplă? l-am auzit întrebînd-o pe Lyndley.

— Nimic, răspunse ea cît de veselă putea. Totul e-n ordine.

El păşi spre ea şi-o sărută. Braţele lui Lyndley atîrnau moi pe lîngă corp. Nu i-a răspuns la sărut.

Se întuneca atunci cînd am ajuns acasă. Lyndley avusese dreptate. May chiar jucase la cacealma şi nu trăsese platforma.

Se vedea că eram într-o pasă destul de proastă ca să nu vrea nimeni să-mi vorbească. Nici May, nici Beezer nu m-au întrebat unde era Lyndley, aşa că n-a fost nevoie să mint. Nimănui nu-i plăcea să discute cu mine cînd eram într-una din pasele mele proaste. În general, mă lăsau în pace.

Lyndley avusese dreptate în ambele privinţe. May nu trăsese platforma, iar eu n-am fost nevoită să mint pentru ea. Dar aş fi făcut-o dacă s-ar fi ajuns la asta. Eu fusesem cea care jucase la cacealma.

Către sfîrşitul lui august, Cal o retrase pe Lyndley de la Miss Porter's. Avusese loc un „incident" la clubul de iahting pentru care concurase, iar el fusese dat afară din echipă. Era distrus. Începuse să bea şi-n timpul zilei. Telefonase la şcoala lui Lyndley şi-o înjurase urît de tot pe directoare. O învinovăţea pe ea şi şcoala pentru că fiica lui apucase pe căi greşite. Pînă a sunat-o şi Eva pe directoare, răul fusese deja făcut. Chiar dacă ar fi vrut s-o reprimească pe Lyndley (şi existaseră aluzii la faptul că soră-mea nu fusese printre cei mai uşor de disciplinat elevi), nu mai erau dispuşi să aibă de-a face cu Boynton... Totul se sfîrşise.

Eva era furioasă la culme. Nimic din ce-a spus nu i-a determinat să revină asupra hotărîrii. În final, Eva a sunat nişte oameni pe care-i cunoştea la Pingree şi, în secret, a înscris-o acolo pe Lyndley pentru primul semestru. Apoi, a trecut-o pe Lyndley în custodia lui May şi a plecat în Florida.

— Să n-o laşi să părăsească insula, îi spusese Eva mamei, şi nu coborî platforma.

Traiul în captivitate ar fi trebuit s-o „şifoneze" serios pe Lyndley. O bună parte din vară, se jucase de-a mama şi tata cu Jack în remiza pentru bărci şi nu fusese prinsă. Asta ar fi trebuit s-o deranjeze, dar părea împăcată cu soarta, aproape uşurată.

Mi-am cerut scuze cum am putut. I-am spus că nu vorbisem serios. Nu ne-am certat în legătură cu asta. Mi-a spus că înţelege şi că aveam dreptate.

Începeam să-mi fac griji serioase în privinţa ei.

Eva n-arăta prea bine cînd s-a întors din Florida.

— Cal o să-şi mute familia pe Coasta de Vest, îi zise lui May. O să navigheze pentru San Diego.

Vînduseră casa din Florida, iar el îi restituise mătuşii banii pe care-i datora, ceea ce însemna că ea nu mai avea nici un avantaj asupra lui.

— Emma merge cu el?

May încă mai spera.

— Da, Cal vrea ca toată familia să se reunească acolo.

Eva scoase un bilet de avion din geantă şi-l puse între ele, pe masă. Era, firește, pentru Lyndley.

— Nici gînd, protestă mama.

Eva mai scoase şi o scrisoare scrisă de mîna Emmei. May o parcurse o dată şi apoi încă o dată.

— E gata să renunţe la custodie? întrebă ea şi mi-am dat seama că nu se aşteptase la asta.

— Eu am convins-o, spuse ea. N-a fost uşor.

— O să rămînă la părerea asta?

— Nu prea contează, zise Eva, ridicînd din umeri. Am vorbit deja cu avocatul meu. Scrisoarea nu are nici o valoare în faţa Curţii dacă Boynton o va contesta,

ceea ce firește că va face... Dacă Emma ar vrea să povestească tot, atunci poate am mai avea o șansă.

— Asta n-o să întîmple în veci, zise May.

Știam cu toții că se întîmpla ceva. Pînă și Beezer ascultase pe la uși încuiate, dar nu izbutise să prindă nimic, așa că pînă la urmă a renunțat. Eva și May erau foarte pricepute: se încuiaseră în bucătărie ca să nu poată fi auzite, punînd numeroase încăperi între ele și noi, pentru a împiedica orice sunet să răzbată, de-o parte fiind cămara, iar de cealaltă, veranda din spate. Eu, însă, reușisem să mă strecor pe verandă, forțînd încuietoarea. Odată intrată, m-am ascuns după cuier, ca să nu mă vadă.

N-am îndrăznit să mă mișc pînă n-au isprăvit de vorbit. După plecarea Evei, May mai rămase mult timp așezată la masă. În sfîrșit, se ridică și-ncepu să pregătească sendvișuri pentru toată lumea, unele foarte rele, cu unt de arahide, la care Beezer era alergic, și condimente care pe mine mă făceau să mă înec.

I-am spus lui Lyndley ce auzisem, dar pe sărite. I-am spus că Boynton voia ca ea să meargă la San Diego, dar că maică-sa trimisese o scrisoare în care zicea că poate să rămînă cu noi. I-am spus și că o să schimbe școala și, deși cred că era bănuitoare în privința asta, nu cred că-i displăcea ideea. Era, însă, tot mai greu să-mi dau seama care era adevărul.

Era totuși agitată. Mi-a cerut mai multe detalii despre chestia cu San Diego. Am sfîrșit prin a-i spune că Boynton fusese concediat de la echipa din Florida. Pe ea o îngrijora partea asta, se vedea clar, dar, după ce se gîndi mai bine, încercă să vadă partea plină a paharului.

— San Diego e un club mai bun, zise ea.

Poate că faptul în sine avea să îmbunătățească lucrurile și să-l facă pe Cal mai fericit.

Nu i-am pomenit de cererile acestuia. M-am purtat de parcă semnase și el scrisoarea. Lyndley nu avea nici un motiv să creadă că el n-ar fi vrut să rămînă aici, din moment ce-i dăduse voie să petreacă anul din urmă cu noi.

Mi-a părut puțin rău că i-am ascuns unele lucruri, dar știam că n-aș fi putut să-i spun tot. După asta, a trebuit să-mi golesc mintea de orice gînd, pentru că și ea putea să „citească" și nu doream să-i trezesc bănuielile.

— Mama e bine? întrebă ea de mai multe ori, pînă ce i-am răspuns, în sfîrșit.

— E bine, am zis, golindu-mi mintea și impunîndu-mi să nu mă gîndesc la Emma, ca să nu mă „citească" Lyndley.

Dar n-a mers. Nu pentru mult timp, oricum. May și Eva purtau prea multe conversații cu ușile închise și nimeni în afară de Eva nu avea voie pe insulă.

— Ce se întîmplă, de fapt? ceru Lyndley să afle, într-o seară.

Nu dormise. Se vedea după cearcănele de sub ochi.

— Ți-am spus.

— Poate că mi-ai spus o parte, dar cu siguranță n-a fost tot.

Am ridicat din umeri. Dacă mai erau și alte amănunte, am zis, eu nu le-am auzit. Știa că mințeam.

Toți avocații au fost de acord că scrisoarea tușicăi Boynton, prin care trecea custodia fie în mîinile lui

May, fie în cele ale Evei, n-ar fi fost acceptată la tribunal. Nu în cazul în care Cal o voia pe Lyndley înapoi. Iar tușica ar fi fost de acord s-o cedeze numai în condițiile în care nimeni nu-i defăima în vreun fel soțul. În concluzie, situația nu favoriza pe nimeni. May și Eva au decis totuși să meargă la tribunal, dacă avea să se ajungă la asta. Se gîndeau că ar fi posibil să dispună de suficient timp și destui bani ca să-i facă greutăți lui Cal. Dacă norocul era de partea noastră și Cal începea într-adevăr să cîștige curse pentru clubul din San Diego, atunci n-ar mai fi avut răgaz să se ducă toată ziua la tribunal, să se lupte pentru custodia fiicei lui, mai ales dacă tribunalul se afla în Massachusetts. În plus, Eva era mai bogată decît Cal, așa că cele două îl asigurară pe avocat că urmau să se implice pe termen lung.

— Pregătiți-vă pentru o bătălie pe viață și pe moarte, veni răspunsul.

Lyndley avea să împlinească șaptesprezece ani în mai puțin de-o lună. Se gîndeau că, în cazul în care ar izbuti să amîne data procesului timp de un an, totul s-ar aranja. Odată ce împlinea optsprezece ani, Cal nu mai avea nici o șansă, dacă nu voia chiar ea să se întoarcă. Lyndley ar fi fost în sfîrșit liberă.

Cîteva zile mai tîrziu, soră-mea mă prinse iarăși la înghesuială.

— De data asta, să-mi spui adevărul, zise ea, adevărul adevărat și nimic altceva.

Am cedat și i-am povestit tot. Mă simțisem atît de vinovată în legătură cu ce-i ascunsesem, încît totul s-a petrecut de parcă ar fi plesnit un stăvilar și vorbele s-ar fi revărsat din mine.

A ajutat. Nu mai eram la fel de apropiate, dar mi-am dat seama că începuse să aibă din nou încredere în mine.

Cînd data înscrisă pe bilet veni și trecu, Cal începu s-o sune pe Lyndley pe insulă, de pe vapor. Eu eram în bucătărie cînd May îi interceptă unul din telefoane.

— Ce dorești? l-a întrebat mama.

— Îmi vreau fiica înapoi.

— Obișnuiește-te să fii dezamăgit, i-a replicat ea.

— Spune-i că maică-sa are nevoie de ea. Spune-i că, dacă nu vine încoace de bunăvoie, nu mai răspund pentru ce-o să se întîmple.

— Fii mai la obiect cu amenințările, îi zise May. Îți înregistrez apelul.

May închise radio-transmițătorul după asta, dar am observat o umbră mișcîndu-se pe hol și-am știut că Lyndley trăsese cu urechea tot timpul. Două zile mai tîrziu, Jack lăsă o scrisoare adresată soră-mii. Aceasta rămase nedeschisă pe masa din bucătărie, pînă ce May m-a întrebat ce se petrece.

I-am dus-o lui Lyndley în cameră și am pus-o pe pat, dar nici măcar nu s-a atins de ea. A treia zi era ziua noastră de naștere. Am deschis scrisoarea. Iată ce scria:

Plec în Canada a doua zi după ziua ta de naștere. Căsătorește-te cu mine.

Lipit de scrisoare, înfășurat într-un șervețel, era un inel. Era de argint, cu un mic diamant într-o montură simplă. Probabil că strînsese timp de o lună banii din pescuitul de homari ca să-l cumpere.

Lyndley privea pe fereastra casei Boynton. Citisem scrisoarea și așteptam răspunsul ei, în același fel în

care ar fi putut tot atît de bine s-o facă şi Jack, dacă ar fi fost aici s-o întrebe chiar el.

M-am uitat şi eu pe fereastră. Casa avea nevoie de reparaţii. Veranda care o înconjura pe jumătate dispăruse – o desfiinţase Cal cu o vară înainte, ca să înlocuiască nişte scînduri putrezite, dar nu apucase să mai termine lucrul.

— O să se prăbuşească, îmi zise, privind la casă.

— Poate.

— Dacă data viitoare o omoară? mă întrebă Lyndley, amintindu-şi de maxilarul fracturat al mamei ei. Iar eu nu sînt acolo, în San Diego, ca să-l împiedic.

— Nici anul ăsta nu ai fost de faţă ca să-l împiedici, am încercat eu s-o încurajez, iar ea a zîmbit.

— Tu cînd ai început să crezi în rahaturile cu „au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi"?

— Nu ştiu, am zis cu sinceritate. Astăzi, poate.

Cam pe la jumătatea amiezii, isprăvisem să-i fac bagajele.

La cinci, eram înecate în ceaţă. Eva transmise prin radio că nu reuşea să iasă din port. Avea patru sacoşe de cumpărături ca să ne gătească May de ziua noastră, dar era blocată la ţărm.

Simţeam o oarecare uşurare că Eva nu mai venea. Cina aniversară pe care ea şi May ne-o găteau în fiecare an era o tradiţie deosebită. Dar, tot în fiecare an, de ziua noastră, Eva ne citea în dantelă, iar în seara asta mi-era teamă de ce-ar fi putut să vadă.

Ceaţa avea să se ridice în cele din urmă, iar cînd avea să se întîmple asta, intenţionam s-o duc pe Lyndley la Jack. Nu voiam să-mi stea cineva în cale.

May făcu tot ce-i stătu în puteri ca să încropească o masă festivă. Recursese la sendvişuri pentru că numai asta aveam prin casă, dar făcuse şi un tort, în a cărui glazură înfipsese o lumînare uriaşă.

După cină, ne-am adunat cu toţii. Nimeni nu ştia ce să facă. Eram obişnuiţi ca Eva să întreţină petrecerile, dar ea nu era acum aici.

După o vreme, Beezer se ridică şi spălă vasele. May rămase la masă să ne privească. Ne tot uitam fugitiv la ceaţă, care se îndesea cu fiecare clipă.

— Dacă n-aş şti că mă înşel, spuse May, aş zice că ai vrea să fii în altă parte.

— Nu, am răspuns eu grăbită.

— E minunat, zise Lyndley, ducîndu-se la mama şi sărutînd-o pe obraz, ceva ce nu mai văzusem niciodată. Mulţumesc pentru acestă petrecere încîntătoare.

May zîmbi.

— Cu plăcere, zise ea.

— Hai să ne jucăm ceva, zise Beezer întorcîndu-se în cameră.

Tocmai se ducea să ia tabla de Monopoly, cînd May ridică o mînă, amintindu-şi ceva.

— Aţi uitat de tradiţia noastră, spuse ea.

Deschise sertarul de sus al bufetului şi scoase o bucată de dantelă.

— Tu nu citeşti în dantelă, i-am zis eu.

— Doar pentru că nu m-ai văzut, nu înseamnă că nu mă pricep, răspunse May.

— Citeşte-mi mie mai întîi, am zis, apelînd la orice metodă de a o împiedica să-i citească lui Lyndley.

May ţinu dantela dinaintea mea. Am încercat să-mi eliberez mintea, să nu mă mai gîndesc la Lyndley şi la Jack sau la ce-avea să se întîmple. Mi-am ţinut respiraţia.

Imaginea se forma repede în împletitura de fir. Toată lumea o văzu. Toată lumea, cu excepția lui Beezer. Mai tîrziu, May a pretins că n-a văzut nimic, dar eu știam care era realitatea. Am observat că expresia de pe chip i se schimbă.

Imaginea o înfățișa pe tușica Boynton, bătută foarte rău, cu tăieturi pe față și pe pleoape. Lyndley suspină adînc, iar May scăpă dantela.

Am rămas tăcuți vreme îndelungată.

— Ce-ai văzut? întrebă Beezer.

— Nimic, absolut nimic, răspunse mama.

Se ridică și puse dantela la loc.

— Se face tîrziu, zise ea, trimițîndu-ne la culcare. Iar voi păreți obosiți.

Lyndley și cu mine ne-am dus în camera noastră în tăcere. Nu voia să știu că plîngea.

— De ce nu vrea să-l părăsească? întrebă ea.

— Nu știu, i-am spus, deschizînd ușa.

Am tras jaluzeaua și-am privit afară. Pentru o clipă, am zărit raza farului de pe Marblehead Neck. Doar o strălulgerare verde, dar era acolo.

— Se ridică ceața, am zis, arătînd spre rază.

Ea se întoarse spre fereastră.

— Sincronizare, am spus.

— Poftim?

— Se ridică ceața. Un semn că totul o să fie bine, am lămurit-o, iar ea încercă să zîmbească.

N-am reușit să o scoatem pe Lyndley de pe insulă pînă ce mareea atinse nivelul maxim. Mutasem deja barca cu motor la Back Beach și legasem de proră o frînghie lungă. Îmi făcusem socoteala că, dacă nivelul apei era maxim, iar stîncile acoperite, o puteam așeza

într-o barcă şi-o puteam tracta spre larg, traversînd suprafaţa stîncoasă a insulei şi tîrînd frînghia pînă ce trecea în siguranţă de promontoriu. După aceea, i-aş fi aruncat frînghia, iar Lyndley ar fi tras-o în barcă, navigînd în derivă către insulele Misery. Nu voia să pornească deloc motorul pînă ce nu trecea de bariera de insule şi nu mai putea fi auzită plecînd. Ar fi putut ajunge la docuri înainte de miezul nopţii.

Casa era cufundată în întuneric cînd am ieşit. Am închis cadrul cu plasă încetişor, ca să nu scîrţîie.

Am mers în tăcere, cărînd valiza cu schimbul. Am traversat terenul de baseball şi-am trecut pe lîngă maşina părăsită, unde îi găsisem pe Lyndley şi pe Jack. Părea o eternitate de-atunci, dar fusese doar vara trecută. Am trecut de casa lui Lyndley, cu bucăţile din verandă încă zăcînd grămadă lîngă trepte şi putrezind. Lyndley nu se uită la ele, ci drept înainte, către ţinta sa.

Deşi a presupus multă muncă, planul a reuşit. Aveam bătături în palme de la frînghie şi a trebuit să-mi ţin mîinile în buzunare zile întregi, ca să nu le observe cineva. În ultimă instanţă, cred că toată lumea şi-a dat seama că o ajutasem pe Lyndley, căci ştiau că n-ar fi avut cum să ajungă atît de departe de una singură.

Dacă apele de la Back Beach nu se despărţiseră de-a dreptul, ca să ne lase să trecem, măcar nu se ridicaseră ca să ne împiedice, deşi, gîndind retrospectiv, poate ar fi fost mai bine dacă s-ar fi întîmplat aşa. Am tras frînghia de-a lungul stîncilor pînă unde am putut, cîinii fiind martorii efortului meu. Cînd am trecut de promontoriu, am aruncat frînghia departe, în apă. Am aterizat undeva lîngă babord, iar ea a tras-o

înăuntru. S-a ridicat în picioare și ne-am privit o clipă, dar barca a început să se legene și-a fost nevoită să se așeze. Mi-a făcut cu mîna și-am însoțit-o cu privirea cît am putut. Am văzut-o plutind în derivă, apoi trecînd de promontoriu, așa cum plănuiserăm. N-am privit-o pînă cînd a dispărut în zare, parte din cauză că plîngeam foarte tare și ochii începuseră să mi se încețoșeze și parte din pricina faptului că Eva mă învățase că asta aduce ghinion.

Abia a doua zi de dimineață am găsit inelul lui Jack. Era chiar acolo, la vedere, pe noptiera mea, unde-l lăsase Lyndley, dar era întuneric cînd m-am întors, așa că nu l-am observat imediat. Am coborît scările în goană și-am scotocit prin dulăpiorul în care văzusem că May pusese biletul de avion trimis de Cal. Am întors totul cu fundul în sus înainte să-mi dau seama că biletul dispăruse.

Eva s-a dus la San Diego s-o aducă înapoi, dar în zadar. Mătușa s-a întors singură.

May a fost greu lovită de plecarea lui Lyndley. Dacă înainte fusese destul de retrasă, acum prezenta primele semne reale de agorafobie. Cînd mai mergeam în oraş, devenea aşa de agitată că trebuia să se întoarcă de îndată. Nu mai putea să respire, zicea ea. Cu toţi oamenii aceia în jur...

În anul acela, vremea s-a răcit devreme. Beezer, care (la insistenţele lui Peter) plecase deja la internat, trimitea scrisori în care îşi exprima îngrijorarea că eu nu mergeam deloc la şcoală.

Eva veni şi încercă s-o convingă să ierneze în oraş, spunînd că îi va da tot etajul al doilea drept locuinţă. De acolo, May putea să iasă pe platforma de pe acoperiş şi să-şi supravegheze insula. Nu trebuia să mai coboare pînă în primăvară. Eva a zis asta doar pe jumătate în glumă, făcînd tot ce putea ca să spună ceva, orice, s-o convingă pe mama. May refuză. Eva m-a rugat pe mine să vin, mi-a ordonat, de fapt, să vin, dar n-am îndrăznit s-o părăsesc pe May. Era adevărat c-o uram pe mama, dar pînă şi eu îmi dădeam seama că nu era bine să fie lăsată singură pe insulă. Abia dacă mai dormea, arzînd lampa zi şi noapte şi nici nu-şi mai lua vitaminele. Nu-mi mai urla ordine toată ziua şi încetase chiar să mai facă sendvişuri.

În octombrie, au apărut cei de la Departamentul Serviciilor Sociale. May a refuzat să vorbească cu ei, lăsîndu-i cu mine, în camera de zi. Nu ştiam ce să le spun. Mă tot gîndeam la ce-ar fi făcut Eva. Le-am oferit ceai.

Apoi, într-o zi, mai spre sfîrşitul lunii, May coborî din camera ei de parcă totul ar fi fost în ordine. A

pregătit cereale și mi-a zis că luase o hotărîre, anume că ar trebui să locuiesc la Eva.

— Te poți întoarce în vară dacă dorești, îmi zise, dar acum ar fi mai indicat să mergi la Eva.

După o mai îndelungată chibzuință, adăugă:

— Iar cînd Beezer vine acasă în vacanță, ar trebui să stea și el în oraș, cu tine.

Și uite așa, May își dădu de suflet și restul copiilor. Parcă și-ar fi amintit că metoda mai funcționase o dată, cînd doi copii în loc de unul erau o povară prea mare pentru ea. Dă-l pe unul din ei, fusese răspunsul la vremea respectivă și, în ciuda durerii și a necazurilor pricinuite, se hotărîse că asta ar fi o soluție nimerită, atunci ca și acum. May mi-a împachetat lucrurile și m-am trezit la ușa Evei înainte chiar să realizez ce mă lovise. Mama a asigurat-o pe mătușa că ni se va alătura și ea, de îndată ce vremea se răcea, iar Eva a crezut-o. Eu nu.

O săptămînă mai tîrziu, Beezer ne trimise o scrisoare. Zicea că-l bate gîndul să vină acasă și poate să meargă la o școală publică, împreună cu prietenul lui, Jay-Jay. Tonul era unul ușor nepăsător, dar mă pricepeam să citesc printre rînduri. Era la fel de îngrijorat în privința lui May ca și mine. Eva îi răspunse de îndată și-i spuse că nu era o idee bună. Chiar dacă s-ar fi întors, planul lui cu școala nu ar fi funcționat. Familia LaLibertie locuia tocmai în Witchcraft Heights. Școala lor nu era în districtul nostru, așa că n-ar putea să meargă acolo cu Jay-Jay. Îi spuse că totul e bine și că ar trebui *să stea locului.*

Pe mine m-a înscris la Pingree. În definitiv, plătise deja locul pentru Lyndley, așa că era logic. Întîrziasem prea mult ca să mă înscriu pentru autobuzul școlar,

așa că Eva a angajat un șofer să mă ducă zilnic pînă acolo. Uraganul a lovit în prima zi de școală. Pînă la prînz, am fost evacuați și, cînd șoferul a ajuns înapoi în Salem, a trebuit să se întoarcă și să mă aducă acasă. Am petrecut restul zilei pe platforma de pe acoperiș, speriată de moarte că May era încă pe insulă. N-aveam habar nici dacă mama știa că vine un uragan. Eu eram cea care asculta radioul; eu sau Beezer, May nu făcea asta niciodată. Am încercat să-i trimit un SOS, apoi niște semnale în codul Morse, dar ploaia cădea cu atîta putere, că lumina nu s-ar fi văzut nici măcar de la postul Gărzii de Coastă de pe Winter Island, darămite de la noi de pe insulă. Am rămas acolo pînă în clipa în care vînturile s-au întețit peste măsură și Eva m-a obligat să cobor. Spunea că se așteaptă ca May să sosească din zi în zi. Era sigură de asta. Dar mama n-a venit.

La școală, eram foarte retrasă. Ziua de întîi noiembrie a venit și-a trecut. Majoritatea vaselor de pescuit nu mai ieșeau în larg, dar mama tot n-a apărut. Ca să-mi distragă gîndurile, Eva mi-a dat de lucru în salonul de ceai și la școala de dans. În noiembrie, am primit o invitație la bal, la Hamilton Hall. În trecut, aruncam toate invitațiile și așa am procedat și acum, dar Eva a pescuit-o din gunoi și a răspuns în locul meu. Cînd, două zile la rînd, n-am văzut lumina lămpii lui May și am refuzat să cobor de pe platformă mai tot weekendul, Eva decise că ce-i prea mult e prea mult. Găsi un pescar de homari care s-o transporte pe insulă, ca s-o aducă pe May, așa cum procedase și cu Lyndley, dar se întoarse și de astă dată cu mîinile goale. Se vedea că Eva era supărată și că nu dorea să mă

îngrijoreze. Îmi amintesc că era Ziua Veteranilor, pentru că aveam liber de la școală.

— N-a avut nici o clipă intenția să vină, i-am zis, înțelegînd adevărul, știind că May ar fi renunțat mai degrabă la noi decît să-și părăsească vreodată insula.

— Nu e chiar atît de simplu, răspunse mătușa, citindu-mi gîndurile, dar cu mine nu ținea asta.

— Ba e prea simplu.

— Pentru numele Domnului, Sophya, dă și tu dovadă de puțină înțelegere.

— E iarăși vechea poveste.

Nu eram în stare să rămîn așezată. Eram foarte agitată.

— Ce vrei să spui?

— Ca și cu Lyndley.

— Ce-i cu Lyndley?

Rosti cuvintele încet, de parcă încerca să afle cît de multe știam.

— A dat-o pe Lyndley și acum ne dă pe mine și pe Beezer.

— Despre ce vorbești?

Eva se uita fix la mine.

— Despre ce se petrece cu Lyndley, despre ce-i face el.

Mi s-a făcut pielea de găină cînd mi-am amintit de noaptea aceea, în camera lui Lyndley.

— Nu s-ar întîmpla nimic din toate astea dacă May n-ar fi dat-o de suflet. Toată lumea știe ce-i face!

În timp ce spuneam asta, plîngeam fără să mă pot controla, fără să mai pot respira.

Eva mă ținu mult timp în brațe.

— O să fie bine, îmi spuse.

Nu vedeam cum.

Mă duse la un psihoterapeut în Boston, iar medicul îmi dădu un antidepresiv uşor. Eva sperase că voi discuta cu el, dar nu păream în stare de asta.

— Povesteşte-mi despre sora ta, obişnuia el să mă îndemne, dar eu nu puteam.

Evei îi spuneam, dar unui străin nu-i puteam vorbi despre un asemenea lucru. După şase şedinţe, am refuzat să mă mai duc.

În loc de asta, mi-a dat o slujbă la salonul de dans. Încerca să mă ţină ocupată. Faptul că se aştepta să mă duc la Hamilton Hall şi să mă comport ca o doamnă era o parte din planul ei. Am învăţat să dansez chiar şi în ritmul celor mai şovăitori parteneri. Eva mi-a cumpărat mănuşi lungi, care îmi treceau de coate, şi m-a învăţat cum să le suflec cînd luam cina, lăsînd doar partea care-mi acoperea braţele. M-a învăţat cum să mănînc pui în timp ce stau la o masă aglomerată, fără să-mi mişc coatele şi fără să dau mazăre pe rochia de gală. Cînd am întrebat cum să procedez în cazul în care se mai servea şi altceva, Eva a rîs doar şi mi-a spus că asta nu se va întîmpla în veci. *Nici într-o milion de ani*, mai exact.

Cu cîteva zile înaintea balului, am primit o invitaţie de la o fată de la Pingree, să merg la dans cu un mic autobuz pe care părinţii ei îl închiriaseră special pentru această ocazie. N-o cunoşteam prea bine. Singurul lucru pe care mi-l aminteam despre ea era că arăta mai în vîrstă şi-i plăcea tare mult să zică „futu-i", doar ca să şocheze. I-am spus Evei că mi se părea ridicol, avînd în vedere că maşina pleca din Beverly Farms, iar eu puteam ajunge pe jos pînă la Hamilton Hall, dar mătuşa îmi răspunse că nu asta era ideea. M-a pus să accept

în scris „amabila invitație" și mă trimise la Beverly Farms cu șoferul personal. Urma să cobor din mașină și să mă urc într-un autobuz înghesuit și împuțit, cu care să merg pînă hăt, în Salem.

Balul n-a fost prea rău, deși era dintr-un alt secol. Fiecare fată intra la brațul a doi însoțitori. Unul dintre ai mei era un puști pe care-l știam de la Eastern Yacht Club, din Marblehead. De cîte ori orchestra făcea o pauză, membrii ei azvîrleau în public pălării de fetru cu numele formației brodat pe bor, iar băieții se străduiau să le prindă ca să le ofere fetelor preferate. Deși toată lumea ura muzica, pălăriile aveau mare succes. Se luptau pentru ele, sărind în aer ca să le prindă, de parcă ar fi jucat baseball.

În timpul unei pauze, cineva i-a ascuns dirijorului bagheta și dansul s-a întrerupt cît timp însoțitorii adulți au căutat obiectul și i-au interogat pe puști. Băieții se duseră afară să fumeze, inclusiv cei care veniseră cu mine, iar eu m-am hotărît că asta e o idee bună, avînd în vedere că înăuntru opera Inchiziția Spaniolă. Am stat în parcul de peste drum și un puști cu un brîu indian lat își aprinse un Marlboro și iniție propria versiune a inchiziției, întrebîndu-mă despre Cal și cum o mai ducea acesta în San Diego.

Pînă atunci, nimeni nu făcuse legătura. Pentru băieții care navigau și știau de el, Cal era un erou local, genul de om care sperau și ei să devină, dacă aveau noroc și toate le mergeau ca unse.

— E probabil cel mai bun navigator din lume, zise puștiul în încheiere. Și e bogat. E proprietarul întregii insule, ce Dumnezeu.

— Nu el e proprietarul insulei, ci familia mamei mele, i-am răspuns, cu un pic cam multă țîfnă.

— Același lucru.

— I-am văzut poza în ziar, zise o fată pe un ton visător.

— Seamănă cu Paul Newman, observă Fata cu Autobuzul.

Îmi simțeam mușchii încordîndu-se. Una dintre fete tremura.

— Cît mai au de gînd să ne lase să așteptăm aici?

— Pînă-l găsesc pe infractor, zise Brîu Indian, făcîndu-mi cu ochiul.

— Ceea ce ne dă ceva timp, spuse puștiul de la clubul de iahting, aruncînd o ocheadă la Brîu Indian.

Acesta scoase o sticlă plată de argint din buzunarul hainei și o trecu pe la toată lumea.

— Mă duc acasă, am zis.

— Ce?

— Nici gînd.

— Nu poți să te duci acasă, pentru că autobuzul nu vine decît la unsprezece.

— Nu aștept eu pînă atunci, cînd stau la doar șase cvartale distanță.

— Petrecere acasă la Towner, spuse unul dintre băieți.

— Locuiesc cu mătușa.

— Petrecere acasă la mătușa lui Towner.

— Mătușa doarme la ora asta.

— Nu e cel mai nimerit loc pentru o petrecere, crede-mă pe mine, zise una din celelalte fete.

— Mda, o aprobă Fata cu Autobuzul. Mătușă-sa e Emily Post, futu-i.

— Pardon?! ridică din sprînceană Brîu Indian. Ai spus cumva că mătușă-sa e Emily Post, *futu-i*? Nici nu știam că Emily Post mai trăiește.

Fata se porni pe chicotit, de parcă ar fi găsit că asta era cea mai amuzantă glumă pe care o auzise vreodată.

— Știi ce vreau să zic.

Am plecat înainte să mai vină cineva cu vreun plan alternativ care să mă includă și pe mine. Ceva mai încolo, mi-am dat seama că-mi lăsasem haina înăuntru, dar n-am vrut să mă întorc după ea, pentru că mă temeam că a doua oară n-aveam să mai scap atît de ieftin. Mi-am îndesat mîinile în mănuși și-am ridicat partea de sus cît am putut, ca să-mi acopere brațele. Cînd dădeam colțul, am auzit orchestra acordîndu-și instrumentele și i-am văzut pe puști aliniindu-se la intrare.

Am trecut pe lîngă casă, dar Eva era încă trează, iar eu n-am vrut să intru, așa că am continuat să merg. Între timp, începusem să mă înfurii pe May pentru că îngăduise așa ceva: mă pusese în situația asta, mă obligase să mă mut la Eva și să mă duc la baluri. Și mai eram furioasă și pentru că Bezeer plecase de tot, nu? După internat ce urma? Școala pregătitoare și colegiul? Pleacă, pleacă și dus a fost. Îmi dădeam seama cît de mult se schimbaseră lucrurile și cît de repede. Probabil că nu vom mai locui niciodată împreună pe insulă. Într-o clipită, tot universul nostru se transformase și nici unul din noi nu-l mai putea face să redevină ceea ce fusese. Lyndley plecase, plecase și frate-meu, iar mama, May, era deprimată sau nebună sau pur și simplu nu-i păsa.

Pe urmă, mi-a venit o idee dementă de-a binelea. Am început să cred că puteam *eu* să fac asta, dacă acționam rapid. Poate nu era prea tîrziu, dacă mă

întorceam acasă chiar atunci, în seara aceea. Dacă îl sunam pe Beezer şi-l spuneam să vină acasă, ar fi făcut-o. Încă mai aveam atîta influenţă asupra lui, deşi aceasta slăbea văzînd cu ochii. M-am dus la telefonul public de pe doc şi-am încercat la şcoala lui, dar se dăduse deja stingerea şi nu mai voiau să răspundă. Mi-am zis că nu contează. În cîteva zile urma să vină pentru Ziua Recunoştinţei şi, cînd va ajunge la Eva şi va afla că sînt pe insulă, ni se va alătura şi el şi totul avea să fie iarăşi bine. Îl ştiam; găsea el o metodă să vină. Chiar de-ar fi trebuit să ia elicopterul, frate-meu nu s-ar fi dat în lături.

Şi-aşa, m-am trezit în remiza pentru bărci, unde fusese depozitată peste iarnă barca cu motor. Am verificat rezervorul şi mai rămăsese ceva benzină în el. Noaptea era liniştită, aşa că am împins ambarcaţiunea în apă şi-am sărit în ea, stricîndu-mi cu această ocazie şi rochia, dar cui îi mai păsa? Dacă aveam să mă mai întorc vreodată acasă, în seara asta era ultima şansă. Nu mai suporta amînare.

Am împins barca spre larg, iar aceasta intră, plutind, în port. Nivelul apei era extrem de scăzut, luna aproape plină, dar nu mai era nici o altă ambarcaţiune prin preajmă, aşa că baremi nu avea cine să mă ia la întrebări sau să încerce să mă oprească.

Mă gîndeam c-o să pierd nişte benzină dacă încercam s-o pornesc, dar a fost mai uşor decît mi-am imaginat. Am luat canistra şi-am constatat că era cam pe jumătate plină. Nu erau valuri, luna era plină, deci era o joacă de copii să observ stîncile. Ştiam că nu voi păţi nimic dacă nu făceam vreo prostie, dacă nu cădeam din barcă. Îmi amintesc ce-i spusese Eva lui Lyndley odată, anume că o femeie de cincizeci de ani

are cincizeci la sută şanse de supravieţuire după ce înoată cincizeci de metri, dacă apa are temperatura de zece grade Celsius. Acesta era motivul pentru care nu trebuia să înoţi dacă picai în apă. Trebuia să stai acolo, folosind cît mai puţină energie, şi să aştepţi să te salveze cineva. Dacă începeai să înoţi, îţi forţai tot sîngele să curgă spre extremităţi, departe de organele vitale. În felul ăsta, ai muri mult mai repede, iar asta cînd apa avea temperatura de zece grade. Apa pe care navigam eu nu mai fusese atît de „caldă" din octombrie.

Cînd am ieşit din port şi m-am depărtat de siguranţa oferită de ţărm, un vînt rece văluri suprafaţa apei şi-am observat că se ridicau şi nişte valuri, deşi nu erau prea înalte şi eram destul de aproape de insulă, aşa că nu mi-am făcut griji din pricina lor. Cu toate astea, situaţia îmi părea ciudată şi neobişnuită. Stelele aveau strălucirea specifică anotimpului rece şi-mi amintesc că mă gîndeam că, deşi stătusem pe insulă şi-n iernile precedente şi mă uitasem la acelaşi cer, nu mai fusesem *pe* apă în perioada asta. Ne scoteam bărcile foarte devreme, imediat după Ziua lui Columb. Chiar dacă vremea rămînea caldă, pontonul trebuia scos pînă de Ziua Veteranilor, pentru că atunci se închidea şantierul naval şi muncitorii de-acolo făceau toată treaba. Singurele ambarcaţiuni care mai navigau erau cele mari, din Gloucester, şi cîteva bărci de pescuit homari.

Aproape că ajunsesem la insulă, cînd m-am prins de glumă. Era un fel de glumă cosmică, iar eu am înţeles-o într-o clipită. Şi-am început să rîd. Rîdeam aşa de tare că a trebuit să opresc motorul. Mi-era teamă să nu cad din barcă dacă nu mă aşezam pînă îmi trecea.

Ce zice Eva de obicei? *Nu te mai poți întoarce acasă.* Asta era gluma. Nu era însă la figurat și nici o metaforă nu era. Înțelesul era unul propriu. Cînd am ajuns lîngă insulă, am realizat că pontonul dispăruse. Platforma era acolo, atîrnînd mult deasupra apei, precum fusese în fiecare noapte, de cînd țin eu minte. Dar pontonul de care era legată dispăruse. Odată cu venirea iernii, fusese scos din apă, așa cum se întîmpla în fiecare an, dar, dintr-un motiv sau altul, uitasem de asta. Iată motivul pentru care se îngrijorase Eva cînd plecase după May și același pentru care se dusese chiar atunci: odată pontonul scos, May nu mai putea părăsi insula pînă primăvara, decît cu elicopterul, iar asta n-ar fi acceptat nici în ruptul capului. Vorbisem de asta chiar weekendul trecut. Dar ce uitasem eu cu desăvîrșire era că, dacă May nu putea părăsi insula, nici eu nu puteam debarca pe ea. Singura cale era pe la Back Beach, dar nu în condiții de iarnă. Barca ar fi fost ruptă în bucăți. Și iată-mă aici, gata de gestul măreț de-a mă întoarce acasă, dar mătușa Eva avusese dreptate cînd spusese că *asta nu se poate.* În clipa aceea, mi s-a părut foarte amuzant.

Cu motorul oprit, am stat așezată în barcă, privind la insula care nu era mai departe de cîteva zeci de metri, dar care, după mine, ar fi putut la fel de bine să fie la sute de kilometri. Știam că trebuie să pornesc motorul și s-o iau spre oraș, dar nu mă puteam mișca. Nu puteam înainta și nici înapoi nu puteam merge. Stăteam, pur și simplu, în barcă, în rochia de bal, rîzînd să mă prăpădesc.

Jack crezu că poate se defectase barca. Se întorcea din partea din spate a insulei, unde tatăl lui mai avea

cîteva capcane. Le scosese din apă pentru iernat, iar barca era plină de ele, un labirint de cutiuțe. Mai tîrziu mi-a spus că nu intenționase să iasă în seara aceea, dar taică-său îl tot bătuse la cap săptămîni întregi și se săturase să-i audă vocea. Nu mai voia decît să isprăvească odată, ca să i se dea pace. Jack văzuse numaidecît barca cu motor, pentru că lumina lunii era foarte puternică. Nu cred că a realizat că eu eram, pînă ce n-a tras chiar lîngă bord.

L-am văzut examinîndu-mi rochia și mănușile. Nu m-a întrebat ce căutam pe-acolo și nici măcar de motor. În schimb, m-a luat de braț și m-a tras în barca lui, legînd-o pe-a mea în spate și aruncîndu-mi haina lui. Nu m-a salutat. Mi-am dat seama că era supărat. De fapt, nu mi-a adresat nici un cuvînt vreme îndelungată și, cînd în sfîrșit mi-a vorbit, a fost doar ca să mă întrebe:

— Tu ești proastă sau chiar ai o problemă serioasă?

Nu eram sigură care e răspunsul corect, așa că n-am zis nimic.

În vara următoare m-am întors pe insulă. A fost o decizie luată împreună cu Eva și cu psihoterapeutul. May era mai bine, la fel și eu. Îmi trimisese o scrisoare în care își exprima speranța că voi veni în vară și spunea că aștepta asta cu nerăbdare. Beezer nu se întoarse. I se oferise ocazia de a merge la o tabără științifică, la Cal Tech. Avea să locuiască la Peter. Toată lumea, inclusiv mama, a fost de acord că era bine să meargă.

Între mine și May lucrurile nu mai erau la fel, dar erau suportabile. Ea era bine. Depresia care o afectase atît de tare dispăruse cu totul și am început să mă întreb dacă nu cumva chiar știa ce era cel mai bine pentru ea, dacă, dintre noi toți, May nu era singura care-și cunoștea limitele și acționa cît îi permiteau acestea.

Pe la începutul lui august, a venit Lyndley. Sosirea ei nu era programată. A apărut din senin, spunînd că-i fusese dor de mine și că voia să ne petrecem ziua de naștere împreună. Părea fericită. Fusese acceptată la mai multe facultăți de artă, și la RISD[1], și la Cal Arts[2]. Lyndley mi-a zis că tușica Boynton și Cal insistau să aleagă Cal Arts, pentru că era aproape de casă.

Eu și Jack eram împreună de la Crăciun, din seara balului de la Hamilton Hall. S-a întîmplat la fel de inevitabil ca un vis. La început, nici nu părea să mă placă măcar. Părea doar furios, probabil pentru că arătam ca soră-mea și știam cît de tare îl rănise Lyndley.

---

1. Școala de Design din Rhode Island.
2. Institutul de Artă din California.

Toată lumea știa. Pe măsură ce deveneam mai apropiați, mi-am spus că nu contează, că totul e în ordine, pentru că Lyndley fusese cea care se despărțise de el. Ea luase decizia.

Toată vara tractasem capcane cu Jack. Așa am început să nu mai dau pe-acasă cu zilele. Lucram trei zile aici, apoi patru mai sus, către Provinciile Maritime[1], puțin dincolo de granița canadiană. Avea trei sute de capcane în zona asta, plus încă pe-atîtea în spatele insulei noastre și lîngă Baker's. Tatăl lui Jack era bolnav. „De la băutură și de la băutură", zicea Jack, referindu-se la anii lungi de pescuit și de frecventat cîrciumile de pe țărm. Ficatul îi era distrus, suferea de artrită și nu mai putea pescui.

Jack se străduise să-și convingă fratele, pe Jay-Jay, să preia capcanele din zonă, dar acesta nu era interesat de pescuitul de homari. Avea rău de mare, așa că Jack m-a angajat pe mine. Deși, oficial, locuiam cu May pe insulă, majoritatea timpului mi-l petreceam cu Jack, în barcă.

În săptămîna în care s-a întors Lyndley, Jack și cu mine fuseserăm spre Provinciile Maritime, oprindu-ne lîngă insula Shoals. Ne-am făcut tabără pe plajă, pentru că simțeam amîndoi nevoia să mai și coborîm pe țărm. Pînă ne-am întors, eram gata să petrec cîteva zile pe insulă numai ca să am pămîntul sub picioare. Era trecut de miezul nopții și May nu mă aștepta decît peste cel puțin o zi, dar lampa din bucătărie ardea. Știam că Beezer e în California. Era tîrziu și speram din toată inima că May stătea trează doar din pricina mea.

---

1. Regiune anglofonă din estul Canadei, compusă din trei provincii: New Brunswick, Noua Scoție și Insula Prințul Eduard.

Dar nu era mama, ci Lyndley cea care şedea la masa din bucătărie. Mă îmbrăţişă îndelung.

— Mi-a fost aşa de dor de tine, îmi spuse. Nu credeam c-o să mă mai întorc vreodată. Doamne, uită-te la tine. Te-ai făcut foarte frumoasă.

— Credeam că te duci la Cal Arts.

— Dă-o-ncolo de şcoală, îmi zise. Nu mă duc nicăieri.

A dormit cu mine în pat. Zicea că nu vrea să fie singură. Am stat întinsă acolo toată noaptea, privind pe fereastră şi încercînd să n-o deranjez, pînă ce soarele se înălţă pe cel mai roşu cer pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată.

Adusese cu ea fotografia de la ceremonia de absolvire a lui Jack. Îi căzuse din buzunarul blugilor cînd m-am dus să-i ridic de pe jos, de unde-i aruncase. Era ştearsă şi mototolită. Aveam şi eu una, dar a mea era într-o stare mai bună.

Vorbeam cu Jack prin staţia radio, cînd Lyndley coborî să-şi ia micul dejun. Părea mai slabă, mai în vîrstă, deşi mai era doar o lună pînă împlineam amîndouă optsprezece ani.

— Cu cine vorbeai? mă întrebă ea.

— Cu Jack.

— Cu Jack al meu?

M-am ridicat şi i-am adus nişte cereale. Era evident că vrea să ştie ce se petrece, dar eu încă nu doream să vorbesc despre asta.

— I-ai spus că m-am întors? mă întrebă.

Era o întrebare ezitantă. Nu era prea sigură de sentimentele lui în legătură cu asta.

— Încă nu, am zis, de parcă ar fi fost cine ştie ce secret.

De fapt, era, dar nu în felul în care îşi închipuia ea.

Am tăiat niște căpșune ca să le pun peste cereale, pentru că erau preferatele ei.

— Cerealele care-ți aduc fericirea eternă, zise ea, dar luă căpșunele și trei linguriță de zahăr pline.

A ras tot castronul, după care a făcut ceva ciudat. Și-a scos cerceii de argint, cei pe care-i alesesem în Harvard Square, și i-a împins către mine, peste masă.

— Ce faci? am întrebat bănuitoare.

— Ce-i al meu e și al tău.

Atunci mi-am dat seama că știa. Îmi susținu privirea mult timp, apoi își luă castronul și se duse să-și mai pună niște cereale.

Am lăsat cerceii între noi, pe masă. N-aveam idee ce să fac. Lyndley se întoarse și mai mîncă un castron de cereale, de parcă nu se petrecea nimic neobișnuit.

În cele din urmă, termină de mîncat și duse ambele castroane la chiuvetă, spălîndu-le cu apă sărată. Le șterse cu un șervet de bucătărie, pentru ca granulele de sare să nu se depoziteze pe ele. Apoi chiar le puse la loc. N-o mai văzusem făcînd asta niciodată.

— E o zi cu adevărat frumoasă, zise ea. O să fie foarte cald.

Cerul încă mai purta urme de roșeață.

— O să mă duc să văd casa.

Se ridică și ieși. Verificarea casei Boynton era o tradiție. De obicei, mergeam împreună să vedem cum trecuse aceasta prin iarnă. Dar anul ăsta nu m-a întrebat dacă vreau să vin. Și nici nu-și luase înapoi cerceii.

Nu i-am spus lui Jack că Lyndley s-a întors. După tot ce s-a întîmplat, pare ciudat că n-am vorbit despre asta, dar e adevărat.

Pînă să vină el, se înserase, iar marea era deja agitată din cauza furtunii care stătea să înceapă. Eu eram pe doc, aşteptîndu-l. Nici nu i-am dat voie să lege barca; am sărit direct în ea, lucru nu tocmai cu cap, pentru că oceanul era deja învolburat. Cred că el voia să rămînă pe insulă, cel puţin pentru o vreme.

— Ia-mă de-aici, i-am spus.

Ştia că sînt supărată. Probabil s-a gîndit că mă certasem cu May. Asta se întîmpla destul de des în ultima vreme, certurile cu mama, adică. Cînd nu-i era mintea în altă parte, noi două ne certam întotdeauna pentru ceva, de regulă prostii. De pildă, cine lăsase apa curgînd sau cine nu trăsese platforma. Aşa decurgeau relaţiile dintre noi. Nu la asta sperasem în iarna care trecuse, atunci cînd nu-mi doream decît să revin pe insulă, cînd număram zilele pînă mă puteam întoarce acasă.

În capcana pentru homari, există o uşiţă căreia i se spune panoul-fantomă. E făcut din lemn. L-am remarcat într-o zi, cînd tractam nişte capcane. Cînd l-am întrebat, Jack mi-a spus că motivul prezenţei sale este să-l elibereze pe homar în cazul în care pescarul nu vine să-şi adune prada. Dacă nu dă pe-acolo suficient timp, lemnul putrezeşte şi lasă homarul să iasă. Se presupune că e un semn de omenie. Nu ştiu dacă este o invenţie relativ nouă sau dacă panourile astea au existat dintotdeauna. Sau poate că nu erau necesare pe vremea cînd toate capcanele erau făcute din lemn.

La sfîrşitul acelei ultime zile petrecute împreună, am tractat una dintre capcanele vechi, de lemn. Jack nu mai folosea decît cîteva asemenea. Am căutat panoul-fantomă, dar nu l-am găsit. Jack pusese deja momeală

nouă în capcană și era gata s-o azvîrle înapoi, dar pe mine mă obseda panoul. Mă holbam la capcană din toate unghiurile, uitîndu-mă după o cale de scăpare pentru homar.

— Ce faci? mă întrebă el într-un final.

Atunci i-am spus că nu vreau să-l mai văd.

A fost un lucru atît de neașteptat, că aproape a izbucnit în rîs. Dar, cînd s-a uitat la mine, eu plîngeam. Nu mă mai văzuse plîngînd. Eu nu sînt genul de persoană care plînge ușor.

— Nu te mai pot vedea, i-am zis, iar el și-a dat seama că vorbeam serios.

— Ce dracu' se petrece?

Nu-i puteam spune. Nu doream să afle de Lyndley. Nu imediat, oricum. Voiam să știu că e supărat din pricina mea și, dacă îi spuneam de ea, nu i-ar mai fi păsat așa de mult de despărțire. Nu știu ce fel de logică era aia; era doar o senzație pe care o încercam.

Mai întîi se înroși la față, apoi, treptat, culoarea păli. Am înghețat pe locul meu, așteptînd o explozie. Mai văzusem furie în stare pură; nu la Jack, ci la Cal, și încă de foarte multe ori. Genul ăsta de furie e o emoție greu de confundat. Chiar mă așteptam să mă lovească. Dar greșeam. Nu m-a lovit. A rămas în picioare neclintit, uitîndu-se lung la mine. Parcă se scursese o eternitate.

— Nu din nou, a zis el în cele din urmă, iar cuvintele îi erau de gheață.

O clipă, n-am înțeles ce voia să spună cu asta. Nu ne despărțiserăm niciodată, nici măcar nu trecuserăm printr-o ceartă adevărată. „Nu din nou" nu mi s-a părut un răspuns potrivit.

Apoi, într-o străfulgerare, am priceput. Era foarte potrivit. Orice aş fi vrut să cred, ştiam că instinctele nu mă înşelaseră cînd nu i-am spus de întoarcerea lui Lyndley. Jack fusese îndrăgostit de sora mea din clipa în care o întîlnise. Eu nu eram decît un înlocuitor, cel mai apropiat de original pentru ce-şi dorea el cu adevărat, adică pe sora mea geamănă. Dacă aş fi fost cinstită cu mine însămi, aş fi realizat că ştiusem asta de la bun început. Lovitura lui îmi mersese direct la inimă şi era mult mai rea decît orice rană fizică pe care mi-ar fi putut-o cauza.

Mînios, Jack porni violent motorul, accelerînd la maximum.

În vreme ce ocoleam partea expusă vînturilor, pe lîngă stîncile din largul plajei, barca încetini, aproape imperceptibil la început. Am privit în sus. Cerul era mai luminos decît îmi aminteam, deşi, spre nord, era complet acoperit de nori şi întunecat, părînd gol, de parcă o porţiune întreagă fusese ştearsă. Atunci aproape că i-am spus ceva lui Jack, aproape că l-am prevenit să nu încetinească, deoarece curenţii şi vîltoarea te pot prinde cu uşurinţă şi-ţi poţi pierde barca pe stîncile astea. Asemenea multor altor ambarcaţiuni, şi a noastră se putea face fărîme. Mai că i-am spus asta, dar expresia de pe chipul lui m-a oprit. Jack se uita în sus, la ceva ce se afla pe stînci.

Ochii mei se îndreptară în aceeaşi direcţie. Am clipit, nevenindu-mi să cred. În vîrful stîncilor, cam la treizeci de metri de apă, stătea Lyndley. Era desculţă şi purta cămaşa mea de noapte, cea pe care mi-o dăruise Eva de Crăciun, cea albă cu dantelă. Părul îi flutura în vînt, ca şi îmbrăcămintea. Arăta ca o zeiţă din miturile greceşti. Mă lovi un puternic val de gelozie. Nu numai

pentru că era atît de frumoasă, iar Jack o privea în felul acela, ci pentru că întreaga scenă părea regizată. Sigur stătea acolo de ceva timp, aşteptînd s-o vedem, aşteptînd ca vîntul să fie bun şi ca barca să apară în raza ei vizuală. Era totul aşa de calculat că era ridicol şi nu-mi venea să cred că Jack ar fi atît de prost încît să muşte momeala. În acel moment, îmi uram sora. Din toată inima şi fără nici o îndoială. Voiam să moară. Voiam să cadă de pe stînci şi să se frîngă într-un milion de bucăţele.

Aerul era încărcat de umiditatea adusă de furtuna ce stăruia încă la orizont, dar se îndrepta cu repeziciune spre noi, făcînd atmosfera grea, întunecată şi imposibil de respirat.

Ea se apleca înainte, în vînt, ca statuia de la prora unei vechi corăbii din Salem, cămaşa cu dantelă fluturînd în spate, luminată de argintul lunii ce pălea, stelele şi dublurile lor reflectîndu-se de pe bolta întunecată în oceanul chiar şi mai întunecat de dedesubt. Chipul îi era perfect şi lipsit de expresie, asemeni unei pînze pe care n-o umpluse încă, lăsîndu-ne pe noi să pictăm, mai tîrziu, propriile impresii despre acea noapte. Întregul ei trup era înclinat într-un unghi imposibil şi, chiar în clipa în care am realizat precaritatea echilibrului, acesta se rupse, supunîndu-se legilor gravitaţiei, dar spulberîndu-le pe cele ale perspectivei, iar ea îşi începu lunga şi silenţioasa cădere în oceanul rece şi negru ca smoala. Se dădu peste cap numai o dată, apoi îşi încrucişă braţele pe piept de parcă ar fi fost deja moartă, străpungînd apa precum un ac, fără măcar să încreţească suprafaţa acesteia. Şi-a dispărut pentru totdeauna. Aşa, dintr-odată.

L-am auzit pe Jack suspinînd adînc şi sunetul mă readuse violent la realitate. Pentru ceea ce ne păru o veşnicie, am rămas încremeniţi, uitîndu-ne fix la suprafaţa apei, unde aşteptam ca ea să apară, să iasă măcar o dată, dar în zadar. Apoi am sărit în apă şi m-am scufundat. L-am auzit pe Jack strigînd după ajutor către energia statică din receptorul staţiei radio. Am tras adînc aer în piept şi m-am scufundat iarăşi. Jack porni sirena, cele trei semnale de pericol, apoi îndreptă spre apă raza farului de căutare, încercînd să mă ajute. Pe urmă am auzit pleoscăitul şi am ştiut că sărise şi el.

M-am scufundat de mai multe ori, dar oceanul era gol. Nu puteam ajunge la fund. Am ieşit la suprafaţă pentru a treia oară, am expirat complet, după care am inspirat foarte adînc şi cu zgomot şi-am coborît din nou, cît de adînc am putut, eliberînd aerul din plămîni pe măsură ce înaintam, ca să pot ajunge la stîncile de pe fund, unde ştiam că îi voi găsi trupul. Am simţit cum stîncile îmi înţeapă picioarele, în timp ce mă tîram foarte aproape de ele, tot înainte, forţîndu-mi corpul să rămînă în adînc. Apoi, dintr-odată, oceanul n-a mai fost gol. Părea umplut cu toate obiectele pe care le pierduseră oamenii de-a lungul vremii: o ancoră, o sticlă, o capcană de homari veche. Mă dureau plămînii, mai întîi din cauză că-mi ţinusem respiraţia, acum din pricină că se goliseră de aer. Fiecare părticică din mine tînjea să iasă la suprafaţă, dar ştiam că, odată afară, n-aveam să mă mai scufund.

Există un punct în care forţa vitală învinge voinţa, iar trupul respiră singur. Se întîmplă, pur şi simplu. Doare ca dracu' atunci cînd tragi în plămîni apă sărată, dar durerea dispare repede, după care simţi curgerea apei şi auzi muzica sferelor. Eşti tras, literalmente, spre

lumină. Îmi amintesc că am înregistrat asta și mi-am dat seama că toate acele experiențe de moarte clinică descrise de oameni sînt adevărate. Îmi aduc aminte că am zîmbit foarte larg, apa rece înghețîndu-mi rînjetul pentru eternitate.

Cînd străpungeam suprafața oceanului, am văzut că May era deja în apă, înotînd spre noi. Lumina pe care-o zărisem nu era o experiență de moarte clinică, ci farul bărcii lui Jack și mîna lui a fost aceea care m-a tras înapoi în lumea celor vii. Era îngrozitor. Pe cît de frumos fusese cu un minut înainte, pe atît de dureros era acum. Jack încerca să mă asfixieze, gura lui acoperind-o pe a mea și suflîndu-mi aer, și se străduia să ne mențină pe amîndoi în viață pînă cînd soseau ajutoarele.

May ne-a tras pe amîndoi la țărm și stătea aplecată deasupra noastră, foarte îngrijorată de soarta mea. Mă chinuiam să-i spun, s-o fac să se întoarcă în apă după Lyndley, dar nu eram în stare să scot nici un sunet. De cîte ori încercam să vorbesc, mă înecam și vomitam apă sărată, după care mă înecam iarăși. Durerea din plămîni era dincolo de orice închipuire. Ar fi trebuit să-mi dea drumul, ar fi trebuit să mă lase să mor împreună cu Lyndley. Moartea nu durea. Revenirea la viață, însă, era de nesuportat.

— Stai liniștită, îmi spunea May, ținîndu-mi capul în poală și dîndu-mi părul pe spate.

La un metru mai încolo, îl vedeam pe Jack, în genunchi, tușind. *Spune-i*, încercam eu să-i transmit. *Pentru numele Domnului, spune-i că Lyndley e încă în adîncuri*. May era o înotătoare puternică. În acele clipe, am realizat că greșisem făcîndu-mi griji pentru ea. Mama era mai puternică decît îmi imaginasem vreodată. Acum, ea era singura destul de în putere ca s-o salveze

pe Lyndley. Dar nu avea cum s-o scoată din apă dacă nici măcar nu știa că se aruncase. M-am tot chinuit să-i spun, dar nici eu, nici Jack nu am izbutit să scoatem un cuvînt.

Am privit neputincioasă cum Jack se ridică, apoi se prăbușește epuizat, suspinînd, în nisip.

Partea a patra

Din haosul şi vîltoarea modelului, imaginile prind să se arate. Primele vor apărea în punctul încremenit. Acestea sînt Călăuzele. Cititoarea în dantelă trebuie să se folosească de ele ca să treacă de punctul încremenit şi dincolo de văl. Atenţie la imaginile care prind contur aici. Ele nu sînt adevărate. Călăuzele sînt înşelătoare. Îţi vor înfăţişa vrăjile lor şi te vor invita să mai zăboveşti. Dacă sînt în stare, iar Căutătorul este vulnerabil, Călăuzele te vor păcăli că ele însele sînt răspunsul. Vanitatea lor este nemăsurată. Cititoarea trebuie să reziste tentaţiei de a-i permite Căutătorului să rămînă aici, indiferent cît de fascinante ar părea imaginile sau cît de reale. Treaba Cititoarei în dantelă este să-l petreacă pe Căutător dincolo de punctul încremenit, către adevărul adevărat, care se găseşte nu în văl, ci imediat dincolo de el.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 21

Şedeau împreună pe verandă, ca un cuplu de oameni în vîrstă aflaţi pe un vas de croazieră, cu picioarele învelite în pături şi pe şezlonguri sprijinite bine de balustrada străvechii coşmelii victoriene pe care Rafferty o cumpărase ieftin în prima iarnă petrecută aici, afacere pe care, de atunci, o tot regreta.

Croaziera spre Niciunde, aşa o numise Towner. Devenise principala ei ocupaţie de cînd ieşise din spital. Aşa i se prescrisese. Odihnă, recomandaseră medicii. Cînd se simţea destul de în puteri, putea să înoate pe distanţe scurte, dar numai în apă sărată. Această ultimă adăugire fusese ideea lui Rafferty, nu a ei. El ştia că e o înotătoare bună, ca toate femeile din familia Whitney, de altfel, aşa că-l întrebase pe doctor dacă putea să înoate. Bună idee, replicase acesta. Pînă în prezent, Towner nici nu se apropiase de apă.

Petrecuse trei săptămîni în spital, din care prima conectată la o perfuzie cu antibiotice. Era o infecţie gravă. Post-operatorie, ziceau ei. Însoţită de complicaţii. Nu definiseră complicaţiile, dar acestea existau. Complicaţiile păreau un dat în viaţa lui Towner, ele

îngrijorînd-o cel mai tare pe mătuşa Eva. Aceste din urmă complicaţii aveau un caracter oarecum inevitabil, care nu se referea la evenimentele propriu-zise, ci la reacţia ei la ce se petrecea. Cuvintele Evei îi tot reveneau în minte: *Există multe căi pentru a te sinucide.*

În săptămînile ce au urmat instalării infecţiei, Rafferty citi tot ce putu despre gemeni şi despre doliu. Gemenii erau un caz aparte. Dacă îţi pierzi geamănul, indiferent la ce vîrstă, pierzi o parte din tine. Jumătate din tine moare. Chiar şi oamenii care nu ştiau că sînt gemeni, care îşi pierduseră fratele sau sora încă din pîntec sau fuseseră separaţi la naştere, îşi trăiau vieţile cu sentimente constante de abandon şi durere, ca şi cum jumătatea lor se pierduse şi nu mai putea fi niciodată regăsită.

Încă de cînd citise jurnalul lui Towner, imaginea pe care şi-o făcuse despre sinuciderea surorii ei i se derula neîncetat în minte. Dacă reflectai mai adînc, descopereai că era vorba despre sindromul clasic al culpei supravieţuitorului. Era imposibil să treci peste sinuciderea cuiva. Colegul de cameră al lui Rafferty, de la Fordham, se omorîse, un eveniment agravat de tăcerea păstrată în legătură cu el, pentru că Biserica Catolică considera suicidul nu numai o încălcare a legilor, dar şi un păcat. Într-un fel, lăsase senzaţia unui păcat. Cel puţin celor rămaşi în urmă. Dădea naştere aceluiaşi sentiment bolnav pe care-l capeţi după ce-ai făcut ceva din care nu-ţi vei mai putea reveni niciodată pe deplin. Cum ar fi un păcat sau o infecţie virală.

Rafferty fusese cel care-şi găsise colegul. Imaginea acestuia nu-l mai părăsise de-atunci. Spre deosebire de Towner, Rafferty nu încercase niciodată, în mod direct,

să-şi pună capăt zilelor. Dar posibilitatea exista. Ca şi virusul. Odată contractat, nu mai scăpai de el. Aştepta doar să fii vulnerabil. Nu ştiai niciodată în ce zi rezistenţa ta avea să cedeze şi boala avea să încerce să te învingă.

Rafferty a vizitat-o pe Towner la spitalul din Salem. A trecut pe-acolo în mai toate zilele, în drum spre serviciu. Nu vorbeau mult, dar şedeau pe terasa de pe acoperiş, privind spre port. Cînd a sosit momentul s-o externeze, a părut un gest natural ca el s-o ducă pe veranda lui, de unde privelişte era mai bună, iar el putea să supravegheze mai bine situaţia.

Towner nu se putea întoarce încă în California. Nu voia să se întoarcă în casa Evei, iar el sigur nu era dispus s-o lase. Astfel, i-a oferit camera fiicei lui. Numai pentru cîteva săptămîni, zisese el, cînd îi simţi ezitarea. Pînă se înzdrăvenea.

Lui Towner îi plăcu camera, părînd a fi în largul ei înconjurată de amintirile unei vieţi ce n-avea nimic de-a face cu a ei: un poster cu Tupak Shakur deasupra măsuţei de toaletă şi jucărioare Beanie Babies atîrnate de tavan, într-un hamac improvizat.

— Cîţi ani are fiica ta?

Aceasta era una dintre puţinele întrebări pe care ea i le pusese vreodată.

— Leah are aproape cinsprezece ani, îi răspunsese detectivul.

Ar fi împlinit această vîrstă chiar în timpul vacanţei de vară petrecute aici, anul acesta, dacă tatăl ei n-ar fi modificat datele vizitei.

— Ce-ai zice dacă ai veni cu vreo două săptămîni mai tîrziu? o întrebase el pe Leah, cînd îi telefonase cu o săptămînă înainte. Am putea naviga pînă în Maine.

— Cu vaporul cel mare sau cu cel mic?

— Cu cel mare.

— OK, zisese ea. Cum vrei.

Fosta soție tăbărîse pe el din pricina asta. Și pentru că nu se consultase cu ea.

— Nu poți să continui să tot schimbi așa lucrurile, îi spusese.

— Nu asta fac. N-am schimbat decît datele. Pe Leah n-a părut s-o deranjeze.

— S-ar putea scrie o carte cu toate lucrurile pe care nu le știi despre copii.

Rafferty se gîndi că avea, probabil, dreptate.

— Lucrez la un caz.

Nu era o explicație, nu una prea serioasă, dar altceva nu avea, așa că merse în continuare pe coarda asta.

— Și ce-i nou în asta?

— Un caz de crimă.

Urmă o lungă pauză.

— Credeam că te-ai mutat în nord ca să scapi de cazuri de-astea, spusese ea în final.

— M-am mutat aici ca să scap de foarte multe lucruri.

Fusese o lovitură directă, iar el știa asta. Nu una intenționată, nu neapărat. Era deja un obicei.

— Nu poți să tot schimbi lucrurile, îi zisese ea. Dacă mi-am făcut și eu planuri?

— Deci, e vorba de fapt despre tine.

Clic. Rafferty se obișnuise cu telefoanele închise. Așa se terminau majoritatea conversațiilor lor și, de regulă, era din cauza a ceva ce spusese el.

Preț de aproximativ o oră, se simțise prost în legătură cu asta. Rafferty știa că Leah fusese probabil afectată de schimbarea programului, dar mai știa și că,

pentru fiica lui, asta nu era o vacanță, ci o *datorantă*. Ea însăși îi găsise numele ăsta. Parte datorie, parte vacanță. Fii-sa se pricepea la cuvinte. Se simțise puțin insultat cînd ea inventase termenul ăsta, deși descria foarte bine perioada de timp pe care o petreceau împreună. Se purtau stîngaci unul în compania celuilalt și era la fel de dificil pentru ea să vină în vizită pe cît era pentru el s-o primească. Nu era vorba că n-o iubea. O iubea nespus, dar sentimentul de vină cauzat de faptul că o abandonase îl afectase mult prea mult. Cînd plecase din New York, Leah a vrut să vină cu el. Nu-i plăcea de bărbatul pentru care îl părăsise maică-sa, îi spusese ea.

— Vreau să stau cu tine.

— Maică-ta n-ar îngădui niciodată asta, fusese replica lui.

Era adevărat, firește, dar nu era un răspuns.

Ea nu-l mai rugase încă o dată. Așa era felul ei, iar el contase pe asta. Nu-i stătea în fire nici să discute schimbarea planurilor de vacanță. Nu puse întrebări, iar asta era un lucru bun, cel puțin în cazul ăsta. Ultimul lucru pe care și-l dorea Rafferty era ca Leah să descopere adevăratul motiv pentru care schimbase planurile. Nu voia ca ea să afle că se îndrăgostise de Towner Whitney.

Rafferty îi pregătise cina în majoritatea serilor. Mai ales paste, pentru că asta chiar mînca. Îi plăcea și înghețata. Uneori, camionul cu înghețată își croia drum pînă la Willows, iar el se ducea pe mica plajă ca să-i aducă și ei. În alte seri, cînd el lucra pînă tîrziu, obișnuia să se oprească pe la Dairy Witch, în drum spre

casă. Lui Towner îi plăcea orice era presărat cu bucățele de ciocolată, nu cu bobițe colorate de zahăr.

— La ce te uiți? o întrebă el.

Privirea ei era distantă mai tot timpul. Îi mai pusese întrebarea asta și-nainte, fără să primească, de regulă, nici un răspuns.

— La lumini, îi răspunse Towner.

Se uita spre fereastra lui May.

— De obicei, aprinde o singură lampă, mai zise ea, arătînd la cele două lumini care ardeau iarăși în fereastra mamei ei.

Una dacă e pe uscat și două dacă e pe mare, se gîndi Rafferty și abia se abținu să n-o spună cu voce tare.

Îl surprinse că Towner observase luminile, acest detaliu. Luă asta drept un semn bun.

Faptul că nu băgase de seamă plecarea din port a bărcii lui Jack părea, de asemenea, a fi un semn bun, chiar dacă dintr-un motiv diferit. Noaptea petrecută de Towner cu Jack era uriașa problemă de care nu vorbeau nici unul. Nu c-ar fi vorbit despre altceva, de fapt. Dar despre Jack LaLibertie cu siguranță nu discutau.

Rafferty trebuia să admită că era ușurat să vadă că ochii ei rămîn ațintiți pe lămpile lui May și nu urmăresc barca lui Jack, care se îndrepta către insulele Misery, unde se găseau majoritatea capcanelor. Luminile de semnalizare fură apoi stinse și barca luă o curbă strînsă la dreapta, către partea din spate a Insulei Cîinelui Galben.

N-au vorbit mult. Acesta e adevărul. Dacă ar fi vorbit, poare ar fi întrebat-o de Jack. Cu siguranță ar fi întrebat-o de jurnal. Sau era oare un volum de nuvele? Rafferty nu știa prea bine cum să-l definească. Îl citise

de nenumărate ori. De fiecare dată, întrebările pe care acesta le ridicase fuseseră mai multe decît răspunsurile pe care le oferise. Avea notele instructorului de curs, mîzgălite în josul paginilor. Cursul pentru care le scrisese era la Universitatea din Boston, deşi nu fusese niciodată înscrisă acolo. Era mai degrabă parte din programul de reintegrare pe care-l urmase în ultimul an la McLean.

Rafferty fusese în stare să verifice măcar acest aspect. Dar instructorul de curs dispăruse de mult. Titlul cursului, „Introducere în scrierea ficţiunii", nu-l ajutase nici el prea mult. O fi crezut instructorul că Towner scria ficţiune, căci sigur exista o proporţie impresionantă de ficţiune în textele ei, dar mai erau acolo şi fapte, fapte pe care o persoană mai normală n-ar vrea să le împărtăşească lumii.

Ar fi întrebat-o de Lyndley, despre triunghiul amoros şi despre concluzia trasă de ea, conform căreia Jack o iubea pe Lyndley, nu pe ea. Era prea personal şi prea dureros pentru el să întrebe aşa ceva, dar, cu toate astea, nu se putuse împiedica să nu citească şi răscitească, în încercarea de-a stăpîni sensul povestirilor, de a-şi da seama ce întrebări va rosti, sau ar trebui să rostească, în cazul în care s-ar fi ivit vreodată ocazia. Această parte a jurnalului îi provoca cea mai mare suferinţă. Partea despre abuzul comis de Cal era îngrozitoare, dar părea la o oarecare depărtare. Nu era lucrul cel mai rău sau mai greu de citit. Cel mai dificil, şi astfel Rafferty realiză că se îndrăgostise de-a binelea, era sentimentul de gelozie care-l încerca atunci cînd citea despre ce simţea Towner pentru Jack. În cele din urmă, ajunse la capătul puterilor. Renunţă să mai citească şi-i returnă jurnalul.

— Te-a ajutat? vru ea să ştie.

Îi dăduse permisiunea să-l citească în timp ce era încă în spital. El îi spusese că ar putea să-l ajute la cazul intentat împotriva lui Cal.

— Nu prea mult, îi spuse detectivul, fără să răspundă la adevărata întrebare pusă de ea, dar şi fără să mintă.

Fiecare părticică din creierul de poliţai al lui Rafferty era conştientă că ceea ce se petrecea cu el nu era a bună. Şi începuseră să observe şi alţii.

Şeful îl avertizase.

— Nu pune cazul în pericol numai pentru că ţie îţi arde de altceva.

— Du-te dracului, îi replicase Rafferty.

— Leah navighează? întrebă Towner.

La Marblehead era săptămînă de curse, iar ea privea spre port, către un şir de iahturi.

Întrebarea era atît de îndepărtată de gîndurile lui, că îl luă prin surprindere.

— Ce?

— Fiica ta navighează?

— Mda, răspunse el, puţin.

Era una dintre cele cîteva ocazii în care Towner spusese ceva în seara aceea. El ar trebui să-i răspundă, fie şi numai ca să încurajeze orice formă de conversaţie.

— Barca pe care vrea s-o cumpăr este o Scarab.

Towner dădu din cap ca şi cînd ar fi priceput.

— Nevoia de viteză, zise. O să treacă odată cu vîrsta. Gusturile se schimbă.

— E adevărat? întrebă plin de speranţă.

— Cu siguranţă, răspunse ea.

Towner era în spital de trei zile cînd Rafferty îl arestă pe Cal, pentru că o atacase. Ar fi putut să opereze arestarea mai devreme – de fapt, şeful chiar făcuse presiuni asupra lui – dar ştia că, cel mai probabil, Cal avea să fie eliberat în douăzeci şi patru de ore. Dacă aştepta pînă vineri, la ora 16:00, punerea sub acuzare n-ar fi avut loc pînă luni de dimineaţă. În cel mai rău caz, Cal ar fi petrecut sîmbăta şi duminica în închisoare. Nu era prea mult, dar era ceva şi-i dădea lui Rafferty şansa să-i interogheze pe membrii bisericii lui Cal, fără supravegherea atotprezentă a acestuia.

Interogatoriile se dovediră lipsite de rezultat. Calviniştii păreau mai habotnici decît liderul lor. Sau doar spălaţi pe creier.

Rafferty mai avea o idee, dar şi asta avea slabe şanse de izbîndă.

La punerea sub acuzare, Rafferty îi ceru judecătorului să nu admită eliberarea pe cauţiune, explicîndu-i că Boynton era un pericol pentru societate, citînd ca dovadă cazurile de violenţă împotriva Emmei Boynton, soldate cu orbire şi leziuni cerebrale. În sprijinul său, aduse rapoartele medicale şi judiciare.

Avocatul lui Cal anticipase, firește, această mişcare şi-o contracară prin conduita ireproşabilă a clientului său în ultimii treisprezece ani şi mulţumirile aduse acestuia de către primarul din San Diego, pentru servicii în beneficiul comunităţii.

În ziua în care Cal a fost audiat, sala de tribunal era plină ochi.

Mai întîi, şeful poliţiei prezentă nişte plîngeri îndreptate împotriva lui Cal şi făcute de negustorii locali,

ale căror afaceri fuseseră afectate de calviniști și de niște mame care declarară că practicile de exorcizare ale lui Cal includeau pedepse corporale ce frizau abuzul fizic.

Apoi interveni Rafferty și îi spuse judecătorului că Boynton era principalul suspect în cazul dispariției Angelei Rickey, care se părea că ar fi fost însărcinată cu el.

Avocatul lui Cal contracară spunînd că Angela plecase de la calviniști, așa cum se înțeleseseră, pentru a se întoarce acasă, la părinți, să-și nască copilul.

Rafferty spuse că Angela nu se întorsese la părinți și nici nu exista posibilitatea s-o facă.

Avocatul prezentă o declarație sub jurămînt, semnată de Cal Boynton, în care acesta afirma că nu avusese niciodată relații sexuale cu Angela Rickey.

După spusele lui Rafferty, Angela pretindea că, într-adevăr, copilul pe care îl purta era al lui Cal și insista să-l nască, deși nu era sigură de sentimentele acestuia. Era clar că lui Cal nu-i prea căzuse bine vestea. Mai sublinie și faptul că Boynton avusese și mijloacele, și motivele.

— A avea un copil ar dăuna intereselor unui om care a cîștigat atît de mulți bani predicînd celibatul.

Cal ceru să spună cîteva cuvinte în propria apărare. Într-un spectacol pe jumătate predică, pe jumătate discurs de vînzări, acesta se compară cu John Newton, autorul imnului *Amazing Grace*. Ca și Cal, Newton fusese un depravat care nu se căia, un păcătos de cea mai joasă speță, un vînzător de sclavi. Amîndoi își găsiseră mîntuirea pe mare, explică Boynton. Ziua convertirii lui Newton nu se deosebea prea mult de cea

a lui Cal şi, asemeni acestuia, Cal devenise pastor evanghelist.

— Salvat de mila şi intervenţia lui Dumnezeu, spuse Cal. Cine dintre noi nu crede în mîntuire? imploră el, întorcîndu-se spre congregaţia formată din avocaţi, judecător, calvinişti şi numeroşi localnici, care veniseră să asiste la punerea sub acuzare. Cine dintre voi va arunca primul piatra? continuă Cal.

Cîţiva membri ai Consiliului Bisericilor stăteau înşiraţi pe rîndul din spate. Pastorul prezbiterian îi mormăi celui metodist că ar face el asta, dacă ar fi sigur că-l nimereşte pe Cal direct în cap de la asemenea distanţă. Asta se voia a fi o glumă. Prezbiterienii erau secta cea mai ofensată de practicile lui Cal şi de faptul că acesta adoptase numele de „calvinist", asociat de multă vreme cu varianta lor de protestantism. Atenţie, ei nu voiau numele; eticheta de calvinist fusese pentru prezbiterieni un coşmar în materie de imagine, o asociere ruşinoasă, pe care, de-a lungul anilor, aceştia se străduiseră din greu s-o şteargă. Genul de presă pe care-l inspira Cal nu putea să le aducă nici un beneficiu.

— Eu aş vrea să arunc o piatră, două, spuse o femeie, ridicîndu-se.

Pălăria ei roşie şi rochia purpurie se distingeau într-o zonă dominată de nuanţe de brun şi cenuşiu.

O altă Pălărie Roşie se ridică lîngă ea.

— Mai bine un bolovan, zise aceasta.

Judecătorul le făcu semn femeilor să se apropie. Încă cinci Pălării Roşii li se alăturară, în vreme ce se îndreptau spre partea din faţă a sălii de tribunal.

— Bună dimineaţa, doamnelor, nu se putu abţine să nu salute judecătorul.

Nu vedea prea des roşu şi purpuriu în această încăpere. Ştia cine erau, căci propria lui nevastă îl tot ameninţa, încă de cînd împlinise cincizeci de ani, că-şi va începe şi ea viaţa de Pălărie Roşie.

— Onorată instanţă, am dori să rostim cîteva cuvinte în legătură cu pericolul reprezentat de Calvin Boynton.

Grupul o desemnase pe Ruth drept purtătoare de cuvînt oficială, iar Rafferty petrecuse o oră dăscălind-o.

— Vă rog, spuse judecătorul.

— După cum ştiţi, eram clientele obişnuite ale salonului de ceai al Evei Whitney, începu Ruth. Avem motive să credem că dispariţia acesteia nu a fost accidentală.

Femeia continuă să vorbească fără oprire, înainte ca judecătorul să apuce să le comunice faptul că informaţiile pe care le deţineau ele erau irelevante în cazul de faţă.

— Am fost martorele hărţuirii neîntrerupte la care a fost supusă Eva Whitney, nu numai ca femeie de afaceri, ci şi ca persoană privată. El a ameninţat-o în nenumărate ocazii.

— Asta e o minciună sfruntată! exclamă Cal, sărind ca ars.

— Staţi jos, domnule Boynton, îi ordonă judecătorul. Ce fel de ameninţări? le întrebă el pe femei.

— De pildă, a ameninţat-o că o va arde pe rug, spuse mama soldatului din Golf.

Rafferty observă că aceasta se descotorosise de pălăria pastel, purtînd acum cu ostentaţie una roşu aprins.

— Pardon?

— A făcut-o vrăjitoare şi-a ameninţat c-o va spînzura sau o va arde sau o va îneca, în diferite ocazii.

— A amenințat c-o omoară, onorată instanță, îl lămuri o a treia Pălărie Roșie. Într-o zi în care el nu știa că eram prezente în salonul de ceai.

— Și cum a reacționat doamna Whitney la aceste amenințări?

— Ei bine, a chemat poliția, firește.

— E adevărat, onorată instanță, confirmă Rafferty. Avem multe rapoarte privitoare la aceste hărțuiri. La începutul lui aprilie, Eva Whitney a cerut un ordin de restricție împotriva lui Cal Boynton.

Rafferty îi înmînă judecătorului o copie.

— Ne-a spus, interveni mama soldatului din Golf, că dacă i se va întîmpla ceva, Cal Boynton va fi vinovatul.

— A fost găsită tocmai lîngă Children's Island, preciză cealaltă Pălărie Roșie. Toată lumea știe că acolo se aruncă orice cadavru.

Cu cîțiva ani în urmă, un alt cadavru fusese descoperit lîngă insula cu pricina. Era un caz de crimă care fusese soluționat de curînd și reprezenta o asociere pe care o făcea oricine. Ca și Eva, și poate chiar ca Angela, femeia fusese dată dispărută o vreme, înainte ca trupul să-i apară în dreptul insulei.

— Cînd mergea să înoate, Eva nu părăsea niciodată portul, reluă Ruth. Pentru numele Domnului, avea optzeci și cinci de ani. N-ar fi reușit să înoate atît de departe.

Avocatul lui Cal sublinie faptul că se efectuase o autopsie asupra trupului neînsuflețit al Evei și nu se descoperiseră semne de violență.

— Nu s-au descoperit nici un fel de semne, îl întrerupse Rafferty. Pînă am găsit-o noi, Eva fusese deja

făcută bucăţi de homari. A trebuit s-o identificăm după fişele dentare.

Judecătorul îl reţinu pe Cal pentru treizeci de zile.

— Dacă vreţi să-l ţin mai mult, va trebui să-mi veniţi cu un cadavru.

Nu vorbea despre Eva, ci despre Angela Rickey.

În vreme ce Rafferty părăsea sala de judecată, trecu şi pe la Pălăriile Roşii.

— Bună treabă, doamnelor, le spuse el.

— Credeţi că a fost de folos? întrebă mama soldatului din Golf.

— Foarte.

— Dar cum a rămas cu cealaltă fată... această Angela? vru să ştie Ruth.

— Credeţi că a omorît-o şi pe ea? întrebă a treia Pălărie Roşie.

— Nu sînt prea sigur ce cred, de fapt, zise Rafferty.

Avea un presentiment rău în ce privea soarta Angelei. Nu ştia decît că trebuia s-o găsească. Repede.

Pe măsură ce mulţimea se împrăştia, Rafferty îşi dădu seama că el este, probabil, singurul din oraş care nu crede că Eva Whitney fusese ucisă de Cal Boynton. Detectivul îngăduise opiniei publice să-i ducă la îndeplinire ţelul, care era acela de a-l îndepărta pe Cal de pe străzi, cel puţin pentru scurt timp. Dar nu se gîndise nici o clipă că Boynton o omorîse pe Eva, iar motivul era simplu: dacă el ar fi comis crima, ar fi fost suficient de deştept să arunce cadavrul în port, unde Eva înota de obicei. Faptul că acesta fusese găsit „unde se aruncă de regulă cadavrele" fusese unicul pas greşit din planul Evei de a-l opri pe Cal Boynton. Chestia cu insula era menită să iasă în evidenţă şi asta se şi întîmplase. Doar

lui Rafferty i se păruse că iese în evidenţă din motive greşite.

Fusese o idee bună să înoate, dar Eva exgerase. În plus, era o Whitney. Oricare dintre femeile din familie ar fi rezistat distanţei. La orice vîrstă. Era parte din magia lor, lucru pe care îl realiza acum, cînd începuse să creadă în ea.

Rafferty nu prea ştia ce să spună despre cazul Angelei. Nu greşea în privinţa copilului şi nici asupra motivului. Spera numai să nu se înşele în privinţa sentimentului tot mai puternic că Angela era fie deja moartă, fie pe moarte.

Rafferty îi spuse lui Towner că-l reţinuseră pe Cal, dar nu-i povesti şi restul celor întîmplate. Se gîndi că nu era necesar să ştie. Acum, ea nu avea nevoie decît de odihnă şi de relaxare, aşa că făcu tot ce-i stătu în puteri ca să aibă grijă de ea. Pregăti el de mîncare. Stăteau aşezaţi pe verandă. În seara aceasta, Rafferty îi oferi paste şi sugeră nişte friptură la grătar, dar nimic nu părea să-i surîdă lui Towner. Începea să rămînă fără opţiuni de meniu şi obosise.

— Nu mi-e foame, zise ea.

El se ridică de pe şezlong şi-şi întinse picioarele.

— Atunci, eu merg să alerg, îi spuse el.

— Acum?

Towner părea surprinsă, pentru că Rafferty căscase toată seara.

— Mda. Iar după asta, mă opresc la Willows ca să-mi iau un sendviş *chop suey*.

— Tu şi sendvişurile tale, zise ea.

— Vrei să vii şi tu?

Întreba de fiecare dată. Ea nu accepta niciodată, dar el tot întreba.

— Sînt obosită, spunea ea.

— Înghețată? mai făcu el o încercare.

N-ar fi refuzat niciodată înghețata.

— Nu, sînt OK.

Rafferty făcu trei ocoluri pînă pe strada Derby, înainte să încetinească. Cu fiecare curbă, ajungea pe lîngă Winter Island. Poate că Boynton mai era încă în închisoare, dar restul calviniștilor erau la fel de periculoși ca și el.

Rafferty alergă pînă la extenuare. Pe cărarea ce tăia direct către parcul Willows, începu, în sfîrșit, să meargă la pas. Transpirația curgea de pe el în valuri. Trecea pe lîngă vecini care ședeau pe verande și copii care jucau hochei. Pe plajă, puștiul unuia dintre vecini se opri din fumat „iarbă" și-și ascunse comoara în spatele unei pietre. La capătul aleii, o altă vecină striga la cîine.

— Scuze, îi spuse femeia detectivului, în vreme ce-și reașeza patrupedul în cadrul legal al purtării de lesă în orașul Salem.

Rafferty încercă să zîmbească. Meseria sa de polițist punea automat o anume distanță între el și ceilalți locuitori ai orașului.

Cineva care pescuia la capătul pontonului trase din apă un biban dungat. Acesta pendulă prin aer, prinzînd nuanțele roșietice ale soarelui la apus și proiectîndu-le pe fundalul cerului.

Motocicletele Harley era înșirate chiar dincolo de jumătatea drumului, posesorii, înveșmîntați în piele, stînd în spatele lor, gătiți din cap pînă în picioare.

Contabili și dentiști, își zise Rafferty, dar nu, mai erau printre ei și membrii ai celebrului club Hells Angels. Aceștia făceau un pelerinaj la Salem de două ori pe an, venind cu miile. Orașul își închidea străzile pentru ei. Era ceva impresionant. Cînd soseau în Salem, auzeai vuietul motoarelor hăt, de pe Highland Avenue, cu mult înainte să poți să-i și vezi. Lumea se-nșira pe marginea drumului, așezată în șezlonguri, numai ca să privească acest spectacol.

Motocicliștii participau și la Heritage Parade și-i puteau vedea și de Halloween. Erau chiar în spatele vrăjitoarelor, între preșcolari și fanfară.

Roberta îl zări înainte s-o observe el. Își sorbea Cola dietetică și admira șirul de motocicliști. Cînd dădu cu ochii de Rafferty, se întoarse în altă direcție.

Detectivul stătu la coadă pentru un sendviș, apoi se așeză între chioșcul în formă de scoică al orchestrei și doc. De îndată ce luă loc, formația făcu o pauză.

Perfect, își zise el.

Dar probabil că era spre bine. Dacă orchestra tăcea, sunetele de pe Winter Island aveau să acopere zgomotele străzii, iar el se gîndi că Towner era în siguranță. Se putea întoarce acasă în mai puțin de douăzeci de minute, dacă era nevoie, adică mult mai repede decît ar fi putut oricine altcineva să ajungă la ea.

Dar calviniștii nu păreau a predica în seara asta. Cînd Rafferty trecuse în fugă, hangarul era cufundat în întuneric. În loc de asta, un grup era ocupat să facă prozeliți printre cei de-aici. Un individ purta o pancartă-sendviș, cu același mesaj tipărit pe ambele fețe: HRISTOS E AL DRACULUI DE HOTĂRÎT SĂ-I SALVEZE PE ÎNGERII IADULUI.

Motocicliştii nu muşcau momeala, dar unele dintre vrăjitoarele din oraş da. Se tot certau, aruncîndu-şi reciproc injurii.

— Întoarceţi-vă pe strada Derby, zbierau calviniştii la vrăjitoare, care-şi instalaseră o gheretă ca să vîndă bijuterii celtice.

— Mergi şi-azvîrle-te în ocean, ţipă o vrăjitoare către credinciosul cunoscut drept Ioan Botezătorul.

Dar, în seara asta, Ioan nu boteza în apele oceanului, căci îşi luase misiunea la purtător. Cără cu el o găleată şi un burete uriaş, mai potrivit pentru spălat maşinile decît pentru o misiune de salvare a sufletelor. Rafferty socoti că ar fi trebuit să-şi schimbe pancarta şi să ofere o spălare de motocicletă gratis la fiecare convertire. Unii dintre motociclişti bătuseră cale lungă ca să fie aici în noaptea asta, iar motocicletele lor erau pline de praf.

În ultimele cîteva săptămîni, Rafferty efectuase cercetări asupra majorităţii calviniştilor, cu deosebire asupra celor ce purtau robe şi a femeilor care o atacaseră prima dată pe Angela. Adevăratul nume al lui Ioan Botezătorul era Charlie Pedrick. Nu era din Ierusalim, aşa cum insistase cînd Rafferty îl interogase, ci din Baintree. Diagnosticat cu schizofrenie în ultimii ani de adolescenţă, Charlie avusese destule conflicte cu legea. Dar ele încetaseră din clipa în care fusese „mîntuit".

În cadrul unui ritual controversat, pe care Cal îl numea „exorcizarea medicinei", pacienţii cu tulburări mentale erau încurajaţi să-şi arunce medicamentele în port. După aceea, treceau printr-un ritual de purificare destul de asemănător corturilor-saună ale indienilor americani. În nesfîrşitul său şir de furtişaguri doctrinare de pe la alte religii, Cal îşi numise ritualul Căutarea Viziunii. Părea foarte potrivit. După două zile fără

mîncare şi cu foarte puţină apă, toţi foştii pacienţi aveau o viziune de vreun fel sau altul. Asemuind asta cu timpul în care fusese pierdut pe mare, Cal îşi îndruma credincioşii să asculte glasul Domnului şi să-i îngăduie să le îndrume vieţile.

Printre acele femei ale căror credinţe religioase favorizau astfel de practici, se aflau trei Fecioare Maria şi două Ioane D'Arc. Vocile pe care Charlie Pedrick le auzise pe durata propriei sale Căutări îl înştiinţaseră că era reîncarnarea lui Ioan Botezătorul.

Rafferty fusese informat în legătură cu acest ritual, cînd sosise în oraş, dar nu-l luase cu adevărat în serios pînă ce, într-o bună dimineaţă, nu văzuse sticluţele portocalii de medicamente plutind în portul Salem. Petrecuse cîteva ore pescuindu-le din apă, după care îl arestase pentru prima dată pe Cal Boynton. Pentru murdărirea spaţiului public.

Acum, cele două grupuri erau în faţa Cazinoului, iar spiritele începuseră să se încingă.

— Luaţi-vă idolii păgîni şi plecaţi acasă, strigă unul dintre calvinişti.

— Libera iniţiativă! le strigă, la rîndul său, una dintre vrăjitoare, arătînd către partea laterală a gheretei, unde numele prăvăliei lui Ann era vizibil expus pe autorizaţie. Libertatea de a obţine o autorizaţie de afaceri.

Libertatea de a-mi lua cina, se gîndi Rafferty.

— Hei, mai încet cu gălăgia, le zise el. O să fac indigestie din cauza voastră.

Calviniştii primiră această remarcă drept o invitaţie să-şi verse veninul asupra lui.

— Dumnezeu să-ţi salveze sufletul nemuritor, zbieră la el Ioan Botezătorul. Şi pe-al femeii cu care trăieşti în păcat!

— Tîrfa cu părul roşu! ţipă un alt credincios.

— Diavol care nu se pocăieşte! urlă încă unul.

Pe margini izbucni o bătaie. Una dintre fecioarele Maria o atacase pe-o vrăjitoare.

— Bine, zise Rafferty, punînd jos sendvişul şi ridicîndu-se. Ajunge.

Parcul amuţi. Oamenii îşi ţineau respiraţia, întorcîndu-se şi aşteptînd să vadă ce are de gînd să facă. Apoi detectivul observă frica de pe chipurile calviniştilor şi asta îl surprinse. Nu-i ştia să se dea în lături de la vreun gen de confruntare. Dar nu la el se uitau. Era ceva în spatele lui. Rafferty se răsuci şi dădu cu ochii de o femeie îmbrăcată din cap pînă în picioare în negru, cu braţele înălţate. Cu o voce adîncă şi ochii aţintiţi spre calvinişti, ea îşi începu incantaţia.

— *Gallia est omnis divisa in partes tres...*, scanda ea pe un ton atît de profund, încît vorbele păreau a nu veni de la ea, ci dintr-o cu totul altă sursă.

Era genul de voce care ridica pescăruşii în aer şi-i lăsa agăţaţi acolo, să planeze pe aripile vîntului.

Calviniştii încremeniră.

Vrăjitoarea inspiră, după care îşi îndreptă degetul către grup într-un gest acuzator şi îşi coborî iarăşi glasul.

— *Quarum unam incolunt Belgae.*

Trucul funcţionă. Calviniştii se împrăştiară, prelingîndu-se din parc precum nişte bobiţe de argint viu.

Toată lumea se holba la silueta ameninţătoare a lui Ann Chase, înveşmîntată în ţinuta completă de vrăjitoare. Imaginea era impresionantă.

— Şi încă ceva..., ţipă ea în urma lor, de data aceasta pe tonul ei obişnuit.

Apoi începu să chicotească, rupînd vraja. Îşi frecă mîinile de parcă s-ar fi spălat de toată afacerea, după

care își ridică ușor roba la spate, devenind brusc o doamnă desăvîrșită, și se așează pe bancă alături de Rafferty.

— Foarte frumos, zise acesta rîzînd. Să vedem, din ce-mi mai amintesc eu de la latină, din liceu, tocmai recitai un pasaj din *Iason și Argonauții*.

— Din *Despre războaiele cu galii* a lui Caesar, îl corectă ea. Dar ai fost pe-aproape. Și ți-am salvat amărîta de piele, ai?

— Măcar cina, replică el rîzînd.

— Te-am salvat și știi și tu asta, rîse Ann la rîndul ei. Mai întreb o dată... ce fel de zeu slăbănog și fricos venerează acești oameni, dacă se sperie de cîteva vrăjitoare?

— Nu se speriaseră de cîteva vrăjitoare, ci de tine. La dracu', pînă și *eu* m-am temut de tine.

— Serios?

Ann părea încîntată.

— Sigur că da.

Rămaseră tăcuți cîteva clipe.

— Și zi, ce faci tu pe-aici, așa gătită? vru să știe Rafferty.

— Controlez ce mai fac fetele mele, răspunse ea, arătînd spre ghereta unde vrăjitoarele tocmai avuseseră conflictul cu calviniștii.

Acum, acestea își sărbătoreau victoria trecătoare, flirtînd pe față în timp ce îi ajutau pe motocicliști să probeze talismane și coliere cu pentagrame. Bărbații erau fericiți să fie centrul atenției frumoaselor și tinerelor vrăjitoare.

— Ar trebui să ne facem griji pentru ele? întrebă detectivul, privind la motocicliști.

— El ar trebui să-și facă griji din pricina mea, răspunse Ann.

Ridică o mînă şi-o flutură blînd în direcţia bărbatului cu aspectul cel mai dur şi care se cam pierdu cu firea în prezenţa ei.

— Chiar aşa, mămica e aici, spuse Ann, făcînd cu mîna politicos, dar protector. Teme-te, zise ea pe un ton cîntat şi dulce. Teme-te foarte tare.

— Hei, eu nu m-aş pune cu tine, replică Rafferty. Eşti în stare să mă trimiţi la războaiele cu galii.

— Te-ai prins.

— O întrebare, zise el. Cum de n-ai aruncat o vrajă adevărată asupra individului ăluia, Ioan Botezătorul?

— De cîte ori trebuie să-ţi repet..., spuse ea. Noi nu ne ocupăm cu magia neagră. Le confunzi pe vrăjitoare cu sataniştii. Sau cu practicanţii Voodoo.

— Voodoo? Asta e terminologia latinească?

— Ştii la ce mă refer.

— Te referi la ăia cu păpuşelele şi cu ácele.

Ea încuviinţă din cap şi îi făcu un semn complice cu o mînă, în vreme ce cu cealaltă înşfăca ce mai rămăsese din sendviş.

— Nu te jena, o îndemnă el, iar Ann rîse.

— Nu nu mă ocup de farmece rele. E împotriva credinţelor mele religioase. Cu toate astea, îmi ies de minune vrăjile de dragoste. Asta, în caz c-o să ai nevoie de vreuna, zise ea.

Răspunsul lui Rafferty a fost unul greu de interpretat. Era ceva între un mormăit şi-un bombănit. Ann observă că detectivul privea cum barca lui Jack dispare în dosul insulelor Misery, în drum spre nord.

— Nu s-a culcat cu el, să ştii.

— Ce?

— Towner. Nu s-a culcat cu Jack LaLibertie.

— Asta e opinia ta de medium?

— Asta mi-a zis ea.

Rafferty era surprins.

— Părea a crede că e important să clarifice acest aspect, spuse Ann.

Detectivul nu reacţionă.

— Poate o să pun o vorbă, două pentru tine cînd mă întorc la prăvălie, adăugă ea. Gratis.

— Te rog să nu-mi faci nici o favoare, spuse el.

— Dacă ar fi îndrăgostită de Jack LaLibertie, ar locui cu el, nu cu tine. La asta te-ai gîndit vreodată?

— Mda. Ei bine, poate.

— N-ai înţeles bine, zise Ann.

Rafferty rîse. Asta da subestimare a adevărului.

Cînd citeşti în dantelă, nu există răspunsuri greşite. Cu toate astea, e foarte uşor să primeşti răspunsuri greşite, pur şi simplu punînd întrebările greşite.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 22

Rafferty nu se întoarse acasă pînă nu fu sigur că Towner se dusese la culcare. Dimineaţă, plecă devreme ca să prindă întîlnirea din Marblehead.

Cînd ajunse la secţie, găsi trei mesaje de la May.

Îşi luă cafeaua în birou şi-nchise uşa.

— Tocmai am sunat la spital şi mi-au spus că Sophya a fost externată acum o săptămînă. Sursele mele m-au informat că stă în casa dumitale.

— Şi?

Îşi dori ca May să nu-şi fi luat un telefon mobil.

— Şi aş vrea să ştiu de ce.

Rafferty căută în sertar.

— Aveam o cameră în plus. I-am oferit-o.

— Eu o pot proteja mai bine aici, zise May.

— Mă îndoiesc.

— Are nevoie de protecţie.

— Am mai multe arme decît dumneata, replică el, glumind numai pe jumătate.

— Dar nu o poţi supraveghea clipă de clipă.

— Nici dumneata, de altfel, zise el. În plus, Cal e în închisoare. Sursele dumitale ţi-au spus şi asta?

— E ceva temporar, zise ea.

Asta păru s-o facă să șovăie, dar numai pentru un minut.

— N-o să meargă, reluă ea, de parcă ar fi decis asta pe loc.

— Ce?

— Voi doi.

Asta chiar îl făcu să șovăie.

— Firile diferite se atrag, spuse ea.

— Și?

— Și voi doi nu aveți firi diferite... Cînd o să vă despărțiți – și, crede-mă, așa va fi – n-o să fie o despărțire obișnuită. O să iasă cu scîntei.

— Voi reflecta cu mare atenție la aspectul ăsta, spuse el și-nchise.

Se întinse peste birou ca să pună receptorul la loc, agăță ceașca de cafea cu firul și o vărsă peste dosare.

Se anunța o zi minunată.

Șeful tocmai intra cînd Rafferty pleca.

— Mă duc la Portland, zise el. Să mai investighez.

Șeful încuviință din cap.

— Bună idee, zise el. Atunci, ne vedem mîine.

— Mîine sînt liber.

— Așa-i, zise șeful.

Se opri pe-acasă ca s-o înștiințeze pe Towner că pleca, dar ea nu era acolo. Era gata să intre în panică, dar o zări pe fereastră, urcînd dinspre port. Purta pantalonii tăiați și sutienul de la costumul de baie al fiicei lui. Părul îi era ud. Fusese să înoate.

Arăta complet schimbată. Întinerită. Aproape sănătoasă.

— Salut, zise ea.

— M-am oprit să-ţi zic că plec la Portland.

— Portland din Maine?

— Mda, spuse el. Vrei să vii cu mine?

Îşi regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Era în misiune, aşa că nu era o idee prea strălucită. În plus, nu mai suporta să audă încă un refuz.

— Da, răspunse ea. Cred că vreau.

Fiecare Cititoare trebuie să învețe să existe în spațiile vide care alcătuiesc întrebarea.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 23

Părinții Angelei Rickey locuiau chiar la nord de Portland, într-un oraș care era o îmbinare lipsită de imaginație între parcări de rulote și locuințe industriale dărăpănate. Toate clădirile erau îndreptate către râu și către defuncta fabrică de hîrtie care ocupa singura proprietate de calitate din oraș. Fabrica de cărămidă se îndoia la mijloc precum un hamac, prezentînd la ambele capete semnele unor încercări ratate de renovare. Zona de rulote unde locuia familia Angelei era chiar lîngă fabrică, în partea din spate a unei parcări pe care o împărțeau un magazin Agway și loja masonică locală. În mijlocul parcării, o arteră suspendată pe jumătate terminată (parte dintr-o extensie a autostrăzii, menită să lege orașul de I-95 și de dolarii turiștilor) arunca o umbră lungă de-a curmezișul rulotei aflate în proprietatea familiei Rickey.

Towner așteptă în mașină în vreme ce Rafferty intră.

Fu o vizită scurtă. N-o văzuseră și nici nu primiseră vești de la ea. Rafferty știa că șansele erau slabe – mai fusese pe-aici –, dar merita să-ncerce.

— Ar face mai bine să nu se întoarcă aici, zise tatăl ei. Îmi datorează bani.

Tatăl ei fusese cel care plătise pentru şcoala de cosmetică. Îi mai spusese asta lui Rafferty de cîteva ori.

— Dacă îşi închipuie c-o să-i întreţin pe ea şi pe copil...

Nu-şi termină propoziţia.

— Dacă primiţi veşti de la ea, trebuie să mă sunaţi, spuse Rafferty.

— În ce bucluc a mai intrat de data asta? se interesă bătrînul.

— N-a intrat în nici un bucluc, îi răspunse detectivul, ar putea fi moartă.

Asta îl făcu pe bărbat să şovăie. Era o cruzime să-i spună asta, dar l-a potolit.

Rafferty o lăsă pe Towner la Piaţa Publică, apoi se duse pe strada Congresului, la şcoala pe care o frecventase Angela. Începu să pună întrebări. O văzuse cineva? Nu. Avea prieteni în oraş? Nu. Da. Ei bine, poate. Era o fată, ziceau ei, Susan nu-ştiu-cum, care lucra în Portul Vechi, într-un magazin unde se vindeau produse făcute din cînepă. Rafferty îi mulţumi femeii şi-i lăsă numărul lui de telefon.

— Dacă o vedeţi, sunaţi-mă imediat.

O luă pe jos spre Portul Vechi şi găsi magazinul. Susan nu mai lucra acolo şi nimeni n-o recunoscu pe Angela după fotografie. Rafferty mai arătă poza şi altor comercianţi de pe străzile pavate cu piatră, apoi se întoarse cu maşina în Piaţa Publică şi parcă la nivelul al doilea, traversînd pasarela pînă la ultimul etaj, unde Towner mînca un biscuit cu afine. I-l întinse şi lui:

— Muşti?

— Mersi, dar e trecut de amiază. Vreau să mănînc de prînz.

Coborîră lungul şir de trepte care ducea de la ultimul etaj pînă la magazine. Rafferty nu se putu împiedica să nu observe că Towner cobora mai uşor, fără să se mai ţină de balustradă. Pasul ei era mai rapid, iar dispoziţia, cu siguranţă mai senină.

— Ce-ai vrea să mănînci? întrebă Rafferty, privind în jur. În locul ăsta găseşti cam tot ce-ţi poftеşte inima.

— Alege tu, îi spuse ea.

El se uită împrejur. Erau gherete cu brînzeturi, pîine de tot soiul şi cîteva unde se servea ciorbă de peşte şi alte feluri de supă. Rafferty se întoarse spre ea. Venise vremea.

— Mie îmi place supa. Dar ţie?

Towner se holbă la el.

— Două dintre numeroasele mele talente, o lămuri el. Minciunile şi înşelătoria.

Un zîmbet se ivi în colţul gurii lui Towner. Încercă să se abţină, dar descoperi că nu era în stare. Zîmbetul îi cuprinse toată faţa, după care se porni pe rîs.

— Ticălosule, îi spuse ea.

În timp ce conducea spre sud, pe autostrada 95, Rafferty primi o atenţionare pentru depăşirea vitezei.

— Ar fi trebuit să vă dau o amendă, îi spuse tînărul poliţist. Mergeaţi cu douăzeci de mile peste limita legală, dar curtoazia profesională e pe primul loc, nu?

Rafferty îi zîmbi şi-i mulţumi puştiului, apoi îndesă atenţionarea într-un compartiment de bord, alături de toate amenzile pentru parcare pe care nu-şi putea aminti să le achite.

În timp ce intrau pe aleea din fața casei, zăriră cîinele, legat de unul din stîlpii verandei. Lîngă el, zăcea răsturnat un castron pentru apă. Era clar că încercase să scape. Animalul avea o privire sălbatică.

— E unul din cîinii lui May, spuse Towner, sărind din mașină.

De zgarda cîinelui era atașat un bilet.

— *Mă cheamă Bizanț*, citi Towner.

Animalul își dezgoli dinții și mîrîi. Perplexă, Towner se așeză pe verandă, fără să se uite direct la el, dar coborîndu-se la același nivel. Șezu așa vreme îndelungată, privind spre port, de parcă ăsta era cel mai firesc lucru pe care-l putea face într-o asemenea zi. Cînd ritmul respirației cîinelui încetini, ea își strecură mîna pe sub botul lui și începu să-l mîngîie pe gît.

— Bună, Bizi, îl salută ea pe un ton blînd.

În sfîrșit, Towner se uită la animal, iar acesta se lăsă în jos încetișor, ca hipnotizat, și se rostogoli pe-o parte. Ea îl mîngîie pe burtă.

— Ce cățeluș cuminte, îi spuse.

Rafferty rămăsese pe alee, cu portiera deschisă. Acum coborî și el.

— De ce crezi că l-o fi trimis May? întrebă Towner.

— Ca să mă tortureze pe mine, răspunse Rafferty și strănută.

— Asta nu-i o idee prea bună, zise ea.

Cu toate astea, detectivul nu se putu împiedica să nu se îndoiască. May avea dreptate, nu era în stare să fie cu ochii pe ea clipă de clipă. Se simțea chiar mai liniștit să-l știe pe Bizi aici.

— E-n regulă, are voie să rămînă, spuse el. Atîta vreme cît nu-mi roade pantofii.

Towner rîse.

— Dar ce-ţi închipui că mănîncă? întrebă ea. Adică, în afară de iepuri şi şobolani.

— Vreun fel de mîncare pentru cîini, răspunse Rafferty, culegînd castronul de apă şi ducîndu-se să-l umple de la furtun.

Îl puse apoi dinaintea cîinelui, care începu să bea.

— Arată ca Skybo, observă ea.

Rafferty îşi aminti numele. Skybo fusese primul ei cîine, cel pe care poate că-l omorîse Cal. Uitase dacă aflase asta din jurnal sau dacă îi povestise Eva. Nu conta. Aceştia doi aveau o legătură specială. Rafferty porni să urce scările, strănutînd de două ori cînd trecu pe lîngă cîine, care-l mîrîi.

— Amice, sîntem în aceeaşi tabără, îi spuse el, iar Towner rîse.

— Jos, băiete, îi ordonă ea lui Bizanţ, iar animalul se supuse.

Rafferty nu băgă maşina în garaj. Ştia că, în doar cîteva minute, avea să meargă la Crosby's după mîncare pentru cîine. Trebuia să-şi amintească să ia şi nişte Dimerol. După asta, o să se ducă la culcare. Avea nevoie de un somn bun. În ultimele două săptămîni, de cînd venise Towner aici, nu prea dormise deloc.

Rafferty luă două pastile şi dormi pînă la prînz. În final, se trezi din cauza mîrîitului lui Bizi. Crăpă uşa. Cîinele şedea cu nasul lipit de uşa glisantă şi se uita către port, mîrîind la navele care intrau şi ieşeau. Auzea apa curgînd în baie. Towner se spăla pe dinţi.

Porni ceainicul electric, îşi făcu nişte cafea în filtrul dăruit de Leah de Crăciun. Îşi trecu ceaşca pe sub apa

fierbinte, ca s-o încălzească. Apoi, trase uşa şi ieşi pe terasă.

— Haide, îi zise lui Bizi, de-aici le vezi mai bine.

Ciinele ezită, apoi păşi afară.

Rafferty îşi sorbi cafeaua. Mijì ochii ca să vadă ce-i captase atenţia animalului. La început, crezu că era vorba de ambarcaţiunile care părăseau portul. Sau de uriaşa navă care tocmai intra în port ca să descarce cărbunele pentru uzina electrică. Apoi observă altceva... Danele de acostare se mişcau.

Se ridică în picioare. Erau cam douăzeci, chiar în largul docurilor, între Willows şi Winter Island, mişcîndu-se încet şi metodic de-a lungul ţărmului. Rafferty se mai uită o dată şi realiză că nu erau danele, ci geamandurile scafandrilor. Căutau un cadavru.

Ignorînd schelălăielile lui Bizi, Rafferty îl încuie la loc în casă. Avînd încă în mînă cana de cafea, coborî dealul către docuri. Ar fi putut fi vorba despre oricine. Poate vreun barcagiu care se îmbătase şi înotase spre ţărm. Doamne, spera că nu e vreun copil.

Maşinile poliţei se zăreau pe faleză. Şeful stătea şi discuta cu unul dintre scafandri.

— Ce se petrece? întrebă Rafferty.

Şeful îl expedie pe scufundător, apoi se întoarse spre Rafferty.

— Am încercat ieri pe mobil..., zise el. S-a întîmplat de-ndată ce-ai plecat. Am primit o informaţie. De la Cal. E convins că Angela Rickey zace pe fundul portului Salem.

— Cal a mărturisit? întrebă Rafferty.

Părea un scenariu puţin credibil.

— Nu chiar, zise şeful.

— Asta ce mai înseamnă? vru Rafferty să ştie.

— Nu era chiar o mărturisire, dar ar putea să fie foarte aproape de așa ceva, dacă găsim cadavrul. El zice c-a văzut-o moartă și ne-a spus unde s-o căutăm.

— Mie îmi sună a mărturisire.

— Nu chiar. El susține că Dumnezeu i-a trimis informația într-un vis.

Rafferty privi către Winter Island, unde-i vedea pe calviniști înșirați pe malul plajei Waikiki, urmărind operațiunile. Cîțiva dintre ei îngenuncheau. Întreaga scenă avea un caracter de piesă prost regizată.

— Își bate joc de tine, zise Rafferty.

Știa că șeful poliției era presat. Negustorii erau furioși din pricina calviniștilor, care își băgau nasul în afacerea cu vrăjitoarele și îi izgoneau pe turiști de pe coastă. Chiar ieri, Camera de Comerț ceruse ca grupul lui Cal să fie mutat într-o tabără în Cape Ann. Dacă s-ar fi găsit în situația în care era șeful, Rafferty ar fi procedat poate la fel.

— Nu era ziua ta liberă? replică șeful.

— Așa-i, răspunse Rafferty. Este.

Towner cobora pe cărare, cu Bizi în lesă și îmbrăcată în costum de baie.

— Îl duc să înoate, zîmbi ea.

Cîinele o urma îndeaproape, dornic de orice fel de aventură.

Rafferty se hotărî rapid. Se săturase de toată chestia asta. După cum zicea și șeful, era ziua lui liberă.

— Știu eu un loc de înotat mult mai bun, spuse el, dacă voi doi aveți chef de-o plimbare cu barca.

Uneori, Cititoarea trebuie să întoarcă dantela în multe direcţii diferite şi să privească bucata de dantelă prin diverse tipuri de lumină, înainte ca imaginile să apară.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 24

Rafferty şi cu mine ne oprim la Beverly, să luăm prînzul la o baracă a unui prieten de-al lui, unde se vînd homari pentru acasă. Se întoarce cu mîncarea la barcă.

Îi dă o scoică lui Bizi, pe care cîinele o scuipă pe doc. Aceasta se înţepeneşte în spaţiul dintre scînduri, iar Rafferty se lasă în patru labe ca s-o recupereze, trăgînd-o în cele din urmă peste margine.

— Iată ce primesc în schimb, zice el rîzînd.

— Cred că Bizi preferă carnea de iepure, spun eu.

— Sigur că da.

Înainte s-o pornim iarăşi pe mare, Rafferty se duce pînă pe docuri şi traversează autostrada 1A, ca să ajungă la o mică băcănie şi să mai facă provizii. Se întoarce cu o pungă cu mîncare şi-o pune în cambuză. Scoate din ea nişte mîncare pentru cîine.

Rafferty mă lasă pe mine la cîrmă, ca să ieşim din port. Sînt obişnuită cu bărcile de pescuit homari. Asta

cam alunecă puţin spre babord, dar se ţine bine. Şi se mişcă. Rafferty s-a descurcat de minune s-o recondiţioneze. Prin asta, vreau să spun că nu mai miroase a momeală.

Ne îndreptăm către insulele Misery, apoi el mă direcţionează dincolo de ele, înspre largul oceanului.

— Unde e locul ăsta? întreb eu.

Rafferty arată spre orizont.

— Acolo, spune el.

— Zău?

Sînt intrigată.

E o zi frumoasă. Bizi stă la pupa precum o statuie, cu blana fluturîndu-i în vînt. Cînd încetinim, se întoarce să vadă dacă mîncăm ceva. Constatînd că nu facem asta, revine la locul său şi latră la pescăruşi.

— Ciudat cîine, zice Rafferty, iar eu zîmbesc.

Insula lui e chiar în larg, dincolo de cele două Misery şi de Baker's. Arată precum ceva ce-ai putea găsi în Polinezia, cu o plajă îngustă cu nisip alb şi fin, ce se înalţă către un deluşor. O recunosc de-ndată. Am mai fost pe-aici. Cînd eram copii, ne jucam de-a piraţii pe insula asta.

— Nu e pe nici o hartă, mă informează el. Nu are nume.

Nu ştiu de ce nu-i spun că am mai fost pe-aici, dar uite că n-o fac. Beezer, Lyndley şi cu mine am venit pe insulă de cîteva ori, dar era cam departe şi destul de dificil de ancorat, pentru că malul e atît de stîncos, încît e foarte greu să ajungi la plajă. Nici nu poţi să laşi ancora prea uşor, pentru că, dincolo de stînci, fundul se netezeşte şi devine alunecos ca gheaţa. O ancoră aruncată aici se va tîrî spre larg, fără a se putea prinde

de ceva. Îţi laşi barca şi, cînd te întorci, n-o mai găseşti. Purtată în derivă, va fi dispărut la orizont.

Ni s-a întîmplat mie şi lui Beezer odată. La început, nu mi-a venit să cred. Am crezut că era Lyndley care ne juca feste piratereşti şi i-am spus asta lui Beezer, iar el s-a pus pe plîns şi s-a speriat, deşi eu nu încercam decît să-l liniştesc.

— Aş vrea să nu mai spui lucruri din astea, zise el.

Nu eram sigură ce spusesem de-l necăjise atît de mult, dar am găsit barca departe, în spatele insulei, şi, cum vîntul nu bătea prea tare în ziua aia, am putut să înot pînă la ea şi s-o recuperez fără pagube. Deci, nu pricep de ce era atît de afectat, încît, după episodul ăsta, frate-meu a refuzat să se mai întoarcă vreodată pe Insula Fără Nume. Aşa îi ziceam locului, Insula Fără Nume.

Îmi dau seama că Rafferty a mai fost de cîteva ori pe-aici. Are un sistem. A adus cu el o frînghie foarte lungă şi-a legat-o la prora. Apoi, înaintează cu greu prin apă şi se caţără pe faleză, cam la şase sau şapte metri înălţime, legînd coarda în jurul unuia dintre puţinii arbori de pe insulă.

Revine la barcă să mă ia, dar eu sînt deja în apă, întinzîndu-i pungile cu mîncare. De îndată ce ajung pe ţărm, el lasă ambarcaţiunea să plutească în derivă, pînă ce coarda e întinsă. Îmi dă o mînă de ajutor şi ne căţărăm împreună pe faleza erodată.

În punctul cel mai îndepărtat al insulei, nu mai vezi nimic decît largul oceanului. Acesta este unul dintre puţinele locuri, de aici pînă la Rockport, din care te poţi uita direct la apele oceanului şi nu la golful adăpostit care duce la Cape Ann. E sălbatic şi măturat

de vînturi, lipsa vegetației dîndu-ți impresia că poți fi oriunde, de pe suprafața lunii pînă pe Insula Comorilor sau în Laguna Albastră.

Bizi și cu mine înotăm, în timp ce Rafferty adună lemn de foc de pe plajă.

Mai tîrziu, stăm pe plajă cu fața spre mare, privind soarele care apune. Flăcările se domolesc destul ca să putem găti, iar eu privesc cum Rafferty îngrămădește niște alge ca să facă abur și aruncă vreo cîțiva coceni de porumb pe foc. Apoi scoate niște brînză, biscuiți sărați și o friptură enormă. Îi place foarte mult locul ăsta. Îmi spune că n-a mai văzut pe nimeni aici.

— Nici țipenie, zice și-mi întinde o limonadă.

Mîncăm friptură și porumb. Trei porții, o farfurie de fiecare. Bizi se ghemuiește peste a lui și înfulecă lacom.

După aceea, privim cum cerul se acoperă de dungile apusului, pentru ca apoi să se întunece. Luna răsare deasupra valurilor.

Bizi sapă în nisip și începe să sforăie.

— Insula asta n-are nume, spune iarăși Rafferty, de parcă acest amănunt mi-ar fi scăpat prima oară, sau tocmai pentru că n-am reacționat. Pînă și barierei de nisip de colo i-au găsit un nume, dar locul ăsta a rămas nebotezat. Le-a scăpat printre degete, zise el, fericit că ceva, orice, a putut să se strecoare printre proverbialele degete.

— Poate că, de fapt, nici nu există, spun eu. Poate că noi sîntem cei care am scăpat printre niște degete.

Pare speriat la început. Apoi se pune pe rîs. Nu e un rîs sonor, ci unul autentic.

— Ești o femeie interesantă, zice el. Ești chiar pe muchie.

— Despre ce muchie vorbeşti? întreb, deşi ştiu foarte bine la ce se referă.

Muchia care, prin însăşi definiţia sa, nu este o muchie, ci o fantă lăsată printre degete, pe unde am alunecat acum multă vreme.

Se gîndeşte înainte să vorbească.

— Cea care desparte lumea reală de lumea posibilului.

— Poetică exprimare, spun eu.

— Cîteodată, lumea reală e mult mai nebună, zice după ce reflectează.

Îmi dau seama că vorbeşte serios. Ceva s-a întîmplat astăzi, aici.

— Cum mai merge cazul?

Întrebarea mea aduce prea mult a conversaţie mărunţă şi e clar că el nu doreşte să discute despre asta, aşa că nu-l presez să-mi dea un răspuns.

— Hai să nu vorbim despre asta acum, zice el.

Luna e aproape plină şi taie o cărare prin apa întunecată. Pentru o clipă, gîndul îmi zboară la Lyndley şi ochii mi se umplu de lacrimi. Nu vreau ca el să vadă asta, aşa că întorc capul în altă direcţie, pînă ce mă opresc din plîns.

Rafferty se ridică şi se duce spre apă. Se apleacă, ia puţină în mînă, o priveşte, după care o lasă să-i curgă printre degete. Duce mîna la gură şi gustă sarea. Îl văd luînd o hotărîre.

— Hai să înotăm, zice el.

Sînt surprinsă.

Înotăm vreme îndelungată. E un înotător puternic. Nu e genul care se lasă dus de apă, ci e destul de puternic încît să taie valurile. Înoată cu capul afară din apă; cu siguranţă a lucrat ca salvamar în verile petrecute în Long Island. Salvamarii îşi ţin întotdeauna capul afară din apă, fiind mereu în alertă şi nescăpînd victima

din ochi. Cînd navighează e altfel. Navigatul pentru Rafferty e ca înotul pentru mine.

Apele oceanului au ceva magic în seara asta. Sînt fosforescente. Fiecare mişcare pe care-o facem lasă în urmă o dîră sclipitoare.

Cînd ajungem la ţărm, sîntem amîndoi obosiţi. E o noapte frumoasă. Adormim pe nisip.

Mă trezesc la auzul lui Bizi, care latră la lună. De fapt, urlă, în felul în care i-am auzit făcînd pe cîinii de pe insulă cînd luna e în creştere şi aproape plină. Astrul e acum deasupra capetelor noastre, aşa că îmi dau seama că e trecut de unsprezece. Mă urc în vîrful falezei, către centrul insulei, şi mă cocoţ pe nişte stînci golaşe, de unde se poate vedea în toate direcţiile. De aici, de sus, disting vaporul turistic întorcîndu-se din ultima cursă nocturnă, şiragurile de lumini cu care e decorat făcîndu-l să semene mai degrabă cu podul Golden Gate decît cu o ambarcaţiune. Nu sîntem destul de aproape ca să auzim muzica, aşa că spectacolul e numai unul vizual, cu lumini care se mişcă încet, plutind ciudat chiar deasupra apei. E ca o navă-fantomă.

Îmi amintesc prima dată cînd am văzut podul Golden Gate. Am ieşit o scurtă perioadă cu un tip. Familia lui avea o casă în Sonoma şi veniserăm cu maşina s-o vedem. Dintr-un motiv oarecare, în timp ce străbăteam podul, el îmi spusese cîţi oameni se sinucideau în fiecare an, sărind de-acolo. Ne-am despărţit la puţină vreme după aceea.

L-am lăsat pe Rafferty să doarmă. Nu ne presează nimic şi ştiu că nu prea are parte de somn. Mă bucur că a sugerat să venim aici. Dacă ar fi după mine, nu

m-aș mai întoarce deloc în oraș. Mă simt mai în largul meu aici.

Într-un tîrziu, Rafferty se trezește și vine să ne caute.

— Cît e ceasul? întreabă el.

— Nu știu. Tocmai am văzut vaporul turistic întorcîndu-se.

— E miezul nopții, zice el. Cred că ar fi bine să ne urnim.

Încuviințez din cap, dar nu mă ridic.

Îmi dau seama că și el se simte la fel. Nu vrea cîtuși de puțin să se întoarcă. Nici unul din noi nu se mișcă.

— Cum se face, zice el în cele din urmă, că totul arată așa de frumos de-aici?

— Dar *este* frumos, spun eu. Chiar și din oraș e frumos. Oamenii sînt cei care fac să pară totul urît... cîteodată.

— Nu toți oamenii, spuse el, cu ochii ațintiți spre mine.

Nu-mi feresc privirea.

Nu știu prea bine cine pe cine sărută. E sărutul cel mai reciproc din lume. E compromisul perfect, cooperarea desăvîrșită. Nimic nu-i poate urma. Orice altceva ar fi o dezamăgire. Avem amîndoi destui ani și destulă inteligență ca să realizăm asta.

— Și Jack? întreabă Rafferty.

— Nu există nici un Jack, îi răspund.

Îl privesc luînd hotărîrea de a mă crede. Apoi, ținîndu-ne de mînă, o pornim împreună spre barcă.

Ajungem acasă abia pe la două și ceva. Rafferty și cu mine adormim pe patul lui, capul meu fiind sprijinit pe scobitura umărului lui. Mă mișc, întorcîndu-mă spre fereastra deschisă, iar brațele lui mă cuprind; are mușchii încordați chiar și în somn. Doarme liniștit, nicidecum

în felul la care te-ai aştepta. Cînd mă mişc eu, se mişcă şi el după mine.

Mă trezesc la prima geană de lumină şi descopăr dantela de la fereastră. Aseară n-am observat-o. Dacă aş fi văzut-o, n-aş fi pus piciorul în camera asta. Dar acum o văd. Mă prinde în vîrtejurile sale şi îmi soarbe răsuflarea din plămîni, de parcă aerul însuşi n-ar fi decît o parte a firului, partea care făureşte spaţiile întunecate, astfel încît modelul să poată exista. Disting clar modelul numai cînd sînt trasă în interiorul lui, în lumea dinapoia lumii. Cunosc locul acesta şi mi-e groaznic de frică de el. Este punctul încremenit. Aici, orice mişcare încremeneşte, respiraţia se opreşte pe creasta valului său, nici nu se ridică, nici nu se prăbuşeşte, de parcă întregul ocean ar fi îngheţat. Voi fi paralizată şi prinsă aici pînă în clipa în care dezgheţul mă va elibera, iar acesta nu va veni decît după ce dantela îmi va fi arătat lucrul pentru care m-a atras aici. Îmi ţin răsuflarea. Unda se opreşte, dar pulsaţia sa rămîne, ritmică precum valurile pe nisip.

Văd arma. Aud pocnetul în timp ce proiectilul îşi ia zborul. Miros praful de puşcă. Simt cum glonţul îmi străpunge coastele, nu durerea fizică propriu-zisă, ci tăietura, felul în care îmi intră în carne. Apoi, ritmul undei se schimbă; nu-i val (acum îmi dau seama), ci respiraţie. Nu realizez asta decît după ce pulsaţia se schimbă şi devine mai scurtă. Simt braţele lui Rafferty în jurul meu, strîns, tot mai strîns, şi-i aud răsuflarea, întretăiată acum. A fost lovit. Sîngele e cald, băltind împrejurul nostru. Împuşcătura ne-a ţintuit unul de altul, unindu-ne. E o lovitură mortală. Aşa s-a şi vrut.

— Nu! urlu, sărind în sus şi smulgînd dantela de la fereastră. Nu pot îngădui asta, nici gînd. Nu el.

Instinctele lui Rafferty preiau controlul, iar el sare din pat şi ajunge la fereastră, împingîndu-mă de lîngă ea, în afara liniei tirului.

Ne prăbuşim violent pe podea. Durează un minut pînă ca el să realizeze că sîntem teferi amîndoi.

— Cal, zice.

— Nu, spun eu.

A auzit şi el. Ştiu asta cu siguranţă cînd rosteşte cuvintele.

Rafferty se uită afară. Îl vede pe Bizi holbîndu-se la noi din cealaltă cameră. Dacă ar fi fost într-adevăr o împuşcătură, reacţia cîinelui ar fi fost cu totul alta, ar fi fost mai agitat.

Rafferty se străduieşte să-şi limpezească mintea. Observă dantela pe podea.

— L-am văzut pe Cal..., începe el.

— A fost un vis.

— A fost aici.

— Nu, zic eu.

El îşi masează tîmplele.

— Visai, îi spun eu.

Îi fac semn spre Bizi, care se uită ţintă la noi.

— Dacă ar fi fost o împuşcătură...

Rafferty ridică mîna, înţelegînd deja ce voiam să spun. Se aşază la loc pe pat.

— Doamne, părea atît de real, zice el.

Nu vreau să mă uit la el. Dacă o fac, nu voi mai putea pleca niciodată. Şi trebuie să plec. Am văzut asta în dantelă. Glonţul a trecut prin el şi s-a oprit în mine. Am simţit viaţa scurgîndu-se din el şi eram singură. Eram încă lipiţi, încă uniţi, dar el murise.

Lipeşte-ţi palma de a mea, ca şi cînd te-ai ruga, obişnuia să-mi spună Lyndley. *Apoi plimbă-ţi degetul*

arătător şi cel mare peste amîndouă... Aşa se simte moartea.

Nu, nu Rafferty. Te rog, nu el.

Se întinde spre mine şi încearcă să mă tragă aproape de el. Eu mă răsucesc.

— Asta a fost o greşeală, spun.

— E-n regulă. A fost un vis.

— Nu, nu visul. Asta, zic şi mă retrag, arătînd spre pat şi spre noi. A fost o mare greşeală.

Văd durerea pe chipul lui, o durere imensă. Dar nu surpriză. Rafferty are calităţi de medium mai mari decît îşi imaginează. Abia acum îmi dau seama de asta. Undeva, într-un colţişor adînc al minţii sale, ştiuse că se va ajunge aici.

— Îmi pare rău, spun eu.

Nu mă uit la el. Nu-l pot privi încă o dată. Altfel, nu voi mai fi în stare să plec. Dacă rămîn, va muri. Am văzut asta în dantelă. Glonţul ne va uni, dar omul pe care-l iubesc va muri.

Mă opresc, dar numai o clipă, realizînd care-mi sînt sentimentele de fapt. Ştiu ce am de făcut. Scotocesc după lesa lui Bizi, i-o prind de zgardă şi-l trag în picioare.

— Unde te duci? întreabă Rafferty.

— Îmi pare rău, repet eu.

Îl trag pe Bizi spre uşă şi pe scări în jos.

Privesc în direcţia oraşului şi a casei mătuşii Eva. Singurul loc în care pot merge. Pare atît de departe, că n-o să ajung niciodată. Cînd o să ajung, o să dau telefon şi-o s-o pornesc spre California. O să fac ce-am mai făcut şi înainte. O să pun o distanţă cît mai mare între mine şi acest loc.

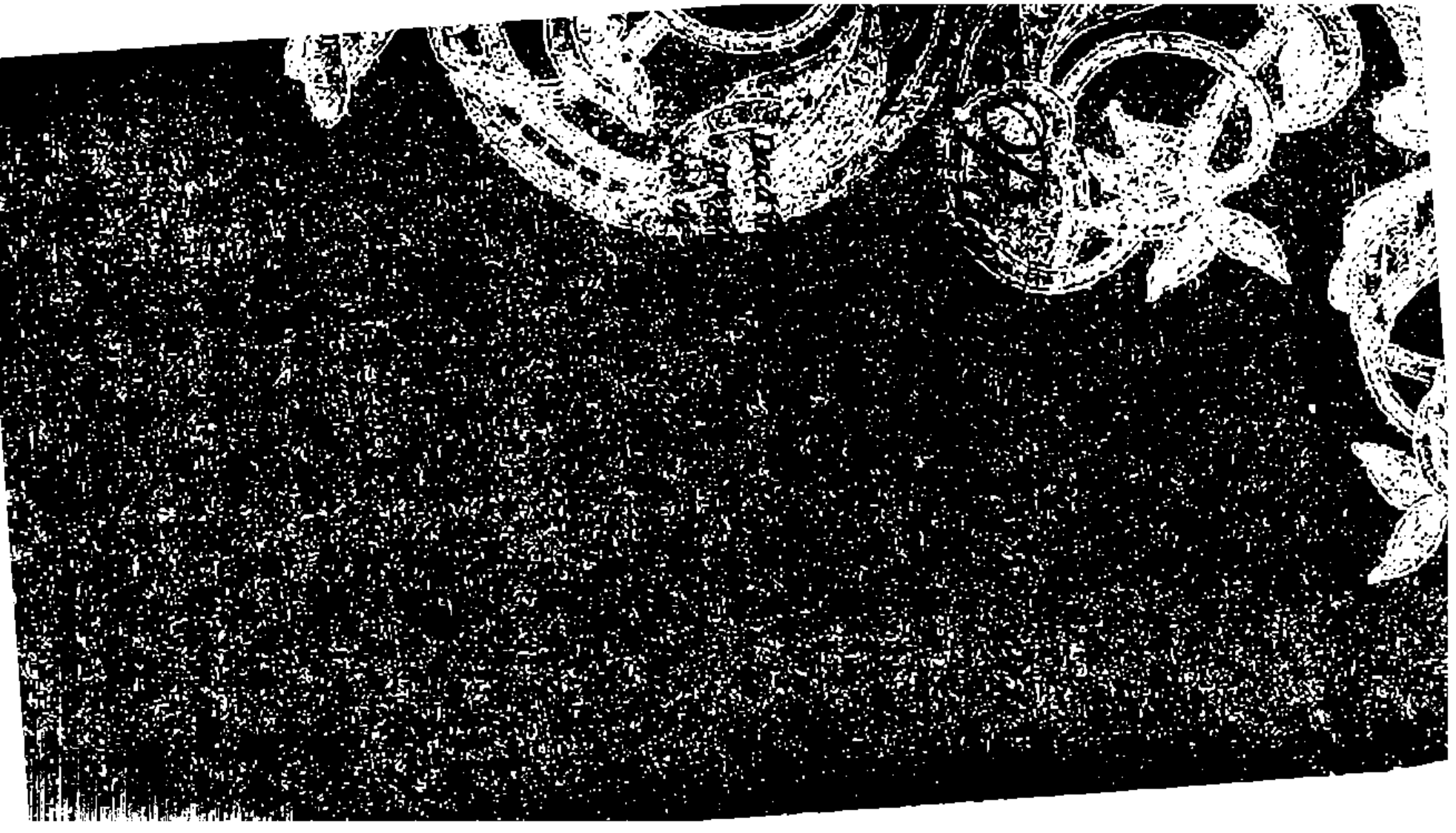

Capitolul 25

Rafferty închise telefonul și se uită la ceas. Leah sosea la trei. Avea timp.

De data asta, fusese deștept și vorbise direct cu fosta nevastă.

— Te-ar deranja dacă am reveni la planul de dinainte? o întrebase.

Trebuie că fusese ceva în vocea lui care o impresionase, pentru că nu mai închise telefonul.

— Adică, să vină mîine? întrebase ea.

— Adică, să vină cît de repede se poate.

— Mda, cred că e OK. Dacă e și Leah de acord, zise ea și adăugă: Singurul inconvenient este că ne-am făcut deja planuri în săptămîna de dinaintea Zilei Muncii. Va trebui să le schimb, dacă se întoarce acasă mai devreme.

— Nu vreau să se întoarcă mai devreme, spusese Rafferty. La dracu', nu vreau să se mai întoarcă deloc.

— Vorbești ciudat. Ești în regulă? îl întrebase fosta soție.

— Mi-a fost și mai bine, îi răspunsese el.

Nu-i spusese șefului poliției că Towner urma să plece. Nu se va întoarce la proces și nu va depune

mărturie împotriva lui Cal, cînd va veni vremea. Îi spusese că vrea să renunțe la toate acuzațiile, iar el îi răspunsese că asta era imposibil, pentru că nu ea le depusese, ci statul. Singura speranță de a-l înfunda pe Cal rămăsese găsirea cadavrului Angelei. Nu voia să nutrească asemenea speranțe.

Fuseseră cu toții de acord că ar trebui să predea cazul unuia nou, un puști care fusese de curînd promovat detectiv. Șeful spunea că Rafferty se implicase prea mult. Și nu știa nici jumătate din ce se petrecuse.

Rafferty împachetă dosarele într-o cutie ca să le ia puștiul, scoțînd unele dintre chestiile mai personale despre Towner și punînd vechile dosare de carton înapoi în fișetele din arhivă, unde le era locul. Dacă puștiul cel nou avea de gînd să sape așa de adînc, va trebui să se ostenească singur. Nu era cine știe ce, dar era singurul lucru pe care-l putea face pentru ea. Rafferty își spălă cana de cafea și-și aranjă biroul. Era o pierdere de vreme, dar nu murea de nerăbdare să-i comunice șefului că se cam alesese praful de cazul împotriva lui Cal Boynton.

Șeful intră și se uită lung la detectiv.

— S-a terminat, zise el, citind parcă gîndurile lui Rafferty.

Privirea omului era sceptică. Era uluit.

— Intenționam să-ți spun asta, zise Rafferty. Towner pleacă înapoi în California. N-o să depună mărturie.

Șeful îl privi ciudat.

— Nu despre ea vorbeam, îl lămuri el.

— Nu pricep.

— Vino cu mine.

Detectivul îl urmă în hol. Stînd la recepție și discutînd cu ofițerul de acolo era Angela Rickey. Vînătăile

de pe față i se vindecaseră și purta haine de gravidă, care aproape că erau la modă.

— Ce dra...? Unde mama dracului ai fost? întrebă Rafferty.

Angela se răsuci spre el.

— Am fost la New York, în vizită la prietena mea Susan, răspunse ea. Cineva a sunat din Maine și a zis că mă căutați.

— Ăsta e eufemismul secolului, zise șeful.

— Tot orașul te crede moartă, o lămuri Rafferty.

— Am venit de-ndată ce-am aflat.

Ofițerul de la recepție zise:

— Vrea să-i spun unde e Cal.

— E în închisoare, bănuit de uciderea ta.

Dintr-odată, Angela nu mai arăta la fel de bine.

— Trebuie să-l văd, spuse ea cu vocea tremurîndă.

— I-am zis că nu e aici, dar nu vrea să mă creadă, spuse ofițerul.

— E în Middleton, îi zise șeful.

— Trebuie să-l văd, repetă ea.

Capitolul 26

Jack îi spuse lui Jay-Jay că nu se mai întoarce. Nu-i spuse şi cealaltă parte, anume că May îl concediase. Poate că Rafferty îşi dăduse seama că Jack transporta fetele prin versiunea lui May a celebrei Linii Subterane, dar frate-său, Jay-Jay, n-avea habar. El credea că Jack se ţinea pe-acolo în speranţa că Towner va reveni, ceea ce era de asemenea adevărat.

— Ştii că ţin la tine, Jack, îi spusese May, dar eşti pe cale să devii un pericol. Eşti un beţiv. Trebuie să pun capăt situaţiei ăsteia.

Îşi vînduse deja locul de ancorare. Nu-l mai reţinea decît faptul că-l aştepta pe om să-i aducă cecul. Capcanele şi le vînduse săptămîna trecută, cînd realizase că într-adevăr avea să plece.

Văzu că uşa remizei pentru bărci a Evei era deschisă şi-o văzu şi pe Towner aplecîndu-se să pornească barca cu motor. La prora era un cîine, o chestie uriaşă şi mătăhăloasă, galbenă şi cu nişte colţi imenşi.

Jack se ascunse în cabină; nu voia ca ea să-l vadă. Cu toate astea, o urmări cu privirea în timp ce barca trecea.

Arăta mai bine, slavă Domnului. N-ar fi atins-o în veci dacă ar fi ştiut de operaţie. N-ar fi trebuit s-o atingă oricum. Ea nu ţinea la băutură. Nu ţinuse niciodată. Gîndul că poate din cauza lui se îmbolnăvise îl bîntuia în fiece clipă în care era treaz. Ar fi putut să moară. După spusele lui May, aproape murise, deşi ea nu avea habar ce se petrecuse între ei în noaptea aceea şi că era posibil să fi fost din vina lui.

Profitase de ea în felul despre care auzi că se întîmplă pe la petrecerile studenţeşti. Nu folosise sedative, nu, nimic de genul ăsta, dar ea fusese, cum se zice? Slăbită. Se urîse pentru asta. Simţise asta de îndată ce-o atinsese, dar tot nu se oprise. Towner stătea întinsă, fără să se uite la el, cu privirea pierdută. O parte ascunsă din el, o parte de-un romantism bolnăvicios, se gîndise că, dacă ar fi sărutat-o, ea s-ar fi trezit şi s-ar fi întors la el. Apoi, dintr-un motiv şi mai bolnav, îşi zise că ar trebui să facă mai mult. Cu cît o atingea mai mult, cu atît mai tare se îndepărta ea. Ochii încă deschişi păreau lipsiţi de viaţă şi pierduţi. Towner nu mai era deloc prezentă.

Nu-l mai iubea. Îl iubea pe celălalt. Poate că nu-l iubise niciodată.

În Canada, era o femeie cu care avea o relaţie de mult timp. Nu se putea lega serios de ea şi nici ea nu dorea asta, din pricina problemelor pe care le avea cu băutura.

— O să mori, îi spusese ea. Dacă nu te opreşti, o să mori pur şi simplu într-o bună zi, iar eu nu vreau să fiu martoră la asta.

O privi pe Towner ieşind din port şi îndreptîndu-se spre Insula Cîinelui Galben. Îşi dorea să se poată întoarce şi să poată schimba lucrurile. Îşi dorea să-l fi

ucis pe Cal în noaptea aceea, la maşină. Fusese unica lui ocazie.

Acum îşi dorea să-l poată omorî pe Rafferty. Nu, asta nu era adevărat. Rafferty era un om de treabă. Mult mai de treabă decît el. Iar asta făcea situaţia şi mai greu de îndurat.

La dracu', trebuia să înceteze să mai bea. Ştia asta. Îşi simţea ficatul cînd se pipăia în partea dreaptă. Era enorm.

Începu să plîngă. Nu se putea opri.

O violase. Asta era probabil realitatea. Poate că ea nu i-ar zice chiar aşa, dacă şi-ar aminti măcar, dar asta era. O violase şi aproape că o ucisese. Nu voise decît ca ea să se întoarcă la el, dar sfîrşise prin a face acelaşi lucru ca Boynton. Era la fel de rău ca el. Poate chiar mai rău, pentru că el ştia povestea înfiorătoare a ceea ce făcuse acesta.

Adevărul adevărat era că-şi petrecuse o bună parte din viaţă sperînd la ceva ce nu avea să se întîmple niciodată, sperînd că Towner se va întoarce şi-l va vedea şi-l va cunoaşte aşa, ca pe vremuri, şi că vor trăi fericiţi pînă la adînci bătrîneţi, în felul în care ceva din el crezuse mereu că se va întîmpla. Odată, crezuse şi ea în rahatul ăla cu au-trăit-fericiţi, tot atît de mult ca şi el. Era sigur de asta.

În noaptea aceea, îşi dorise ca sărutul lui s-o trezească şi să fie prinţul ei, nenorocitul ei de prinţ. Cam cît de aiurea suna asta? Voia ca ea să-l privească astfel, cînd ea, de fapt, nu-l mai vedea deloc. Nu mai fusese în stare să-l vadă sau să se uite la el din ziua în care sărise din barca lui şi încercase să se înece, iar el sărise după ea, ca un erou, crezînd cu adevărat că o putea salva.

Capitolul 27

Angela insistase să-l vadă pe Cal, așa că polițiștii o escortaseră pînă în Middleton.

Cînd ieși, îi purta inelul, cel pe care-l sărutau credincioșii. Pe degetul ei părea imens, dar îl ținea de parcă ar fi fost o comoară.

— Ne căsătorim, zise ea, cu ochii în lacrimi. Plecăm la Las Vegas și ne căsătorim de îndată ce iese de-acolo.

— Adică în seara asta, zise avocatul lui Cal.

Pe drumul de întoarcere, nici Rafferty, nici noul detectiv nu scoaseră o vorbă.

Ea dorise să fie lăsată la Winter Island.

— Ca să duc congregației vestea cea bună, zise ea, strălucind de fericire. Și mai trebuie să-mi adun lucrurile.

Noul detectiv aștepta o reacție din partea lui Rafferty, dar aceasta nu veni. De îndată ce se întoarseră la secție, Rafferty plecă la aeroport să-și ia fiica. Se săturase.

Capitolul 28

May stătea pe ponton, privind cum barca cu motor intră pe canal. Cîinele şedea la prora precum o statuie. De la distanţă, i se păru că s-a întors în timp şi că îi privea pe Towner şi pe Skybo ocolind insula barieră şi venind către doc. În clipa asta, Towner nu părea nici măcar cu o zi mai în vîrstă decît atunci.

Astăzi, timpul îi juca feste lui May. Towner sunase, spunînd că îi aduce cîinele înapoi, că ar fi o cruzime să-l ia la Los Angeles, unde nici măcar nu avea o casă a ei.

— Ai putea să-ţi cumperi una, îi sugerase May. Acum ai destui bani.

Vara, nu se transportau cîini în avioane, o informase fiică-sa. Era prea periculos. Pînă ar reuşi Towner să-l aducă pe calea apei pînă la L.A., Bizi s-ar sălbătici iarăşi. Ar fi o cruzime, repetase ea. Locul lui era pe insulă.

May îşi dădu seama că asta însemna că Towner n-avea să-l mai revadă pe Bizi. Doar în clipa cînd se gîndi la asta realiză că existau toate şansele ca nici ea să n-o mai vadă vreodată. Era greu de suportat, dar ăsta era adevărul adevărat. Numai dacă May nu se schimba

şi nu reuşea să-şi părăsească insula şi să călătorească 3 000 de mile. Voia s-o facă şi, în momentul ăsta, chiar credea că era posibil. Oamenii se schimbă, lucrurile nu erau imposibile. Dar, imediat ce gîndul deveni real, May îşi dădu seama că raţionamentul din spatele lui nu era. Că nici ea nu mai putea pleca de pe insulă şi călători pînă la Los Angeles, dar nici Towner nu se mai putea întoarce la ea.

Inima i se opri şi ea lăcrimă, dar nu plînse.

Towner trebuia să părăsească locul ăsta. Nu era în siguranţă aici. Uneori, cel mai nimerit lucru, *singurul* pe care-l poţi face, e să fugi. Ştia că Eva n-ar fi de-acord, că mătuşa ei credea că toate problemele lui Towner s-ar rezolva numai dacă s-ar întoarce aici, dar se înşelase. Dacă May învăţase ceva lucrînd cu victimele abuzurilor şi organizînd această nouă Linie Subterană, asta era că, uneori, singurul lucru pe care-l poţi face e să fugi şi să nu te mai uiţi în urmă.

Capitolul 29

May leagă barca în timp ce ne apropiem de țărm. Bizi se tot plimbă în sus și-n jos prin bărcuță, făcînd-o să se balanseze îngrozitor. Cîțiva dintre ceilalți cîini (care dormiseră grămadă la capătul docului) s-au ridicat și se chinuiesc să vadă și ei ce se petrece. Sar de colo colo, fericiți să-l vadă.

E prea mult. Îi tremură tot corpul, în vreme ce se străduiește să stea liniștit pînă îl eliberez.

— Du-te, îi zic, cînd nu mai suport nici eu.

Bizi țîșnește spre ei, fără să știe că această vizită e și ultima, fără să bănuiască măcar că nu se va mai întoarce cu mine. Cîinii sar și se trîntesc, fericiți că se revăd, hîrjonindu-se și rostogolindu-se.

— Pleci în seara asta, zice ea.

— Da.

Privesc în sus și-o zăresc pe tușica Boynton în grădina de zarzavat. Simțindu-mi prezența, își ridică și ea ochii. Îmi face cu mîna, apoi se întoarce la cules. Îmi duc palma la inimă și observ că May m-a văzut. O clipă, nu știu unde sînt. Nu pot vorbi, e mult prea mult pentru mine. Apoi revin la realitate.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, zic.

Privesc către insulă şi le văd pe toate acele femei care şi-au găsit sălaşul aici. Se plimbă de colo colo, îndeplinindu-şi îndatoririle zilnice. Aceasta e acum viaţa lor, muncesc şi trăiesc împreună.

O zăresc pe tuşica Boynton îndreptîndu-se spre casă cu coşul de legume pentru cina de diseară. Pot să-mi imaginez scena: toate femeile şi toţi copiii gătind împreună, şezînd împreună la masa lungă a lui May. Mă cuprinde un dor straniu.

— Poţi rămîne aici, spune May. După cum ai ştiut întotdeauna.

Ştim amîndouă că nu e adevărat. Eram totuşi fericită să aud cuvintele astea.

— Nu pot.

Ea încuviinţează din cap.

O clipă, asta e tot ce-mi doresc. Tot ce mi-am dorit vreodată. S-au schimbat toate şi nu s-a schimbat nimic. Şi totuşi, singurul fel în care îi pot pune capăt este să plec din locul ăsta.

Ştiu că ar trebui să merg şi să-i spun la revedere tuşicăi Boynton, dar nu sînt în stare. Dintr-un motiv sau altul, mă întristează s-o văd mergînd spre casă, cu legumele în coş, trăindu-şi viaţa, aşa cum e ea acum. E prea greu de îndurat şi nu mă pot convinge să mă duc la ea. May îmi citeşte asta pe chip. Îşi dă seama că toate aceste emoţii m-au ţintuit locului, iar eu realizez că înţelege.

— Poţi să-i spui tu la revedere din partea mea?

Ea încuviinţează din cap şi zice:

— Cînd o să vină vremea.

Se aşterne o altfel de tăcere.

— Acum, că Eva nu mai e, nu cred că te vei mai întoarce, spune ea.

— Nu, răspund eu.

Mă îmbrățișează. Asta nu-i stă în fire lui May, după cum nici mie nu-mi stă în fire s-o las. Timp de o clipă lungă, ne ținem strîns în brațe.

— Ai grijă de tine, îmi spune ea, cînd în sfîrșit mă trag înapoi.

Se vede clar că asta e important pentru ea.

Cu capul ridicat, Bizi stă la capătul docului, uitîndu-se la mine și întrebîndu-se ce mai urmează. Care va fi următoarea noastră mare aventură? Realizez că trebuie să plec acum, dacă mai am de gînd s-o fac vreodată. Mă răsucesc și o iau spre barcă.

— Sophya, spune May.

Mă întorc doar pentru o secundă și răspund:

— Da?

Îmi dau seama că se gîndește a doua oară, poate chiar a treia oară, înainte de a se hotărî să deschidă gura.

— Nu te-aș fi putut iubi mai mult nici dacă ai fi fost *cu adevărat* fiica mea.

Capitolul 30

Largul oceanului. Ceață. Mîna tremurînd de la vibrațiile bărcii cu motor. Apreciez distanța după ecoul pescărușilor. Apreciez direcția după aer. Acum un minut nu era ceață, dar așa stau lucrurile în partea asta de lume. Aici, ceața nu se așterne, ci cade în fuioare. Nu e ca o pătură, ci ca o pernă umplută cu pene. Poate să te sufoce.

E atît de deasă că nu pot să respir. Nu, nu e asta. Încep să respir anormal de repede și de adînc.

Nu te-aș fi putut iubi mai mult nici dacă ai fi fost cu adevărat fiica mea.

Mîinile se încleștează, aproape de spasm.

Mă sufoc. Mor.

Nu am pungă de hîrtie. Nimic în care să pot respira. Îmi fac palmele căuș. Degeaba.

Privesc în toate direcțiile. Nu am unde să mă duc.

Opresc motorul. Îmi iau mîinile de la gură. Mă las jos, cu capul între genunchi. Apoi, îmi amintesc de pastila de Stelazină. În caz de urgență, spargeți geamul.

O înghit fără apă. Mi se lipește de esofag. Înghit iarăși. Tușesc.

Nu te-aș fi putut iubi mai mult...

Mă trezesc că mă ridic, balansînd nebunește barca. Mă forțez să mă așez.

Asta e ceața din vis. Îmi mijesc ochii. Mă aștept s-o văd pe Eva sau pe Lyndley și să fiu condusă. Dar nu se arată nimic.

Mă așez pe fundul bărcii. Mi-e teamă să mă mai ridic în picioare. Mi-e teamă că o voi face fără să-mi dau seama. Nu am încredere în mine.

Nici un sunet. Nici urmă de păsări. Nu e nici aer. Doar modelul de pe apă, o dantelă întunecată.

Apoi, pentru o clipă, am impresia că văd un căluț de mare.

Primul meu impuls e să-mi întorc privirile, dar sînt pe moarte. De fapt, mă simt de parcă aș fi murit.

Întoarce-te acasă. Avionul. Du-te la avion și întoarce-te în California.

Pornesc motorul. Nu mă pot mișca.

Sînt țintuită. Nemișcată. Cal e aici, deasupra mea. Cal mă sufocă. Apoi silueta și chipul se schimbă. Nu e Cal, e Jack.

Plîng. Lasă-mă să mă întorc acasă. Te rog. Dă-mi drumul.

Bag motorul în viteză. Apoi zăresc membrele plutind înaintea mea. Un braț, un picior, un bust. Pare că sînt în mărime naturală, pînă ce ajung la ele. Nu, nu sînt în mărime naturală, sînt mititele. De plastic? Nu. Sînt din ceramică, obiecte religioase, ceremoniale. Le-am văzut în L.A., pe strada Olvera. Urmez dîra de rămășițe ale statuetelor votive, pînă în punctul în care ceața se destramă, iar eu zăresc drept înainte curba de la Salem Willows.

Mă silesc să gîndesc. Alcătuiesc o listă. Ajung în L.A. O sun pe dr. Fukuhara. Primesc ajutor. Pot să fac asta. Trebuie să cred că sînt în stare să fac asta sau mor chiar aici. Ajung în L.A. O sun pe dr. Fukuhara...

Nu te-aș fi putut iubi mai mult nici dacă ai fi fost cu adevărat fiica mea.

Capitolul 31

Angela dădu jos statuetele religioase şi le împachetă separat, înfăşurîndu-le în hîrtie igienică, după care le puse printre haine, ca să fie la adăpost, una într-un ciorap, alta împachetată de două ori şi băgată într-un pantof de sport.

Împături şalul din dantelă neagră şi-l aruncă la gunoi. Cal ura dantela. Nici poza Fecioarei nu-l prea încînta, dar pe aceasta Angela o lăsă la locul ei. Cînd aveau să se întoarcă, ea va locui în rulota lui Cal, iar persoana care se va muta aici ar putea s-o considere o privelişte frumoasă.

Se oprise ca să le spună calviniştilor vestea cea bună. Că urma să nască un copil, copilul lui Cal. Că el recunoscuse în sfîrşit că era copilul lui şi că plecau la Las Vegas să se căsătorească.

— Reverendul Cal nu s-ar duce niciodată la Las Vegas, zise Charlie Pedrick.

Angela refuza să-i spună Ioan Botezătorul, deşi auzise un zvon precum că individul încerca să-şi schimbe legal numele.

— Reverendul Cal urăşte oraşul ăla, întări una dintre femei. Pe ăla şi San Francisco.

— În Las Vegas poți obține un certificat de căsătorie la orice oră din zi și din noapte, le explică Angela.

— O să mă rog pentru asta, zise Charlie.

Așa să fac, își spuse Angela și începu să-și mute lucrurile în rulota lui Cal.

Ioan Botezătorul organiză o rugăciune colectivă. Prea bine. Puteau să facă ce-i tăia capul. Charlie n-are decît să convoace o rugăciune colectivă, ea avea o grămadă de treabă înainte să ajungă Cal aici. Trebuia să împacheteze ce aveau și să se pregătească de plecare.

Își umplu rucsacul, aruncînd înăuntru și un schimb de haine pentru el, plus costumul Armani, pentru nuntă. Se gîndi să-și sune părinții și să le dea vestea cea bună – mamei ei, nu tatălui. Dar nu mai era timp. Trebuia să afle orarul feribotului și să cumpere bilete de avion.

Luă portofelul lui Cal și niște cărți de credit, apoi își aminti că nu avea lenjerie intimă pentru el. Era straniu să alegi lenjerie intimă pentru Reverendul Cal. Îi luă pieptănul și se uită după periuța de dinți. Nu mai știa ce altceva să mai ia.

Rucsacul atîrna greu cînd Angela păși de pe treptele de metal pe iarba de dedesubt.

Ei o așteptau. Charlie, femeile și cîțiva din cei pe care Cal îi numea gărzile sale de corp.

— Care-i treaba? întrebă ea, gîndindu-se că ar fi drăguț dacă ar ajuta-o careva cu bagajul.

— Am doar o întrebare, zise Charlie.

— Care?

— Ai putea să-mi zici Tatăl Nostru înainte să pleci?

— Glumești, nu?

El îi zîmbi.

— Glumește.

Angela se întoarse către ceilalți, căutînd o confirmare. Un tremur nervos străbătu mulțimea. Nimeni nu rosti o vorbă.

— Haide. N-ai nevoie să-ți spun eu rugăciunea asta. Știi și singur Tatăl Nostru.

— Eu, da. Dar mă întrebam dacă tu o știi, zise Charlie.

— E ridicol, spuse Angela.

— N-o știe, zise una dintre femei.

— Nu știe Tatăl Nostru.

— Sigur c-o știu.

— Te rog s-o spui.

— Nu, nu vreau. E ridicol. Iar Reverendului Cal n-o să-i placă să audă că v-ați purtat așa cu mine.

— M-am rugat și Domnul a răspuns...

Charlie își ațintì ochii asupra Angelei.

— Reverendul Cal n-ar călca în veci în Las Vegas, îi zise el.

— Ei bine, chiar acolo se va duce cu mine. În seara asta.

— Nu prea cred, spuse Charlie, pășind în fața ei.

— Copilul tău nu e al Reverendului Cal, zise una dintre femei.

— Copilul tău e al diavolului, adăugă Charlie.

Angela rîse.

— Sigur că da, spuse ea. Diavolul.

O parte din ea încă mai credea că oamenii aceștia glumeau.

— Are semnul, zise una dintre femei, iar alta leșină.

Asta nu era posibil. Ochii Angelei căutară rapid o cale de scăpare.

Charlie o înșfăcă și-o trînti cu capul de rulotă. Angela se clătină și văzu sîngele.

— Spune-ţi numele, diavole! urlă Charlie.

Una dintre femei apucă o piatră şi-o azvîrli.

Angela scăpă rucsacul şi-o luă la fugă pe cealaltă parte a plajei, în direcţia stîncilor şi-a oraşului.

— Puneţi mîna pe vrăjitoare, strigă unul dintre body-guarzi.

— Prindeţi-o! ordonă Charlie.

Roberta văzu totul din ghereta ei. Se duse în grabă la telefon, sunînd mai întîi la Rafferty, apoi, pentru că nu dădu de el, sună la secţie.

Capitolul 32

Ceața se risipește în timp ce intru în port. Statuetele dispar, iar culoarea apei devine un albastru închis. Aerul e mai cald aici. Văd strada Derby.

Trebuie să ajungi acasă.

Trecînd pe lîngă Winter Island, văd mașinile de poliție în parcare.

În loc să încetinesc, accelerez. Se face tîrziu. Trebuie să prind avionul.

Cînd intru pe canalul ce duce la remiza pentru bărci, îi observ pe calviniștii aflați lîngă micuțul far, la capătul cheiului Derby. Se agită pe stîncile care înconjoară cheiul, căutînd ceva.

Doi dintre ei stau în fața remizei.

Ar trebui să pun barca la adăpost, dar nu vreau să mă apropii de ei. Cînd o să ajung la aeroport, o sun pe May și-i zic să pună pe cineva s-o ducă înapoi.

Mi-e rău. Probabil că n-a fost o idee prea bună să iau pastila pe stomacul gol. Sau s-o iau, pur și simplu. Dar am ajuns și sînt în siguranță.

Pe cînd mă îndrept spre casă, văd alți calviniști scotocind pe lîngă casele din spatele clădirii Vămii.

Traversez, străduindu-mă să nu-i privesc și uitîndu-mă drept înainte. Nu trebuie decît să-mi iau bagajele și să chem un taxi. O să mă relaxez cînd ajung la aeroport.

Mîinile îmi tremură în timp ce descui ușa. O încui la loc în urma mea, mă duc la bucătărie după o bucată de pîine, îmi pun capul sub robinet și beau cu nesaț direct de-acolo.

În spatele meu, se aude zăngănit de geamuri.

Înțepenesc, așteptînd încă un sunet. Aud zgomotul înfundat al unui corp care se izbește de podea.

E cineva în casă.

Cal.

O iau spre ușă.

— Ajută-mă, strigă o voce.

E vocea unei femei. Una pe care n-am mai auzit-o niciodată, dar pe care o recunosc din visele mele.

Mă întorc și-o văd pe Angela Rickey. Tremură și e îngrozită. Vînătaia pe care am luat-o drept semn din naștere a pălit, pînă ce a ajuns acum doar o umbră pe obrazul drept și i-au apărut altele noi: una pe sprînceană și încă una, mai însîngerată, în locul unde unul dintre canini i-a străpuns buza superioară.

— Încearcă să-mi omoare copilul.

Acum plînge, tremurînd și străduindu-se să-mi explice.

— Cal?

— Nu, scutură ea din cap insistent. Ceilalți.

Mă uit în direcția indicată de ea, spre parc, și-i văd pe calviniști aliniați pe trotuar. Supraveghează casa și așteaptă. Arată precum păsările lui Hitchcock, strîngîndu-se pe terenul de joacă de la golful Bodega.

— Ei cred că l-am vrăjit pe Cal. Copilul nostru, zic ei, e diavolul!

— E copilul lui Cal? întreb eu cu voce slabă.

Îmi dau seama că ar fi trebuit să știu. Acesta era detaliul pe care mi-l ascundea toată lumea.

O mînă peste gură. Senzația de sufocare. *Nu te mișca, nu scoate nici un sunet.*

Vomit. Chiar pe podea, în mijlocul cămării. Văd capsula albastră, crăpată, de Stelazină, încă nedizolvată.

Acum ei traversează strada. Sînt mai mulți decît înainte. Cineva aprinde o torță, apoi se aprind și altele de la ea.

Se aud zgomote și incantații.

— Prindeți vrăjitoarea!

Angela începe să plîngă.

Pun mîna pe telefon și sun la poliție.

— Doamne, zice Angela și înțepenește.

Se holbează pe fereastră, stană de piatră.

Operatoarea răspunde.

— Ce urgență aveți?

— Angela Rickey se află aici. E însărcinată și a fost bătută.

— Nu închideți, îmi ordonă operatoarea. V-am notat adresa.

Îi aud vocea pe fundal, dînd indicații mașinilor de patrulare.

— Sînt pe drum încoace, îi zic Angelei.

Ea suspină.

— E rănită destul de serios, zic.

Angela suspină și mai tare.

— Copilașul meu.

Îi văd traversînd strada, cu torțele aprinse. Mașinile se opresc să-i lase să treacă, creînd o îmbulzeală de gură-cască. Observ expresiile amuzate ale turiștilor. Ei cred că asistă la vreun spectacol ca acelea la care au tot asistat în orașul ăsta.

— Prindeți vrăjitoarea! scandează ei.

Turiştii au impresia că e vorba de Bridget Bishop sau de una din celelalte reconstituiri. Încearcă să-şi joace şi în seara aceasta rolul, să se implice în isterie ca să arate că nu sînt deranjaţi de ea. Îşi implică şi copiii.

— Prindeţi vrăjitoarea! Prindeţi vrăjitoarea! strigă aceştia.

O femeie opreşte maşina, se dă jos împreună cu copiii ei ca să se uite, aşezîndu-i pe cei mici pe capotă pentru a le oferi o privelişte mai bună, în vreme ce calviniştii trec pe lîngă ei, traversează şi intră în curte.

— Vin.

Vocea Angelei creşte cu o octavă. Se agită prin toată încăperea, nefiind în stare să stea locului.

Se duce la fereastră şi ţipă după ajutor. Mulţimea aplaudă.

Torţele se leagănă la nesfîrşit, înaintînd ca într-un coşmar.

— Vă rog, îi zic eu operatoarei de la urgenţe. Vin spre noi!

— Maşinile sînt pe drum, răspunde aceasta.

— Doamne, Doamne! geme Angela.

— Asiguraţi-vă că uşile şi ferestrele sînt încuiate, ne spune operatoarea.

E bine antrenată şi încearcă să-şi ascundă panica din voce.

Se aude zgomot de paşi pe lemn, în timp ce primii calvinişti urcă scările de la intrare.

— Au ajuns pe verandă, urlu eu spre receptor şi mă grăbesc să mă asigur că totul e închis.

Folosindu-mi toate puterile, împing bufetul în dreptul ferestrei pe care-a spart-o Angela.

— Prindeţi vrăjitoarea!

Îndemnul răsună mai puternic acum. Răsună în capul meu.

Asta nu poate fi adevărat. Sigur e un vis. Sau o halucinație. Trebuie să mă lupt ca să rămîn aici. O parte din mine se îndepărtează deja, distanțîndu-se de inevitabil. Mă scufund.

Preț de un minut, pot să mă trag înapoi și să privesc, pur și simplu. Asta nu e adevărat. Scena e desprinsă dintr-o epocă atît de îndepărtată, încît nu poate fi reală. Nu e reală și, în același timp, e cît se poate de reală. Extrem de reală. Fiecare detaliu se distinge clar și, ca într-o filmare cu încetinitorul, nu dipare imediat.

În locul acesta, scena a devenit una simplă și universală. Asistăm la repetarea istoriei, o imagine suprapusă peste cealaltă. Ne aflăm și aici, și în Vechiul Salem, amenințate de adevărații calviniști, cei de odinioară. Atmosfera e de sfîrșit de lume iminent și, cînd mă uit la Angela, pentru o clipă numai, o văd în rochie puritană de un cafeniu posomorît, cu părul strîns și acoperit. Ne întoarcem în timp, în zilele cînd veneau și te luau doar pentru că erai o femeie singură pe lume sau pentru că erai altfel decît ceilalți sau pentru că aveai părul roșcat sau pentru că nu aveai copii și bărbat care să te apere. Sau pentru că deținei o proprietate la care rîvnea vreunul din ei.

Fiecare părticică din mine vrea să se smulgă din scena asta, să creeze distanța care să mă separe. Asta nu e adevărat. Eu nu sînt reală.

Dar Angela este. Ăsta e singurul element real al poveștii, unicul de care sînt sigură. Și toată viața mea mi-am amintit asta : stau aici, ieșită din curgerea timpului,

împreună cu această femeie. Îmi dau seama, acum, că am recunoscut din visele mele momentul în care am văzut-o la salonul de ceai, venită să ceară ajutor, mai întîi Evei, acum mie.

Vocea operatoarei mă ajută să mă concentrez.

— Am o maşină în zonă, zice ea. Vă puteţi refugia undeva pînă ajungem la voi?

— Cred că da, răspund eu.

Gîndesc rapid şi mă decid să mergem pe platforma de pe acoperiş. E singurul loc unde ei nu pot ajunge. Dacă urcăm acolo şi ne aşezăm pe trapă, nimeni nu o mai poate împinge de dedesubt. Pe vremuri, făceam asta cînd voiam să fiu singură. Nu există decît o scară îngustă care duce pînă acolo şi pe care nu are loc decît o singură persoană. Asta nu e de ajuns ca să imprime forţa necesară deschiderii trapei.

— Platforma de pe acoperiş, zic eu, ca să ştie unde să ne caute. O să fim sus, pe platformă.

— Repede! ne îndeamnă ea, iar noi o luăm la fugă.

Calviniştii blochează traficul, continuînd să sosească de peste drum. Cred că sînt vreo cincizeci. Foarte mulţi. Nu sînt numai bărbaţi, ci şi femei. Ochii Angelei îl caută cu disperare pe Cal prin mulţime. Repetă întruna că el o va salva. La nesfîrşit aceleaşi cuvinte. Dar nu e pe nicăieri. E la închisoare. Şi, în timp ce ea aşteaptă salvarea care ştiu sigur că nu va veni, gloata furioasă calcă în picioare grădinile, înconjurînd casa.

Le văd feţele. Sînt la ferestre.

Alt zăngănit de geamuri. O schimbare în aer, una olfactivă. Un miros ce-mi vine în minte din alt timp şi spaţiu. Mirosul de vară şi de soare care încinge lemnul de pe docurile de la Willows sau poate la Trani, unde

Jack umple barca înainte s-o pornim pentru o nouă zi de tras capcanele împreună. Eu stau întinsă pe punte, bronzîndu-mă puţin pe spate înainte să plecăm şi lăsîndu-l pe el să facă toată treaba. Sînt încă obosită de noaptea trecută şi fericită. Plutesc şi visez, în timp ce el umple rezervorul cu benzină.

Pe-atunci, îmi plăcea mirosul de benzină. Pentru mine, e un miros atît de plăcut, încît acum îmi trebuie un minut ca să mă smulg din vraja lui şi să realizez că e prezent aici, în încăpere, că cineva a turnat benzină prin fereastra spartă şi udă zdravăn podeaua cu ea.

Se aude un trosnet cînd cineva aruncă o torţă prin deschizătură. O explozie mai puternică şi camera se umple de flăcări. Scandările se schimbă imediat. Calviniştii ăştia se pricep la improvizaţii, schimbînd cuvintele ca să potrivească ocaziei. „Prindeţi vrăjitoarea!" se preschimbă în mai vechiul „Ardeţi vrăjitoarea!", care e, de altfel, şi mai corect din punct de vedere istoric.

Mă uit pe fereastră, la mulţimea care, dintr-odată, a amuţit. Unii par nedumeriţi, neştiind prea bine la ce asistă. Se joacă teatru? Oare oraşul Salem îşi îmbunătăţeşte într-atît arsenalul de efecte speciale, încît acum să aibă un buget care chiar să le permită să ardă o casă pînă la temelie? Privesc cum un bărbat, singurul din mulţime care se prinde, aleargă peste drum, la colţul de lîngă hotelul Hawthorne, şi trage alarma de incendiu.

— Arde casa! urlă Angela, luînd-o la fugă pe scări, către platforma de pe acoperiş.

— Nu, ţip eu, prinzînd-o. Nu te duce sus!

— Ieşiţi din casă! ne îndeamnă operatoarea.

Acum realizez că nu am închis telefonul, dar ideea ei nu e bună. Dacă ieşim din casă, ne vor ucide. De afară, aud sunetul sirenelor, dar prea îndepărtat. Nu putem aştepta atît. Străzile sînt pline ochi de spectatori. Claxoanele urlă. Unii încearcă acum să iasă din maşini, ca să vadă mai bine.

— În pivniţă! zice Angela, luînd-o către uşă. E un tunel în pivniţă!

O urmez în întunericul de jos, închizînd uşa în faţa fumului. Ştiu că asta e cea mai inteligentă mişcare. În spatele casei e un chepeng şi mă gîndesc c-am putea să ieşim pe acolo. Ei n-or să ne vadă şi ne putem furişa cumva pe lîngă ei. Dar, din cîte ştiu eu, nu mai există nici un tunel. Beezer şi cu mine căutaserăm tunelurile cînd eram copii. Petrecuserăm multă vreme căutînd, zile întregi chiar. Tunelurile existaseră aici, acum o sută de ani, ţesînd o reţea înşelătoare pe sub parcul Common şi ţinîndu-i la distanţă pe colectorii de taxe britanici. Poate au rămas pînă mai tîrziu, în timpul Liniei Subterane, aici fiind ultima „staţie" înainte de libertatea oferită de Canada. Ar fi fost o alegere logică pentru reţeaua lui May, dar ele fuseseră de mult umplute. Oricum, asta ne spunea Eva cînd se sătura de cercetările noastre sau cînd îi părea rău că nu găseam nimic sau poate cînd se hotăra brusc că trebuia să ne jucăm afară şi să respirăm aer curat în loc să ne tot învîrtim prin pivniţă. Eva ne-a spus acelaşi lucru ca şi profesorii noştri, anume că oraşul Salem blocase toate tunelurile la sfîrşitul secolului trecut. Cînd a venit Al Doilea Război Mondial, şi-au regretat decizia, iar în vremea Războiului Rece, s-au căit şi mai amarnic, pentru că aici s-ar fi putut face un adăpost perfect împotriva bombardamentelor,

municipalitatea nemaifiind nevoită să cheltuiască bani buni pe construcția unuia.

Angela înaintează pipăind de-a lungul peretelui din spate, înfigîndu-și unghiile în el.

— Știu că e pe aici, pe undeva, zice ea. Așa m-a scos Eva de aici data trecută.

Deci, asta era. E adevărat. Prin tunelurile astea a făcut-o Eva să „dispară". Din pricina lor credeau Cal și ai săi că mătușa era vrăjitoare. Ce zicea Rafferty? Calviniștii o văzuseră pe Angela intrînd în casă, înconjuraseră clădirea, dar fata nu mai ieșise. Cînd, în sfîrșit, apăruse iarăși, era pe insulă, cu fetele lui May. Pînă ce a adus-o Rafferty înapoi. May era furioasă pentru că detectivul îl ajutase pe Cal, dar îi scăpase esențialul, anume că lui Cal îi era frică și de ea, și de Eva. Credea în propriile acuzații la adresa celor două femei. El nu știa de tuneluri. Era convins că, în afară de fosta lui soție, toate femeile din familia Whitney aveau puteri magice.

În seara asta, au înconjurat casa așa cum au făcut și atunci. Pe ferestrele din pivniță, văd niște picioare încălțate în sandale. Acum chiar că nu mai avem nici o șansă să ieșim prin chepeng, pentru că stau chiar pe el și-l țin blocat. Le vedem siluetele; parcă ar fi păpuși de hîrtie luminate din spate, contururile fiindu-le proiectate pe pereți de farurile mașinilor ce încă mai izbutesc să se strecoare pe străzi, cele ce nu sînt blocate în trafic.

Angela împinge iarăși peretele cu toată puterea, aproape făcîndu-se singură KO, înainte ca eu s-o opresc.

— Ce faci?

— Știu că e aici! exclamă ea. În spatele peretelui ăstuia. E o cameră întreagă acolo. Eva m-a ascuns în ea data trecută, pînă cînd a putut să mă scoată.

Se răneşte singură. Tuşeşte. E umed şi mult fum, cu un vag miros de mucegai...

Şi-mi aduc aminte de femeia de la agenţia imobiliară care inspecta pivniţa de vinuri şi apa de pe podeaua acesteia. Acolo trebuie să fie. În cramă. Mă întrebasem întotdeauna de ce Eva îşi făcuse o pivniţă de vinuri standard, cînd ea nu bea deloc. Uşa secretă e în peretele cramei. Sînt convinsă. Stinghiile şi şipcile încrucişate erau o modalitate de-a o ascunde. Lichidul de pe jos nu era de la vreo ţeavă fisurată sau vin care se vărsase. Era apă sărată, care făcea florile să mucegăiască. Tunelul era inundat în timpul mareei.

— Încotro dă tunelul? întreb eu, doar ca să mai verific o dată, ca să mă asigur că intuiţia mea e corectă.

Dar sînt deja foarte sigură. Mă îndrept către rafturile cu sticle de vin. Ştiu răspunsul chiar în timp ce pun întrebarea.

— În remiza pentru bărci, zice ea.

Îmi mişc încet degetele de-a lungul peretelui, căutînd crăpături, lumea dinapoia lumii: rafturi de lemn negeluit, o reţea de lemn şi sticle, praf. Caut ceva neobişnuit. Ce scria în jurnalul Evei? „Caută una din două... fie ceva ce *întăreşte* modelul, fie ceva ce-l *destramă*".

E prea mult fum ca să mai văd. Pipăi de-a lungul rafturilor negeluite, citindu-le de parcă ar fi un text scris în Braille. Apoi degetele mele dau peste o crestătură mică, în contra fibrei lemnului. E fină ca o lamă de ras. Urmăresc micuţa crăpătură preţ de trei sticle mai sus, după care aceasta face un unghi de 90 grade, se continuă patru sticle mai încolo, apoi se întoarce în jos. Am găsit-o. E adevărat.

E o uşă secretă din Ţara Minunilor lui Alice, mai mică decît mine, poate de mărimea potrivită pentru o

persoană din anul cînd a fost construită, dar asta a fost demult. Bag mîna printre sticle, caut la înălțimea la care ar fi mînerul și găsesc unul mic. Îl apăs și aud cum se rotesc cilindrii, dar ușa nu se deschide. E încuiată. Pipăi în căutarea unei găuri de cheie sau ceva de genul ăsta, cu o mînă deja în buzunar, scotocind după ceva cu ce s-o forțez. Apoi degetele mele dau peste placa rotundă și netedă, unde ar trebui să fie cheia, dar nu e. Îmi piere tot entuziasmul. E un încuietoare cu oprire totală, cu cheie.

E din ce în ce mai greu să respirăm. O strig pe Angela, dar nu mă poate auzi din cauza zgomotului tot mai puternic al incendiului care se apropie.

Miroase a lemn vechi și a țesătură din păr de cal gipsată, pentru că acum focul mistuie pereții salonului de ceai de deasupra noastră. Căldura intensă pare a ridica în aer sporii de mucegai. Simt mirosul de lavandă de la florile pe care mătușa le usca pe rafturile de lîngă mine, cele pe care am uitat să le arunc.

Apoi îmi amintesc combinația, de la inspecția casei și din faptul că agenta imobiliară îmi spunea că asta e numai jumătate de problemă. Mucegai în pivniță, de la florile moarte, atîrnate cu capul în jos ca un steag de alarmă.

— Cine Dumnezeu ar usca flori în pivniță?

Mă enervase întrebarea ei, de parcă și-ar fi închipuit că Eva era proastă sau senilă, dar trebuie să recunosc că mă mirasem și eu. Chiar, *cine* Dumnezeu ar usca flori în pivniță? Răspunsul era *nimeni*. Nici o persoană care știa ce face. Eva n-ar fi făcut asta. Și acesta devine încă un element care destramă modelul, care iese în evidență. Florile, desigur. Eva era extrem de logică și

consecventă. Cheia încuietorii era în florile mucegăite puse la uscat.

Înşfac buchetele unul cîte unul, trăgîndu-le din cîrlige şi scuturîndu-le aşa cum scuturase Beezer clopoţeii la ultimul Crăciun, cînd eram copii. Zgîlţîi fiecare buchet încet, deliberat, ca şi cînd m-aş aştepta ca unul din ele să sune altfel.

Deasupra noastră, o grindă se prăbuşeşte prin podea, zguduind casa din temelii. Angela sare înapoi. În depărtare, se aud sirenele pompierilor. Se apropie, dar tot sînt destul de departe.

— Ce faci?

Angela intră în panică.

— Trebuie să ieşim de aici, zice ea.

Crede că o iau razna, zgîlţîind buchete de flori în timp ce se năruie casa peste noi. Se teme că ceea ce a auzit despre mine e adevărat. Încep să cred că are dreptate, pentru că nu găsesc cheia. Acum mă trage de braţ, vrînd să se întoarcă sus şi poate să iasă aşa cum a intrat. Dar e deja prea tîrziu pentru asta. Întreg parterul e cuprins de flăcări. Angela izbeşte în chepeng, împingînd cu tot corpul, ţipînd la privitori, strigînd la ei. Aceştia fie că n-o aud, fie se fac că n-o aud. Apoi se prăbuşeşte lîngă mine, cu ochii în lacrimi.

— O să murim! hohoteşte ea.

Apuc şi ultimul mănunchi de flori, care e acum aproape invizibil în fumul care ne învăluie. Îl scutur zdravăn şi cheia cade pe podea. O caut pipăind, degetele mi se încleştează pe ea şi îmi trec celălalt braţ de-a lungul peretelui, pînă ce acesta dă de încuietoare. Încet, cu grijă, bag cheia în broască şi-o întorc în sensul acelor de ceasornic pînă aud clicul. Uşa se deschide brusc.

— Am reuşit, zic eu, apuncînd-o pe Angela de mînă.

O trag, mai în picioare, mai pe brînci, pînă intrăm, închizînd uşa şi lăsînd în urmă infernul din pivniţă.

Angela cunoaşte încăperea. Se plimbă pe lîngă peretele din fund, pînă dă peste o lanternă. Lumina e slabă. La început, presupun că asta e din cauza bateriilor proaste. Dar nu bateriile sînt de vină, ci fumul.

Locul ăsta e mai degrabă o peşteră decît o cameră secretă, pereţii ei din pămînt scobit fiind întăriţi cu scheletul de lemn al vechilor corăbii. O porţiune din podea e pavată cu piatră, care se opreşte brusc acolo unde constructorii au rămas fără materiale sau n-au mai putut să le fure de pe străzile din Salem.

Şi aici sînt comori: o bucată de fildeş – mînerul sculptat al unui cuţit a cărui lamă ruginită s-a dezintegrat într-o grămăjoară de praf roşu pe podea. Cuţitul se află pe o veche cutie de mirodenii, de genul acelora pe care le-am mai văzut în casele din oraşul vechi. Lemnul cutiei a fost deformat de eroziunea apei. În colţ, se găseşte un pat vechi de lemn, cu frînghii întinse în loc de arcuri. Şi mai sînt o grămadă de chinezării, pesemne furate de strămoşii lui G.G. cînd se apucaseră de piraterie. Mă gîndesc că erau atît de uşor de recunoscut şi atît de „fierbinţi", încît era periculos să le aducă sus şi să le expună.

Cu excepţia unora dintre chinezării, observ că majoritatea chestiilor lăsate în părăsire aici sînt stricate. Toate celelalte obiecte au fost în cele din urmă duse în casă şi integrate în peisaj. Cele abandonate aici nu mai pot fi folosite, cu excepţia patului, lăsat aici pentru persoanele care aşteptau.

Întreaga încăpere respiră un aer de aşteptare şi de frică. Ambele senzaţii sînt palpabile. În clipa asta, amîndouă ne temem, desigur, dar spaţiul acesta e

bîntuit de ceva mai mult decît de frica noastră. Aceasta este camera în care sclavii îşi aşteptau libertatea, în ultima lor oprire pe traseul spre nord. Aşteptau aici, neştiind dacă vor mai ieşi vreodată sau dacă vor muri în încercarea lor. Îşi puneau toată încrederea în abolişionişti, prin ale căror vene curgea acelaşi sînge cu al oamenilor care, cu doar cîteva generaţii în urmă, deţineau navele ce-i aduseseră aici spre a fi vînduţi ca sclavi. Aveau încredere în cei ce n-o meritau, căci nu era altă cale şi sperau că se va închide cercul, aşa cum trebuie să se întîmple cu toate relele înainte ca ele să ia sfîrşit.

În camera aceasta e frică, dar e şi speranţă. O văd. Speranţa e acolo, în celălalt capăt al încăperii, în mica deschizătură întunecată ce duce în jos, spre libertate. Speranţa e în tunel.

— Nu putem rămîne aici, zic eu, văzînd că Angela, sfîrşită de oboseală, se aşază pe pat.

— Nivelul mareei e maxim, spune ea, realizînd ce greşeală făcuse. Nu putem ieşi de aici pînă nu scade. Acum, intrarea în tunel e complet acoperită de apă.

Vrea să doarmă, zice, aşezîndu-se pe pat.

— Doar un minut. Sînt frîntă.

Are dreptate în privinţa mareei. De aici se simte mirosul apei. Dar şi cel al fumului, iar acesta e mult mai puternic. Nu epuizarea e cauza somnolenţei care a cuprins-o pe Angela, ci fumul.

— Haide! îi zic, trăgînd-o de pe pat.

Ea vrea să aştepte, să vadă dacă vor veni să ne salveze, dar camera se umple treptat de fum şi asta o afectează deja. Crede că judecata ei e limpede, dar se înşală. Nu putem aştepta să fim salvate, în cazul în care măcar le spune cineva că sîntem în casă. Dacă vin după noi, se vor duce sus, pe platforma de pe acoperiş,

unde le-am spus că vom merge. Chiar dacă verifică pivnița, nu ne vor găsi. Nimeni nu știe de tunel.

— Haide, îi repet eu. Nu putem sta aici.

Șobolanii ne-au luat-o înainte. Încerc să nu-i privesc. Aleargă dezordonat pe laturile tunelului, toți în aceeași direcție, îndepărtîndu-se de fum.

Cu excepția zgrepțănatului șobolanilor, nu se mai aude nici un zgomot. Cînd ne oprim să ne tragem sufletul, fumul ne prinde din urmă.

Cu cît ne îndepărtăm de incendiu, cu atît mai ușor îi e Angelei să respire.

— Am putea aștepta, zice ea, încurajată puțin de asta. Cînd ajungem la capătul tunelului... am putea aștepta pînă mai scade nivelul apei.

— Poate, răspund eu, încercînd să-i dau o speranță, dar fumul e chiar în spatele nostru și nu putem aștepta aici.

Simt apa în jurul gleznelor. Iau lanterna de la Angela și-o îndrept înainte. Văd cum deschizătura ce dă spre tunel se îngustează și se înalță, pe măsură ce apa se adîncește.

— Cît mai e pînă la capăt? o întreb.

Fie nu vrea, fie nu poate să estimeze distanța.

— Aproximează, zic eu.

— Nu știu... Vreo patruzeci și cinci de metri?

— Cît jumătate dintr-un teren de fotbal?

— Cred că da, încuviințează ea din cap.

— E în linie dreaptă sau e vreo cotitură?

— Dreaptă, zice ea, dar nu putem să...

Apa ne-a ajuns pînă la brîu. În față, șobolanii s-au oprit. N-au mai rămas decît cîteva zeci de centimetri pînă la tavan. O semilună de aer. Șobolanii au renunțat.

S-au prins împreună de margini, cît mai aproape de apă. Au ajuns pînă unde au putut. Aici vor sfîrşi.

În spatele nostru, fumul se învolburează şi se strecoară încet înainte.

— Eu nu mă duc acolo, spune ea. E sinucidere curată să intri în apă.

Dar apoi vede fumul ce se tîrăşte pe furiş spre noi.

— Nu avem de ales, îi zic eu privind la şobolani şi obligînd-o să se uite şi ea.

Oglindită în ochii ei, îmi văd propria istorie. A auzit poveştile despre mine. Crede că tocmai a făcut o mare greşeală, încredinţîndu-şi viaţa în mîinile unei nebune. O văd gîndindu-se la asta.

— Nu pot, spune ea plîngînd. Nu pot înota la adîncimea asta.

— Eu pot, zic.

Apa ne-a ajuns la piept. Sîntem prea aproape de şobolani. Ea se uită la ei, apoi la mine. Ştie că sînt singura ei şansă.

— Să nu înoţi, să nu dai din braţe, îi spun, iar ea încuviinţează. Nici măcar să nu-ţi mişti picioarele.

Ea dă iarăşi din cap c-a înţeles.

Îi arăt cum să facă, cum să inspire şi să expire, ca atunci cînd te pregăteşti pentru scufundări la mare adîncime. Mai întîi, dai drumul aerului din plămîni, după care iei acea gură adîncă de aer care te va ţine în viaţă.

— Doamne, ajută-mă, spune ea, credincioasă chiar şi acum.

— Dumnezeu să ne ajute pe amîndouă.

Expirăm complet. După ce inspirăm foarte adînc, o împing cu capul sub apă şi-apoi dedesubt.

O înşfac de păr. Asta e singura cale: s-o fac să fie moale şi s-o apuc de păr, pe care-l ţin în dinţi, ca să am braţele libere. Alternativ, labele picioarelor bat apa şi ne împing de pe fundul şi marginile tunelului, propulsîndu-ne înainte.

În întunecimea asta, par a se scurge ore, ani, o eternitate poate. O simt sub mine sau pe lîngă mine. Un balast fără vlagă, ce se lasă tractat.

Mă dor plămînii. Timpul se schimbă.

Întunericul e peste tot. N-am mai atins de mult peretele şi nici podeaua. Poate că tunelul s-a lărgit. Nu te opri, îmi zic, menţine ritmul.

Nu mai simt apa şi nici răceala ei.

Ne-am rătăcit. De jur împrejurul nostru nu e nimic altceva decît întunericul care se întinde la nesfîrşit, în toate direcţiile. Pentru prima dată, îmi dau seama ce înseamnă să fii condamnat. Nu o închipuire, ci realitatea crudă, nu e sfîrşitul unei vieţi chinuite, ci sfîrşitul nimicului.

Angela avea dreptate. Asta chiar e sinucidere curată. E ca plonjonul lui Lyndley. Ca săritura de pe Golden Gate. Înotul spre lună. Acesta e moartea pe care am crezut întotdeauna c-o vreau, moartea spre care am tot încercat să-mi croiesc drum zilnic, de cînd aveam şaptesprezece ani. Acum, e în sfîrşit a mea, dacă o vreau. Nimicul mă împresoară din toate părţile.

O clipă, renunţ. Încep să mor. Ar fi atît de uşor. Să mă odihnesc aici, alături de scoici şi de pietrele netede. Am mai fost o dată aici şi era perfect. Linişte. Dar nu şi acum. Pentru că nu-mi mai doresc asta. Asta voia Lyndley, nu eu. Nu vreau să mor în apă şi nu vreau să mor în tunel. Încerc să-mi doresc asta, dar nu pot.

Trebuie să-i salvez pe Angela şi pe copil. Şi, după cum încep să realizez pentru prima dată în viaţă, trebuie să mă salvez pe mine însămi.

Părul Angelei începe să-mi alunece dintre dinţi. Îl apuc zdravăn cu mîna, prinzînd în pumn încîlceala şi eliberînd tot ce-i ascuns acolo. Ca şi părul lui May, şi al Angelei e plin de secrete. E o plasă care adună magie în trecerea sa, dînd drumul pe rînd cîte unei minuni: statuetele religioase, vălul, imaginea Fecioarei Maria. Toate-s prinse în împletitura de dantelă din părul ei, arătîndu-ne calea.

În timp ce-o împing în faţa mea, îi văd părul ca o ţesătură din dantelă şi, prin el, lumina. Căluţul de mare înoată dinaintea noastră, către plasa de lumină. E căluţul de mare pe care, copil fiind, l-am zărit în părul lui May. Acum îmi dau seama că acest simbol este al meu şi-l urmez către reţeaua de lumină. Văd ceva în depărtare... o vagă strălucire verde. Apoi, pe cînd mîna mi se duce în spate, părul Angelei se dă din cale, dar strălucirea rămîne. Am găsit ieşirea din tunel. Înotăm spre lumină.

Ieşim la suprafaţă în remiza pentru bărci, sub doc. O împing pe Angela în sus, spre aer. Respirăm amîndouă adînc.

Izbutesc s-o ajut să urce la mansardă. Se aşază pe pat şi se rostogoleşte pe-o parte.

— Eşti bine? o întreb.

— Cred că da, îmi răspunde, deşi îmi dau seama că nu e aşa.

Se întoarce iarăşi şi geme.

— Aduc ajutoare, îi zic, deschizînd fereastra ca să-mi luminez drumul.

Ea reuşeşte să încuviinţeze din cap.

Pe docuri există un telefon public. O iau în jos pe scări, cînd îi văd pe discipolii în robă. Stau pe cealaltă parte a canalului, pe banca unde se adună de obicei bătrînii. Acum, aceştia au părăsit-o, ducîndu-se să se uite la incendiu, ca mai toată lumea din oraş. Locul le-a fost luat de trei siluete în robe, care privesc încoace. Mă uit peste apă, spre cheiul de pe partea cealaltă. Mai sînt unii şi acolo, îndepărtîndu-se de casă cu torţele aprinse. Gloata furioasă dă foc la iarbă, la clădiri, orice poate să ardă.

Urc înapoi. Angela e în genunchi.

— O să vină să mă salveze, sînt sigură, zice ea.

— Cine?

— Reverendul Cal.

— Cal e în închisoare, îi spun eu.

— Ba nu, a ieşit. Ar trebui să fie deja aici. Reverendul o să vină să mă salveze. Mergem la Vegas. O să ne căsătorim.

— Ridică-te.

Încerc s-o ajut să se dea jos din pat.

— Ar fi trebuit să fie deja aici. Ei au zis c-o să vină.

Angela se uită fix pe fereastră, scanînd mulţimea.

— Reverendul Cal va veni. A promis.

— Dă-te de la geam!

O apuc şi-o trag de-acolo.

Angela începe să plîngă. Ochii îmi joacă feste. O văd...

Pe Lyndley, stînd în acelaşi loc. Plînge. Prima noastră vară împreună. Avem treisprezece ani. Repetăm întruna ce fericite ar trebui să fim că sîntem adolescente, că totul se va schimba în vieţile noastre şi ce bine ne va fi, dar lucrurile s-au schimbat deja, în vara asta. Şi nu ne

e bine deloc. E îngrozitor. Îi simt durerea. S-au petrecut lucruri oribile, pe care nu le pot rosti şi nici măcar gîndi. Ele i s-au întîmplat lui Lyndley, dar, într-un colţişor geamăn, le-am simţit şi eu. Am simţit fiecare bătaie. Ştiam cînd el venea în patul ei. Se putea descurca, zicea ea, iar eu am crezut-o. Putea să se descurce atîta timp cît eram împreună, cîtă vreme era pe insulă şi eram împreună. Aşa spunea, dar se înşela. Nu putea controla lucrurile, aşa cum nici eu nu puteam.

Trebuie să spunem cuiva, am zis.

El a spus că o să înceteze. A promis.

Sînt adusă violent la realitate de sunetul altor maşini de pompieri din oraşele învecinate, care răspund semnalului de alarmă tras de Salem.

Torţele înaintează. Pe strada ce duce în jos de la casa Evei ard focuri. Într-o grădină din spate, într-un hambar.

Înaintează spre noi.

Sînt de toate rasele, de toate religiile. Sînt întoarceri în trecut. Sînt halucinaţii. Gloata furioasă e formată din ţăranul căruia i s-a stricat recolta sau vecinul căruia i s-a născut un copil mort, toţi cei care au fost vreodată atît de răniţi sau de furioşi pe soartă încît să plece în căutarea cuiva pe care să dea vina.

— Ce-ai de gînd să faci? mă întreabă Angela, întorcîndu-se spre mine.

De parcă eu aş şti. De parcă aş fi ştiut vreodată.

Apoi îl văd. Răspunsul. E iminent şi e pretutindeni în jurul nostru, e în sclipirea lunii, a cărei strălucire aurie se reflectă din acoperişul Vămii. Mă gîndesc la Hawthorne şi la poveştile pe care le-a scris, şezînd la

biroul de acolo. Nici după ce a părăsit oraşul n-a scăpat. Tot despre Salem scria.

Şi mă gîndesc la Ann Chase şi la ce-a spus despre calvinişti în seara cînd am înmormîntat-o pe Eva.

— Eu n-aş dori ca Dumnezeul lor să fie şi al meu, spusese ea, dacă nu e destul de puternic ca să-i facă netemători în faţa noastră. Ce fel de Dumnezeu slab şi fricos mai e şi ăla?

Mintea mea se întoarce la momentul cînd am văzut-o prima dată pe Ann făcînd o vrajă. Lyndley şi cu mine stăteam pe chei, urmărind-o din întuneric. Chicoteam în vreme ce ne uitam cum Ann şi prietenele ei hippie îşi ridicau braţele spre luna plină şi dănţuiau la capătul cheiului, făcîndu-şi farmecele de dragoste. Şi noi rîdeam întruna, pentru că, deşi nu le auzeam, arătau foarte caraghios, ca unele care chiar credeau cu adevărat, dansînd cu braţele ridicate în lumina lunii pline, viitoarele iubiri perfecte rămînînd tot undeva la orizont. Îmi amintesc cum îmi spuneam că, deşi erau mai în vîrstă decît mine, erau totuşi atît de tinere, de naive şi de încrezătoare. Lumea nu e croită aşa, nici măcar pentru măsura unuia care crede cu adevărat.

— Ce-ai de gînd să faci? suspină Angela, în timp ca calviniştii se apropie tot mai mult.

— O să le dăm exact ceea ce vor.

Ea se uită la mine cum îmi înalţ braţele spre luna plină.

— Ridică braţele, îi spun eu, iar ea se supune.

Mi-aş măsura Dumnezeul cu al vostru oricînd, le spun eu calviniştilor. Nu la Dumnezeul lor mă rog şi nici la una dintre zeiţele lui Ann. Dumnezeul căruia mă rog nu e nici bărbat, nici femeie. Dumnezeul meu nu e amestecat în planurile ascunse ale muritorilor, e

Dumnezeul care te duce departe atunci cînd nu mai ai nici un loc de refugiu.

— Te implor, mă rog eu.

Angela şi cu mine stăm cu mîinile în aer, către lumina pe care eu am luat-o drept aceea a lunii, dar care acum îmi dau seama că e, de fapt, o multitudine de lumini. Acestea se deplasează spre noi în formaţie, planînd chiar deasupra apei ca nişte OZN-uri.

Le văd şi calviniştii, iar asta îi opreşte dintr-odată. Bărbaţii în robe, cei care înaintau cu greu prin apă, se feresc din drum cu mişcări dezordonate. Văd cum formaţia se schimbă din nou, prefăcîndu-se în luminile de pe Golden Gate.

Ai încredere în darul tău, aud în minte vocea Evei... Şi-atunci încep să rîd.

Angela vede că ceea ce facem dă rezultate, dar nu se prinde de glumă. Nu numai că ruga ne-a fost ascultată, dar dorinţa ne-a şi fost împlinită pe loc, foarte prompt şi pe deplin, cu un simţ al eleganţei şi-al ironiei pe care numai un Dumnezeu adevărat le poate avea. Cînd am cerut ajutor, Dumnezeu mi-a trimis semnele propriei mele morţi. Mai întîi luna, apoi podul Golden Gate. Dar acum îmi dau seama că am înţeles greşit ce vedeam. Imaginile nu m-au înşelat niciodată, numai că interpretarea mea a fost greşită. Comorile din apă nu erau deloc simboluri ale morţii, ci ale supravieţuirii.

Apoi, sunetul taie liniştea. E sirena de rigoare, în vreme ce Golden Gate se transformă în vaporul turistic, iar acesta intră pe canalul dintre adăpostul pentru bărci şi cheiul Derby. Calviniştii se grăbesc înapoi pe maluri, ferindu-se din calea uriaşei ambarcaţiuni care intră în port plină de petrecăreţi beţi şi muzică zgomotoasă şi alte lucruri pentru care calviniştii se căiesc.

— Sari! îi zic eu Angelei.

În timp ce vaporul trece, sărim amîndouă în apă, punînd nava între noi și calviniști, aceasta blocîndu-le cîmpul vizual. Sărim chiar cînd la remiza pentru bărci sosesc și ceilalți bărbați în robe, cei inteligenți, care, în loc să înoate, au parcurs pe uscat distanța dintre cele două pontoane. Aceștia sparg ușile și urcă în fugă scările, numai ca să constate că am dispărut. Asta le confirmă părerile despre puterile noastre și îi determină să cadă în genunchi și să se bată-n piept, rugîndu-se să fie izbăviți de creaturi ca noi.

Nu ne-a văzut nimeni sărind. Căpitanul e prea ocupat încercînd să andocheze. Petrecăreții se uită dincolo de noi, către oraș și casa Evei, mirîndu-se de luminile strălucitoare, de mașinile de pompieri și de fumul care, din negru, s-a făcut acum alb, căci pompierii reușesc în sfîrșit să izoleze incendiile.

Nu ne uităm în urmă. Angela și cu mine înotăm împreună. La gura portului, găsesc o bărcuță de pescuit. Îmi trebuie toată forța ca s-o urc pe Angela în ea. Se prăbușește lîngă copastie, răsuflînd din greu, căci e extenuată.

Lumina lunii taie o potecă spre Insula Cîinelui Galben, arătîndu-ne calea. E o noapte frumoasă, una dintre ultimele nopți calde din vara asta, limpede aici, în port, dar cețoasă pe ocean. Insula se află chiar dincolo de bariera de ceață. Luna plină se zărește prin pelicula de vapori, o rază difuză luminînd o cărare ce duce direct la Back Beach.

Vraja e de partea noastră. Mareea e la cota maximă, iar luna tocmai potrivită. Valurile unei mări fosforescente ne duc pînă la Back Beach.

Îi spun Angelei să rămînă în barcă. Cîţiva cîini ies din peşterile lor ca să vadă ce se petrece, dar nu se apropie.

— N-or să-ţi facă rău, îi spun. Mă duc s-o aduc pe May.

Ea încuviinţează din cap, punîndu-şi încrederea în mine. Abia de se mişcă, dar văd sînge în barcă şi foarte multă apă. Copilul se va naşte în curînd.

Alerg pe noua potecă de pe plajă, evitînd zona unde oceanul începe să erodeze stîncile, reintrîndu-şi în drepturi.

La căpătul cărării, o iau la stînga, îndepărtîndu-mă de casa tuşicăi Boynton, cu veranda ei prăbuşită, şi luînd-o spre luminile casei lui May, ce se zăresc la cealaltă extremitate a insulei.

Tai de-a curmezişul terenul de baseball, în direcţia drumului de pămînt, trecînd pe lîngă canisa de piatră, la dreapta, iar la stînga, pe lîngă stîncile ascuţite de pe care a sărit Lyndley, ce se înalţă ca un castel-fortăreaţă.

Văd maşina, prin al cărei parbriz spart cresc glicine, încolăcindu-se în jurul antenei.

Ceva mă opreşte, o prezenţă. Bărbatul se sprijină de maşină. Aproape că nici nu-l observ. E neras, în blugi şi tricou, dar îi recunosc imediat. Un tremur mi se coboară în picioare şi încremenesc locului.

— Sophya, zice el, păşind în faţa mea şi blocîndu-mi calea.

Tonul lui e autoritar. Felul în care îmi rosteşte numele mă face să-mi dau seama de ce l-am schimbat, de ce am fost nevoită să-l schimb. Nu suportam să-mi aud propriul nume, din pricina felului în care îl spunea el: şuierător, ca un şarpe. Sophya era un nume ce

putea fi şoptit în noapte, încetişor de tot, ca să nu mai audă nimeni, destul de încet pentru ca nici măcar mama să nu se trezească.

Stau la orizont, unde se întretaie toate liniile de perspectivă pe care le-am trasat vreodată pe vreo suprafaţă. E punctul încremenit, cel din care porneşte fiecare fir şi spre care se îndreaptă toate firele.

Am mai fost în locul ăsta şi ştiu ce urmează. Nu mă surprinde cîtuşi de puţin cînd cîinii încep să-şi facă apariţia.

Iată-l pe Bizi stînd pe stînci, iar în spatele lui sînt ceilalţi. Număr zece, apoi douăzeci, apoi mai mulţi. Îşi părăsesc ascunzătorile încet şi silenţios. Cal nici nu observă pînă nu se trezeşte înconjurat. Cînd în sfîrşit îi vede, pe chip îi apare o expresie de teroare, dar şi de recunoaştere. Cal şi cu mine am mai fost împreună în acest punct fix. Cal, pierdut în larg, pe barca pe care o furase din San Diego, deshidratat şi pe moarte. Eu, pierdută aici, pe insulă, în acelaşi moment în timp. Am împărtăşit aceeaşi viziune, aceeaşi halucinaţie. Am văzut împreună acest deznodămînt şi ştim amîndoi că eu ţes dantela asta. Tot ce se va întîmpla de aici încolo depinde de mine.

Cîinii îl încolţesc şi mai mult, cum ne încolţiseră pe noi bărbaţii în robe, înaintînd în linişte. Animalele îşi arată colţii, iar ochii le strălucesc.

— Ai venit s-o iei pe Angela, zic eu.

— Da, după ea am venit, spune el.

— N-o poţi avea.

În timp ce rostesc aceste cuvinte, cîinii îl atacă. Sar pe el înainte să apuc să zic ceva, sfîşiindu-i hainele şi carnea. Şi, ca în vis, ştiu că-i pot opri. De data asta, ştiu cuvîntul, diferenţa fiind că nu ştiu de ce aş face-o.

Apoi apare Angela. Se aruncă spre Cal, încercînd să se interpună între el şi cîini.

— Opriţi! ţipă ea la animale, dar asta le întărîtă şi mai rău.

— Fereşte-te! strig la ea, dar nu se mişcă.

În ochii ei, văd ce a văzut May în ochii tuşicăi Boynton în noaptea aceea. Din pricina asta n-a fost în stare să apese pe trăgaci şi să pună capăt întregii poveşti, acesta e motivul pentru care a ratat unica ocazie pe care o avea.

Dintr-un motiv oarecare, Angela îl iubeşte pe Cal Boynton. Îl iubeşte destul de mult ca să moară pentru el.

— Te rog!

Acum plînge, încercînd să se apropie de el.

Unul dintre cîini se repede la Angela şi-o muşcă de antebraţ. Văd cum îi dă sîngele.

Sînt dezgustată de amîndoi în egală măsură. Toată furia din copilărie se ridică la suprafaţă şi, pentru o clipă, mă gîndesc că *ar fi mai bine* să moară împreună. Se merită unul pe celălalt. Dar mai există şi o a patra fiinţă. Îi văd chipul. Ea e aici, cu noi. Sora mea. O văd tînără şi văd ce va deveni cînd va creşte, ce vrea să devină dacă, de data asta, i se oferă ocazia. Îi datorez această şansă.

— Opriţi! strig, ştiind că Angela a folosit cuvîntul corect, numai că el trebuie să fie rostit de mine.

Mai ştiu şi că trebuie să-l spun pe un ton convingător.

— Opriţi! strig eu mai tare şi apăsat.

Întreaga lume încremeneşte. Cîinii se lasă pe labele din spate, de parcă au îngheţat într-un stop-cadru şi aşteaptă ca cineva să repornească filmul.

Angela cade pe spate, plîngînd. Cal e pe jos, între noi două. Sîngerează abundent.

— Ştiam c-o să vii să mă iei, spune Angela, mişcîndu-se spre el, dar, la vederea sîngelui, se opreşte.

Ca tăiată în două, se încovoaie din cauza primelor dureri ale facerii.

Cal se luptă să se pună pe picioare, tîrîndu-se spre ea. Ochii mei îl îngheaţă unde se află.

— Sînt în regulă, zice Angela, ridicînd o mînă.

Se sprijină de una dintre stîncile din spate.

Văd în ochii lui că şi el o iubeşte şi vrea s-o ajute. Dar, oricît şi-ar dori asta, nu se mişcă. Nu poate. Cînd în sfîrşit vorbeşte, mi se adresează mie, dar nu spune ce cred eu c-o să spună. Nu-mi spune că sînt o posedată şi o seducătoare sau că tot ce s-a întîmplat e vina mea.

— Iartă-mă, îmi zice cu o voce slabă.

De data aceasta, nu e un ordin. Sună mai degrabă a rugăciune.

Sîngele îi bălteşte la picioare.

Păşeşte înainte, către mine, cu braţele întinse. Are lacrimi în ochi.

Stau încremenită ca o statuie. Îl aud pe Bizi mîrîind, dar cîinele nu se mişcă. Nu se va clinti pînă nu-i spun eu, iar ceilalţi nu vor face nici o mişcare fără el.

Mintea mea e goală. Îl simt pe Cal întinzînd mîinile spre mine şi braţele lui apropiindu-se, după care se aude un pîrîit şi-mi simt coastele rupîndu-se, în timp ce cad pe spate, sub el, pe stînci.

Corpul meu şi-al lui s-au contopit.

Apoi o văd pe May, stînd în picioare, cu puşca în mînă. Celelalte femei o însoţesc. Ele se apropie,

înconjurînd-o pe Angela. O văd pe una luînd-o de braţ şi ducînd-o înapoi către canisa de piatră, care e cea mai apropiată clădire. Angela plînge. E un sunet animalic, jos, în care se împletesc şi jalea, şi durerile naşterii. Femeile au învăluit-o, aşa cum au făcut şi cu tînăra înspăimîntată, mama celor doi copii, pe care am văzut-o în prima mea zi pe insulă.

— Sunaţi la Paza de Coastă, spune May. Spuneţi-le că avem nevoie de un elicopter medical.

May lasă jos puşca şi, folosindu-şi întreaga forţă, rostogoleşte trupul lui Cal de pe mine.

În urechile mele, gemetele care vin dinpre canisă se contopesc cu sunetul propriului meu sînge. Gemetele se transformă în urletele unei femei care naşte. Viaţa îmi trece pe dinaintea ochilor. Cu fiecare geamăt al Angelei, ceva se scurge din mine. Şi sîngele, şi aerul din plămîni. Cu fiecare geamăt, ceva lunecă tot mai departe de mine. Sînt pe moarte.

Sînt toate aici. Toate femeile. E şi tuşica Boynton, împreună cu celelalte. Sînt toate femeile din trecutul meu, profesoarele, a venit chiar şi Vedeta de Cinema, purtînd una dintre cămăşile pe care i le-am furat, cea pe care am sfîşiat-o. Şi apoi, prin mulţime, o văd pe Eva, şezînd într-o parte, pe aceeaşi piatră de pe care s-a ridicat Angela. Lucrează la ceva, privind în jos. Ce face? Şi-apoi îmi dau seama. Lucrează la o bucată de dantelă. Dantela mea, cea pe care mi-a trimis-o înainte să moară. Se străduieşte s-o termine.

Mă lupt să respir. Întunericul e pretutindeni. Se lasă ceaţa, acoperind luna şi stelele. E atît de frig.

Şi-n tot acest timp, Eva continuă să lucreze, trecînd mosor peste mosor. Vreau să-şi ridice privirile şi să se

uite la mine, dar ea împleteşte încontinuu la dantelă. Îmi dau seama c-o face pentru mine, dar, de data asta, nu mă poate ajuta. Vreau să se uite la mine, deoarece vreau să-i spun că e inutil. Eu ştiu asta, chiar dacă ea nu ştie. Acum, ajutorul meu nu poate veni de la ea. Trebuie să vină de la altcineva.

Mai întîi, aud sunete ca nişte mici pîrţuri. Mă enervează, nu sînt potrivite acum. Apoi văd sandalele şi mă uit în sus. Ea se apropie prin mulţime, fumînd o ţigară cu marijuana. Mă gîndesc că asta e foarte tipic pentru Lyndley, foarte egoist. Să fumeze o ţigară cu marijuana în vreme ce eu zac aici, trăgînd să mor. Atrage toată atenţia, aşa cum a procedat întotdeauna. E îmbrăcată în cuvertură, dar nu în chip de pantaloni, aşa cum intenţionase, ci drapată în jurul umerilor ca un imens şal, care, însă, e prea lung şi se tîrîie pe pămînt în spatele ei, adunînd resturi şi iarbă şi murdărindu-se. Are părul lung şi prins într-o coadă împletită.

— Lyndley, spun eu.

— Towner, răspunde ea, de parcă nu s-ar întîmpla nimic ieşit din comun, deşi eu zac aici, pe moarte.

Se apleacă să vadă mai bine în ce stare mă găsesc, trăgînd lung din ţigară. Şi-atunci, ştiu ce are de gînd să facă. O să sufle fumul spre mine. Eu mor, iar Lyndley o să-mi sufle fum în plămîni, ca să mă droghez împreună cu ea.

— Relaxează-te, îmi zice, iar eu realizez că nu există cale de scăpare.

Îi simt buzele pe ale mele. Nu mă pot feri. Simt fumul, în timp ce acesta coboară prin trahee, arzînd şi înţepînd. Mă întind să-i apuc braţul, dar iar a dispărut.

Îmi mijesc ochii ca să văd unde e, dar luna a apus. Astrul ne părăseşte prea repede.

Apoi se împrăştie ceaţa şi realizez, încă o dată, că ceea ce văd eu mişcîndu-se nu e luna, ci altceva. Şi-atunci aud sunetul, în vreme ce acesta ajunge din urmă lumina. Nu e luna şi nici vaporul turistic. În coborîre, aduce şi vîntul, aşa că văd mai limpede. Curentul provocat de elicea elicopterului a spulberat ceaţa.

O zăresc pe Lyndley întorcîndu-se şi îndepărtîndu-se în direcţia canisei. A sosit timpul. Priveşte înapoi şi zîmbeşte, apoi intră, pentru a prinde şansa care i-a fost răpită acum mult timp.

Încerc să-i rostesc numele, dar nu-mi mai recunosc vocea.

— Cine e Lyndley? o aud pe una dintre femeile din Cerc întrebînd-o pe May, după ce m-a auzit spunînd numele surorii mele.

Paramedicii roiesc în jurul meu. Vocea femeii sună slab şi pare înspăimîntată.

— Nu e Lyndley, îi spune May, ci Lyndsey... Lyndsey era sora geamănă a Sophyei.

— E şi ea aici?

Fata se uită împrejur şi vede umbra care trece. Ochii ei îi urmează pe ai mei.

— Nu, răspunse May, Lyndsey nu-i aici. A murit la naştere.

E adevărat. Ştiu asta. E adevărat şi, în acelaşi timp, nu este.

Sînt pe moarte. În vremea asta, în canisa de piatră, sora mea Lyndley îşi primeşte în sfîrşit şansa de a se naşte.

Toţi cîinii fug să se ascundă, mai puţin Bizi, care nu vrea să plece de lîngă mine pînă ce May nu-l apucă de zgardă, ca să-l împiedice să-i muşte pe paramedici. Aceştia mă iau de lîngă el, punîndu-mă întîi pe o targă, apoi urcîndu-mă în elicopter.

Partea a șasea

Pe măsură ce fiecare bucată de dantelă este terminată, ea este desprinsă de pe pernă și ridicată în lumină, dîndu-se pentru prima dată la iveală modelul ei delicat. Tăierea legăturilor se face cu mare grijă și ceremonie. Femeile se adună într-un cerc, ținîndu-și respirația, în vreme ce dantelăreasa taie delicatele fire de in. Asta amintește de niște moașe, de nașterea unui copil, de tăierea cordonului ombilical, într-atît de mare este grija și de intensă așteptarea. Cînd, în sfîrșit, dantela a fost desprinsă, se aud murmure de încîntare și admirație. Acesta e un moment de mare bucurie pentru femeile ce au ajuns așa de departe împreună.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 33

Am stat şase săptămîni la spitalul Mass General. Unul dintre plămînii mei cedase din pricina glonţului, care trecuse prin Cal şi intrase în mine. Mi s-au făcut şase transfuzii de sînge.

Beezer şi cu Anya au venit acasă din Norvegia. Au trecut pe la spital aproape în fiecare zi, ca şi Rafferty, care chiar a încercat să mi-l aducă pe Bizi, dar a fost întors de la uşă. În schimb, s-a dus afară şi m-a pus să mă uit pe geam, la trotuarul de dedesubt, unde îl ţinea pe Bizi în lesă. Chiar şi de acolo am văzut că Rafferty strănuta deja. A zis că a făcut-o pentru Bizi şi nu pentru mine, din pricină că blestematul de cîine înota mereu spre oraş, căutîndu-mă, şi era arestat de fiecare dată şi închis. Zicea că trebuia să-i arate lui Bizi că n-am păţit nimic, ca să se întoarcă pe insulă şi să rămînă acolo.

— Şi să nu mai fie tot timpul o pacoste.

May a venit o dată, ca să discute cu doctorii. Mi-a spus că Angela născuse o fetiţă.

— I-a pus numele Linda, îmi zise ea privindu-mă.

Doctorii îi spuseseră ce credeam eu, anume că fetiţa Angelei era sora mea Lyndley.

— Interesantă alegere, nu crezi? mă întrebase May.

Şi Angela, şi copilul au plecat de aici, dar nu spre nord, ci în sud, la nişte prieteni pe care May şi-i făcuse în Georgia. Erau sprijinitori ai Liniei Subterane, oameni care o vor ajuta. N-o mai paşte pericolul calviniştilor, dar nu mai putea rămîne în Salem.

Şi calviniştii au plecat. Grupul s-a împrăştiat cînd a aflat de moartea lui Cal, dar s-ar fi dezmembrat oricum. Alegerea era simplă: fie dispăreau, fie erau arestaţi pentru incendiere, ca să nu mai vorbim de tentativă de omor. Au plecat din oraş unul cîte unul, abandonîndu-şi robele în tomberoanele de gunoi dimprejurul oraşului sau pe băncile din parc. S-au topit în ceaţă, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

Merg la trei psihiatri, ca şi la un cercetător de la Harvard, care-şi scrie teza de doctorat pe tema previziunilor şi care a început să se intereseze de cazul meu. Din cîte ştiu eu, nu s-a stabilit nici un diagnostic. Sindromul disociativ e în mod sigur o parte din explicaţie, ca şi sentimentul de culpă al supravieţuitorului.

May şi doctorii m-au ajutat să umplu golurile. Sora mea geamănă, Lyndley, se născuse moartă. Adevăratul ei nume era Lyndsey sau aşa ar fi fost, dacă ar fi trăit. May le-a explicat toată povestea doctorilor şi ştiu că spune adevărul, pentru că, la un anume nivel, aceasta stîrneşte ecouri, aşa cum se întîmplă de regulă cu adevărul. Sora mea a murit din cauză că tatăl meu, Cal Boynton, a bătut-o foarte rău pe mama. Noi ne-am născut prematur, dar numai eu am supravieţuit. Emma s-a învinovăţit întotdeauna pentru moartea lui Lyndley. Lyndsey, vreau să zic. Aşa spune May. Nu e neobişnuit ca cei ce-au suferit abuzuri să se învinovăţească pe ei

înşişi pentru cele petrecute. Pînă la naşterea noastră, Cal o convinsese deja pe mama că majoritatea lucrurilor care mergeau prost pe lumea asta erau din pricina ei.

May zice că, în privinţa asta, Emma seamănă cu celelalte femei care au suferit abuzuri. Acestea se învinovăţesc deseori pe ele însele. Bătăile nu încep din senin, ci treptat, cu o remarcă spontană, ceva peiorativ pe care femeia îl crede deja despre sine. Abuzul începe cu subminarea unui respect de sine deja şubred. Apoi, urmează izolarea. May a fost martora scenariului ăstuia de foarte multe ori. E un proces lent, pe care abia de-l observi. Asta pînă încep bătăile propriu-zise. Cînd se ajunge aici, victima este, în general, prea zdruncinată şi nesigură de sine ca să mai poată fi în stare să scape.

Cîndva, săptămîna viitoare, vine în oraş încă un specialist, o persoană pe care a găsit-o Rafferty şi care a scris o carte despre consilierea în cazul morţii unui geamăn. Mai vine şi un specialist în cazurile de abuz sexual îndelungat asupra copiilor. Cel mai bun medic la care merg este cineva recomandat chiar de psihiatra mea, un coleg de-al ei de la Harvard. Am început terapia cu el încă de cînd eram în spital şi acum, că m-am externat, mă duc la cabinetul lui din Boston de două ori pe săptămînă. Uneori iau trenul, alteori mă duce Rafferty cu maşina. Dacă nu trebuie să se întoarcă la serviciu, ne oprim la North End să luăm prînzul sau cina şi-o îngheţată.

Sînt în doliu. Plîng pentru Eva, pentru mama mea adevărată, Emma, şi pentru tot ce i s-a întîmplat, ca şi pentru Lyndley. Mi se cere să-mi explorez durerea, s-o simt. E dificil. Uneori, aceasta iese dintr-odată la

suprafață, dar sînt atît de obișnuită să nu simt nimic, încît pînă și durerea însăși îmi pare îndepărtată, de parcă ar simți-o altcineva. Dar mă străduiesc.

Am scos casa de pe piața imobiliară. N-o pot vinde. Nu încă. Unele dintre motive sînt de ordin practic. O întreagă aripă a locuinței a ars în incendiu. E surprinzător cît de puțin s-a pierdut, avînd în vedere intensitatea focului și cît de mult s-a extins. A fost devastat cam un sfert din casă, inclusiv ceainăria. Am angajat un constructor ca s-o restaureze, o persoană recomandată de Muzeul Essex Peabody. Cei de acolo sînt foarte interesați să recondiționeze tunelurile, dacă reușesc să convingă municipalitatea să nu le mai astupe. Am donat chinezăriile muzeului. Cît despre restul, mai vedem noi. Deocamdată, Bizi și cu mine locuim în șopronul pentru trăsuri. Ne ducem în casa mare dacă avem nevoie de ceva, dar dormim în căsuță, unde e confortabil, iar atmosfera seamănă cu cea din peșterile cu care e el obișnuit.

Trebuie să rămînem la procesul lui May. O să fie cîndva, anul viitor, prin primăvară, cred.

Pe Ann Chase am mai văzut-o de cîteva ori. Intenționează să redeschidă salonul de ceai, dar în altă parte, într-un spațiu comercial din centru. Ea și fetele ei s-au apucat de citit în dantelă.

Ca parte din tratament, m-am apucat de pictură. Stau cu orele în fața șevaletului pe care Eva mi l-a instalat în anul în care am pictat *Înotînd spre lună*. Pictez portul și parcul Common. Uneori încerc să pictez florile. Dacă este vreun aspect asupra căruia să fie toți medicii de acord, acela este că nu am nici un pic de talent. Dar ei mă îndeamnă să continui, convinși că

talentul e undeva în mine, așa cum cred și că Lyndley era undeva în mine. Așa că pictez.

Începe să se facă frig. Mîine e Halloween. Toată luna asta, Trenul Fricii a transportat turiști de la Boston la Salem. Se pare că acum e cea mai aglomerată perioadă pentru negustori. Oameni în costume de monștri servesc băuturi navetiștilor. Cîteodată stau, mă uit la ei și mă gîndesc la libera inițiativă și la cîte forme poate îmbrăca. Casele bîntuite răsar la fiece colț de stradă, fără ca vreo lege să le limiteze numărul. Legea aceea nu a fost votată. Ea a eșuat din același motiv pentru care Rafferty spune că ar fi eșuat și calviniștii, dacă nu și-ar fi dat singuri cu firma în cap. Motivul este că, în ultimă instanță, Salem este un oraș al toleranței religioase, sociale și chiar economice. Poate că nu s-a ajuns la pacea perfectă, lucru greu de imaginat în lumea de astăzi, dar Salem este un oraș care nu se prea ia în serios, căci a învățat de timpuriu, încă din anii 1600, ce se poate întîmpla în caz contrar.

Limuzinele au început deja să se alinieze în fața hotelului Hawthorne. În seara asta e Balul Vrăjitoarelor. E un eveniment oficial și, înțeleg de la Ann, unul foarte frumos, punctul culminant al sezonului.

Peste drum de Common, se află trei sute de dovleci scobiți și luminați, aliniați de-a lungul trotuarului sau așezați pe crengile copacilor. E o priveliște spectaculoasă. Acum vreo două zile, vremea s-a încălzit prea mult (pentru o zi, două, temperatura a trecut de douăzeci și șapte de grade) și Rafferty se temea că dovlecii vor putrezi și nu vor ține pînă de Halloween, cînd fiicalui îi va putea vedea. Dar s-a răcit iarăși, așa că nu era nevoie să-și facă griji. Mi-a zis că fiica lui vrea să i se citească în dantelă. A vrut asta dintotdeauna. Nu știe

de Eva și de ce i s-a întîmplat, dar i-a văzut firma într-una din vizitele ei aici și i s-a părut că ar fi amuzant să i se ghicească.

Mă gîndesc foarte mult la Jack. S-a mutat în Canada, unde și-a dorit mereu să locuiască. Și mă gîndesc la Eva. Mă gîndesc chiar și la Cal și-mi pun întrebări despre iertare. Știu că este necesar ca ea să aibă loc. Fiecare carte pe care o citesc mă sfătuiește asta, ca și dr. Ward. Cu fiecare act de iertare, te ierți pe tine, zice el. Dar eu încă nu știu cum să iert și nici pe cine trebuie, de fapt, să iert.

Beezer și Anya rămîn o vreme prin preajmă. Încă mai locuiesc în Cambridge, dar vin des pe-aici să mă ajute. Ea e mai drăguță decît am crezut. Vor să aibă copii. May e încîntată, căci își dorește să fie bunică. Zice că se va descurca mai bine în postura asta decît a făcut-o în cea de mamă, iar Beezer spune că distanța dintre ele n-ar fi prea mare, dar nu știu sigur. May i-a fost o mamă bună lui Beezer, i-a dat tot ce-a avut nevoie. Și mie mi-a fost o mamă bună, atunci cînd propria mea mamă nu putea să-mi fie, cînd aceasta era prea slabă și prea rănită ca să mai poată juca acest rol.

Nu sînt sigură dacă Emma știe ce s-a întîmplat sau dacă își recunoaște în mine fiica. Uneori, am impresia că da, dar nu știu sigur. Mie mi-e de-ajuns că o recunosc eu, că e încă în viață și, aș zice, chiar fericită în lumea aceea, așa cum o înțelege ea. Îmi dau seama că noi toți primim daruri. Și mici, și mari.

Mi-am citit în sfîrșit jurnalele și cartea scrisă de Eva, *Ghidul cititoarei în dantelă*, deschizînd paginile și găsind caligrafia ei tremurată. Fiece filă scoate la lumină cîte un secret, ca atunci cînd eram copii și preparam cerneală invizibilă din suc de lămîie, ținînd apoi scrisul la căldura unui bec ca să-l putem citi. Fac eforturi ca

să-l salvez, așternîndu-mi propriul scris peste al ei. Lacunele din el se potrivesc cu ale mele și lucrez la completarea paginilor așa cum lucrez și la umplerea golurilor din povestea mea. E un proces îndelungat, o ocupație potrivită pentru lunga iarnă ce ne așteaptă.

Observ un lucru ciudat. Pe măsură ce stiloul meu se mișcă peste scrisul Evei și cuvintele de pe pagini se înnegresc mai tare și devin mai ușor de citit, imaginea mătușii începe să pălească. E ca și cum cele două au schimbat locurile, una venind în prim-plan, în timp ce cealaltă s-a retras în fundal.

Cu toate astea, mai primesc ocazional vizite de la Eva. Astăzi, duceam ceva în casă, urcînd pe scări, și am dat peste Eva care cobora. Era îmbrăcată ca pentru înot, într-un halat de baie și cască, plus un prosop aruncat pe umăr. Încă se mai duce să înoate. E singurul moment în care o văd. Nu-mi mai vorbește, iar imaginea ei e foarte palidă. Cînd trece pe lîngă mine, zîmbește ca întotdeauna și mai face încă un lucru care îi stă în obicei: își verifică buzunarele de parcă ar căuta ceva.

Pun lucrurile în camera Evei, care a devenit a mea. Sînt puțin obosită. Mă hotărăsc să mă întind pe patul cu baldachin, să dorm o clipă și poate să visez. Nu-mi mai fac griji în privința viselor; coșmarurile au luat sfîrșit. Sprijinită de celelalte, stă perna de împletit dantela, cea pe care mi-a trimis-o Eva înainte să moară.

O ridic s-o pun pe noptieră, ca să mă pot întinde, și mă gîndesc la Eva care-și controla buzunarele. Îmi amintesc de buzunarul din perna de dantelă. Am mai căutat în el și înainte. L-am pipăit în ziua în care am primit perna, sperînd să găsesc un bilet și constatînd cu surprindere că nu era nici unul. Mă mai uit o dată, zicîndu-mi că poate mi-a scăpat ceva, că poate asta

încearcă Eva să-mi transmită. Dar buzunarul e gol. Apoi o văd iarăşi cu ochii minţii. Se caută în celălalt buzunar. Unu, doi. Totul e în pereche. Dar, în mod tradiţional, aceste perne de dantelă au doar un singur buzunar. Ştiu asta, e ceva ce-am învăţat. O întorc pe toate părţile şi, sub îmbinarea de la capătul opus, dau peste al doilea buzunar. În el este un set de foarfeci pe care-l ştiu din copilărie. E cel folosit de Eva pentru a-mi tăia părul. Găsesc, de asemenea, şi biletul.

Dragă Towner:

O să fac asta. O să înot spre lună. O să duc la bun sfîrşit ceea ce a început sora ta acum multă vreme. Nu-mi vine în minte nici o altă cale de a te opri din căderе – voi înota către lună. Voi face pentru tine ceea ce sora ta, în ultimă instanţă, n-a reuşit. Îţi voi lua locul.

Să ai o viaţă lungă şi fericită... Şi să ai încredere în darul tău. E adevărat.

Eva.

Plîng mult timp. Cînd îmi şterg în cele din urmă lacrimile, iau foarfecile şi desprind dantela de pe pernă. O ţin în lumină, întorcîndu-i modelele nebune, privindu-le din toate unghiurile şi observîndu-le fiecare imperfecţiune.

Apoi îi spun Evei aceleaşi cuvinte pe care mi le-a spus ea acum mulţi ani, cînd mi-a tăiat coada împletită. Poate că atunci nu era adevărat, nu pe termen lung, oricum. Dar acum e adevărat. Vorbele pe care le rostesc acum sînt cele pe care mi le-a spus ea, în ziua aceea de demult: *Vraja s-a rupt. Eşti liberă.*

Sfîrşit

Mulțumirile autoarei

Aș dori să le mulțumesc următorilor:

— Mamei mele, June, pentru că are darul clarviziunii, care m-a îndemnat să continui să scriu.

— Tatălui meu, Jack, care-a crezut întotdeauna în băieții buni, în câinii buni și în mine.

— Lui Whitney Barry și lui Emily Bradford, pentru că au citit și au comentat nenumăratele versiuni preliminare, pentru credința lor nezdruncinată și pentru incredibilul dar al grădinii din *Cititoarea în dantelă*.

— Scriitoarelor de pe Strada Warner, Jacqueline Franklin și Ginni Spencer, pentru cei 5 ani de sprijin și sugestii.

— Lui Diane Stern, pentru întreg ajutorul său.

— Lui Tami Wolff și clasei de engleză de pe Deer Island, pentru prima lectură a romanului.

— Remei Badwan, pentru generozitatea cu care mi-a împărtășit din vastele sale cunoștințe în domeniul industriei editoriale.

— Lui Jim McAllister, pentru verificarea acurateței istorice și a detaliilor despre Salem.

— Lui Tom Jenks, pentru lectura timpurie a acestui volum și pentru notele sale asupra chestiunii punctului de vedere.

— Lui Ed Chapman & Normei Hoffman, pentru redactare. De asemenea, Laurei Vogel și lui Ruth Greenberg.

— Și celor care au citit: Mandee Barry, Mark Barry, Susan Marchand, Donna Housh, Ed Trotta, Marcia Goodstein, Dottie Dennesen, Andy Postman, Jeannine Zwoboda, Carol Cassella, Gloria Kelley, Jocelyn Kelley și Megal Hall.

... și ultimul, dar nu cel din urmă, lui Bizi, mare războinic și super-cățel.

Notă explicativă

Cititoarea în dantelă este o operă de ficţiune. Cu toate acestea, sentimentul plasării în spaţiu este foarte real, ca şi multe dintre locurile descrise în carte.

Totuşi, cîteva dintre acestea sînt extrapolări ale unor locuri care există cu adevărat. Insula Cîinelui Galben este inventată, dar geografia şi topografia seamănă foarte mult cu acelea întîlnite pe Children's Island.

Dantelăresele din Ipswich nu desprind dantela prin tăiere, de vreme ce firele sînt înfăşurate în jurul ácelor. Dacă tai firul din care se împleteşte dantela, aceasta s-ar destrăma, iar bucata ar fi distrusă. Eva a fost cea care a inventat tehnica însăilării dantelei de pernă, pentru a o fixa mai bine. Aceasta s-a realizat cu ajutorul unui ac de cusut şi a unui fir separat, care ulterior putea fi tăiat.

Mi-am permis anumite libertăţi în privinţa cadrului temporal al acestei cărţi. În mare, acţiunea este plasată în anul 1996, dar am combinat detalii interesante

despre Salem, care datează din alți ani ai aceluiași deceniu: dovlecii din parc, nava *Friendship* etc. În general, cînd sînt pomenite evenimente istorice, s-au depus toate eforturile pentru ca acestea să fie prezentate cît mai exact, cu condiția păstrării integrității narațiunii. Acesta este un roman, nu o carte de istorie.

Îmi prezint scuzele lui Roger Conant, care nu a fost nicicînd în pericol să fie înlăturat de pe soclul său, sub acuzația de comportament indecent, și care ar fi fost, fără îndoială, îngrozit la gîndul ăsta.

Ah, și n-am văzut nici un șobolan în zona portului Salem și nicăieri altundeva în oraș.

În colecția „Romance"
au apărut:

Maeve Haran – *Tot ce-și dorește ea*
Sheila O'Flanagan – *Dragoste și matematică*
Ellen Feldman – *Iubirea secretă a Annei Frank*
Jane Asher – *Toată lumea pierde*
Alexandra Ares – *Visătoarele*
Freya North – *Confesiuni nocturne*
Carol Gilligan – *Kyra*
Brunonia Barry – *Cititoarea în dantelă*

În pregătire:

Jilly Cooper – *Vrăjeală! Poveste despre două școli*
Esther Freud – *Casa de la malul mării*

www.polirom.ro

Redactor: Bogdan-Alexandru Stănescu
Coperta colecţiei: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Cornelia Pădurariu

Bun de tipar: octombrie 2008 Apărut: 2008
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se virează
la Uniunea Scriitorilor din România,
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR-UNIREA